DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Michael Ende

Bitmeyecek Öykü

PEGASUS

"İnsanlar vardır, asla Fantazya'ya gidemezler," dedi Bay Koreander. "Ve insanlar vardır, gidebilirler ama sonsuza kadar orada kalırlar. Sonra bir de Fantazya'ya gidip geri dönenler vardır. Senin gibi. İşte bunlar iki dünyayı da esenliğe kavuştururlar."

Bastian tuhaf görünümlü bir kitap sayesinde kendini, güzel fakat tehlikenin pençesindeki Fantazya diyarında bulur. Bu büyülü ülkeyi, Çocuk İmparatoriçe'ye yeni bir isim vererek sadece bir "insan" kurtarabilir. Ancak saraya giden yol ejderhalar, devler, canavarlar ve birçok büyülü yaratığın yaşadığı yerlerden geçmektedir.

Bastian maceraya atılır atılmasına... ancak dönüş yolunu bulmak o kadar kolay değildir. Fantazya'nın derinliklerine girdikçe, dile getirilemeyecek kadar kötü yaratıklar ve kendi kalbinin gizemleriyle yüzleşecek cesareti bulması gerekecektir.

"Büyülü dünyaya dalıveriyorsunuz...
Hareketli, yenilikçi ve duyarlı."
The Washington Post

Bitmeyecek Öykü

Pegasus Yayınları: 1783
Bestseller Roman: 765

Bitmeyecek Öykü
Michael Ende
Özgün Adı: Die unendliche Geschichte

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Işıl Şahin
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017
ISBN: 978-605-299-312-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Thienemann, Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Almanya, 1979, 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Thienemann-Esslinger Verlag GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Michael Ende

Bitmeyecek Öykü

A'dan Z'ye Harfler ve Desenler
Roswitha Quadflieg

Almancadan çeviren:
Saadet Özkal

PEGASUS YAYINLARI

ŞAHAF

Sahibi: Karl Konrad Koresander

Bu yazı küçük bir dükkânın camlı kapısının üstündeydi ama yalnızca loş mekânın içinden, kapının arkasından sokağa bakarken böyle görünüyordu.

Dışarıda soğuk, kasvetli bir kasım sabahı sürüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, damlalar camdan ve kuyruklu harflerin üzerinden akıyordu. Kapının arkasından tek görülebilen, yolun öbür tarafındaki yağmur lekeli bir duvardı.

Ansızın kapı öylesine hızla açıldı ki, üstünde asılı küçük bir pirinç çıngırak salkımı heyecanla çıngırdamaya başlayıp bir süre sakinleşemedi.

Gürültüye sebep olan on, on bir yaşlarında, ufak, tombul bir oğlandı. Koyu kahverengi saçları ıslak ıslak yüzüne yapışıyor, paltosu yağmurdan sırılsıklam olmuş, sular damlıyordu; sırtında, omuzlarından geçen kayışlara bağlı bir okul çantası taşımaktaydı. Biraz solgun ve soluk soluğaydı ama az önceki telaşının tersine, şimdi açık kapının eşiğinde dikilmiş duruyordu.

Karşısında, gerilere doğru alacakaranlıkta kaybolan dar, uzunlamasına bir mekân vardı. Duvarlarda, tavana kadar varan ve her boy ve biçimde kitapla tıka basa dolu raflar diziliydi. Yerde büyük boy kitap tepeleri yükseliyor, birkaç masanın üzerinde de dağ gibi yığılmış, deri ciltli ve yandan yaldızları parlayan küçük kitaplar duruyordu. Odanın karşı ucunda yükselen adam boyunda bir kitap duvarının arkasından bir

lambanın ışığı görünmekteydi. Arada bir ışıkta bir duman halkası yükseliyor, halka büyüyor ve daha yukarıda, karanlığın içinde kayboluyordu. Kızılderililerin birbirlerine dağdan dağa haber gönderdikleri işaretler gibi görünüyordu. Belli ki biri oturuyordu orada; gerçekten de az sonra çocuk, bir sesin kitap duvarının arkasından oldukça sert bir tonda konuştuğunu duydu: "Hayranlığınızı ya içeride ya dışarıda sürdürün ama kapıyı örtün. İçeri soğuk giriyor."

Çocuk söz dinleyip kapıyı yavaşça kapadı. Sonra kitap duvarına yaklaştı ve köşesinden çekine çekine baktı. Derisi aşınmış, yüksek, yanaklı bir koltukta, tıknaz, iri yapılı bir adam oturuyordu. Üstünde, yıpranmış görünen ve tozlu izlenimi uyandıran, siyah, buruşuk bir giysi vardı. Göbeği çiçekli bir yelekle toplanmıştı. Adamın kafası dazlaktı, kulakların üstünden birer tutam beyaz saç kabarıyordu yalnızca. Yüzü kırmızıydı ve yırtıcı bir buldoğu andırıyordu. Yumru biçimli burnunun üstüne küçük bir altın gözlük oturmuştu. Ayrıca adam, ağzının köşesinden sarkan eğri bir pipoyu tüttürüyordu ve bu yüzden de bütün ağzı çarpılmıştı. Dizlerinin üzerinde bir kitabı tutuyordu, belli ki az önce okuyordu çünkü kitabı kapatırken sol elinin kalın işaretparmağını tıpkı bir ayraç gibi, sayfaların arasına koymuştu.

Daha sonra sağ eliyle gözlüğünü çıkardı; karşısında durmuş, üzerinden yere sular damlayan ufak, tombul çocuğu süzdü, bu sırada vahşi görüntüsünü daha da artıracak biçimde gözlerini kıstı ve yalnızca şöyle mırıldandı: "Hay bin kunduz!" Sonra yeniden kitabını açıp okumaya koyuldu.

Çocuk ne yapacağını pek bilemiyor, o yüzden de yalnızca dikilip duruyor, kocaman gözlerle adama bakıyordu. Sonunda adam kitabını –önceki gibi parmağını sayfaların arasına ko-

yarak– yeniden kapadı ve homurdandı: "Dinle oğlum, ben çocuklardan hoşlanmam. Gerçi bugünlerde moda oldu; bütün dünya ölesiye pohpohluyor sizi... ama ben değil! Ben hiç mi hiç çocuk dostu değilimdir. Bana göre çocuklar, her şeyi kırıp döken, kitaplara marmelat bulaştırıp sayfalarını koparan ve acaba büyüklerin de kendi sıkıntıları, üzüntüleri var mıdır diye en ufak bir tasa bile duymayan budala çığırtkanlardan ve baş belalarından başka bir şey değildir. Bunları sırf, neyle karşı karşıya olduğunu bilesin diye söylüyorum. Ayrıca bende çocuklara göre kitap yok, öteki kitapları da sana satmam. İşte böyle, umarım anlaşmışızdır!"

Bütün bunları pipoyu ağzından çekmeden söylemişti. Sonra yeniden kitabını açıp okumaya devam etti.

Çocuk sessizce başını eğdi ve gitmek üzere döndü ama bu söylevi böyle karşılıksız bırakmayı kendine yediremiyordu sanki, o yüzden bir kere daha dönüp, "*Hepsi* öyle değil," dedi usulca.

Adam başını ağır ağır kaldırarak baktı ve bir kere daha gözlüğünü çıkardı. "Hâlâ orada mısın sen? Söyler misin bana, senin gibi birinden kurtulmak için ne yapmak gerek? Hem demin söyleyecek olduğun o çok önemli şey neydi?"

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı çocuk, daha hafif bir sesle. "Yalnızca... bütün çocuklar sizin söylediğiniz gibi değil, demek istiyordum."

"Yaa!" Adam yapmacık bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "O zaman büyük istisna da galiba sen oluyorsun, ha?"

Tombul çocuk verecek yanıt bulamadı. Hafifçe omuz silkti yalnızca ve bir kere daha gitmek üzere döndü.

"Ve beş kuruşluk..." Çocuk arkasından huysuz sesi işitip döndü. "Beş kuruşluk nezaket yok sende, yoksa hiç değilse kendini tanıtırdın önce."

"Adım Bastian," dedi çocuk, "Bastian Balthasar Bux."

"Oldukça tuhaf bir ad," diye homurdandı adam. "Üç tane B. Neyse senin suçun yok, bu adı kendin vermedin ya kendine. Benim adım Karl Konrad Koreander."

"Üç K," dedi çocuk ciddi bir tavırla.

"Hımm," diye homurdandı adam, "doğru!"

Birkaç bulutçuk püfürdetti. "Neyse, nasıl olsa birbirimizi bir daha görmeyeceğimize göre adlarımızın ne olduğu da fark etmez. Yalnız bir şeyi daha bilmek isterdim, yani az önce niçin öylesine telaşla dükkânıma daldığını. Tıpkı bir şeyden kaçıyormuşsun izlenimi veriyordu insana. Doğru mu?"

Bastian başını eğdi. Birden yuvarlak yüzü eskisinden biraz daha soluk, gözleri de biraz daha büyük göründü.

"Galiba bir dükkânın kasasını soydun," diye tahmin yürüttü Bay Koreander, "ya da yaşlı bir kadını yere serdin; ya da sizin gibiler bugünlerde ne yapıyorsa işte. Polis peşinde mi çocuğum?"

Bastian başını hayır anlamında salladı.

"Söylesene," dedi Bay Koreander, "kimden kaçıyordun?"

"Ötekilerden."

"Hangi ötekilerden?"

"Sınıfımdaki çocuklardan."

"Neden?"

"Onlar... onlar bana rahat vermiyorlar."

"Ne yapıyorlar peki?"

"Okulun önünde pusu kuruyorlar bana."

"Eee, sonra?"

"Sonra bir şeyler haykırıyorlar işte. İtip kakıp alay ediyorlar."

"Sen de düpedüz boyun eğiyorsun!"

Bay Koreander bir süre kınayarak çocuğa baktı, sonra sordu: "Neden doğruca burunlarının üstüne bir tane indirmiyorsun?"

Bastian ona kocaman gözlerle baktı. "Öyle şeylerden hoşlanmıyorum. Hem ayrıca iyi dövüşemem ben."

"Peki öyleyse güreşebilir misin?" diye merak etti Bay Koreander. "Koşma, yüzme, futbol, jimnastik? Bunlardan anlamaz mısın hiç?"

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

"Başka bir deyişle," dedi Bay Koreander, "pısırığın birisin, ha?"

Bastian omuz silkti.

"Ama ağzın laf yapıyordur," dedi Bay Koreander. "Seni alaya aldıklarında niye karşılık vermiyorsun?"

"Bir keresinde yaptım..."

"Eee?"

"Beni çöp bidonuna atıp kapağını da bağladılar. Biri beni işitinceye kadar iki saat bağırdım."

"Hımm," diye homurdandı Bay Koreander, "sen de güvenemiyorsun artık kendine."

Bastian başını salladı.

"Yani üstüne üstlük," dedi Bay Koreander, "ödleğin tekisin."

Bastian başını eğdi.

"Sen tam bir ineksin galiba? Notları hep pekiyi, sınıfın birincisi, bütün öğretmenlerin sevgilisi... değil mi?"

"Hayır," dedi Bastian, gözleri hâlâ yerdeydi, "geçen yıl sınıfta kaldım."

"İnanılmaz!" diye bağırdı Bay Koreander. "Demek her bakımdan başarısızın tekisin!"

Bastian bir şey söylemedi. Dikilip duruyordu yalnızca. Kolları sarkmıştı, paltosundan sular damlıyordu.

"Seninle alay ederlerken ne diye bağırıyorlar peki?" diye merak etti Bay Koreander.

"Ah, akla gelebilecek her şeyi söylüyorlar."

"Örneğin?"

"Şişko patates, yarım kilo domates! Şişko patates, yarım kilo domates!"

"Çok yaratıcı değil," diye fikir yürüttü Bay Koreander. "Daha başka?"

Bastian saymadan önce duraksadı.

"Kaçık, budala, palavracı, şarlatan..."

"Kaçık mı? O neden?"

"Ara sıra kendi kendime konuşurum."

"Ne söylersin örneğin?"

"Kendi kendime öyküler yaratırım; hiç olmayan adlar, sözcükler bulurum."

"Ve bu öyküleri kendi kendine anlatıyorsun, öyle mi? Neden?"

"Ne yapayım, böyle şeylerle ilgilenen başka kimse yok ki."

Bay Koreander bir süre düşünceli düşünceli sustu.

"Buna annenle baban ne diyor peki?"

Bastian hemen yanıt vermedi. Bir süre geçtikten sonra mırıldandı: "Babam bir şey demiyor. Hiçbir zaman bir şey demez o. Onun için fark etmiyor."

"Ya annen?"

"O burada değil artık."

"Annen ile baban boşandılar mı?"

"Hayır," dedi Bastian, "annem öldü."

O anda telefon çaldı. Bay Koreander epeyce zorlanarak koltuğundan kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye dükkânın arkasındaki küçük bölmeye girdi. Ahizeyi kaldırdı ve Bastian, Bay Koreander'in adını söylediğini belli belirsiz duydu. Sonra bölmenin kapısı kapandı, şimdi boğuk bir mırıltıdan başka bir şey duyulmaz olmuştu.

Bastian oracıkta dikiliyor, kendisine ne olduğunu, bütün bunları neden itiraf edip anlattığını pek bilmiyordu. Böyle sorguya çekilmekten nefret ederdi. Birden içine ateşler basarak okula çok geç kalacağı aklına geldi; evet, hiç kuşku yok, acele etmesi gerekiyordu, koşmalıydı ama olduğu yerde dikilmiş duruyor, karar veremiyordu. Bir şey onu tutuyor, nedir bilmiyordu.

Boğuk ses hâlâ mırıldanıyordu bölmede. Uzun bir telefon konuşmasıydı bu.

Deminden beri, Bay Koreander'in elinde tuttuğu, şimdi de koltuğun üzerinde duran kitaba baktığını fark etti. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Sanki kitaptan, karşı konulmaz çekim kuvveti yayılıyordu. Koltuğa yaklaştı, elini yavaş yavaş uzattı, kitaba dokundu, aynı anda da içinde bir şey *klik* etti, bir kilit kapanmıştı sanki. Bu dokunuşla geri dönülmez bir şey başlamış da, artık kendi yolunu izleyecekmiş gibi bir duygu uyandı içinde.

Kitabı kaldırıp her tarafından inceledi. Cildi bakır rengi ipektendi ve sağa sola çevirdikçe ışıldıyordu. Sayfaları şöyle bir karıştırınca yazıların iki ayrı renkte basılmış olduğunu gördü. Resimler biraz garipti ama içlerinde kocaman, şaşırtıcı güzellikte baş harfler vardı. Kapağı bir kere daha iyice inceleyince, birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluş-

turan, biri açık, biri koyu renk iki yılan olduğunu keşfetti. Ovalin içinde de, ilginç kıvrımlı harflerle yazılmış kitabın adı duruyordu:

Bitmeyecek Öykü

İnsan tutkuları bilmecemsi şeylerdir ve bu, çocuklarda da yetişkinlerdekinden farklı değildir. Buna yakalananlar ne olduğunu açıklayamazlar; benzeri bir şeyi hiç yaşamamış olanlarsa kavrayamazlar. Bir dağ doruğuna ulaşmak uğruna hayatını tehlikeye atan insanlar vardır. Nedendir; hiç kimse, kendileri bile açıklayamaz. Kimisi, onun adını bile duymak istemeyen birinin gönlünü fethetmek için kendini harap eder. Bir başkası, damak zevkine –ya da şişeninkine– karşı koyamadığı için kendini mahveder. Bazısı, şans oyunlarında kazanmak uğruna bütün varını yoğunu verir ya da her şeyini asla gerçek olmayacak bir saplantı uğruna feda eder. Kimisi, ancak olduğundan başka türlü olursa mutlu olabileceğine inanır ve hayatı boyunca dolanır durur. Bazısı da güç sahibi olmadan huzur bulamaz. Kısacası, ne kadar değişik insan varsa, o kadar değişik tutku vardır.

Bastian Balthasar Bux için tutku, kitaplardı.

Hiç karmakarışık saçlar ve alev alev yanan kulaklarla bütün bir öğleden sonra boyunca bir kitabın başında oturmamış, okuyup okuyup da çevresindeki dünyayı, acıktığını ya da üşüdüğünü fark etmeyecek kadar unutmamış biri...

Hiç annesi ya da babası ya da onunla ilgilenen başka bir kişi, sabah erken kalkacağına göre şimdi uyumalısın, gibi iyi

niyetli gerekçelerle ışığı söndürdüğü için, yorganın altında, bir el fenerinin ışığında gizlice okumamış biri...

Hiç harika bir öykünün sonuna gelip de birlikte onca serüven yaşadığı, sevip hayran olduğu, adlarına kaygılanıp umutlandığı kahramanlara veda etmek zorunda kaldığı ve onlarsız hayat kendisine boş ve anlamsız göründüğü için açıkça ya da gizlice gözyaşı dökmemiş biri...

Bütün bunları kendi deneyimiyle bilmeyen biri, Bastian'ın şu an yaptığını da kavrayamayacaktır herhalde.

Gözleri kitabın başlığına takılıp kalmıştı; bir sıcak basıyor, bir üşüyordu. Defalarca düşleyip tutkusuna kapıldığından beri dilediği şey tam buydu işte: Hiç sonu gelmeyecek bir öykü! Kitapların kitabı!

Bu kitap mutlaka onun olmalıydı, neye mal olursa olsun!

Neye mal olursa olsun. Söylemesi kolaydı! Yanında taşıdığı üç mark elli feniklik harçlığından daha fazlasını verse bile, suratsız Bay Koreander tek bir kitap bile satmayacağını son derece açık bir biçimde belirtmişti. Armağan etmeyi ise asla düşünmezdi. Durumu umutsuzdu.

Yine de Bastian, kitabı almadan oradan ayrılamayacağını biliyordu. Artık sırf kitap yüzünden buraya geldiği belliydi; kitap, onu istediği için, öteden beri zaten ona ait olduğu için gizemli bir biçimde çağırmıştı kendisini!

Bölmeden eskisi gibi yayılmakta olan mırıltıya kulak verdi.

Bir anda hiç farkında olmadan kitabı çarçabuk paltosunun altına sokmuştu ve iki koluyla kendine doğru bastırıyordu. Hiç gürültü yapmadan öteki kapıyı, bölmeninkini, korkulu gözlerle kollayarak geri geri dükkânın kapısına doğru gitti. Kolu özenle bastırdı. Pirinç çıngırakların gürültü çıkarmasına

engel olmak istiyordu, o yüzden de camlı kapıyı ancak aradan sıyrılabileceği kadar açtı. Kapıyı dışarıdan, usul usul, hafifçe çekti. Hemen ardından da koşmaya başladı.

Çantasının içindeki defter ve kitaplarla kalem kutuları, adımlarının temposunda hoplayıp tıngırdıyordu. Böğrü sancıdı ama o koşmaya devam etti.

Yağmur yüzünden süzülüyor, ensesinden içeri giriyordu. Soğuk ve ıslaklık paltosundan içine işliyor, yine de Bastian hissetmiyordu. Ateş basmıştı ama yalnızca koşmaktan değil.

Bir şey çalmıştı. Bir hırsızdı o!

Yaptığı şey hırsızlıktan da kötüydü. Besbelli tekti kitap, bir eşi daha bulunamazdı. Bay Koreander'in en büyük varlığıydı mutlaka. Bir kemancının orijinal kemanını ya da bir kralın tacını çalmak, bir kasadan para çalmaktan daha başka bir şeydi.

Böylece koşarken, kitabı paltosunun altından kendine doğru bastırıyordu. Kendisine ne kadar pahalıya mal olacak olursa olsun, kaybetmek istemiyordu onu. Dünyadaki her şeyi oydu.

Çünkü eve de gidemezdi artık.

Babasını, laboratuvar olarak düzenlenmiş büyük odada oturmuş çalışırken gözünün önüne getirmeye çalıştı. İnsan dişlerine ait düzinelerce alçı kalıp olurdu çevresinde, babası diş doktoruydu çünkü. Onun bu işi gerçekten severek yapıp yapmadığını hiç düşünmemişti Bastian. İlk kez şimdi geliyordu aklına ama artık hiç soramayacaktı ona.

Şimdi eve gitse, beyaz önlüğünün içinde ve belki de elinde bir alçı damakla laboratuvardan çıkar, sorardı babası: "Döndün mü?" "Evet," derdi Bastian. "Okul yok mu bugün?" Babasının durgun, kederli yüzü gözünün önüne geldi, ona

imkânı yok yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Ama gerçeği hiç söyleyemezdi. Hayır, yapabileceği tek şey, kaçmaktı; herhangi bir yere, çok uzaklara. Oğlunun bir hırsız olduğunu asla öğrenmemeliydi babası. Hem belki de Bastian'ın yokluğunun farkına bile varmazdı. Bu düşüncede avutucu bir şey de vardı üstelik.

Koşmayı bırakmıştı Bastian. Artık ağır ağır yürüyordu ve caddenin sonunda okul binasını gördü. Hiç farkında olmadan her günkü okul yoluna girmişti. Orada burada insanlar yürüdüğü halde, cadde bomboş gibi geliyordu ona. Ama çok geç kalan birine de okulun çevresindeki dünya ıssızlaşmış gibi görünür her zaman. Ve Bastian her adımda içindeki korkunun arttığını hissediyordu. Okuldan, her günkü bozgun yerinden, onu güzellikle yola getirmeye çalışan ya da öfkelerini üstüne boşaltan öğretmenlerden, kendisiyle eğlenen ve ne kadar beceriksiz, ne kadar savunmasız olduğunu yüzüne vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan öteki çocuklardan korkuyordu ister istemez. Okul öteden beri çok uzun bir hapis cezası gibi gelmişti ona; büyüyünceye kadar devam edecek ve onun sessizce boyun eğerek çekmek zorunda olduğu bir ceza.

Ama şimdi çın çın öten, muşamba cilası ve ıslak palto kokan koridorlarda yürürken, binanın pusuda bekleyen sessizliği kulaklarını pamuk tamponlar gibi tıkarken, en sonunda da kendi sınıfının, çevresindeki duvarlarla aynı renge, çürümüş ıspanak rengine boyanmış kapısının önünde dururken anlıyordu ki, bundan böyle burada da işi yoktu. Ancak kaçmak zorundaydı. Öyleyse hemen gidebilirdi.

Ama nereye?

Kitaplarda, kendi şanslarını yaratmak için bir gemiye tayfa yazılıp uzak ülkelere giden çocukların öykülerini okumuştu.

Bazıları korsan ya da kahraman bile oluyordu, kimileri de uzun yıllar sonra kim olduğunu kimsenin kestiremediği zengin adamlar olarak dönüyorlardı yurtlarına.

Ama böyle bir şeyi kendisinin yapabileceğini sanmıyordu Bastian. Zaten kendisini tayfa olarak alacaklarını da düşünemiyordu. Ayrıca böylesine cesur girişimlere elverişli gemilerin bulunduğu bir liman kentine nasıl gidileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Öyleyse nereye?

Ve en uygun yer, birden aklına geldi; onu –hiç değilse şimdilik– aramayacakları ve bulamayacakları tek yer.

Çatı katı büyük ve karanlıktı. Toz ve güve pisliği kokuyordu. Dev çatının bakır kaplamasındaki hafif yağmur tıp tıplarından başka ses duyulmuyordu. Eskilikten simsiyah olmuş muazzam direkler, yer döşemesinden eşit aralıklarla çıkıp daha yukarıda çatı makaslarının direkleriyle birleşiyor ve karanlığın içinde bir yerlerde kayboluyordu. Oradan buradan hamak büyüklüğünde örümcek ağları sarkıyor, hava akımında bir aşağı bir yukarı hafifçe, hayal gibi sallanıyordu. Yukarıdaki çatı penceresinden sütümsü bir ışık giriyordu içeriye.

Zamanın durmuş gibi göründüğü bu yerdeki tek canlı, döşemede zıplayıp hoplayan ve tozun içinde minicik ayak izleri bırakan küçük bir fareydi. Kuyruğunun süründüğü yerlerde, ayak izlerinin arasında ince bir çizgi uzayıp gidiyordu. Fare birden doğrulup kulak kabarttı. Sonra da *pırr*, döşeme tahtalarının arasındaki bir delikte kayboldu.

Bir anahtarın büyük bir kilitteki gürültüsü duyuldu. Çatı katının kapısı yavaş yavaş ve gıcırdayarak açıldı, bir an odanın içine uzun bir ışık şeridi düştü. Bastian içeri süzüldü, sonra

kapı yine gıcırdayarak kapandı. Bastian büyük bir anahtarı içerden kilide sokup çevirdi. Hatta arkasından bir de sürgüyü sürdü ve rahat bir oh çekti. Artık gerçekten bulunmaz olmuştu. Burada kimse aramazdı onu. Buraya çok nadiren biri gelirdi –bunu kesinlikle biliyordu–, hem bir rastlantı olsa, terslik bu ya, bugün ya da yarın birinin burada bir işi çıksa bile, gelen kişi kapıyı kilitli bulacaktı. Anahtar da yerinde değildi artık. Kapıyı kıracak olsalar bile, eşyaların arasına saklanmaya yetecek kadar zaman kalırdı Bastian'a.

Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışıyordu. Burayı biliyordu. Altı ay kadar önce okulun başhademesi, çatı katına getirilmesi gereken eski fişler ve kâğıtlarla dolu kocaman bir çamaşır sepetinin taşınmasında kendisine yardım etmesini istemişti ondan. Çatı katının anahtarının nerede saklandığını da o zaman görmüştü: En üst merdiven sahanlığının yanında asılı duran küçük bir duvar dolabında. O zamandan bu yana hiç düşünmemişti bunu. Ama şimdi birden hatırlayıvermişti.

Bastian üşümeye başladı çünkü paltosu sırılsıklam, yukarısı da soğuktu. Öncelikle bir parçacık rahat edeceği bir yer araması gerekiyordu. Sonuçta uzun zaman burada kalması gerekebilirdi. Ne kadar zaman... bunu şimdilik tasa etmiyordu kendisine, pek yakında acıkıp susayacağını da.

Biraz çevreyi dolaştı.

Her tür eşya vardı ortalıkta. Dosyalar ve çoktan gereksiz olmuş kâğıtlarla dolu raflar, üst üste istif edilmiş, mürekkep lekeli sıralar, üstünde bir düzine eskimiş harita asılı bir ayaklık, siyahları soyulmuş bir sürü karatahta, paslı demir sobalar, kullanılmaz olmuş jimnastik aletleri, deri kaplamasının altındaki sünger ortaya çıkacak derecede parçalanmış bir atlama beygiri,

patlak toplar, bir yığın eski ve lekeli jimnastik minderi, ötede güveler tarafından yenmiş bir çift doldurulmuş hayvan, onun altında kocaman bir baykuş, bir kaya kartalı ile bir tilki, her tür çatlak kimya imbiği ve cam kap, bir elektrikleme makinesi, bir tür elbise askısına asılı bir insan iskeleti ve eski defter kitapla dolu bir sürü sandık ve kutu. Sonunda Bastian eski jimnastik minderleri yığınını kendine oturma yeri olarak ayırmaya karar verdi. İnsan bunların üzerine uzanınca neredeyse bir divanın üstünde gibi hissederdi kendini. Minderleri en aydınlık yer olan pencerenin altına çekti. Az ötede, kat kat yığılmış, kuşkusuz tozlu ve yırtık ama pekâlâ kullanılabilir durumda birkaç gri asker battaniyesi vardı. Onları kendine doğru çekti. Islak paltoyu çıkarıp elbise askısındaki iskeletin yanına astı. Kemik adam biraz sağa sola sallandı ama Bastian hiç korkmadı ondan. Belki de benzer şeylere evden alışık olduğu için. Sırılsıklam çizmelerini de çıkardı. Çoraplarıyla bağdaş kurup jimnastik minderlerinin üstüne çöktü ve gri battaniyeleri bir Kızılderili gibi omuzlarına çekti. Yanında çantası duruyordu... bir de bakır renkli kitap.

Tam şu sıralarda ötekilerin aşağıdaki sınıfta Almanca dersi yaptığı aklına geldi. Herhalde öldüresiye can sıkıcı bir konuda kompozisyon yazıyorlardı.

Bastian kitaba baktı.

"Acaba," dedi kendi kendine, "bir kitap kapalıyken içinde neler oluyor? Doğal olarak yalnızca kâğıdın üstüne basılmış harfler var içinde ama buna karşın, bir şey oluyordur mutlaka çünkü ben kitabı açınca ortaya birden koskoca bir öykü çıkıyor. Önceden tanımadığım kişiler, her tür serüven, olaylar, kavgalar oluyor... kimi zaman denizde fırtınalar çıkıyor ya da

yabancı ülkelere, yabancı kentlere gidiliyor. Yine de hepsi bir biçimde kitabın içinde. Okunmalı ki yaşansın, bu belli. Ama bunlar çoktan kitabın içinde zaten. Acaba nasıl oluyor bu?"

Ve birden ağırbaşlı bir havaya büründü.

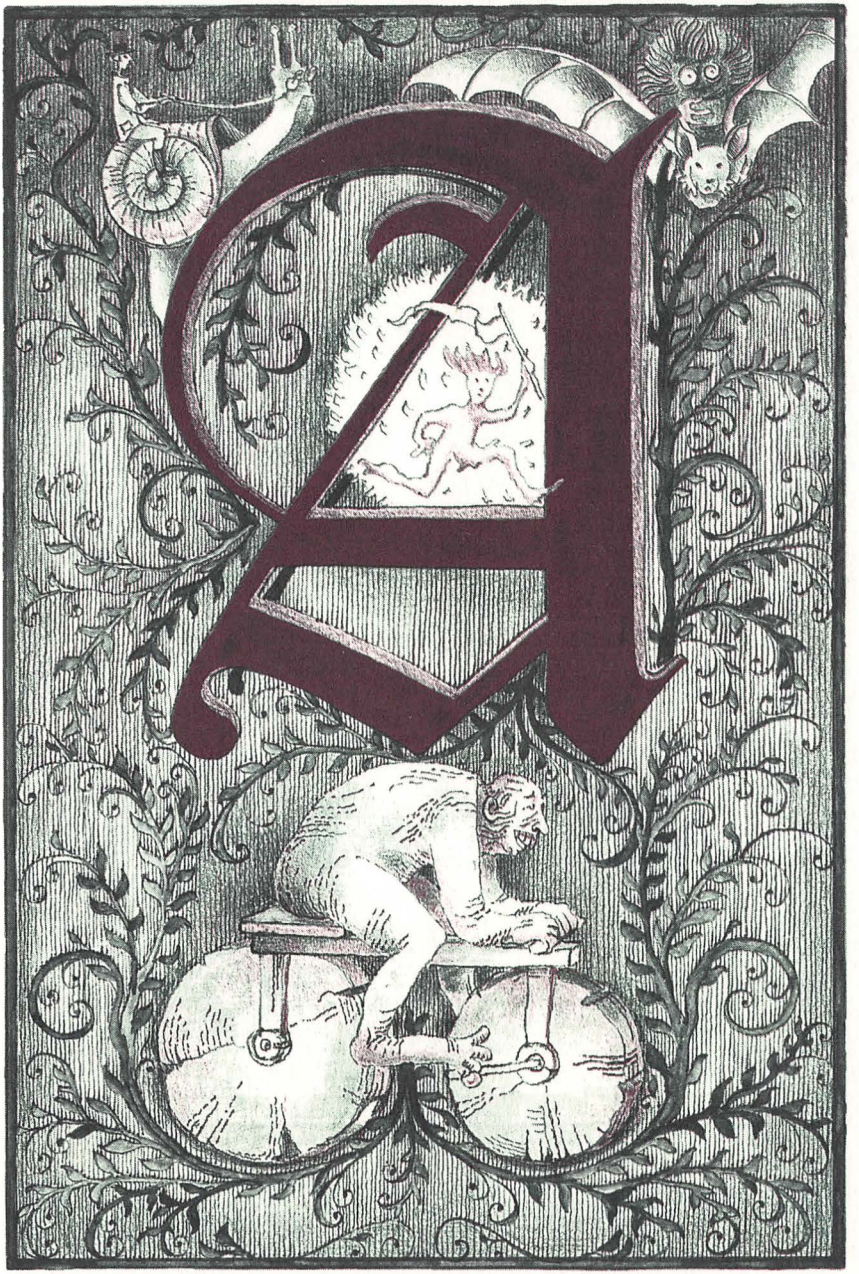
Doğrulup düzgünce oturdu, kitabı kavradı, ilk sayfayı açtı ve

Bitmeyecek Öyküyü

okumaya başladı.

I.

Fantazya Tehlikede

mansız Orman'daki tüm hayvanlar kovuklarına, yuvalarına ve deliklerine çekilmişlerdi.

Gece yarısıydı; fırtına, asırlık dev ağaçların tepelerinde uğulduyor, kule kalınlığındaki ağaç gövdeleri gıcırdayıp sızıldıyordu.

Birden, zikzak çizen zayıf bir ışık hızla ağaçların arasına daldı, ötede beride titreşerek durdu, fırlayıp uçtu, bir dala kondu ve hemen arkasından yeniden hızla yola koyuldu. Neredeyse bir çocuk topu büyüklüğünde ışıklı bir küreydi bu; uzun sıçrayışlarla zıplaya zıplaya gidiyor, arada bir yere dokunuyor, yeniden havalanıyordu. Ama top değildi.

Bir aldatıcı ışıktı. Ve yolunu kaybetmişti. Yani bu, kendisi aldanmış bir aldatıcı ışıktı ve bu durumla Fantazya'da oldukça seyrek karşılaşılır. Normalde, aldatıcı ışıklar doğrudan başkalarını aldatıp onların yollarını şaşırtır.

Yuvarlak ışığın içinde, var gücüyle sıçrayıp koşan, küçük, son derece hareketli bir varlık vardı. Ne erkek ne kadındı bu, çünkü aldatıcı ışıklarda öyle farklar olmaz. Sağ elinde, ardı sıra dalgalanarak uçan, ufacık, beyaz bir bayrak taşıyordu. Öyleyse, bir ulak ya da aracıydı.

Karanlıktaki uzun sıçrayışlarında bir ağaç gövdesine çarpma tehlikesi yoktu çünkü aldatıcı ışıklar inanılmayacak kadar kıvrak ve çeviktir ve sıçramanın tam ortasında yön değiştirmeyi başarabilirler. O yüzden böyle zikzaklı bir yol izliyordu fakat dışarıdan bakınca hep belirli bir doğrultuda ilerliyordu. Ta ki bir kaya çıkıntısına denk gelip de korkuyla irkildiği ana kadar. Küçük bir köpek gibi sesler çıkararak bir ağaç kovuğuna oturdu, önce bir süre düşündü, sonra cesaretlenip kayanın ucundan çekine çekine baktı.

Önünde bir orman açıklığı vardı ve bir kamp ateşinin ışığında çok değişik biçim ve boylarda üç varlık oturuyordu. Üstündeki her şey gri taştanmış gibi görünen bir dev, karnının üstüne serilmiş yatıyordu, neredeyse üç metre boyundaydı. Gövdesinin üst yarısını dirsekleriyle desteklemiş, ateşi seyrediyordu. Muazzam omuzlarının üstünde tuhaf bir biçimde küçük kalan, yer yer ufalanmış taş yüzünde fırlak dişleri bir dizi çelik tırtıl gibi duruyordu. Aldatıcı ışık onun kayayiyiciler türünden olduğunu anladı. Amansız Orman'dan düşünülemeyecek kadar uzaktaki bir dağda yaşayan yaratıklardı bunlar ama yalnız o *dağda* yaşamazlardı, aynı zamanda *dağdan* yaşarlardı çünkü azar azar yiyorlardı dağı. Kayalarla beslenirlerdi. Neyse ki çok tokgözlüydüler de, kendileri için son derece değerli besinin tek bir lokmasıyla haftalar, aylar boyu idare ederlerdi. Zaten çok kayayiyici yoktu, ayrıca dağ çok büyüktü. Ama bu yaratıklar orada çok uzun zamandır yaşadıklarından –Fantazya'daki çoğu yaratıktan çok daha eskiydiler– dağ zamanla oldukça tuhaf bir görünüm almıştı. Delik deşik dev bir gravyer peynirine benziyordu. Adı da herhalde bu yüzden Koridorlar Dağı'ydı.

Ama kayayiyiciler yalnız beslenmekle kalmaz, gereksindikleri her şeyi de taştan yaparlardı: Mobilyaları, şapkaları, ayakkabıları, aletleri, hatta guguklu saatleri bile. Bu o kadar olağandı ki, buradaki kayayiyicinin, tümüyle sözü geçen malzemeden yapılmış ve dev değirmen taşlarına benzeyen iki tekerlekli bir tür bisikleti vardı arkasında duran. Aslında daha çok buharlı silindire benziyordu.

Ateşin sağında oturan ikinci yaratık küçük bir gece kâbusuydu. Aldatıcı ışığın olsa olsa iki katı kadardı ve kapkara, tüylü, oturan bir tırtıla benziyordu. Konuşurken ufacık, pembe ellerini heyecanlı heyecanlı oynatıyor; siyah, dağınık saçları-

nın altındaki büyük olasılıkla surat olan yerde, yusyuvarlak, kocaman iki tane göz, iki ay gibi çakmak çakmak yanıyordu.

Gece kâbusları çeşitli biçim ve boylarda, Fantazya'nın her yerinde bulunurdu, o yüzden buradakinin uzaktan mı yoksa yakından mı geldiği ilk bakışta kestirilemiyordu. Ancak onun da yolda olduğu görülüyordu çünkü arkasındaki bir dalda, gece kâbuslarının yaygın binek hayvanı, büyük bir yarasa, kapalı bir şemsiye gibi, kanatlarıyla baş aşağı asılı duruyordu.

Ateşin solundaki üçüncü yaratığı ancak bir süre sonra ayırt etti aldatıcı ışık, çünkü o kadar ufaktı ki, o uzaklıktan kolay kolay seçilemezdi. Minikler türündendi bu; rengârenk bir elbise giymiş ve başında kırmızı bir şapka olan, son derece ince yapılı bir adamdı.

Minikler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmezdi aldatıcı ışık. Yalnızca bir keresinde bu halkın, ağaç dallarının üzerinde, evleri birbirine merdivenlerle, ip merdivenler ve kaydıraklarla bağlanmış tam tekmil kentler kurduklarına dair söylentiler duymuştu. Ama halk, sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nun bambaşka bir bölgesinde, buraya kayayiyicilerden de uzak, çok daha uzak bir yerde otururdu. Daha da şaşırtıcı olanı, burada bulunan miniğin yanındaki binek hayvanının bir sümüklüböcek olmasıydı. Miniğin arkasında oturuyordu sümüklüböcek. Pembe evinin üzerinde küçük bir gümüş eyer ışıldıyordu, duyargalarına bağlanmış dizgin ve başlık takımı da gümüş teller gibi parlıyordu.

Aldatıcı ışık birbirinden bunca farklı üç yaratığın bir arada uyumla oturmalarına şaştı çünkü normalde Fantazya'daki bütün türler hiç de barış ve uyum içinde bir arada yaşamıyordu. Çoğunlukla kavga ve savaşlar olurdu, farklı biçimlerde süren yüzlerce yıllık düşmanlıklar vardı; hem ayrıca, yalnız dürüst

ve iyi varlıklar değil, zorba, kötü niyetli ve kıyıcı olanları da vardı. Aldatıcı ışığın kendisi bile, iş güvenilirlik ve inanılırlığa geldiğinde, oldukça ayıplanabilecek bir ailedendi doğrusu.

Ateşin ışığındaki sahneyi epey bir süre seyrettikten sonra üç varlığın da, ya yanında beyaz bir bayrakçığı olduğunu ya da göğsünde enlemesine beyaz bir kuşak taşıdığını fark etti. Demek ki onlar da ulak ya da aracıydılar, bu da birbirlerine düşmanca davranmamalarını açıklardı elbette.

Hatta onlar da aldatıcı ışıkla aynı sebepten yolda olmasınlardı sakın?

Ağaç tepelerini deşeleyen uğultulu rüzgâr yüzünden, konuştukları uzaktan anlaşılmıyordu. Ama ulak olarak birbirlerine karşılıklı saygı gösterdiklerine göre, herhalde aldatıcı ışığı da böyle kabul eder, ona bir şey yapmazlardı. Hem eninde sonunda birilerine yolu sormak zorundaydı. Ormanın ortasında ve gecenin bir yarısında daha iyi bir fırsat zor çıkardı besbelli. Böylece aldatıcı ışık, cesaretini toplayıp saklandığı yerden çıktı, beyaz bayrakçığı salladı ve tir tir titreyerek durup havada kaldı.

Onu ilk olarak, yüzü kendisine dönük kayayiyici fark etti.

"Bu gece esaslı trafik var burada," dedi gıcırdayan bir sesle. "İşte, biri daha geliyor."

"Huhu, aldatıcı ışık!" diye fısıldadı gece kâbusu ve ay gözleri ışıldadı. "Memnun oldum, memnun oldum!"

Minik ayağa kalktı, yeni gelene doğru birkaç adımcık yürüyüp fıkırdadı: "Doğru görüyorsam siz de ulak olarak bulunuyorsunuz burada."

"Evet," dedi aldatıcı ışık.

Minik, kırmızı silindir şapkasını çıkardı, hafifçe eğilerek cıvıldadı: "Ah, yaklaşsanıza öyleyse, buyurun. Biz de ulağız. Halkamıza katılın."

Şapkayla buyur ederek ateşin yanındaki boş yeri gösteriyordu.

"Çok teşekkürler," dedi aldatıcı ışık ve çekinerek yaklaştı, "böyle iyiyim. Kendimi tanıtabilir miyim? Adım Blubb."

"Çok memnum oldum," diye yanıtladı minik. "Benimki de Ücküçk."

Gece kâbusu oturduğu yerde eğildi: "Benim adım Wuschwusul."

Kayayiyici, "Memnun oldum!" diye gıcırdadı. Ben Pjörnrachzarck."

Üçü birden gözlerini dikmiş, utanmaya başlamış aldatıcı ışığa bakıyorlardı. Aldatıcı ışıklar açık açık incelenmekten çok utanırlardı.

Minik, "Oturmak istemez misiniz, sevgili Blubb?" diye sordu.

"Aslında," diye yanıtladı aldatıcı ışık, "çok acelem var. Size yalnızca, buradan Fildişi Kule'ye nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz diye soracaktım."

"Huhu!" dedi gece kâbusu. "Çocuk İmparatoriçe'ye mi gidiyorsun?"

"Çok doğru!" dedi aldatıcı ışık. "Ona iletecek önemli bir mesajım var."

Kayayiyici, "Nasıl bir mesajmış bu?" diye takırdadı.

"Şey..." Aldatıcı ışık ağırlığını bir bacağından ötekine aktardı. "Bu gizli bir mesaj."

Gece kâbusu Wuschwusul, "Üçümüzün de hedefi seninkinin aynısı... huhu!" diye karşılık verdi. "Arkadaş arkadaşayız."

"Hatta mesajlarımız da aynıdır belki," dedi minik Ücküçk.

Pjörnrachzarck cızırdadı: "Otur da konuş!"

Aldatıcı ışık boş duran yere çöktü.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Benim yurdum," diye başladı, "buradan oldukça uzaktadır... Bilmem içinizde bilen var mı. Adı Batak Bataklık."

"Huuu!" diye inledi gece kâbusu hayran hayran. "Harika bir yerdir!"

Aldatıcı ışık hafifçe gülümsedi. "Öyle, değil mi?"

"Hepsi bu mu?" diye gıcırdadı Pjörnrachzarck. "Neden yoldasın Blubb?"

"Bizim Batak Bataklık'ta," diye devam etti aldatıcı ışık tutuk tutuk, "bir şey oldu... Anlaşılmaz bir şey... Yani daha sürüyor aslında... Anlatması zor... Şöyle başladı, ülkemizin güneyinde bir göl vardır, yani daha doğrusu *vardı*, adı da Buğulu Pus'tu. Bununla başladı işte, bir gün baktık Buğulu Pus Gölü yerinde yok... Düpedüz kaybolmuştu, anlıyor musunuz?"

"Kurudu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Ücküçk.

Aldatıcı ışık, "Hayır," karşılığını verdi. "O zaman tam orada kurumuş bir göl olurdu şimdi. Ama durum bu değil. Gölün olduğu yerde hiçbir şey yok artık... Düpedüz hiçbir şey, anlıyor musunuz?"

"Delik falan?" diye hırıldadı kayayiyici.

"Hayır, delik de yok." Aldatıcı ışık gözle görülecek kadar çaresiz durumdaydı. "Bir delik olsa yine neyse. Ama hiçbir şey yok."

Öteki üç ulak bakıştılar. "Nasıl görünüyor peki –huhu– bu hiçbir şey?" diye sordu gece kâbusu.

"Anlatması o kadar zor olan da bu işte," diye vurguladı aldatıcı ışık mutsuz mutsuz. "Hiçbir şey görünmüyor aslında. Bu-bu şey gibi... Of, buna uygun bir sözcük yok!"

"Oraya bakınca," diye atıldı minik, "sanki körmüşsün gibi oluyor, değil mi?"

Aldatıcı ışık ağzı açık bakakaldı ona.

"Ama bu tam tanımlaması!" diye bağırdı. "Ama nereden... Yani nasıl, demek istiyorum... Siz nasıl biliyorsunuz bunu?"

Kayayiyici araya girerek, "Bir dakika!" diye gıcırdadı. "Bir tek yerle mi sınırlı kaldı bu, söyle!"

"Başlangıçta, evet," diye açıkladı aldatıcı ışık. "Yani sonra daha da büyüdü. Çevre gitgide eksilir gibi oluyordu. Halkıyla birlikte Buğulu Pus Gölü'nde yaşayan Kadim Kurbağa Umpf da yok oluverdi o zaman. Geride kalanlar kaçmaya başladı. Ama bu şey yavaş yavaş Batak Bataklık'ın başka yerlerinde de başladı. Başlangıçta küçücük oluyordu, bataklık tavuğu yumurtası kadar bir hiçlik. Ama o yerler genişliyordu. Biri yanlışlıkla ayağını basarsa ayak da gidiyordu ya da el... ya da içine giren neyse. Acı vermiyor aslında... yalnızca, rastlayanın bir parçası hemen eksiliveriyor işte. Hatta bazıları hiçliğe çok yaklaşınca kendi istekleriyle içine atladılar. Büyüdükçe güçlenen, karşı konulmaz bir çekim kuvveti oluyor. Bu korkunç şey ne olabilir, neden ileri geliyor ve buna karşı ne yapılabilir, bizden kimse açıklayamıyor. Kendiliğinden kaybolmayıp, tersine gitgide yayıldığı için de öğüt ve yardımını rica etmek üzere Çocuk İmparatoriçe'ye bir ulak gönderilmesine karar verildi en sonunda. O ulak da benim."

Öteki üçü susarak önlerine bakıyordu.

Bir süre sonra gece kâbusu inlercesine konuşmaya başladı: "Huhu! Benim geldiğim yerde de tıpatıp aynı şey oluyor. Ben de aynı amaçla çıktım yola... Huhu!"

Minik, yüzünü aldatıcı ışığa çevirdi. "Her birimiz," diye vızıldadı, "bir başka Fantazya ülkesinden geliyoruz. Burada tümüyle rastlantı sonucu buluştuk. Ama herkes Çocuk İmparatoriçe'ye aynı mesajı götürüyor."

"Sözün kısası..." diye inledi kayayiyici, "tüm Fantazya tehlikede."

Aldatıcı ışık ölesiye ürkmüş bir halde birinden ötekine bakıyordu.

"Ama o zaman," diye bağırdı sıçrayarak, "o zaman tek bir anı bile boşa geçirmemeliyiz!"

"Biz de tam yola koyulmak üzereydik zaten," diye açıkladı minik. "Amansız Orman'daki yoğun karanlık yüzünden mola vermiştik yalnızca. Ama şimdi Blubb, siz yanımızda olunca bize ışık da verebilirsiniz."

"Olanaksız!" diye bağırdı aldatıcı ışık. "Sümüklüböcekle giden birini bekleyemem ben, üzgünüm!"

"Ama bir koşu sümüklüböceğidir o!" dedi minik, biraz kırgın.

"Hem ayrıca... Huhu..." diye fısıldadı gece kâbusu. "Biz de doğru yönü söylemeyiz sana!"

Kayayiyici, "Siz kiminle konuşuyorsunuz yahu!" diye guruldadı.

Gerçekten de aldatıcı ışık öteki ulakların son sözlerini dinlememişti bile, çoktan beridir ormanın içinde uzun sıçrayışlarla hoplayıp gidiyordu.

"Neyse," dedi Ücküçk ve kırmızı silindir şapkasını ensesine indirdi, "belki de yol aydınlatıcı olarak aldatıcı bir ışık pek de doğru olmaz zaten."

Bu arada koşu sümüklüböceğinin eyerine atladı.

Gece kâbusu, "Aslında," diye açıkladı ve hafif bir *huhu*'yla yarasasını yanına çağırdı, "her birimiz kendi başımıza yolculuk edersek benim de daha çok hoşuma gider. Sonunda uçup gidersin de!"

Ve *pırrrr* uzaklaştı. Kayayiyici, doğrudan eliyle birkaç kere üstüne vurarak kamp ateşini söndürdü.

"Benim de daha hoşuma gider," diye gıcırdadığı duyuldu karanlıkta, "o zaman minik bir şeyi ezdim mi diye dikkat etmem gerekmez."

Sonra muazzam taş bisikletinin üstünde gıcırtılar ve takırtılarla doğruca ağaçlığa girdiği duyuldu. Arada bir güm diye dev bir ağaca çarpıyor, kütürdeyip hırıldadığı duyuluyordu. Patırtı, karanlığın içinde yavaş yavaş uzaklaştı.

Ücücük, minik adam, geride tek başına kalmıştı. İncecik gümüş tellerden yapılmış dizginleri kavrayıp, "Pekâlâ," dedi, "göreceğiz bakalım, en önce kim gidiyor. Deh, emektar, deh!"

Ve dilini şapırdattı.

Daha sonra Amansız Orman'da ağaç tepelerinde uğuldayan rüzgârın sesinden başka ses duyulmaz oldu.

Yakındaki kulenin saati dokuzu vurdu.

Bastian'ın düşünceleri istemeye istemeye gerçeğe döndü. Bitmeyecek Öykü'nün gerçekle ilgisi olmamasından hoşnuttu. Tümüyle sıradan birinin, tümüyle sıradan hayatındaki, tümüyle sıradan olayları keyifsiz ve karamsar bir üslupla anlatan kitapları hiç sevmezdi. Gerçeklerden bıkmıştı zaten, bir de ne diye okuyacaktı onları? Ayrıca, kendisini bir yere çekmek istediklerini hissetmekten nefret ederdi. O tür kitaplarda da hep bir yere zorla çekilirdi insan.

Bastian, heyecanlı ya da eğlenceli ya da insanın okurken düşler kurabileceği, içlerinde hayal ürünü varlıkların masalsı serüvenler yaşadığı ve orada olabilecek her şeyi kafasında şekillendirebileceği kitapları seviyordu.

Çünkü bunu yapabiliyordu... belki de bu, gerçekten yapabildiği tek şeydi: Bir şeyi, neredeyse görüp duyacak kadar belirgin bir şekilde gözünde canlandırmak. Kendi öykülerini kendine anlatırken kimi zaman çevresindeki her şeyi unutur, ancak en sonunda bir düşten uyanır gibi gelirdi. Bu kitap da tam kendi öyküleri gibiydi! Okurken yalnız kalın ağaç gövdelerinin gıcırtısını ve rüzgârın ağaç tepelerindeki uğultusunu duymakla kalmıyor, dört ulağın gülünç, değişik seslerini de işitiyordu; hatta yosunların ve orman toprağının kokusunu aldığını bile hayal ediyordu.

Az sonra aşağıdaki sınıfta, çiçek yapılarını ve çiçek tozu keseciklerini saymaktan ibaret doğa bilgisi dersi başlayacaktı. Bastian yukarıdaki sığınağında oturup okuyabildiğine seviniyordu. Tam ona göre bir kitaptı bu, tam ona göre!

Bir hafta sonra küçük gece kâbusu Wuschwusul hedefe birinci olarak ulaştı. Ya da daha doğrusu havadan gittiği için birinci olduğuna inanmıştı.

Yarasasının artık labirent üzerinde süzüldüğünü fark ettiği sırada güneş batıyor, akşam göğünün bulutları erimiş altın gibi duruyordu. Labirent, ufuktan ufuğa uzanan ve şaşırtıcı kokular, düşsel renklerle dolu, kocaman tek bir ağaç bahçesinden başka bir şey olmayan geniş bir düzlüğün adıydı. Ağaçlıkların, çitlerin, çayırların ve en ender, en eşsiz çiçeklerden oluşan tarhların arasında geniş yollarla, dar patikalar öyle ustaca, öyle dallı budaklı bir düzenle gidiyordu ki, bütün bahçe hayal edilemeyecek karmaşıklıkta bir labirent oluşturuyordu. Kuşkusuz labirent yalnızca oyun ve eğlence için yapılmıştı, yoksa birini tehlikeye atmak için değil, hele saldırganları püskürtmek için hiç değil. Buna yaramazdı burası, hem böyle bir korunmayı

Çocuk İmparatoriçe de hiç gerekli görmezdi. Koskoca sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nda korumak zorunda kalacağı tek kişi yoktu. Bunun az sonra öğreneceğimiz bir nedeni vardı.

Küçük gece kâbusu çiçek labirentinin üzerinde yarasasıyla hiç gürültü çıkarmadan süzülürken, çeşit çeşit az bulunur hayvan da görüyordu. Leylaklar ile sarısalkımlar arasındaki küçük bir açıklıkta, bir grup yavru tekboynuz akşam güneşinde oynuyordu, hatta bir an dev bir mavi çançiçeğinin altındaki yuvasında ünlü Zümrüdüanka kuşunu görür gibi oldu ama pek emin değildi, dönüp bakmayı da zaman yitirmemek için istemedi. Çünkü artık karşısında, Labirent'in tam ortasında peri beyazları içinde ışıldayan Fildişi Kule görünmüştü: Fantazya'nın yüreği ve Çocuk İmparatoriçe'nin konutu.

"Kule" sözcüğü orayı hiç görmemiş birinde kilise ya da burç kulesi gibi yanlış bir kanı uyandırabilir. Fildişi Kule, koca bir kent büyüklüğündeydi. Uzaktan, salyangoz kabuğu gibi kendi içine kıvrılmış ve en yüksek noktası bulutların içinde duran, yüksek, sivri bir dağ zirvesi gibi görünüyordu. Dev konik yapının, iç içe ve üst üste geçmiş sayısız kuleler, kulecikler, kubbeler, çatılar, cumbalar, teraslar, kapı kemerleri, merdivenler ve parmaklıklardan oluştuğu ancak yakınına gelince anlaşılırdı. Tüm bunlar bembeyaz Fantazya fildişindendi ve her ayrıntı öylesine emek verilerek oyulmuştu ki, en incesinden dantela işçiliği olarak değerlendirilebilirdi.

Bütün binalarda Çocuk İmparatoriçe'nin çevresindeki saray halkı, mabeyinciler ve hizmetkârlar, bilge kadınlar ve müneccimler, sihirbazlar ve soytarılar, ulaklar, aşçılar ve akrobatlar, ip cambazları ve masalcılar, çığırtkanlar, bahçıvanlar, nöbetçiler, terziler, ayakkabıcılar ve simyacılar yaşıyordu. En yukarıda da, dev kulenin en tepesinde, beyaz bir manolya

goncası görünümündeki küçük bir köşkte Çocuk İmparatoriçe otururdu. Bazı geceler, yıldızlı gökyüzünde dolunay ayrı bir görkemle dururken fildişi yapraklar açılır ve enfes çiçeğin ortasında Çocuk İmparatoriçe oturuyor olurdu.

Küçük gece kâbusu binek hayvanları için ahırların bulunduğu alt teraslardan birine indi yarasasıyla. Mutlaka biri gelişini haber vermiş olmalıydı çünkü kendisini beklemekte olan, eyerden inmesine yardım eden, önünde eğilip sonra da hiç konuşmadan simgesel hoş geldiniz içkisini sunan beş İmparatorluk Hayvan Bakıcısı tarafından karşılandı. Wuschwusul kupadan ancak formaliteyi yerine getirecek kadar, yalnızca bir iki yudum aldı, sonra geri verdi. Aynı şekilde bakıcılar da birer yudum içti, sonra bir kez daha eğildiler ve yarasayı alıp ahıra götürdüler. Tüm bunlar sessizlik içinde gerçekleşmişti.

Yarasa kendisi için öngörülmüş yere vardığında ne yiyeceğe ne içeceğe el sürdü, aksine anında kıvrılıp kendini baş aşağı çengeline astı ve derin bir yorgunluk uykusuna daldı. Küçük gece kâbusunun ondan istediği biraz aşırı kaçmıştı. Bakıcılar onu kendi haline bırakıp parmak uçlarına basarak uzaklaştılar.

Bu ahırda ayrıca daha birçok binek hayvanı vardı: Bir pembe, bir de mavi fil, gövdesinin ön yarısı kartal, arka yarısı aslanı andıran dev bir griffon, bir zamanlar adı Fantazya'nın dışında da ünlenmiş ama şimdi unutulmuş beyaz kanatlı bir at, birkaç uçan köpek, bir iki başka yarasa daha, hatta hatta, özellikle ufak biniciler için yusufçuklarla kelebekler. Başka ahırlarda da uçmayan, buna karşılık koşan, sürünen, sıçrayan ya da yüzen başka binek hayvanları bulunurdu. Bunların her birinin bakım ve korunması için özel bakıcılar vardı.

Normalde burada esaslı bir ses curcunası olması gerekirdi: Kükremeler, ayak vurmalar, şakımalar, vızıldamalar,

vak vak bağırmalar ve cırıldamalar. Oysa tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Küçük gece kâbusu hâlâ bakıcıların bıraktığı yerde duruyordu. Neden olduğunu pek bilmeden, birden kendini yılmış ve mutsuz hissetti. Uzun, upuzun yolculuktan dolayı çok bitkindi o da. Buraya birinci olarak gelmek bile neşelendirmiyordu onu.

Birden, "Hey!" diye vızıldayan bir sesçik duydu. "Wuschwusul arkadaş değil mi? Sonunda sizin de burada olmanız ne güzel!"

Gece kâbusu çevresine bakındı ve şaşkınlıktan ay gözleri çakmak çakmak oldu çünkü minik Ücküçük, fildişinden bir çiçek saksısına tembel tembel yaslanmış, korkuluğun üzerinde duruyor ve kırmızı silindir şapkasını sallıyordu.

Gece kâbusu, "Huhu!" dedi şaşkın şaşkın ve bir süre sonra bir daha: "Huhu!" Aklına daha akıllıca bir şey gelmiyordu açıkçası.

Minik, "Öteki ikisi şu ana kadar gelmedi," diye açıkladı. "Ben dünden beri buradayım."

"Nasıl –huhu– nasıl olur bu!" diye sordu gece kâbusu.

"Haydii," dedi minik ve biraz ukala bir tavırla gülümsedi, "söylemiştim ya size, bir koşu sümüklüböceğim var benim."

Gece kâbusu küçük, pembe eliyle kafasının üstündeki saç yumağını kaşıdı. "Hemen Çocuk İmparatoriçe'ye gitmeliyim," dedi ağlamaklı.

Minik ona düşünceli düşünceli baktı. "Hımm," dedi. "Ben dünden sıraya girdim."

"Sıraya girmek mi?" diye sordu gece kâbusu. "Yanına hemen gidilemiyor mu yani?"

"Korkarım hayır," diye vızıldadı minik. "Epey beklemek gerekiyor. Buraya –nasıl söyleyeyim– çok müthiş bir ulak akını var."

"Huhu!" diye inledi gece kâbusu. "Niçin?"

"En iyisi," diye cıvıldadı minik, "olayı kendiniz görün. Geliniz sevgili Wuschwusul, geliniz!"

İkisi de yola düştü.

Fildişi Kule'nin çevresinden gitgide daralan bir helezon biçiminde yukarı çıkan anacadde, tuhaf tiplerden oluşan kalabalık bir kitleyle doluydu. Örtüler sarınmış dev cinler, minicik cüce cinler, üç başlı cinler, sakallı cüceler, ışıl ışıl periler, keçi ayaklı panlar, altın lüleli saçlarıyla yabanıl kadınlar, pırıl pırıl parıldayan kar perileri ve sayısız başka yaratık, caddede bir aşağı bir yukarı dolanıyor, gruplar halinde yan yana durmuş alçak sesle konuşuyor ya da sessizce yere çökmüş, mahzun mahzun önlerine bakıyorlardı. Wuschwusul onları görünce kalakaldı.

"Huhu!" dedi. "Neler oluyor burada? Bütün bunlar ne yapıyor?"

"Hepsi ulak," diye açıkladı Ücküçük usul usul, "Fantazya'nın dört bir yanından gelen ulaklar. Hepsinin de mesajı bizimkinin aynısı. İçlerinden birçoğuyla konuştum. Her yerde aynı tehlike baş göstermişe benziyor."

Gece kâbusu iniltili bir ah koyverdi. "Kimse bilmiyor mu peki?" diye sordu. "Nedir bu, neden ileri geliyor?"

"Korkarım hayır. Hiç kimse açıklayamıyor."

"Ya Çocuk İmparatoriçe'nin kendisi?"

"Çocuk İmparatoriçe..." dedi minik yavaşça, "hasta; çok, çok hasta. Belki de Fantazya'nın üstüne çöken anlaşılmaz uğursuzluğun nedeni budur. Ama saray bölümünde, yukarıda, Ma-

nolya Köşkü'nün oralarda toplanmış bir sürü doktordan hiçbiri onun neden hastalandığını ve buna karşı ne yapılabileceğini anlayamadı şimdiye dek. Kimse çaresini bilmiyor."

"Bu," dedi gece kâbusu tutuk tutuk, "huhu! Bir felaket."

"Evet," diye yanıtladı minik, "öyle."

Bu koşullar altında Wuschwusul, Çocuk İmparatoriçe'den randevu almaktan vazgeçti.

İki gün sonra, doğal olarak yanlış yöne uçmuş ve böylece bir sürü yol dolanmış aldatıcı ışık Blubb da geldi.

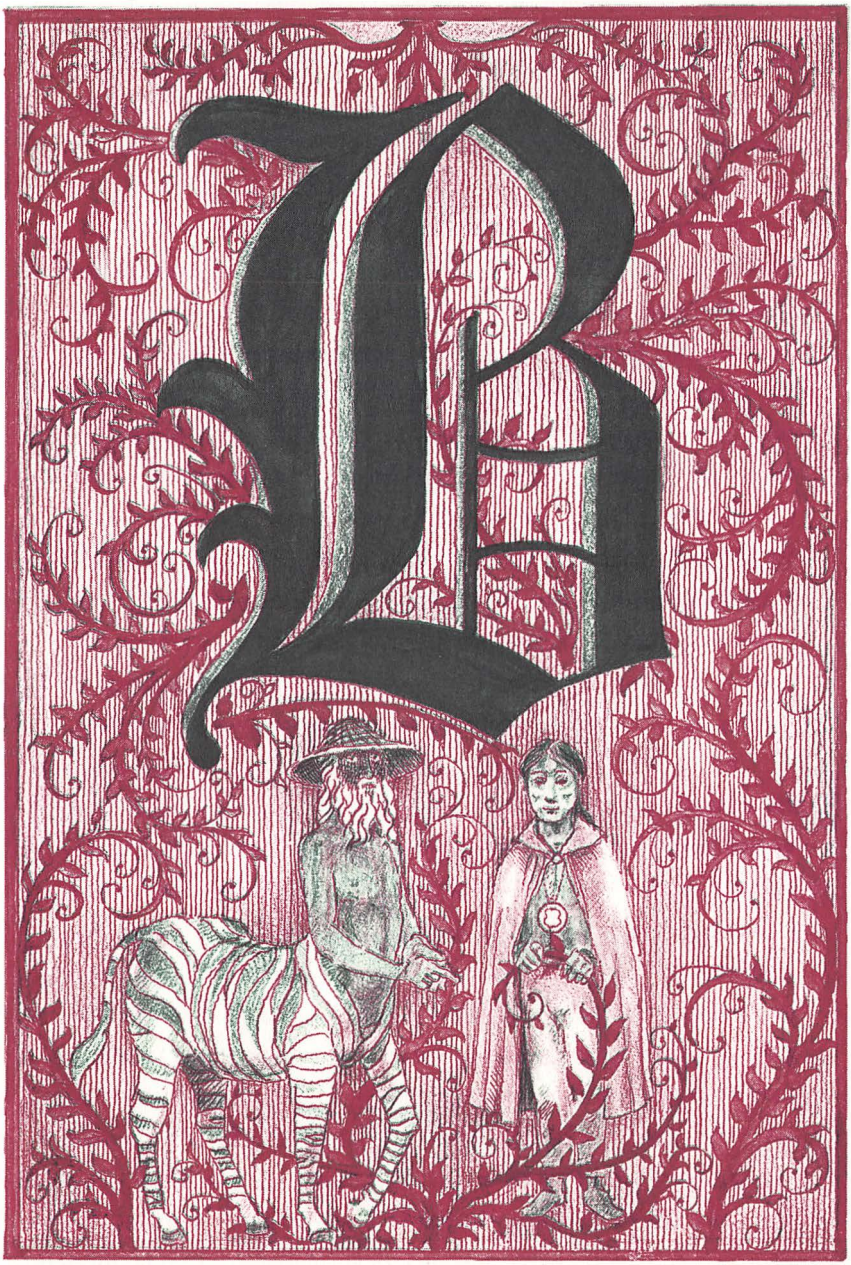
Ve sonunda, üç gün daha sonra, kayayiyici Pjörnrachzarck da ulaştı. Yaya olarak takırdaya takırdaya çıkageldi çünkü ani bir açlık nöbetinde taş bisikletini yiyivermişti... tıpkı kumanya gibi.

Birbirinden apayrı dört ulak uzun bekleyiş süresince sıkı fıkı dost oldular ve sonraları da birlikte kaldılar.

Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

II.

Atreju'nun Görevi

ütün Fantazya'nın mutluluk ve felaketini ilgilendiren görüşmeler, Fildişi Kule'nin asıl saray bölümünde, Manolya Köşkü'nün yalnızca bir iki kat aşağısında bulunan büyük taht salonunda yapılırdı.

Bu geniş, yuvarlak yer şimdi bir ses karmaşasıyla dolmuştu. Tüm Fantazya İmparatorluğu'nun en iyi dört yüz doksan dokuz doktoru burada toplanmış, küçük ya da büyük gruplar halinde, fısıldaşarak ya da mırıldanarak birbiriyle konuşuyordu. Her biri Çocuk İmparatoriçe'yi ayrı ayrı muayene etmiş –bir kısmı epey önce, bir kısmı da daha yeni–, her biri ona ustalığıyla yardımcı olmaya çalışmıştı. Ama hiçbiri başaramamış, hiçbiri Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığını ve nedenini anlayamamış, hiçbiri onun nasıl iyileştirileceğini bilememişti. Ve şu an beş yüzüncüsü; tüm Fantazya'nın en ünlüsü; bilmediği şifalı bitki, bilmediği büyü ve bilmediği doğa gizi olmadığı şeklinde söylentiler dolaşan kişi, saatlerden beri hastanın yanındaydı ve herkes heyecanla onun muayenesinin sonucunu bekliyordu.

Ama bu toplantı insanların yaptığı tıp kongreleri gibi düşünülmemeli. Gerçi Fantazya'da dış görünüş bakımından insana az çok benzeyen birçok varlık bulunurdu ama en az bir o kadar da, hayvanlara ya da büsbütün başka türlü şekillenmiş yaratıklara benzeyeni vardı. Dışarıda koşuşturan ulak kalabalığı nasıl çeşit çeşitse, buradaki, salondaki topluluk da öylesine karışık yapılıydı. Beyaz sakallı, sırtları kambur cüce doktorlar vardı; gümüş mavisi giysiler içinde, saçlarında yıldızlar yanıp sönen peri doktorlar vardı; şiş karınlı ve elleriyle ayakları perdeli su adamları vardı (onlar için, oturulacak küvetler konmuştu özel olarak); salonun ortasındaki uzun masanın üstüne çöreklenip oturmuş beyaz yılanlar da vardı; peri arılar, hatta genelde

pek de iyiliksever ve sağlık koruyucusu olarak tanınmayan cadılar, vampirler, hortlaklar bile vardı.

Bu sonuncuların buradaki varlığını kavrayabilmek için bir şeyi mutlaka bilmek gerekir:

Her ne kadar Çocuk İmparatoriçe –unvanının da gösterdiği gibi– sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nun sayılara sığmaz ülkelerinin hepsinde hükümdar biliniyorsa da, gerçekte bir hükümdardan çok daha ileriydi; hatta bambaşka bir şeydi.

O, hükümdarlık etmezdi; hiçbir zaman otorite kullanmaz ve gücünden yararlanmazdı, hiçbir buyruk vermez ve kimseyi yargılamazdı, asla saldırmaz ve asla bir saldırgana karşı kendini savunmak durumunda kalmazdı çünkü ona karşı ayaklanmak ya da ona bir şey yapmak kimsenin aklından geçmezdi. Onun önünde herkes eşit sayılırdı.

O yalnızca vardı, ama ayrı bir biçimde vardı: O, Fantazya'daki bütün hayatların merkeziydi.

Ve ister iyi ister kötü, ister güzel ister çirkin her yaratık, maskara ya da ağırbaşlı, ahmak ya da bilge hepsi, hepsi sırf onun varlığı sayesinde vardı. Onsuz, yüreksiz kalmış bir insan bedeni kadar bile olamazlardı.

Kimse sırrını tam olarak kavrayamıyordu ama herkes bilirdi ki bu böyleydi. Ona imparatorluğun bütün yaratıkları tarafından böyle değer biçilir ve herkes onun yaşamı için eşit ölçüde kaygılanırdı. Çünkü onun ölümü hepsinin birden sonu, ölçülere sığmaz Fantazya İmparatorluğu'nun yok oluşu olurdu.

Bastian'ın düşünceleri başka yerlere kaydı.

Annesinin ameliyat edildiği kliniğin uzun koridoru belleğinde yeniden canlandı. Babasıyla ameliyathane önünde oturmuş, saatlerce beklemişlerdi. Doktorlar ile hemşireler bir

içeri bir dışarı koşuşturup durmuşlardı. Annesinin nasıl olduğunu sorduğunda hep kaçamak yanıtlar almıştı babası. Kimse durumunun nasıl olduğunu doğru dürüst bilmiyor gibiydi. Sonunda, yorgun ve üzgün görünüşlü, dazlak kafalı, beyaz gömlek giymiş bir adam gelmişti. Bütün çabaların boşa gittiğini, üzgün olduğunu söylemişti. İkisinin de ellerini sıkmış ve "Başınız sağ olsun," diye mırıldanmıştı.

Ondan sonra da Bastian ile babası arasında her şey değişmişti.

Görünürde değil. İsteyebileceği her şeye sahipti Bastian. Üç tekerlekli bir bisikleti, bir elektrikli treni, bir sürü vitamin hapı, elli üç tane kitabı, cins bir hamsteri, içinde tropik balıklar olan bir akvaryumu, küçük bir fotoğraf makinesi, altı tane çakısı ve akla gelebilecek her şeyi vardı. Ama aslında tüm bunların bir anlamı yoktu onun için.

Eskiden babasının kendisiyle şakalaşmaktan çok hoşlandığını anımsıyordu Bastian. Kimi zaman öyküler bile anlatırdı, okurdu ya da. Ama uzun zaman önce bitmişti bunlar. Babasıyla konuşamaz olmuştu. Kimsenin geçemeyeceği görünmez bir duvar var gibiydi babasının çevresinde. Asla kızmıyor, asla övmüyordu. Bastian sınıfta kaldığında da bir şey söylememişti. O kasvetli, orada değilmiş gibi tavrıyla ona yalnızca bakmış ve Bastian, onun gerçekten orada olmadığı duygusuna kapılmıştı. Babasının yanındayken bu duyguya sık sık kapılıyordu. Akşamları birlikte televizyonun karşısında otururlarken, onun hiç seyretmediğini, tersine, düşüncelerinin çok, çok uzaklara, kendisinin erişemeyeceği yerlere gittiğini seziyordu. Ya da kimi zaman, ikisi de ellerine birer kitap almışken, sayfaları hiç çevirmeden saatlerce aynı yere bakmasından, aslında okumadığını anlıyordu.

Bastian babasının üzgün olmasını anlıyordu elbette. O zamanlar kendisi de birçok gece ağlamıştı, o kadar ki, hıçkıra hıçkıra kusardı bazen... Ama sonra geçmişti bunlar. Ve daha yaşıyordu işte. Neden babası hiç konuşmuyordu onunla; değil annesinden, değil önemli şeylerden söz etmek, neden en gerekli konuşmaları bile o denli zorlanarak yapıyordu?

"Bir bilinebilse..." dedi sakalı kırmızı alevlerden, uzun, zayıf bir ateş yaratığı, "hastalığının aslında ne olduğu bir bilinebilse! Ateşi yok, bir yeri şişmiş değil, döküntü yok, iltihap yok. Sanki sönüyormuş gibi yalnızca... neden bilinmez."

Konuşurken her cümleden sonra, şekiller oluşturan küçük duman bulutçukları çıkıyordu ağzından. Bu seferki bir soru işaretiydi.

İçine bir enlemesine, bir de boylamasına bir çift siyah tüy sokulmuş kocaman bir patatese benzeyen, yoluk, yaşlı bir karga gaklayarak yanıtladı (soğuk algınlığı uzmanıydı):

"Öksürmüyor, nezlesi yok, aslında tıbbi anlamda bir hastalığı yok." Gagasının üstündeki kocaman gözlüğü düzeltip sorgularcasına baktı çevresindekilere.

"Ne olursa olsun, bir şey açık görünüyor bana," diye vızıldadı, kimi zaman "hapyuvarlayan" da denen bokböceği. "Onun hastalığıyla, ulakların tüm Fantazya'dan bildirdiği korkunç şeyler arasında gizemli bir bağıntı var."

"Ah, siz var ya siz," diye alayla atıldı bir mürekkep adam, "siz her zaman ve her yerde gizemli bağıntılar görürsünüz zaten!"

Bokböceği öfkeyle inledi: "Siz de hiçbir zaman hokkanızın ötesini göremezsiniz!"

"Ama meslektaşlarım!" Uzun, beyaz bir gömleğe bürünmüş oyuk yanaklı bir hayalet aralarına daldı. "Konu dışı ve kişisel tartışmalara dalmayalım. Her şeyden önce de... seslerinizi alçaltın!"

Böyle ve benzeri konuşmalar büyük taht salonunun her yerinde oluyordu. Bu kadar değişik türden varlığın birbirine hiç kusursuz meram anlatabilmesi şaşırtıcı gelebilir. Ama Fantazya'da hemen hemen tüm varlıklar, hayvanlar bile en az iki dil bilirlerdi: Birincisi, yalnız kendileri gibi olanlarla konuştukları ve dışarıdan kimsenin anlamadığı kendi dilleri; ikincisiyse, Yüksek Fantazyaca ya da Büyük Dil denen, genel olanı. İkincisi, bazıları onu biraz kendilerine özgü biçimde kullansalar da, herkes tarafından iyi bilinirdi.

Birden salona sessizlik çöktü ve bütün gözler, açılan çift kanatlı büyük kapıya çevrildi.

Tıp sanatının efsanelere konu olmuş ünlü ustası Cairon içeri girdi.

Bu, eski çağlarda kentaur diye anılan yaratıktı. Kalçasına kadar insan görünümündeydi, geri kalanı at bacaklarıydı. Ancak Cairon, kara kentaur denenlerdendi. Ta güneyde bulunan çok uzak bir bölgedendi. O yüzden de insan kısmı abanoz rengindeydi, yalnızca saçlarıyla sakalı beyaz ve kıvırcıktı, at gövdesi de bir zebranınki gibi çizgiliydi. Sazlardan örülü tuhaf bir şapka takmıştı. Boynundaki zincirin ucunda büyük bir altın tılsım asılıydı ve üstünde, oval oluşturacak şekilde birbirlerini kuyruklarından ısıran, biri açık, biri koyu renk iki yılan görülüyordu.

Bastian şaşalayarak durdu. Kitabı, parmağını önlem olarak sayfaların arasına bile koymadan kapadı ve kapağa bir kere

daha iyice baktı. Birbirlerini kuyruklarından ısırarak oval oluşturan iki yılan oradaydı işte! Bu tuhaf işaret ne anlama geliyor olabilirdi?

Fantazya'da herkes madalyonun ne anlama geldiğini bilirdi: Çocuk İmparatoriçe'nin görevlisi olan ve onun adına, sanki onun kendisi hazır bulunuyormuş gibi hareket edebilenlerin işaretiydi bu.

Kimse ne olduğunu tam bilmemekle birlikte, taşıyıcısına gizemli güçler verdiği söylenirdi. Adını herkes bilirdi: AURYN.

Ama adı söylemekten kaçınan birçok kişi, ona "Mücevher" ya da "Pantakel" ya da yalnızca "Parıltı" derdi.

Öyleyse kitap da Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyordu!

Salonda bir fısıltı dolaştı ve birkaç şaşkınlık haykırışı duyuldu. Çoktandır Mücevher'in kimseye emanet edildiği olmamıştı.

Cairon huzursuzluk yatışıncaya kadar yere toynaklarıyla birkaç kere vurdu, sonra derin bir sesle konuştu: "Arkadaşlar, bu denli şaşırmayın, AURYN'i kısa bir süre için taşıyorum. Ben yalnızca aktarıcıyım. Yakında Parıltı'yı ona layık birine aktaracağım."

Salona soluksuz sessizlik yayılmıştı.

"Yenilgimizi güzel sözlerle yumuşatmaya çalışmayacağım," diye devam etti Cairon. "Hepimiz Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığı karşısında çaresiz kaldık. Bir tek, Fantazya'nın yok oluşunun hastalıkla aynı zamana denk geldiğini biliyoruz. Daha fazlasını bilmiyoruz. Onu kurtarabilecek şeyin gerçekten doktorluk sanatı olup olmadığını bile. Ancak şu olasıdır ki – umarım bunu açıkça dile getirmem hiçbirinizi incitmez– burada

toplanmış olan bizler, *bütün* bilgilere, *bütün* bilgeliğe sahip değiliz. Hatta benim son ve biricik umudum o ki, bu sınırsız imparatorluğun bir yerinde, bizden daha bilge, bize akıl ve yardım verebilecek bir varlık bulunsun. Ama bu, belirsizden de öte bir şey. Kurtuluş umudu nerede bulunacak olursa olsun, bir şey açık seçik ortada: Bunun aranması, ulaşılamazdaki yolları keşfetmeyi başaracak ve hiçbir tehlike, hiçbir zorluk karşısında gerilemeyecek bir izbulucuyu gerektirmektedir. Tek kelimeyle: Bir kahramanı. Ve Çocuk İmparatoriçe, kendisinin ve hepimizin yazgısını emanet ettiği kahramanın adını bana açıkladı: Ona Atreju diyorlar, Gümüş Dağlar'ın arkasındaki Ot Denizi'nde yaşıyor. AURYN'i ona aktaracak ve onu büyük arayışa yollayacağım. Şimdi her şeyi biliyorsunuz."

Bu sözlerle birlikte ihtiyar kentaur salonu gümbürtederek çıkıp gitti.

Geride kalanlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Şu kahramanın adı neydi?" diye sordu biri.

"Atrehu ya da öyle bir şey," dedi bir başkası.

"Hiç duymadım!" diye belirtti üçüncüsü. Ve dört yüz doksan dokuz doktorun hepsi kaygıyla kafalarını salladılar.

Kulenin saati onu vurdu. Bastian zamanın ne çabuk geçtiğine şaştı. Dersteyken saatler hiç bitmeyecek gibi gelirdi genellikle. Şu an aşağıdaki sınıfta Bay Dırdır'ın tarih dersi vardı; zayıf, çoğunlukla aksi ve savaşların tarihlerini, olur olmaz kişilerin doğum tarihleriyle saltanat sürelerini kolayca aklında tutamadığı için Bastian'ı herkesin önünde küçük düşürmekten özellikle hoşlanan bir adamdı bu.

Gümüş Dağlar'ın arkasında bulunan Ot Denizi, Fildişi Kule'den günlerce uzaktaydı. Gerçekten bir deniz kadar engin, büyük ve düz bir çayırlıktı burası. Güçlü otlar insan boyuna çıkardı, üstlerinde rüzgâr dolaştığında da, düzlüğün üzerinde okyanustaki gibi dalgalar olur ve su gibi hış hış ses çıkarırdı.

Burada yaşayan halka "Ot Halkı" ya da "Yeşilderililer" denirdi. Erkeklerin de kadınlar gibi uzun ve bazen örgülü olan mavi-siyah saçları vardı; derileri koyu yeşil, biraz kahverengiye benzer bir renkteydi. Zeytin gibi. Son derece gösterişsiz, sert, çetin bir yaşam sürerlerdi; çocukları, kızlar da, oğlanlar da yiğitlik, iyilik ve onur için eğitilirdi. Sıcağa, soğuğa ve büyük yokluklara katlanmayı öğrenip cesaretlerini kanıtlamak zorundaydılar. Bu gerekliydi çünkü Yeşilderililer avcı bir halktı. Yaşamak için gereksindikleri şeylerin tümünü ya lifli ve sert çayırotundan üretirler ya da Ot Denizi'nde dev sürüler halinde dolaşan erguvani sığırlardan sağlarlardı.

Bu erguvani sığırlar, alışılmış sığır ya da ineklerin hemen hemen iki katı irilikteydi. Uzun, ipek gibi parlayan erguvan kırmızısı tüyleri, uçları hançer gibi keskin ve sert, heybetli boynuzları vardı. Genel olarak barışçıldılar ama bir tehlike sezer ya da kendilerine saldırıldığını hissederlerse, bir doğal afet kadar korkunç olabilirlerdi. Yeşilderililer dışında hiç kimse bu hayvanları avlamayı göze alamazdı, üstüne üstlük onlar da bunu yalnız ok ve yayla yapıyordu. Mert savaşı yeğlerlerdi, bu yüzden çoğu zaman hayvan değil, avcı hayatını vermek zorunda kalırdı. Yeşilderililer erguvani sığırları sever, onlara değer verirlerdi; onları öldürme hakkının, ancak onlar tarafından öldürülmeye hazır olmakla kazanılacağı görüşündeydiler.

Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığının ve bütün Fantazya'yı tehdit eden belanın haberi bu ülkeye ulaşmamıştı henüz. Ye-

şilderililerin kamp yerine çoktandır yolcu gelmemişti. Ot her zamanki gibi hızla boy atıyordu, gündüzler parlak, geceler yıldız doluydu. Her şey iyi görünüyordu.

Ama bir gün kamp yerinde beyaz saçlı, yaşlı bir kara kentaur göründü. Tüylerinden ter sızıyor, ölesiye bitkin görünüyordu, sakallı yüzü zayıf ve çöküktü. Kafasında sazlardan örülü tuhaf bir şapka, boynunda da, ucunda büyük bir altın tılsım sallanan bir zincir vardı. Cairon'du bu.

Gitgide genişleyen halkalar halinde kamp çadırlarıyla çevrelenmiş, en yaşlıların görüşme yapmak için toplandığı ya da bayram günlerinde dans edilip eski şarkıların söylendiği boş alanın tam ortasında duruyordu. Bekliyor ve çevresine bakmıyordu ama çevresini, gözlerini dikmiş merakla kendisine bakan çok yaşlı kadın ve erkeklerle pek küçük çocuklar sarmıştı. Kentaur toynaklarını sabırsızca yere vurdu.

"Avcı kadınlarla avcı erkekler nerede?" diye soludu, şapkasını çıkarıp alnını sildi.

Kucağında bir bebek olan beyaz saçlı bir kadın yanıt verdi: "Hepsi avda. Ancak üç dört gün içinde gelirler."

"Atreju da onlarla mı?" diye sordu kentaur.

"Evet yabancı, ama sen nereden tanıyorsun onu?"

"Tanımıyorum. Getirin onu!"

"Yabancı," diye yanıtladı koltuk değnekli bir ihtiyar, "gelmeye gönüllü olmayacaktır, çünkü bugün *onun* avı var. Güneşin batışıyla başlıyor. Bu ne demek, bilir misin?"

Cairon yelelerini sallayıp toynaklarını yere vurdu.

"Bilmem. Hem bir şey ifade etmez çünkü yapacak daha önemli işleri var şimdi. Taşıdığım şu işareti bilirsiniz. Öyleyse getirin onu!"

Bir genç kız, "Mücevher'i görüyoruz," dedi, "Çocuk İmparatoriçe'den geldiğini biliyoruz. Ama sen kimsin?"

"Bana Cairon derler," diye homurdandı kentaur. "Size bir şey ifade edecekse, Doktor Cairon."

Yaşlı, iki büklüm bir kadın yaklaşıp bağırdı. "Evet, doğru bu! Onu tanıdım. Gençliğimde gördüydüm bir kez. Tüm Fantazya'nın en ünlü, en büyük doktorudur!"

Kentaur başını eğerek, "Teşekkürler, hanımefendi," dedi. "Şimdi şu Atreju'yu alıp getirecek nazik biri çıkar belki içinizden. Durum acil. Çocuk İmparatoriçe'nin hayatı tehlikede."

Küçük bir kız, "Ben yaparım!" diye bağırdı. Beş altı yaşlarında var yoktu.

Koşup gitti ve birkaç saniye sonra çadırların arasından eyersiz bir atın üstünde dörtnala uzaklaştığı görüldü.

"Nihayet!" diye bağırdı Cairon. Sonra da bilincini kaybedip yere yığıldı.

Kendine geldiğinde önce nerede olduğunu anlayamadı çünkü çevresi karanlıktı. Ancak sonra anladı ki, geniş bir çadırın içindeydi ve yumuşak postlardan bir döşeğin üstünde yatıyordu. Gece olmuşa benziyordu, kapı perdesindeki bir aralıktan titrek bir ateşin ışığı sızıyordu içeriye.

"Kutsal nal çivileri adına!" diye mırıldandı, doğrulmaya çalışırken. "Ne zamandır böyle yatıyorum burada?"

Bir kafa, kapı perdesinin arasından içeriye baktı, sonra geri çekildi ve biri konuştu: "Evet, uyanmışa benziyor."

Ardından kapı perdesi yana çekildi ve aşağı yukarı on yaşlarında bir erkek çocuğu içeri girdi. Yumuşak sığır derisinden uzun pantolon ve çizmeleri vardı. Gövdesinin üst yarısı çıplaktı, yalnızca omuzlarında, besbelli sığır kılından dokunmuş, yere kadar sarkan, erguvan kırmızısı bir pelerin vardı.

Uzun, mavi-siyah saçları başının arkasında deri bağlarla bir demet halinde toplanmıştı. Alnıyla yanaklarının zeytin yeşili derisinin üstüne beyaz boyayla birkaç basit süs çizilmişti. Kara gözleri davetsiz misafire öfkeyle bakıyor ama yüz çizgilerinde başka bir his görünmüyordu.

"Benden ne istiyorsun, yabancı?" diye sordu. "Neden çadırıma geldin? Hem neden beni avımdan aldın? Bugün büyük sığırı öldürseydim yarın avcı olacaktım. Beni çağırdıklarında okum kirişteydi hatta. Şimdi tam bir yıl beklemem gerekecek. Neden?"

İhtiyar kentaur şaşkın şaşkın bakıyordu. "Yoksa bu," diye sordu, "şu Atreju sensin demeye mi geliyor?"

"Evet, yabancı."

"Bu adı taşıyan başka biri daha yok mudur acaba? Yetişkin bir erkek, deneyimli bir avcı?"

"Hayır, Atreju benim, başkası yok."

İhtiyar Cairon döşeğin üstüne çöküp soludu:

"Bir çocuk! Küçük bir erkek çocuğu! Çocuk İmparatoriçe'nin kararlarını anlamak gerçekten zor."

Atreju susuyor, hareketsiz bekliyordu.

"Bağışla, Atreju," dedi, sıkıntısını ancak kendini zorlayarak kontrol edebilen Cairon. "Seni incitmek niyetinde değilim ama doğrusu çok şaşırtıcı oldu benim için. Ne yalan söyleyeyim, kendimde değilim! Ne düşüneceğimi bilmiyorum artık! Acaba Çocuk İmparatoriçe senin gibi bir çocuğu seçerken ne yaptığını gerçekten biliyor muydu, diye ciddi ciddi soruyorum kendime. Düpedüz çılgınlık bu! Büsbütün bilerek yaptıysa, o zaman... o zaman..." Kafasını hızla sallayıp devam etti: "Yok, hayır! Beni kime gönderdiğini bilseydim, verdiği görevi iletmeyi doğrudan reddederdim! Reddederdim!"

"Hangi görevi?" diye sordu Atreju.

Artık öfkesi kabaran Cairon, "Akıl almaz bir şey bu!" diye bağırdı. "O görevi yerine getirmek, en büyük, en deneyimli kahramanlar için bile olacak iş değil. Senin içinse... Seni belirsizliğe, kimsenin bilmediği bir şeyi aramaya gönderiyor. Kimse sana yardımcı olamaz, kimse sana yol gösteremez, kimse neyle karşılaşacağını bilemez. Gene de, görevi üstlenip üstlenmeyeceğine hemen karar vermek zorundasın. Hemen şimdi, derhal. Kaybedecek tek bir an bile kalmadı. Sana ulaşmak için neredeyse on gün ve gece dörtnala koştum aralıksız. Ama şimdi... şimdi buraya hiç gelmemiş olmayı isterdim. Çok yaşlıyım, gücüm tükenmek üzere. Lütfen bana bir yudum su ver!"

Atreju bir testi soğuk su getirdi. Kentaur suyu büyük yudumlarla içti, sonra sakalını silip biraz daha sakin konuştu: "Ah, teşekkürler, bu iyi geldi! Şimdi daha iyiyim. Dinle Atreju, görevi üstlenmek zorunda değilsin. Çocuk İmparatoriçe sana bırakıyor bunu. Hiçbir şey emretmiyor. Ona açıklarım, o da başka birini bulur. Senin küçük bir çocuk olduğunu bilmiyor olabilir. Seni biriyle karıştırmıştır, tek açıklaması bu."

"Nedir bu görev?" diye merak etti Atreju.

"Çocuk İmparatoriçe'yi iyileştirecek çareyi bulmak," diye yanıtladı ihtiyar kentaur "ve Fantazya'yı kurtarmak."

"Çocuk İmparatoriçe hasta mı ki?" diye sordu Atreju şaşkınlıkla.

Cairon, Çocuk İmparatoriçe'nin durumunu ve ulakların Fantazya'nın bütün bölgelerinden getirdiği haberleri anlatmaya başladı. Atreju gittikçe daha çok soruyor, kentaur da elinden geldiğince bilgi veriyordu. Konuşma bütün gece sürdü. Fantazya'nın üstüne çöken felaketi tüm boyutlarıyla kavradıkça,

Atreju'nun başta soğuk olan yüzünde gitgide daha belirgin bir korku şekilleniyordu.

"Bütün bunlardan," diye mırıldandı sonunda solgun dudaklarla, "hiçbir şey anlamadım."

Cairon ciddi ve kaygılı bir tavırla, beyaz, kavisli kaşlarının altından çocuğa baktı.

"Konunun ne olduğunu biliyorsun artık, seni görünce neden şaşırıp kaldığımı belki anlarsın şimdi. Yine de Çocuk İmparatoriçe senin adını söyledi. 'Git, Atreju'yu ara,' dedi bana. 'Bütün umudumu ona bağladım,' dedi. 'Ona, Fantazya ve benim için büyük arayışı üstlenmeyi isteyip istemediğini sor,' dedi. Neden seni seçti, bilmiyorum. Belki de bu olmadık sorunu ancak senin gibi küçük bir çocuk çözebilir. Bilmiyorum, sana akıl da veremem."

Atreju başı önünde oturuyor, susuyordu. Omuzlarına kendi avından çok çok daha büyük bir sınav yüklendiğini anlıyordu. En büyük avcılar, en iyi izbulucular için bile altından zor kalkılır bir şeydi bu; Atreju için çok ağırdı.

"Evet?" diye sordu ihtiyar kentaur usulca. "Yapacak mısın?"

Atreju başını kaldırıp baktı.

"Yapacağım," dedi sertçe.

Cairon ağır ağır başını salladı, sonra da altın tılsımlı zinciri boynundan çıkarıp Atreju'ya taktı.

"AURYN sana büyük güç verir," dedi törensel bir tavırla, "ama onu kullanmamalısın. Çünkü Çocuk İmparatoriçe de onun gücünden asla yararlanmaz. AURYN seni koruyacak, sana kılavuzluk edecektir ama ne görürsen gör, ona asla el atmamalısın, yoksa o andan sonra kendine ait görüşün kalmaz. Onun için de silahsız çıkmalısın yola. Olanı biteni oluruna bırakmak zorundasın. Kötü ve iyi, güzel ve çirkin, budala ve

bilge herkesi, Çocuk İmparatoriçe'nin önünde oldukları gibi eşit tutmak zorundasın. Yalnızca arayıp sorabilirsin ama kendi yargılarına göre asla karar vermemelisin. Bunu hiç unutma, Atreju!"

"AURYN!" diye saygıyla yineledi Atreju. "Mücevher'e layık olduğumu göstermek istiyorum. Ne zaman yola çıkayım?"

"Hemen şimdi," diye yanıtladı Cairon. "Büyük arayışın ne kadar sürer, kimse bilemez. Kim bilir, belki saatler şimdiden işliyordur. Anne baban ve kardeşlerinle vedalaş!"

"Kimsem yok benim," diye karşılık verdi Atreju. "Annem ve babam ben dünyaya geldikten kısa süre sonra sığır tarafından öldürülmüşler."

"Seni kim büyütmüş?"

"Bütün kadınlar ile bütün erkekler ortaklaşa. Onun için de bana Atreju demişler. Büyük Dil sözcükleriyle 'Herkesin Oğlu' anlamına geliyor."

Bunun nasıl bir şey olduğunu Bastian'dan daha iyi kimse anlayamazdı. Babası daha hayatta olduğu halde, Atreju'nun ne annesi ne babası vardı. Onun için bütün erkekler ve kadınlar tarafından ortaklaşa büyütülmüştü ve "herkesin oğlu'ydu; oysa onun, Bastian'ın, aslında kimsesi yoktu, yani "hiç kimsenin oğlu"ydu. Ne olursa olsun, Atreju'yla ortak bir şeyinin olmasına seviniyordu çünkü öbür türlü, ne onun cesareti ve kararlılığı ne de görünüşüyle karşılaştırılacak büyük bir benzerliği ne yazık ki yoktu. Ama Bastian da kendisini nereye götüreceğini ve nasıl sona erdireceğini bilmediği büyük bir arayıştaydı.

"O zaman," dedi ihtiyar kentaur, "kimseyle vedalaşmadan gitmen daha iyi. Ben kalıp her şeyi açıklarım onlara."

Atreju'nun yüzü daha da incelip sertleşti.

"Nereden başlayayım?" diye sordu.

"Her yerden ve hiçbir yerden," yanıtı verdi Cairon. "Şu andan başlayarak tek başınasın ve sana kimse akıl veremez. Büyük arayışın sonuna kadar da böyle olacak... nasıl biterse bitsin."

Atreju başını salladı.

"Sağlıcakla kal, Cairon!"

"Sağlıcakla, Atreju. Ve talihin açık olsun!"

Çocuk arkasını döndü, çadırdan çıkmak üzereydi ki kentaur bir daha çağırdı onu. Karşılıklı durduklarında ihtiyar iki elini onun omuzlarına koydu, saygılı bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı ve ağır ağır konuştu: "Sanırım Çocuk İmparatoriçe'nin neden seni seçtiğini anlamaya başlıyorum, Atreju."

Çocuk alnını biraz eğdi, sonra çabucak dışarı çıktı.

Dışarıda, çadırın önünde atı Artax duruyordu. Bir yabanatı gibi küçük ve benekliydi, bacakları tıknaz ve kısaydı ama uzak yakın bütün çevrenin en hızlı, en soluklu koşucusuydu. Atreju'yla birlikte avdan geldiğindeki gibi eyerli ve dizginliydi daha.

"Artax," diye fısıldadı Atreju ve atın boynunu okşadı. "Yola koyulmamız gerek. Uzaklara gitmeliyiz, çok uzaklara. Geri gelir miyiz, ne zaman geliriz, kimse bilmiyor."

Hayvancık başıyla onaylayıp hafifçe soludu.

"Tamam, sahip," diye yanıtladı. "Ya avın ne olacak?"

Atreju, "Çok daha büyük bir ava gidiyoruz," karşılığını verdi ve eyere atladı.

Hayvancık, "Sahip, dur!" diye soludu. "Silahlarını unuttun. Oksuz yaysız mı gitmek niyetindesin?"

"Evet, Artax," dedi Atreju, "çünkü Parıltı'yı taşıyorum ve silahsız olmak zorundayım."

"Hoo!" diye bağırdı atçık. "Nereye gidilecek?"

"Nereye istersen, Artax," diye karşılık verdi Atreju. "Şu andan itibaren büyük arayıştayız."

Ardından fırlayıp gittiler ve gecenin karanlığı onları yuttu.

Aynı anda Fantazya'nın bir başka yerinde, kimsenin dikkatini çekmeyen ve Atreju'nun, Artax'ın ve Cairon'un hiç sezinlemediği bir şey oldu.

Çok uzaklardaki bir fundalıkta gecenin karanlığı çok büyük, gölge gibi bir şekle bürünerek büzüldü. Karartı, fundalığın ışıksız gecesinde bile siyahlardan oluşan heybetli bir gövde olarak belirginleşinceye kadar yoğunlaştı. Henüz çizgileri belirgin değildi ama dört pençenin üzerinde duruyor ye uzun tüylü, güçlü kafasındaki gözlerinde yeşil ateş yanıyordu. Sonra çenesini yukarı kaldırıp havayı kokladı. Uzun süre böyle kaldı. Sonra birden aradığı kokuyu bulmuş gibi oldu çünkü gırtlağından, derin, muzafferane bir hırlama çıktı.

Koşmaya başladı. Uzun sessiz sıçrayışlarla, yıldızsız gecenin içinde hızla uzaklaştı gölge yaratık.

Kulenin saati on biri vurdu. Şimdi uzun teneffüs başlıyordu. Koridorlardan, okulun avlusuna koşan çocukların gürültüsü geliyordu.

Jimnastik minderlerinin üzerinde bağdaş kurmuş oturan Bastian'ın ayakları uyuşmuştu. Bir Kızılderili değildi sonuçta. Ayağa kalktı, çantasından ekmeğini ve elmasını çıkardı ve çatı katında bir ileri bir geri yürümeye başladı. Karıncalanma yavaş yavaş geçti.

Sonra atlama beygirine tırmanıp üstüne ata biner gibi oturdu. Artax'ın üstünde, gecenin içinde dörtnala giden Atreju olduğunu hayal etti. Atçığının boynuna yattı.

"Hoo!" diye haykırdı. "Koş Artax, hoo, hoo!"

Sonra ürktü. Böyle haykırmak büyük dikkatsizlikti. Ya biri duyduysa? Bir süre bekleyip çevreyi dinledi. Ama yalnızca avludaki çok sesli gürültü geliyordu kulağına.

Biraz utanarak tutuna tutuna beygirden indi. Doğrusu ya, küçük bir çocuk gibi davranıyordu!

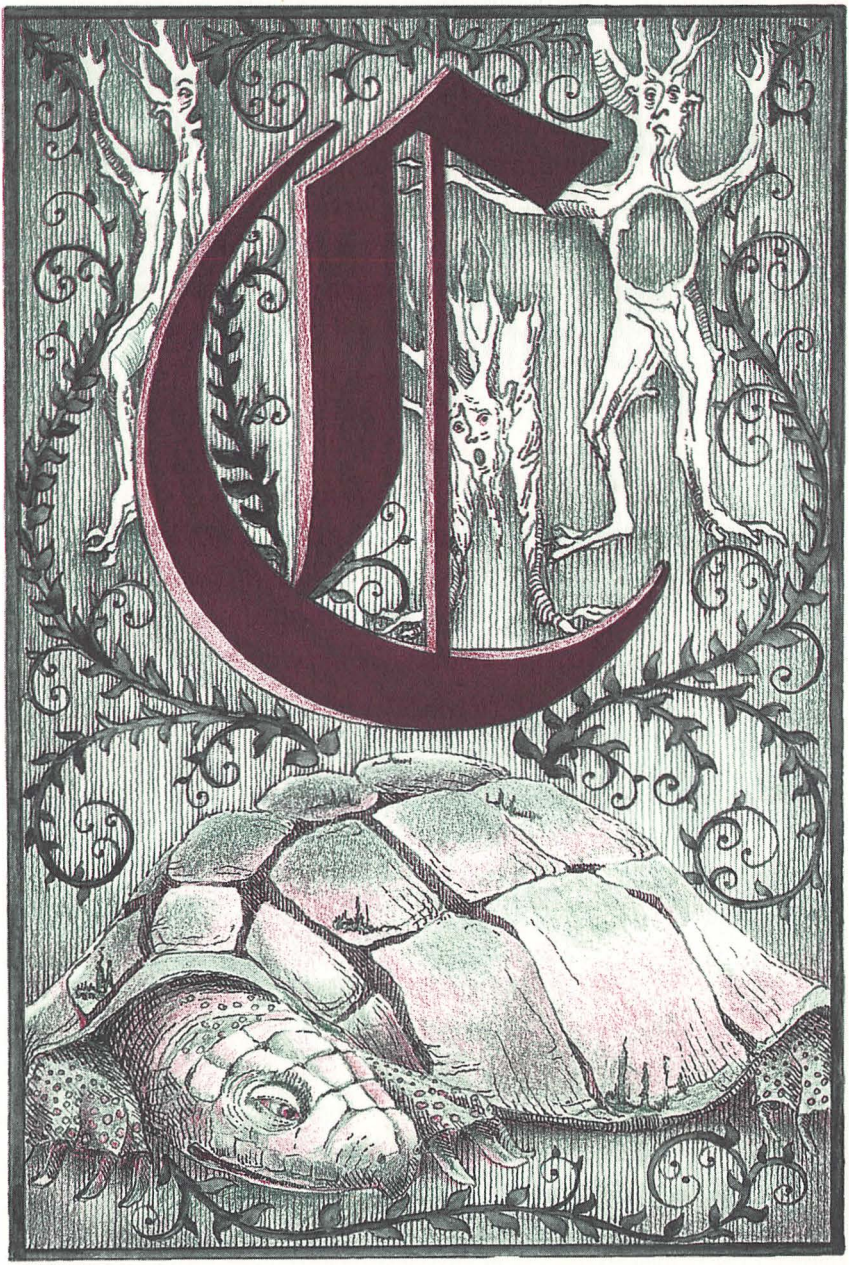
Sandviç paketini açtı ve elmayı pantolonuna sürterek parlattı. Ama tam ısıracakken durdu.

"Hayır," dedi yüksek sesle kendi kendine, "kumanyamı dikkatli kullanmalıyım. Bununla kim bilir ne kadar zaman idare etmek zorunda kalırım."

İstemeye istemeye sandivici yeniden sardı ve elmayla birlikte yine çantaya soktu. Sonra içini çekerek jimnastik minderlerinin üstüne çöktü, yine kitabına sarıldı.

III.

Kadim Morla

airon, ihtiyar kara kentaur, Atreju'nun atının nal seslerinin gitgide azaldığını duyunca yeniden yumuşak postlardan döşeğinin üstüne çöktü. Heyecan, güç bırakmamıştı onda. Onu ertesi gün Atreju'nun çadırında bulan kadınlar, yaşaması için üstüne titrediler. Birkaç gün sonra avcılar geri döndüğünde de durumu pek düzelmiş değildi ama Atreju'nun neden ata atlayıp gittiğini ve neden kısa zamanda geri dönemeyeceğini onlara anlatacak durumdaydı hiç değilse. Herkes çocuğu çok sevdiği için hemen ciddileşip kaygıyla onu düşünmeye başlamıştı. Ama Çocuk İmparatoriçe'nin büyük arayışla doğrudan onu görevlendirmesinden de gurur duyuyorlardı bir yandan... Hiçbiri nedenini tam olarak anlayamadığı halde.

Öte yandan, ihtiyar Cairon, Fildişi Kule'ye bir daha dönmedi. Ama ölmedi de; Ot Denizi'nde, Yeşilderililerin yanında da kalmadı. Yazgısı onu bambaşka, hiç beklenmedik bir yola götürecekti. Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

Atreju daha o gece atını Gümüş Dağlar'ın eteklerine kadar sürdü. Mola verdiğinde sabah olmak üzereydi. Artax biraz otlayıp berrak bir dağ deresinden su içti. Atreju kırmızı pelerinine sarınıp birkaç saat uyudu. Ama güneş doğduğunda tekrar yola çıkmışlardı.

Ertesi gün Gümüş Dağlar'ı aştılar. Buradaki her yol, her patika tanıdıktı onlara ve hızla ilerliyorlardı. Acıkınca, bir parça kurutulmuş sığır etiyle ot tohumundan yapılmış iki küçük pide yedi çocuk, bunları eyerin üstündeki bir torbada saklamıştı... aslında kendi avı için.

"Haydi bakalım!" dedi Bastian. "İnsan arada sırada bir şeyler yemeli."

Sandvici çantasından çıkardı, kâğıdını açtı, özenle iki parçaya ayırdı, birini yeniden sarıp çantaya soktu, ötekini yiyip bitirdi. Teneffüs bitmişti. Bastian şimdi hangi derse sıra geldiğini düşündü. Ah, doğru ya, Bayan Karga'dan coğrafya vardı. Nehirler ve kolları, kentler ve nüfusları, yeraltı zenginlikleri ve endüstrileri sayılacaktı. Bastian omuz silkip okumaya devam etti.

Güneş batarken Gümüş Dağlar arkalarındaydı ve yine mola vermişlerdi. O gece Atreju düşünde erguvani sığırları gördü. Uzakta, Ot Denizi'nde dolaştıklarını görüyor, onlara atıyla yaklaşmaya çalışıyordu. Ama boşuna. Atını ne kadar koşturursa koştursun, hep aynı uzaklıkta kalıyordu onlara.

İkinci gün Şarkı Söyleyen Ağaçlar Kasabası'na geldiler. Ağaçların her birinin başka bir biçimi vardı, her birinin yaprağı başka, kabuğu başkaydı ama kasabanın böyle anılmasının asıl nedeni, ağaçların büyümelerinin, yakından da uzaktan da duyulan ve birbiriyle, Fantazya'daki başka hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak güzellikte heybetli bir bütün halinde kaynaşan, yumuşak bir müzik gibi dinlenebilmesiydi. Bu bölgeden geçmek büsbütün tehlikesiz sayılmazdı çünkü nice kişi burada büyülenmiş gibi kalmış, her şeyi unutmuştu. Atreju olağanüstü şarkının gücünü hissediyor ama kendini kaptırmıyordu.

Bunu izleyen gece yine erguvani sığırları gördü düşünde. Bu kez kendisi yaya yürüyor, sığırlar büyük bir sürü halinde önünden geçiyordu. Ama okunun erişebileceği uzaklığın dışındaydılar, ava yaklaşmak istediğinde de, ayaklarının toprakla kaynaşmış olduğunu ve yerlerinden oynamadığını gördü. Ayaklarını yerden kurtarma çırpınışıyla uyandı. Daha güneşin doğmasına vardı ama o hemen yola düştü.

Üçüncü gün Eribo'nun Cam Kuleleri'ni gördü. Bu bölgede oturanlar kulelerde yıldız ışığı toplayıp biriktirirlerdi. Yıldız ışıklarından şaşılacak kadar süslü eşyalar yaparlardı ama onların dışında eşyaların ne işe yaradığını Fantazya'da bile bilen yoktu.

Hatta Atreju bu kişilerden, kendileri de camdan üflenmiş gibi görünen küçük yaratıklardan birkaçıyla karşılaştı. Ona olağanüstü nazik davranıp yiyecek içecek sağladılar ama Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığı hakkında kimin bir şey bilebileceği sorusu karşısında, kederli ve çaresiz bir suskunluğa gömüldüler.

Bunun ardından gelen gece, bir kez daha, önünden erguvani sığırların geçtiği düşü gördü Atreju. Hayvanlardan birinin, özellikle büyük ve heybetli bir boğanın öbürlerinin arasından ayrıldığını ve ağır ağır, korku ya da öfke belirtisi göstermeden kendisine doğru geldiğini gördü. Her yaratığın nişan alınması gereken yerini hemen görme yeteneği, bütün gerçek avcılar gibi Atreju'da da vardı. Hatta erguvani sığır öyle durmuştu ki Atreju'ya tam hedef sunmaktaydı. Oku yerleştirip sert yayı bütün gücüyle gerdi ama fırlatamadı. Parmakları yay kirişine kaynaşmış gibiydi, ondan ayrılmıyordu.

Ondan sonraki bütün gecelerde düşlerinde böyle ve benzeri şeyler geldi başına. Erguvani sığır gitgide yaklaşıyordu –ayrıca, onun gerçekte öldürmek istediği sığırın ta kendisiydi bu, onu alnındaki beyaz bir lekeden tanımıştı– ama öldürücü oku bir türlü atamıyordu nedense.

Gündüzleri durmadan, hiç durmadan at sürüyor, nereye olduğunu bilmeden, akıl verecek kimse bulamadan gidiyordu. Taşıdığı altın tılsım, karşısına çıkan bütün varlıklardan saygı görüyor ama sorusunun yanıtını kimse bilmiyordu.

Bir keresinde, gövdeleri ateşten oluşan yaratıkların oturduğu Brousch Kenti'nin alev caddelerini gördü uzaktan ama oraya uğramak istemedi. Yaşlı doğan ve bebek olunca ölen Sassafranların geniş yaylasından geçti. Muamath'ın, içinde, havada serbestçe duran aytaşından büyük bir sütun bulunan Kadim Orman Tapınağı'na geldi ve orada yaşayan keşişlerle konuştu. Ama buradan da bir bilgi almadan ayrılmak zorunda kaldı.

Neredeyse bir hafta böyle bucak bucak, şaşkın şaşkın dolaşmıştı ki yedinci gün ve onun arkasından gelen gece, iç ve dış durumunu temelden değiştiren çok farklı bir olay yaşadı.

Gerçi ihtiyar Cairon'un bütün Fantazya bölgelerinde olan korkunç olaylara ilişkin anlattıkları onu etkilemişti ama bütün bunlar şimdiye dek yalnızca bir haber olmuştu onun için. Yedinci gün bunları kendi gözleriyle görecekti.

Öğle vaktiydi, dev gibi dallı budaklı ağaçlardan oluşan, karanlık, sık bir ormandan geçiyordu. Bir süre önce dört ulağın karşılaştığı Amansız Orman'dı burası. Bu bölgede kabuk cinleri bulunurdu, bunu biliyordu Atreju. Kendisine söylendiğine göre, tıpkı dallı budaklı ağaç gövdelerine benzeyen dev yapılı erkekler ve kadınlardı bunlar. Çoğu zaman yaptıkları gibi hiç hareketsiz dururlarsa, gerçekten ağaç bile sanılabilir ve hiç fark etmeden önlerinden geçilip gidilebilirdi. Ağaç dalına benzer kolları ve eğri, ağaç köküne benzer bacakları olduğu ancak hareket ettikleri zaman anlaşılırdı. Olağanüstü güçlüydüler gerçi, ama tehlikeli değildiler... En çok, o da arada sırada, yolunu şaşırmış yaya yolculara muziplik yaparlardı.

Atreju, ortasından kıvrıla kıvrıla bir dere akan bir orman çayırlığı görmüş ve tam Artax'ı içirip otlatmak için eyerden inmişti ki birden arkasındaki ağaçlıktan müthiş bir çatırtı duyup döndü.

Üç kabuk cini ormandan kendisine doğru geliyordu. Onları görünce Atreju'nun sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. Birincinin bacakları ve karnının alt bölümü yoktu, öyle ki, ellerinin üstünde yürümek zorunda kalıyordu. İkincisinin göğsünde, içinden karşı taraf görünen koca bir delik vardı. Üçüncü, tek kalmış sağ bacağının üstünde hopluyordu, sol yanı hiç yoktu çünkü tam ortasından ikiye bölünmüş gibiydi.

Kabuk cinleri, Atreju'nun göğsündeki tılsımı görünce birbirleriyle işaretleştiler ve yavaş yavaş yanaştılar.

"Korkma!" dedi elleri üstünde yürüyen; sesi bir ağacın çatırdaması gibi çıktı. "Görünüşümüz pek güzel değil ama Amansız Orman'ın bu bölümünde seni uyarabilecek bizden başka kimse kalmadı. Onun için biz geldik."

"Uyarmak mı?" diye sordu Atreju. "Neye karşı?"

"Senden söz edildiğini duyduk," diye inledi göğsü delik olan, "neden yollarda olduğunu anlattılar. Yoluna buradan devam edemezsin, yoksa kaybolursun."

"Sonra bize olanların aynısı senin başına gelir," diyerek iç geçirdi yarım olanı. "Bak bize! Bunu ister misin?"

"Size ne oldu peki?" diye sordu Atreju.

"Yok oluş yayılıyor," diye inledi birincisi. "Büyüyor, büyüyor, her gün biraz daha genişliyor... *hiçlikten* genişliyor diye söz edilebilirse tabii. Ötekilerin hepsi tam zamanında kaçtılar ormandan. Ama biz yurdumuzu terk etmek istemedik. Hiçlik de bizi uykuda yakalayıp karşında gördüğün duruma getirdi."

"Çok acıtıyor mu?" diye sordu Atreju.

"Yoo," dedi ikinci kabuk cini, göğsü delik olan. "Hiçbir şey hissedilmiyor. Yalnızca bir tarafın eksiliyor işte. Buna bir kez yakalanınca da her gün biraz daha eksiliyorsun. Yakında hiç kalmayacağız."

Atreju meraklandı. "Başladığı yer ormanın neresinde?" diye sordu.

"Görmek mi istiyorsun?" Üçüncü yarım cin, kader arkadaşlarına soran bakışlarla baktı. Onlar başlarını sallayınca devam etti: "Seni orayı görebileceğin yere kadar götüreceğiz ama daha çok yaklaşmayacağına söz vermelisin. Yoksa karşı koyamayacağın bir biçimde kendine çeker seni."

"Tamam," dedi Atreju, "söz veriyorum."

Üçü de dönüp ormanın kıyısına doğru ilerlediler. Atreju da Artax'ı dizginlerinden tutup peşlerinden gitti. Kısa bir süre dev ağaçların arasında bir sağa bir sola dolandılar. Sonra oldukça kalın bir gövdenin önünde durdular. Ağacın çevresini beş yetişkin insan çeviremezdi herhalde.

"Tırmanabildiğin kadar yukarı tırman," dedi bacakları olmayan cin. "Sonra da güneşin doğduğu yere bak. Orada göreceksin onu... daha doğrusu *görmeyeceksin*."

Atreju gövdedeki yumrularla çıkıntılara tutunarak kendini yukarı çekti. Sonra da alt dallara ulaştı. Kendini üsttekilere çekti, aşağıyı göremez oluncaya kadar sıçraya sıçraya çıktı. Tırmanmayı sürdürdü; gövde inceliyor, enine dallar ilerlemesini kolaylaştıracak biçimde çoğalıyordu. Sonunda en tepede durduğunda, bakışlarını güneşin doğduğu yere çevirdi ve o zaman onu gördü.

Hemen bitişiğindeki ağaçların yapraklı kısımları yeşildi ancak onların arkasındakilerin yaprakları bütün rengini yitirmişe benziyordu, griydi bunlar. Biraz daha ötesiyse, tuhaf bir biçimde saydam ve sisli görünüyordu. Gitgide gerçeklikten çıkar gibiydi daha doğrusu. Onun ötesindeyse hiçbir şey yoktu artık, mutlak olarak hiçbir şey. Çıplak bir yer, bir karanlık yoktu, bir aydınlık da yoktu; gözlere katlanılmaz gelen ve insana kör

olduğu duygusu veren bir şeydi bu. Çünkü hiçbir göz mutlak bir hiçliğe bakmaya dayanamaz. Atreju elini yüzünün önüne tuttu, az kalsın daldan düşüyordu. Tutundu ve elinden geldiğince hızlı inmeye koyuldu. Yeterince görmüştü. Fantazya'ya yayılmış dehşeti tam olarak ancak şimdi kavrıyordu.

Dev, ağacın dibine tekrar ulaştığında üç kabuk cini kaybolmuştu. Atreju atına atlayıp ağır ağır ama hiç ara vermeden yayılan hiçliğin ters yönünde dörtnala uzaklaştı. Hava kararmış, Amansız Orman'ı da epeydir arkasında bırakmıştı ki, ancak o zaman mola verdi.

Ve o gece onu, büyük arayışına yeni bir yön verecek ikinci bir olay bekliyordu.

Düş gördü. Düşünde –şimdiye kadarkilerden çok daha belirgin olarak– öldürmek istediği büyük erguvani sığırı gördü. Bu kez oksuz yaysız duruyordu karşısında. Kendini ufacık hissediyor, hayvanın kafasıysa bütün gökyüzünü kaplıyordu. Ve onun, kendisine bir şey söylediğini duydu Atreju. Hepsini anlayamıyordu ama aşağı yukarı şunları söylüyordu:

"Beni öldürseydin avcı olacaktın şimdi. Ama vazgeçtiğine göre, artık sana yardım edebilirim, Atreju. Dinle! Fantazya'da bütün varlıklardan daha eski bir varlık vardır. Buralardan çok, çok uzakta, kuzeyde, Keder Bataklıkları bulunur. Bataklıkların tam ortasında da Kabuk Dağı yükselir. Kadim Morla orada oturur. Kadim Morla'yı ara!"

Atreju bundan sonra uyandı.

Kulenin saati on iki kez vurdu. Az sonra Bastian'ın sınıf arkadaşları son ders için jimnastik salonuna inerlerdi. Belki de büyük, ağır toplarla yakartop oynarlardı bugün. Bastian topu kullanmayı bir türlü beceremez, o yüzden de iki takımdan

hiçbiri istemezdi onu. Kimi zaman da, insana rastlayınca felaket acıtan küçük, taş gibi ağır bir beyzbol topuyla oynarlardı bunu. Kolay hedef olduğundan her zaman tam hız vurulurdu Bastian. Ama belki de bugün tırmanma ipi olurdu sırada... Bastian'ın en çok nefret ettiği egzersiz. Ötekilerin çoğu çoktan en tepeye çıkmışken, o genellikle kıs kıs gülen bütün sınıfa eğlence olup ipin alt ucunda kıpkırmızı bir kafayla un çuvalı gibi sallanır durur, yarım metre bile yükselemezdi. Beden eğitimi öğretmeni Bay Menge de Bastian'dan şakalarını esirgemezdi.

Atreju gibi olmak için çok şey verirdi Bastian. O zaman gösterirdi onların hepsine.

Derin derin içini çekti.

Kuzeye, hep kuzeye doğru at sürüyordu Atreju. Kendine ve atına, en zorunlu yemek ve uyku molalarından başka hak tanımıyordu. Gece, gündüz, yağmur, kızgın güneş, fırtına, bora demeden gidiyordu. Artık hiçbir şeyle oyalanmıyor, kimseye soru sormuyordu.

Kuzeye doğru ilerledikçe hava da kararıyordu. Hep aynı kalan kurşuni bir alacakaranlık gündüzleri doldurıyor, geceleri gökyüzünde kuzey ışıkları oynaşıyordu.

Sonunda bir sabah, donuk loşlukta tüm zaman durmuş gibi görünürken, bir tepenin üstünden Keder Bataklıkları'nı gördü. Bataklıkların üzerinde sis bulutları sürükleniyor, sağda solda da küçük ormanlar yükseliyordu; gövdeleri aşağıya doğru dört, beş ya da daha çok sayıda çarpık ayağa ayrılan, bu yüzden siyah suyun içinde duran çokbacaklı, kocaman yengeçler gibi görünen ağaçlardan oluşuyordu ormanlar. Kahverengi yaprakların her bir yanından, hareketsiz, dokunaçlara benzeyen hava emici kökler sarkıyordu. Çamur birikintileri arasındaki

toprağın nerelerde sağlam, nerelerde yalnızca bir yüzer bitki örtüsünden ibaret olduğunu çıkarmak hemen hemen olanaksızdı.

Artax dehşet içinde kalarak hafifçe kişnedi.

"Oraya gitmek zorunda mıyız, sahip?"

"Evet," dedi Atreju, "bu bataklıkların arkasında bulunan Kabuk Dağı'nı bulmamız gerekiyor."

Artax'ı dehledi, hayvancık boyun eğdi. Zeminin sağlamlığını toynaklarıyla adım adım deniyordu ama böyle çok ağır ilerliyorlardı. Sonunda Atreju attan inip Artax'ı dizginlerinden tuttu ve ardı sıra çekmeye başladı. At birkaç kez gömüldü, yine de her seferinde dışarı çıkmayı başardı. Ama Keder Bataklıkları'nın içerilerine doğru girdikçe, atın hareketleri hantallaştı. Başını sarkıtmış, sürükleniyordu yalnızca.

"Artax," dedi Atreju, "ne oluyor sana?"

"Bilmiyorum, sahip," diye yanıtladı hayvan. "Dönmemiz gerekir diye düşünüyorum. Bütün bunların hiçbir amacı yok ki. Yalnızca düşünde gördüğün bir şeyin peşinden gidiyoruz. Ama hiçbir şey bulamayacağız. Belki de çok geç olmuştur zaten. Belki Çocuk İmparatoriçe ölmüştür bile ve bütün yaptıklarımız anlamsızdır. Haydi, geri dönelim, sahip."

"Sen hiç böyle konuşmazdın, Artax," dedi Atreju şaşkınlıkla. "Neyin var? Hasta mısın?"

"Belki de," diye karşılık verdi Artax. "Attığımız her adımda yüreğimdeki keder büyüyor. Artık hiç umudum kalmadı, sahip. Kendimi öyle ağır, öyle ağır hissediyorum ki. Sanırım devam edemeyeceğim artık."

"Ama devam etmeliyiz!" diye bağırdı Atreju. "Gel Artax!"

Dizgini çekti ama Artax kıpırdamadı. Karnına kadar gömülmüştü bile. Artık kendini kurtarmaya da çalışmıyordu.

"Artax!" diye haykırdı Atreju. "Kendini bırakamazsın! Gel! Çık oradan, batacaksın yoksa!"

"Bırak beni, sahip!" diye yanıtladı atçık. "Başaramam bunu. Sen tek başına devam et! Benim için tasalanma! Ben kedere dayanamıyorum artık. Ölmek istiyorum."

Atreju umutsuzca dizgine asıldı ama atçık gitgide derine batıyordu. Buna karşı bir şey yapamıyordu Atreju. Sonunda, siyah suların üstünde bir tek kafası kalınca onu kollarına aldı.

"Seni sıkı sıkı tutuyorum, Artax," diye fısıldadı, "batmana izin vermem."

Hayvancık bir kez daha hafifçe kişnedi.

"Artık bana yardım edemezsin, sahip. Benim işim tamam. İkimiz de burada bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Keder Bataklıkları adını nereden alıyor, biliyoruz şimdi. Beni batmak zorunda kalacak kadar ağırlaştıran şey, keder. Kaçış yok bundan."

"Ama ben de buradayım," dedi Atreju, "ben hiçbir şey hissetmiyorum."

"Sen Parıltı'yı taşıyorsun sahip," dedi Artax, "sen korunuyorsun."

"Öyleyse sana vereyim," diye atıldı Atreju, "belki seni de korur."

Zinciri boynundan çıkarmaya davrandı.

"Hayır," diye soludu hayvancık, "bunu yapamazsın, sahip. Pantakel sana verildi, onu canının istediği gibi aktarmaya hakkın yok. Bensiz aramaya devam etmek zorundasın."

Atreju yüzünü atın yanağına bastırdı. "Artax..." diye fısıldadı. "Ah, Artax'ım benim!"

"Son dileğimi *yerine* getirmek ister misin sahip?" diye sordu hayvan.

Atreju sessizce başını salladı.

"O zaman gitmeni rica ediyorum. Sonum gelirken seyretmeni istemiyorum. Bana bu iyiliği yapar mısın?"

Atreju ağır ağır ayağa kalktı. Hayvancığın kafası yarı yarıya suyun içindeydi artık.

"Sağlıcakla kal, Atreju, efendim!" dedi. "Ve teşekkürler!"

Atreju dudaklarını ısırdı. Bir şey söyleyecek gücü kalmamıştı. Artax'ı başıyla bir kez daha selamladı, sonra dönüp gitti.

Bastian hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ağlamasını bastıramıyordu. Gözleri yaş içindeydi ve artık okuyamaz olmuştu. Devam edebilmek için mendilini çıkarıp burnunu silmek zorunda kaldı.

Tam olarak ne kadar zaman bata çıka yürümüştü, bilmiyordu Atreju. Kör ve sağır gibiydi. Sis gitgide yoğunlaşıyor ve Atreju saatlerdir aynı yerde dönüp duruyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu. Ayağının nereye bastığına dikkat etmez olmuştu, yine de hiçbir zaman dizlerinden daha derine batmıyordu. Çocuk İmparatoriçe'nin işareti, aklının ermediği biçimde doğru yoldan götürüyordu onu.

Sonra birdenbire yüksek ve oldukça dik bir dağ yamacının önüne geldi. Kayaların çatlaklarına basa basa yuvarlak tepeye tırmandı. Önce kayaların neden oluştuğuna dikkat etmedi. Tam tepeye varıp da aşağıya bakınca, dağın, çatlak ve yarıklarının arasını yosun bürümüş kocaman boynuz tabakalarından oluştuğunu gördü.

Öyleyse Kabuk Dağı'nı bulmuştu!

Gene de buluşundan dolayı sevinç duyamıyordu. Sadık atının sonu, bu olayı neredeyse ilgisizce karşılamasına neden

oluyordu. Şimdi geriye, buralarda oturan Kadim Morla'nın kim ve nerede olduğunu bulmak kalıyordu.

Daha düşünüp dururken birden dağda hafif bir sarsıntı olduğunu hissetti, ardından korkunç bir soluk püskürmesiyle bir ağız şapırtısı ve yerin ta bağrından, en derinlerinden geliyormuş gibi çıkan bir ses duydu. "Baksana ihtiyar, üstümüzde bir şey kıpırdayıp duruyor."

Atreju sesin geldiği yere, dağ sırtının ucuna koştu, bu sırada bir yosun örtüsüne ayağı takıldı ve kaymaya başladı. Kendini tutamıyor, gitgide hızlanarak kayıyordu, sonunda da aşağıya uçtu. Neyse ki aşağıda bulunan ağaçlardan birinin içine düştü. Dallar onu tuttu. Önünde, dağın içinde kocaman bir mağara gördü Atreju; mağaranın içindeki siyah su şıpırdıyordu çünkü içeride bir şey kımıldıyor, yavaş yavaş dışarıya çıkıyordu. Ev büyüklüğünde bir kaya kütlesi gibi duruyordu bu. Ancak tümüyle ortaya çıktıktan sonra bunun, kırışık ve uzun bir boynun üstünde duran bir kafa olduğunu anladı Atreju: bir kaplumbağa kafası. Gözleri siyah göller kadardı. Ağzında kurumuş çamur ve yosunlar vardı. Atreju birden kavrayıverdi... Koca Kabuk Dağı tek bir hayvandı, muazzam bir bataklık kaplumbağası: Kadim Morla!

Sonra o püsküren, guruldayan ses yine duyuldu: "Orada ne yapıyorsun, ufaklık?"

Atreju göğsündeki tılsıma davranıp göl kadar büyük gözlerin görebileceği biçimde tuttu.

"Bunu tanıyor musun, Morla?"

Morla'nın yanıt vermesi biraz sürdü. "Baksana ihtiyar! Bu, AURYN. Çocuk İmparatoriçe'nin işareti. Çoktandır görmüyorduk onu, çoktandır."

"Çocuk İmparatoriçe hasta," diye atıldı Atreju, "bunu biliyor muydun?"

"Bize göre hava hoş, değil mi ihtiyar?" diye karşılık verdi Morla. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Kim bilir, belki de ne zamandır konuşacak kimsesi yoktu.

Atreju çabucak ekledi: "Onu kurtarmazsak ölecek."

"Olabilir!" diye yanıtladı Morla.

"Ama onunla birlikte Fantazya da yok olacak!" diye bağırdı Atreju. "Hiçlik her yere yayılmış bile. Gözlerimle gördüm."

Morla ona kocaman boş gözlerinin ta içinden baktı.

"Buna bir diyeceğimiz yok, değil mi ihtiyar?" diye guruldadı.

"O zaman hepimiz yok olup gideceğiz!" diye haykırdı Atreju. "Hepimiz!"

"Baksana, ufaklık," dedi Morla, "bize ne bundan! Bizim için hiçbir şey önemli değil artık. Bizce hepsi bir, hepsi bir!"

"Sen de yok olacaksın, Morla!" diye öfkeyle haykırdı Atreju. "Sen de! Bu kadar yaşlısın diye Fantazya'dan çok yaşayacağını mı söylemek istiyorsun yoksa?"

"Baksana," diye guruldadı Morla, "biz yaşlıyız ufaklık, çok yaşlı. Yeteri kadar yaşadık. Çok şey gördük. Bizim kadar çok bilenler için hiçbir şey önemli değildir artık. Her şey durmadan yinelenir, gece gündüz, yaz kış. Dünya boş ve anlamsızdır. Her şey bir çemberde döner durur. Gelen gitmek, doğan ölmek zorundadır. İyilikle kötülük, aptallıkla bilgelik, güzellikle çirkinlik, hepsi birbirini yok eder. Her şey boştur. Hiçbir şey gerçek değildir. Hiçbir şey önemli değildir."

Atreju ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Kadim Morla'nın müthiş, karanlık ve boş bakışları tüm düşüncelerini felce uğratıyordu. Bir süre sonra Morla'nın yeniden konuştuğunu duydu:

"Sen gençsin, ufaklık. Biz yaşlıyız. Sen de bizim kadar yaşlı olsan, kederden başka bir şey olmadığını bilirdin. Baksana. Hepimiz, sen, ben, Çocuk İmparatoriçe, hepimiz neden ölmeyelim? Her şey yalnızca bir görüntüdür zaten, hiçlikte bir oyun yalnızca. Hepsi bir. Bizi rahat bırak ufaklık, çek git!"

Atreju, Morla'nın bakışlarından yayılan kötürüm edici etkiye karşı koyabilmek için tüm iradesini topladı.

"Eğer bu kadar çok biliyorsan," dedi, "o zaman Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığının ne olduğunu ve bir çaresi olup olmadığını da bilirsin."

"Biliriz biz, değil mi ihtiyar, biliriz biz," diye soludu Morla. "Ama kurtulsa da bir, kurtulmasa da. Ne diye söyleyelim öyleyse?"

"Senin için gerçekten birse," diye üsteledi Atreju, "pekâlâ söyleyebilirsin de."

"Söyleyebilirdik de, değil mi ihtiyar?" diye hırıldadı Morla. "Ama hiç istekli değiliz buna."

"Öyleyse," diye bağırdı Atreju, "hiç de hepsi bir *değil* senin için. Öyleyse söylediğine kendin de inanmıyorsun sen!"

Ortalık uzun süre sessiz kaldı, sonra derinlerden gelen bir guruldama ve geğirti duydu Atreju. Bir tür kahkahaydı herhalde. Kadim Morla gülmeyi hâlâ biliyorsa tabii. Her neyse, Morla konuştu: "Kurnazsın, ufaklık. Baksana. Kurnazsın. Ne zamandır böyle eğlenmiyorduk, değil mi ihtiyar? Baksana. Gerçekten de pekâlâ söyleyebiliriz sana. Hiç fark etmez. Söyleyelim mi, ihtiyar?" Uzun bir sessizlik oldu. Atreju gerilmiş, Morla'nın düşüncelerinin ağır ve can sıkıcı gidişini bozmadan onun yanıtını bekliyordu. Sonunda Morla konuşmaya devam etti: "Sen kısa yaşarsın, ufaklık. Biz uzun yaşarız. Çok uzun. Ama bizler zaman içinde yaşarız. Sen kısa. Biz uzun. Çocuk

İmparatoriçe benden önce vardı. Ama o yaşlı değil. O hep gençtir. Baksana. Onun varlığı süreyle değil, ismiyle ölçülür. Ona yeni bir isim gerekir. Durmadan bir yenisi. Onun adını biliyor musun ufaklık?"

"Hayır," diye itiraf etti Atreju, "hiç duymadım."

"Duyamazsın da," diye karşılık verdi Morla. "Biz bile hatırlamıyoruz. Oysa birçok adı oldu onun. Ama hepsi unutuldu. Hepsi geçip gitti. Baksana. Ama adsız yaşayamaz o. Yalnızca yeni bir ada ihtiyacı var onun. Çocuk İmparatoriçe'nin. İyileşir o zaman. Ama iyileşse de bir, iyileşmese de."

Göl gözlerini kapadı ve başını ağır ağır geri çekmeye başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Atreju. "Adını nereden alır? Kim ona ad verebilir? Adı nerede bulurum?"

"Hiçbirimiz..." Atreju Morla'nın guruldadığını duydu. "Fantazya'daki hiçbir varlık ona yeni bir ad veremez. O yüzden de her şey boşuna. Aldırma, ufaklık. Hiçbir şeyin önemi yok."

"Kim peki?" diye haykırdı Atreju kendinden geçerek. "Onu ve hepimizi kurtaracak adı kim verebilir ona?"

"Böyle gürültü etme!" dedi Morla. "Bizi rahat bırak ve yoluna git. Bunu kim yapabilir, biz de bilmiyoruz."

"Sen bilmezsen," diye haykırdı Atreju daha da gürültüyle, "kim bilebilir peki?"

Morla bir kez daha gözlerini açtı. "Parıltı'yı taşıyor olmasaydın," diye soludu, "yeniden sessizlik olsun diye seni yerdik. Baksana!"

"Kim?" diye üsteledi Atreju. "Kimin bildiğini söyle, seni sonsuza kadar rahat bırakırım!"

"Hepsi bir," diye yanıtladı Morla. "Belki Güney Kehanet'teki Uyulâla. O bilir belki. Bizi ne ilgilendirir."

"Oraya nasıl gidebilirim?"

"Oraya hiç gidemezsin, ufaklık. Baksana. On bin günde gidilemez oraya. Sen çok kısa yaşıyorsun. Daha giderken ölürsün. Çok uzak orası. Güneyde. Çok, çok uzak. Onun için de her şey boşuna. Ama biz baştan beri söyledik, değil mi ihtiyar? Bırak, vazgeç ufaklık. Her şeyden önce de, bizi rahat bırak!"

Bu sözlerle birlikte boş bakışlı gözlerini kesin olarak kapadı ve başını mağaranın içine çekti. Atreju artık ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğini anladı.

Aynı saatlerde, fundalıkta gecenin karanlığından oluşmuş gölge yaratık Atreju'nun izini bulmuş ve Keder Bataklıkları'nın yolunu tutmuştu. Fantazya'daki hiçbir şey ve hiç kimse, onu bu izi sürmekten caydıramazdı.

Bastian başını ellerine dayamış, düşünceli düşünceli önüne bakıyordu.

"Fantazya'daki hiçbir varlığın Çocuk İmparatoriçe'ye yeni bir ad verememesi tuhaf," dedi yüksek sesle.

İş yalnızca bir ad bulmaya dayanıyorsa Bastian kolayca yardım edebilirdi ona. Bu konuda, onun üstüne yoktu. Ama ne yazık ki Fantazya'da değildi; orada olsa, yetenekleri işe yarar, hatta belki de sevgi ya da saygı sağlardı kendisine. Öte yandan orada olmadığına da seviniyordu çünkü Keder Bataklıkları gibi bir yere girmeyi dünyadaki hiçbir şey adına göze alamazdı. Hele şu gizlice Atreju'yu izleyen korkunç gölge yaratık! Bastian, Atreju'yu uyarmak isterdi ama olmazdı elbette. Okumayı sürdürüp umutla beklemekten başka yapacak şey kalmıyordu.

IV.

Ygramul-Çoklar

ayanılmaz açlık ve susuzluk Atreju'ya azap vermeye başlamıştı. İki gün önce Keder Bataklıkları'nı geride bırakmıştı, o zamandan beri de, içinde yaşayan hiçbir şeyin bulunmadığı bir kaya çölünde dolanıp duruyordu. Kalan bir parça yiyeceği de Artax'la birlikte siyah sulara gömülmüştü. Hiç değilse bir kök bulma umuduyla taşların arasını elleriyle boşu boşuna eşeliyordu ama hiçbir şey yetişmiyordu burada; liken, yosun bile.

Başlarda, en azından ayağının altında yeniden sert toprağı hissetmekten hoşnut olmuştu ama sonra sonra durumunun eskisinden de kötü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yolunu şaşırmıştı. Gittiği yönü bile kestiremiyordu artık, çünkü loşluk her doğrultuda aynıydı ve hiçbir ipucu vermiyordu. Soğuk bir rüzgâr, dört bir yanından fışkıran sivri kayaların çevresinde durup dinlenmeden dönüyordu.

Dağ sırtlarına, sarp kayalara tırmanıyor, çıkıyor, yeniden iniyordu ama uzayıp giden dağ manzarasından başka bir manzara hiçbir zaman çıkmıyordu karşısına. Her dağ sırasının arkasında yine sıradağlar vardı ve dört bir yanda ufka kadar böyle gidiyordu. Ve yaşayan hiçbir şey yoktu: Bir böcekçik, bir karınca, hatta başka zaman, kaybolan birini ta o kişi yığılıp kalıncaya kadar sabırla izleyen bir akbaba bile.

Artık kuşku yoktu: İçinde kaybolduğu yer, Ölü Dağlar'dı. Şimdiye dek pek az kişi görmüştü buraları ve biri bile geri dönmüş değildi. Ama Atreju'nun halkı arasında anlatılan efsanelerde sözü edilirdi. Atreju eski bir şarkının sözlerini anımsadı:

Bataklıkta ölüp gitmek
daha yeğdir avcıya,
çünkü Ölü Dağlar'da

o derin uçurum var.
Orada Ygramul'un yurdu,
Ygramul-Çoklar,
korkunçların en korkuncu.

Geri dönmek için hangi yönde gideceğini bilse bile, dönmesi olanaksızdı Atreju'nun. Arayı çok açmıştı artık. Ancak ileriye gidebilirdi. Sırf kendisi için gidiyor olsa, halkının avcılarının böyle durumlarda geleneksel olarak yaptıkları gibi, doğruca bir kaya kovuğuna oturur, soğukkanlılıkla ölümü beklerdi herhalde. Ama o, büyük arayıştaydı; Çocuk İmparatoriçe'nin hayatı ve tüm Fantazya'ydı söz konusu olan. Pes etmeye hakkı yoktu.

Böylece, durmadan yokuş tırmanıp yokuş indi ve zaman zaman, uzun süre uykuda gibi yürüdüğünü fark etti; öyle zamanlarda aklı başka diyarlarda geziyor, geri dönmeye hiç gönüllü olmuyordu.

Bastian korkuyla sıçradı. Kulenin saati biri vuruyordu. Dersler bugünlük bitmişti.

Sınıflardan koridorlara akın eden çocukların gürültü ve bağırtılarını dinledi. Bir sürü ayağın merdivenlerde çıkardığı patırtı duyuldu. Sonra kısa bir süre için de yoldan çeşitli bağrışma sesleri geldi. Sonunda da okul binasına sessizlik yayıldı.

Bu sessizlik, altında boğulacak gibi olduğu, ağır, sıkıcı bir örtü gibi çöktü Bastian'ın yüreğine. Artık koca okulda yapayalnız olacaktı... bütün gün, yaklaşan gece, kim bilir ne kadar zaman. Artık durum ciddileşiyordu.

Şu an ötekiler evlerine öğle yemeğine gidiyordu. Bastian da acıkmıştı ve omzundaki asker battaniyelerine karşın üşüyordu.

Birden bütün cesaretini kaybetti, tüm planı baştan sona delice ve mantıksız geldi ona. Eve gitmek istiyordu, hemen şimdi, şu anda! Tam zamanıydı şimdi. Şu ana kadar babası bir şey fark etmiş olamazdı. Ona bugün okulu astığını söylemesi bile gerekmezdi. Bir gün ortaya çıkardı kuşkusuz, ama o arada zaman geçmiş olurdu. Ya çalıntı kitap sorunu? Evet, bir gün bunu da açıklamak zorunda kalırdı. Eninde sonunda babası, Bastian'ın neden olduğu bütün düş kırıklıkları gibi onu da sessizce kabullenirdi. Ondan korkması için bir neden yoktu. Hiç sesini çıkarmadan Bay Koreander'e gider, durumu düzeltirdi.

Bastian, çantaya sokmak üzere bakır renkli kitaba uzandı ama sonra durdu.

Ansızın çatı katının sessizliğinde yüksek sesle konuştu.

"Hayır," dedi, "sırf işler azıcık zorlaştı diye Atreju bu kadar çabuk pes etmezdi. Başladığım şeyi sonuna kadar götürmeliyim. Geri dönmek için çok geç. Ne olursa olsun yalnız ileriye gidebilirim."

Kendini çok yalnız hissediyordu ama bu duyguda gurur gibi bir şey vardı aynı zamanda; güçlü kalmış ve başladığı işten vazgeçmemiş olmanın gururu.

Galiba Atreju'yla da küçücük, azıcık bir benzerliği vardı!

Atreju'nun artık gerçekten ilerleyemeyeceği an gelmişti: Önünde Derin Uçurum açılıyordu.

Manzaranın akıl almaz dehşeti sözcüklerle anlatılamazdı. Ölü Dağlar bölgesinin tam ortasında yer, aşağı yukarı bir kilometre genişliğinde bir çatlakla boydan boya yarılıyordu. Derinliği kavranılabilecek gibi değildi.

Atreju bir kaya çıkıntısının kenarına uzanmış, aşağıya, yerin ta en iç kısımlarına iniyor gibi görünen karanlığa bakıyordu.

Elinin erişebileceği bir yerde bulunan kafa büyüklüğünde bir taşı aldı ve savurabildiği kadar uzağa savurdu. Taş düştü, düştü, karanlık onu yutuncaya kadar düştü. Atreju dinledi ama uzun uzun beklediği halde kulağına bir çarpma sesi gelmedi.

Bu durumda yapabileceği tek şey kalıyordu geriye, o da onu yaptı: Derin Uçurum'un kenarı boyunca yürümeye koyuldu. Bu sırada da her an, eski şarkıda sözü edilen "korkunçların en korkuncu"na rastlamayı bekliyordu. Ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordu, adının Ygramul olduğunu biliyordu yalnızca.

Derin Uçurum, dağ çölünün arasından girintili çıkıntılı bir hat halinde geçiyordu ve doğal olarak kenarında yol yoktu; tersine, burada da tırmanmak zorunda kaldığı, bazen de ne yapacağını kestiremeyip dibinde kararsız kaldığı sarp kayalar vardı ya da bin bir zorlukla çevresini dolanmak zorunda kaldığı dev taş blokları çıkıyordu yoluna ya da üstlerinde yürümeye başlar başlamaz yer yarığına doğru harekete geçen moloz bayırları iniyordu. Çoğu kez onu uçurumdan ancak bir adım uzaklık ayırıyordu.

Her geçen an kendisine daha da yaklaşan bir takipçisi olduğunu bilse, çetin yolunda kendisine pahalıya mal olabilecek bir düşüncesizlik ederdi mutlaka. Onu yola koyulduğundan beri izleyen, karanlıktan olma yaratıktı bu takipçi. Bu arada bedeni, çizgileri, açıkça tanınacak kadar yoğuşmuş, ortaya çıkmıştı. Simsiyah, öküz iriliğinde bir kurttu bu. Burnu hep yerde, Ölü Dağlar'ın kaya çölünde Atreju'nun izi üstünde gidiyordu. Dili dışarı sarkmış, ağzının iki ucunu korkunç dişleri görünecek biçimde yukarı çekmişti. Kokunun tazeliği, onu kurbanından ayıran uzaklığın ancak bir kilometre olduğunu söylüyordu. Ve araları, acımasızca kapanıyordu.

Ama Atreju takipçisinden habersizdi; dikkatle, ağır ağır kendine yol aramaktaydı o.

Tam, bir kaya kütlesinin içinden dolambaçlı bir boru gibi giden dar bir oyuğa girmişti ki birden, anlam veremediği bir gürültü duydu, o güne kadar işittiği başka seslerle hiçbir benzerliği yoktu çünkü. Uğultulu, kükremeli bir zangırdama vardı ve aynı zamanda Atreju, içinde durduğu koca kayanın sallandığını hissediyor, dışarıdaki dağ yamaçlarından patır patır yuvarlanan taş parçalarının gümbürtüsünü duyuyordu. Bir süre, depremin ya da her neyse onun durmasını bekledi ama sürüp gidince o da sürünmeye devam etti, sonunda çıkışa vardı ve başını dikkatle dışarıya uzattı.

O zaman gördü: Derin Uçurum'un karanlığının üstünde, bir uçtan bir uca gerilmiş muazzam bir örümcek ağı asılıydı. Ağın halat gibi kalın, vıcık vıcık yapışkan iplerinin içinde de büyük, beyaz bir uğur ejderhası döneniyor, kuyruğuyla pençelerini çırparak debeleniyor ama çaresiz kalıyordu.

Uğur ejderhaları Fantazya'daki en az bulunur hayvanlardandır. İğrenç dev yılanlar gibi derin yeraltı mağaralarında yaşayan ve pis kokular yayarak herhangi bir gerçek ya da sözümona var olan hazineyi koruyan alışılmış ejderhalar ya da canavarlarla bir benzerliği yoktur bunların. Böylesi fesat hayal ürünleri çoğunlukla kötü ya da ters yaradılışlıdırlar, yarasamsı zar kanatları vardır ve onların yardımıyla gürültüyle, hantal hantal havalanır, ağızlarından da ateş ve buram buram duman püskürtürler.

Oysa uğur ejderhaları havanın ve sıcaklığın yaratıklarıdır, sınırsız neşe yaratıklarıdır, heybetli gövdelerine karşın bir yaz bulutu kadar da hafiftirler. O yüzden de uçmak için kanat gerekmez onlara. Göklerde, balıkların suda yüzdüğü gibi

yüzerler. Yerden bakınca ağır ağır çakan şimşeklere benzerler. En şaşılacak yanları da şarkılarıdır. Sesleri, kocaman bir çanın altın çınlaması gibi çıkar, alçak sesle konuştukları zaman da çan sesi uzaktan duyuluyormuş gibi olur. Böylesi bir şarkıyı bir kez duyan, hayatı boyunca unutamayıp torunlarına bile anlatır.

Ama Atreju'nun gördüğü uğur ejderhası, içinden şarkı söylemeyi geçirecek durumda değildi doğrusu. Sedef rengi pulları pembemsi beyaz bir tonla ışıldayan uzun, oynak bedeni, dev örümcek ağında kıskıvrak bağlı, küskün, asılı kalmıştı. Ağzının kenarındaki uzun sakallar, gür yeleleri ve kuyruğuyla el ve ayaklarındaki püsküller yapışkan halatlara öylesine dolanmıştı ki hayvan hemen hemen hiç kıpırdayamaz olmuştu. Bir tek, aslansı başındaki gözyuvarları yakut gibi parlıyor, henüz canlı olduğunu gösteriyordu.

Görkemli hayvanın bir sürü yeri yaralanmış, kanıyordu çünkü bir şey daha vardı orada; beyaz uğur ejderhasının üstüne, görünüşü durmadan değişen siyah bir bulut gibi yıldırım hızıyla tekrar tekrar çullanan dev bir şey. Bir ara, uzun bacaklı, bir sürü çakmak çakmak yanan gözlü ve iri gövdesi siyah, keçeleşmiş bir tüy yumağıyla kaplı dev bir örümceğe benzedi; ardından, uğur ejderhasını ezmeye çalışan, uzun tırnaklı, kocaman, tek bir el oldu. Bir an sonra da zehirli iğnesiyle bahtsız kurbanına saldıran dev bir akrebe dönüştü.

İki dev yaratık arasındaki kavga ürkütücüydü. Uğur ejderhası, bulutsu yaratığın kıllarını hafifçe yakan mavi bir alev püskürterek hâlâ savunuyordu kendini. Çıkan duman, kaya yarıklarının arasından sütunlar halinde döne döne uçuyordu. Pis koku Atreju'nun soluk almasını neredeyse olanaksızlaştırıyordu. Hatta bir keresinde uğur ejderhası, rakibinin çok uzun bacaklarından birini ısırmayı bile başardı. Ama kopan

parça, uçurumun derinliklerine düşmedi, bir an havada tek başına hareket etti, sonra eski yerine dönüp yeniden karanlık bulut gövdeyle birleşti. Ve hep böyle tekrarlandı. Ejdarha bacaklardan birine dişlerini geçirebilse bile, boşluğu ısırıyor gibi oluyordu. Atreju şu ana dek gözünden kaçmış şeyi ancak o zaman fark etti: tüyler ürpertici koca yaratık, tek ve belli bir bedenden değil, öfkeli eşek arıları gibi vızıldayan ve yoğun oğullar halinde sürekli yeni şekiller oluşturan, sayılamayacak çoklukta çelik mavisi küçük sinekten oluşuyordu.

Ygramul'du bu ve şimdi Atreju ona neden "Çoklar" dediklerini anlıyordu.

Saklandığı yerden çıktı, göğsündeki Mücevher'i kavrayıp olanca sesiyle bağırdı: "Dur! Çocuk İmparatoriçe adına! Dur!"

Ama sesi, kavga eden yaratıkların kükreme ve püskürme sesleri arasında boğuldu, kendisi bile zor işitti.

Uzun boylu düşünmeksizin, ağın yapışkan halatlarının üstünden, kavga edenlere doğru koştu. Ağ, ayaklarının altında sağa sola eğiliyordu. Dengesini yitirdi, ilmiklerin arasına düştü, karanlığın üzerinde bir tek ellerinden asılı kaldı, kendini yeniden yukarı çekti, ağa yapışıp kaldı, uğraşıp kendini kurtardı ve koşmaya devam etti.

Birden Ygramul bir şeyin yaklaştığını sezinledi. Yıldırım hızıyla dönüp baktı, bakışı da dehşet vericiydi. Şimdi, burun kökünde tek bir göz olan koskocaman, çelik mavisi bir surattı yalnızca ve dikine bir gözbebeği, anlatılmaz bir kötülükle Atreju'nun üstüne dikilmişti.

Bastian korkuyla hafif bir çığlık attı.

Uçurumda bir korku çığlığı çınladı ve yankılanarak her yana dağıldı. Ygramul, başka gelen var mı diye gözünü sağa sola çevirdi çünkü çığlığı atan, dehşetten kötürüm olmuş gibi karşısında duran çocuk olamazdı. Ama kimse yoktu.

İşittiği benim çığlığım olmasın sakın, diye düşündü Bastian, derin bir merakla. *Ama yok, olamaz.*

Sonra Atreju, Ygramul'un sesini duydu. Dev yüze hiç mi hiç gitmeyecek, çok yüksek, biraz boğuk bir sesti bu. Konuşurken ağzını da oynatmıyordu. Dev bir arı oğulunun, sözcükler şeklinde biçimlenen vızıldamasıydı bu.

Ygramul'un, "Bir ikiayak!" dediğini duydu Atreju. "Tam da bunca açlıktan sonra nefis iki lokma! Ygramul için ne mutlu bir gün!"

Atreju tüm gücünü toplamak zorundaydı. Parıltı'yı canavarın tek gözünün önüne tutup sordu: "Bu işareti tanıyor musunuz?"

"Yaklaş, ikiayak!" diye vızıldadı çoksesli koro. Ygramul iyi görmüyor."

Atreju yüze doğru bir adım daha attı. Yüz şimdi ağzını açıyordu. Dil yerine, titreşen sayısız anten ve kıskaç vardı ağzında.

"Daha yakına!" diye uğuldadı arı oğulu.

Atreju yine bir adım attı, şimdi yüze o kadar yakındı ki sayısız çelik mavisi canlıyı belirgin olarak görüyordu, kudurmuş gibi karmakarışık dönüp duruyorlardı. Yine de korkunç yüz bütününde kıpırtısız kalıyordu.

"Ben Atreju'yum," dedi, "Çocuk İmparatoriçe'nin görevlisiyim."

Bir süre sonra öfkeli vızıltı, "Zamansız geldin," dedi. "Ygramul'dan ne istiyorsun? Gördüğün gibi çok meşgul."

"Şu uğur ejderhasını istiyorum," diye yanıtladı Atreju, "onu bana verin!"

"Onu ne için istiyorsun, İkiayak Atreju?"

"Keder Bataklıkları'nda atımı kaybettim. Güney Kehanet'e gitmem gerek çünkü Çocuk İmparatoriçe'ye kimin yeni bir isim verebileceğini ancak Uyulâla söyleyebilir bana. Yeni adı olmazsa ölecek, bütün Fantazya da onunla birlikte... Siz de Ygramul. Çoklar denen sizler de!"

Surattan uzatılmış bir, "Ah!" çıktı. "Artık üstünde hiçbir şey olmayan yerlerin nedeni bu mu?"

"Evet," diye karşılık verdi Atreju, "demek siz de biliyorsunuz, Ygramul. Ama Güney Kehanet, bir ömür boyu ulaşamayacağım kadar uzak. Uğur ejderhasını onun için istiyorum. Beni havadan götürürse hedefe ulaşabilirim."

Suratı oluşturan ve dönüp duran arı oğulundan çok sesli bir kıkırdama olabilecek bir şey duyuldu.

"Yanılıyorsun, İkiayak Atreju. Güney Kehanet ve Uyulâla hakkında bir şey bilmiyoruz ama ejderhanın artık seni taşıyamayacağını biliyoruz. Hem yaralanmamış olsaydı bile, yolculuğunuz öyle uzun sürerdi ki Çocuk İmparatoriçe hastalığından ölürdü. Arayışını kendi hayatına göre değil, onunkine göre ölçmelisin, İkiayak Atreju."

Dikine gözbebekli gözün bakışı dayanılır gibi değildi. Atreju başını eğdi.

"Bu doğru," dedi yavaşça.

"Ayrıca," diye devam etti surat kımıldamadan, "Ygramul'un zehri ejderhanın bedeninde. En çok bir saatlik zamanı kaldı."

"Öyleyse," diye mırıldandı Atreju, "artık umut yok, benim için de, onun için de; sizin için de yok Ygramul."

"Neyse ki," diye uğuldadı ses, "en azından Ygramul bir kez daha iyi bir yemek yemiş olur. Ama bunun Ygramul'un son yemeği olduğu söylenmiş değil henüz. Galiba seni göz açıp kapayıncaya kadar Güney Kehanet'e götürecek bir yol daha biliyor o. Yalnız, İkiayak Atreju, senin hoşuna gider mi acaba, işte sorun bu."

"Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Bu Ygramul sırrıdır. Uçurum yaratıklarının da sırları olur, İkiayak Atreju. Ygramul bugüne kadar hiç vermedi sırrını. Sen de onu açıklamayacağına yemin etmelisin. Çünkü bilinmesi Ygramul'un zararına olur, ah, çok zararına olur."

"Yemin ediyorum. Konuş!"

Çelik mavisi dev surat biraz öne eğildi ve duyulur duyulmaz bir sesle uğuldadı: "Kendini Ygramul'a ısırtman gerekiyor."

Atreju dehşetle geri kaçtı.

"Ygramul zehri," diye devam etti ses, "bir saat içinde öldürür ama aynı zamanda onu içinde taşıyana, Fantazya'nın dilediği yerinde olma gücünü verir. Bunun bilindiğini bir düşünsene! Bütün kurbanları sıvışır Ygramul'un!"

"Bir saat mi?" diye bağırdı Atreju. "Ama tek bir saat içinde ne başarabilirim ki?"

"Ne de olsa," diye uğuldadı arı oğulu, "burada geçireceğin bütün saatlerden daha uzundur. Kararını ver!"

Atreju kendi kendiyle savaş halindeydi.

"Sizden Çocuk İmparatoriçe adına rica etsem, uğur ejderhasını serbest bırakır mısınız?" diye sordu sonunda.

"Hayır," diye yanıtladı surat. "AURYN'i, Parıltı'yı taşısan bile Ygramul'dan bunu istemeye hakkın yok. Çocuk İmparato-

riçe hepimizi olduğumuz gibi kabul eder. Onun için Ygramul da onun işareti önünde eğiliyor."

Atreju hâlâ başı eğik duruyordu. Ygramul'un söyledikleri doğruydu. Demek ki beyaz uğur ejderhasını kurtaramayacaktı. Kendi istekleri işe yaramıyordu.

Doğrulup konuştu: "Önerdiğin şeyi yap!"

Çelik mavisi bulut, yıldırım hızıyla üstüne atıldı ve onu dört bir yanından sardı. Atreju sol omzunda dehşetli bir acı hissetti ve yalnız bir tek şeyi düşündü: Güney Kehanet'e!

Sonra gözleri karardı.

Kısa bir süre sonra kurt oraya ulaşınca dev örümcek ağını gördü ama başka kimse yoktu. Buraya kadar sürdüğü iz birden kesiliyordu. Tüm çabalarına karşın onu bir daha bulamadı.

Bastian durdu. Sanki Ygramul'un zehri onun içindeymiş gibi kendini zavallı hissediyordu.

"Neyse ki Fantazya'da değilim," dedi usulca kendi kendine. "Neyse ki böyle canavarlar gerçekte yok. Yalnızca bir öykü işte."

Ama yalnızca bir öykü müydü gerçekten? O zaman nasıl oluyordu da Ygramul ve belki Atreju da, Bastian'ın korku çığlığını duyuyordu?

Bu kitap yavaş yavaş korkutucu olmaya başlıyordu.

V.

Iki Münzevi

pey bir zaman sonra kendine gelen Atreju önce dehşet içinde kaldı çünkü hâlâ kaya çölündeydi. Bir an içine kuşku düştü, Ygramul onu aldatmış olmasındı sakın?

Güçlükle doğruldu. O zaman anladı. Gerçi yine ıssız bir dağ başındaydı ama bambaşka birinde. Arazi boydan boya pas kırmızısı, büyük yaprak kayalardan oluşuyor gibiydi, bunlar birbiri üstüne binerek kat kat dizilmiş ve böylece çeşit çeşit tuhaf kule ve piramitler oluşturmuştu. Aralarındaki zemini bodur çalılarla otlar örtüyordu. Kavurucu bir sıcak hüküm sürüyordu. Her taraf, gözleri kör eden, yakıcı, hatta acıtan güneş ışınları altında kalmıştı.

Atreju yüzünü eliyle gölgeledi ve bir kilometre kadar uzakta, kemeri enine duran yassı taşlarla örülmüş ve pek de düzgün bir biçimi olmayan bir kaya kapısı gördü. Yüksekliği otuz metre vardı belki.

Güney Kehanet'in girişi olmasındı bu? Görebildiği kadarıyla kapının arkasında uçsuz bucaksız bomboş bir düzlükten başka bir şey yoktu; ne bir yapı ne bir tapınak, ne bir koru... bir kehanet yerine benzer hiçbir şey yoktu.

Henüz ne yapacağını düşünüp dururken ansızın derin, madeni bir ses duydu: "Atreju!" Sonra bir daha: "Atreju!"

Arkasını döndü ve pas kırmızısı bir kaya kulesinin arkasından beyaz uğur ejderhasının çıktığını gördü. Yaralarından kan akıyordu ejderhanın. Öyle güçsüz düşmüştü ki, Atreju'ya kadar zar zor sürünebildi. Yine de yakut kırmızısı gözlerinden birini neşeyle kırparak konuştu: "Ben de buradayım diye o denli şaşırma, Atreju. Örümcek ağında asılıyken kötürüm gibiydim gerçi ama Ygramul'un sana söylediklerinin hepsini işittim. O zaman düşündüm ki, eninde sonunda ben de onun

tarafından ısırılmış değil miyim, sana açıkladığı sırdan neden ben de yararlanmayayım? Böylelikle kaçtım ondan."

Atreju sevinmişti.

"Seni Ygramul'la baş başa bırakmak benim için çok zor oldu," dedi, "ama ne yapabilirdim ki?"

"Hiçbir şey," dedi uğur ejderhası. "Gene de hayatımı kurtardın... biraz da benim katkımla."

Bir kere daha gözünü kırptı, bu kez ötekini.

"Hayatını kurtardım," diye yineledi Atreju, "bir saat için. Çünkü ikimizin de daha fazla zamanı kalmadı. Ygramul'un zehrini her an daha çok hissediyorum."

"Her zehrin bir panzehri vardır," diye karşılık verdi beyaz ejderha. "Göreceksin, her şey iyiye gidecek."

"Nasıl olacak, bilmiyorum," dedi Atreju.

"Ben de," diye karşılık verdi ejderha, "ama güzel olan da bu işte. Şimdiden sonra her işin rast gidecek. Eninde sonunda bir uğur ejderhasıyım ben. Ağda asılıyken bile umudumu yitirmedim... gördüğün gibi, haklıymışım da."

Atreju gülümsedi.

"Söyle bana, neden buraya gelmek istedin... daha iyi, belki de sağlığına kavuşabileceğin başka bir yer değil de neden burası?"

"Hayatım senin," dedi ejderha, "onu kabul etmek istersen. Düşündüm de... büyük arayış için bir binek hayvanına ihtiyacın olacak. Acaba iki ayağının üzerinde bucak bucak sürünmek, hatta iyi bir atın üstünde dörtnala koşmak mı iyidir, yoksa bir uğur ejderhasının sırtında havalarda çağlamak mı? Göreceksin, bambaşka bir şeydir bu. Kabul mü?"

"Kabul," dedi Atreju.

"Ayrıca," diye ekledi ejderha, "adım Fuchur."

"Pekâlâ Fuchur," dedi Atreju. "Ama biz konuşup dururken, kalan azıcık zamanımız da akıp gidiyor. Bir şey yapmak gerek. Ama ne?"

"Şans dilemek," diye yanıtladı Fuchur, "başka ne olsun?"

Ama Atreju onu duymuyordu artık. Yığılıp kalmış, ejderhanın bedeninin yumuşak kıvrımlarının içinde büzülmüş, kıpırtısız yatıyordu.

Ygramul zehri etkisini gösteriyordu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra gözlerini yeniden açtığında, kendi yüzünün üstüne eğilmiş son derece şaşırtıcı bir yüzden başka bir şey görmedi önce. Her zaman gördüklerinden kırışık, bumburuşuk bir yüzdü bu; ama ancak yumruğu kadardı. Pişmiş elma gibi koyu kahverengiydi, içindeki gözler de yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. Kafanın üzerinde, porsumuş yapraklardan tepelik gibi bir şey duruyordu.

Sonra Atreju küçük bir bardağın dudaklarına değdiğini hissetti.

"Güzel ilaç, iyi ilaç!" diye mırıldanıyordu kırışık yüzdeki küçük pörsük dudaklar. "Hadi iç çocuğum, iç. İyi gelecek!"

Atreju azıcık içti. Çok özel bir tadı vardı, oldukça tatlı ama sert.

"Beyaz ejderhaya ne oldu?" diyebildi güçlükle.

"Artık iyi," diye yanıtladı mırıldanan sesçik. "Tasalanma, oğlum. Sağlığına kavuşacak. İkiniz de sağlığınıza kavuşacaksınız. En kötüsünü atlattınız. Sen iç çocuğum yalnızca, iç!"

Atreju bir yudum daha aldı ve hemen o an yeniden uykuya daldı ama bu seferki cana can katan derin şifa uykusuydu.

Kulenin saati ikiyi vurdu.

Bastian daha fazla tutamayacaktı artık: Hemen tuvalete gitmesi gerekiyordu. Çok daha önceden gitmesi gerekirdi ama okumayı yarıda kesememişti bir türlü. Ayrıca okula inmekten korkuyordu birazcık. Kendi kendine, korkacak bir şey olmadığını söyledi, okul boştu işte, kimse görmezdi onu. Yine de korkuyordu, doğrudan okul binasının kendisi onu gözetleyen bir yaratıktı sanki.

Ama bu durumda hiçbir şeyin yararı yoktu; kısacası, gitmesi gerekiyordu!

Kitabı, sayfaları açık olarak jimnastik minderlerinin üstüne koydu, ayağa kalktı ve çatı katının kapısına doğru yürüdü. Bir süre, yüreği küt küt atarak etrafı dinledi. Her yer sessizdi. Sürgüyü çekti ve kocaman anahtarı kilitte yavaş yavaş döndürdü. Kola bastırınca kapı büyük bir gıcırtıyla açıldı.

Kendini çoraplarıyla dışarı attı, bir kez daha gereksiz gürültüler çıkarmamak için kapıyı arkasında açık bıraktı. Sonra merdivenden sessizce süzülerek birinci kata indi. Uzun koridor, sınıflara ait ıspanak yeşili kapılarıyla karşısındaydı. İyice sıkışmıştı, olanca hızıyla koştu. Kurtarıcı yere –kelimenin tam anlamıyla– son anda yetişti.

Klozette otururken, bu tür öykülerdeki kahramanların neden hiç böyle sorunlarla karşılaşmadıklarını düşünüyordu. Hatta bir keresinde –daha çok küçükken– din dersinde sormuştu da: Hazreti İsa da sıradan bir insan gibi yiyip içtiğine göre, onun da sıradan bir insan gibi ihtiyaçları olmaz mıydı acaba? Sınıf gülmekten kırılmış, din öğretmeni de "saygısız davranışları" nedeniyle ona bir ihtar verip not defterine işlemişti. Sorusuna yanıt alamamıştı Bastian. Oysa saygısız davranmak istememişti.

"Galiba," diyordu şimdi kendi kendine, "bunlar, böyle öykülerde sözünü etmeye değmeyecek kadar önemsiz konular."

Kendisi için zaman zaman umutsuzluk verici ve utanılacak önemde olabiliyorlardı oysa.

İşi bitmişti, sifonu çekti, tam dışarı çıkmak üzereydi ki, birden koridorda ayak sesleri işitti. Sınıf kapıları birbiri ardına açılıp kapanıyor, ayak sesi gitgide yaklaşıyordu.

Bastian'ın yüreği ağzına geldi. Nereye saklanacaktı? Olduğu yerde tutulmuş gibi kaldı.

Tuvaletin kapısı açıldı ama neyse ki tam Bastian'ı örtecek biçimde. Okulun başhademesi içeri girdi. Bölmelerin her birine sırayla göz attı. Daha su akan ve zincirin sallandığı bölmeye gelince bir an duraksadı. Kendi kendine bir şeyler homurdandı ama suyun kesildiğini görünce omuzlarını silkip dışarı çıktı. Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Bastian bütün bu süre içinde soluk almaya bile cesaret edememişti, sonunda derin bir soluk aldı. Dışarıya çıkmak istediğinde dizlerinin titrediğini fark etti.

Dikkatle ve olanca hızıyla, ıspanak renginde kapılar boyunca koridoru geçti, merdivenden çıkıp çatı katına daldı. Heyecanı, ancak kapıyı kilitleyip sürgüleyince dindi.

Derin bir iç çekişle kendini yine jimnastik minderlerinin üzerine bıraktı, asker battaniyelerine sarındı ve kitaba uzandı.

Atreju ikinci kez uyandığında, kendini tümüyle canlanmış ve güçlü hissetti. Doğrulup oturdu.

Geceydi, ay pırıl pırıl ışıldıyordu. Atreju yine aynı yerde, beyaz ejderhanın yanına yığılıp kaldığı yerde olduğunu gördü. Fuchur hâlâ orada yatıyordu ama huzurlu, derin soluklar alıyor,

deliksiz bir uykuda olduğu görülüyordu. Yaralarının hepsi sarılmıştı.

Atreju kendi omzunun da aynı biçimde sarılmış olduğunu gördü, bezle değil de otlar ve bitki lifleriyle.

Yalnızca bir iki adım ötede, kayaların içinde, girişinden zayıf bir ışık sızan küçük bir mağara vardı.

Atreju sol kolunu kımıldatmadan dikkatle ayağa kalkıp mağaranın basık girişine doğru yürüdü. Eğildi, odanın içine baktı, minyatür bir simyacı mutfağına benziyordu burası. Arka planda açık bir ocağın içinde keyifli bir ateşçik çıtırdıyordu. Her yere potalar, tencereler, tuhaf biçimli şişeler saçılmıştı. Bir rafa, çeşitli türlerden kurutulmuş bitki demetleri dizilmişti. Ortadaki masa ve diğer mobilyalar kök uçlarından yapılmışa benziyordu. Oldukça huzur verici bir etki uyandırıyordu insanda burası.

Ancak bir öksürük işittikten sonradır ki, ocağın önündeki koltukta küçük bir adamın oturmakta olduğunu fark etti. Adamın başında, tersine çevrilmiş pipo lülesine benzeyen ve kök odunundan yapılmış bir tür şapka vardı. Yüzü, tıpkı ilk uyanışında üzerine eğilmiş halde gördüğü yüz gibi koyu kahverengi ve buruşuktu. Ama burnunun üzerine koca bir gözlük oturmuştu, çizgileri de daha keskin, daha kaygılı görünüyordu. Adam, kucağında duran büyük bir kitabı okumaktaydı.

Sonra, daha arkada bulunan başka bir odadan sallana sallana yürüyerek ikinci bir küçük yaratık çıktı. Atreju daha önce kendisiyle ilgilenen yaratığı hemen tanıdı. Onun küçük bir kadın olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Yaprak berenin dışında, tıpkı ocak koltuğundaki küçük adam gibi, yine pörsümüş yapraktanmış gibi görünen bir tür keşiş giysisi giymişti. Kendi kendine neşeyle vızıldıyordu; ellerini ovuşturdu, sonra

da ateşin üstünde asılı bir kazanla uğraşmaya koyuldu. Her iki yaratık da, Atreju'nun bacağının bilekten dize kadar olan kısmından daha uzun değildi. Oldukça alışılmamış tipte olmalarına karşın, dal budak salmış cüceler familyasının üyeleriydi.

"Kadın, ışığımdan çekil," dedi adam ters ters, "araştırmama engel oluyorsun."

Küçük kadın, "Senin şu araştırman da!" dedi. "Kimi ilgilendirir? Şimdi önemli olan benim şifa iksirimin hazır olması. Dışarıdakilerin ihtiyacı var buna."

"Dışarıdakilerin ikisinin de," diye karşılık verdi adam hırçın hırçın, "benim önerilerimle yardımıma daha çok ihtiyaçları olacak."

"Öyle olsun," diye kabullendi kadın, "ama önce iyileşmeleri gerek. Yer aç, ihtiyar!"

Küçük adam homurdana homurdana koltuğuyla birlikte ateşin önünden biraz çekildi.

Atreju kendini belli etmek için hafifçe öksürdü. Cüceler dönüp ona baktı.

"İyileşmiş bile," dedi adam, "şimdi sıra bende işte!"

Kadın, "Hiç de değil!" diye tersledi onu. "İyileşmiş olup olmadığına ben karar veririm. Sıra, ben sıra sende dersem, sendedir!"

Sonra Atreju'ya döndü.

"Seni içeri buyur etmeyi çok isterdik. Ama galiba sana göre biraz dar burası. Bir dakikacık daha! Hemen geliyorum!"

Küçük bir havanda, sonradan kazanın içine attığı bir şey daha dövdü. Ardından ellerini yıkayıp üstüne kuruladı, bu sırada da adamcığa, "Sen burada kalıyorsun, Engywuck," dedi, "ben seni çağırıncaya kadar, anladın mı?"

Küçük adam, "Çok iyi anladım, Urgl," diye homurdandı.

Cüce kadın mağaradan açık havaya çıktı. Kısılmış gözlerle, aşağıdan, süzercesine Atreju'ya baktı. "Ne dersin? Çok iyi görünüyorsun, ha?"

Atreju başını salladı.

Küçük kadın, Atreju'nun yüzüyle aynı yükseklikte bulunan bir kaya çıkıntısına tırmanıp yerleşti.

"Ağrı yok mu artık?" diye sordu.

"Sözünü etmeye bile değmez," karşılığını verdi Atreju.

Kadın kıvılcımlı gözlerle, "Ne demek yani?" diye sıkıştırdı. "Ağrıyor mu, ağrımıyor mu?"

"Hâlâ ağrıyor," diye açıkladı Atreju. "Ama bence önemi yok..."

"Ama bence var!" Urgl köpürmüştü. "Hastalar doktorlara neyin önemli olup neyin olmadığını söylemeye bayılırlar zaten! Sen ne anlarsın ki, yeşil gaga! Eğer iyileşecekse, daha ağrıması gerekir. Yani ağrımıyor olsa, kolun çoktan ölmüş demekti."

"Bağışlayın!" dedi Atreju, kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissediyordu. "Yalnızca demek istiyorum ki... yani teşekkür etmek istiyordum."

Urgl, "Daha neler!" diyerek Atreju'nun sözünü sertçe ağzına tıkadı. "Sonuçta doktorum ben. Yalnızca mesleğimin gereğini yaptım. Hem Engywuck da, benim ihtiyar yani, boynunda asılı Pantakel'i gördü. O zaman hiç sorun kalmadı bizim için!"

"Ya Fuchur?" diye sordu Atreju. "O nasıl?"

"O da kim?"

"Beyaz uğur ejderhası."

"Haa, şu. Henüz bilmiyorum. Yarası senden birazcık daha çok. Doğrusu senden de daha dirençli. Savuşturması gerekir aslında. İyileşeceğinden oldukça eminim. Kısa bir süre daha dinlenmesi gerek. Fakat zehri nereden aldınız siz, ha? Hem

öyle birdenbire nereden çıkageldiniz? Nereye gitmek istiyorsunuz? Kimsiniz siz?"

Şimdi Engywuck da mağaranın ağzına çıkmış, Atreju'nun ihtiyar Urgl'un sorularına cevap verişini dinliyordu. Sonra öne doğru ilerleyip bağırdı: "Kapa çeneni kadın, şimdi sıra sende!"

Ardından Atreju'ya döndü, pipo lülesi biçimli şapkayı çıkarıp çıplak kafasını kaşıdı ve "Onun konuşma biçimini kafana takma, Atreju," dedi. "İhtiyar Urgl azıcık patavatsızdır ama niyeti kötü değildir. Benim adım Engywuck. Bize İki Münzevi de derler. Hiç duymuş muydun?"

"Hayır," diye itiraf etti Atreju.

Engywuck biraz alınmış gibiydi.

"Olabilir," dedi, "galiba bilim çevrelerine pek katılmıyorsun, yoksa sana, Güney Kehanet'e, Uyulâla'ya gitmek istiyorsan benden daha iyi yol gösterici bulamayacağını söylerlerdi mutlaka. Doğru adrese geldin, oğlum."

İhtiyar Urgl aradan bağırdı: "Kendini pohpohlama!" Sonra oturduğu yerden indi ve kendi kendine söylenerek mağaranın içinde gözden kayboldu.

Engywuck onun karşı çıkışını duymazlıktan geldi.

"Sana her şeyi açıklayabilirim," diye devam etti, "hayatım boyunca enine boyuna bu konuyu araştırdım. Bunun için özel gözlemevi kurdum. Yakında Kehanet hakkında büyük bir bilimsel yapıt yayınlayacağım. Adı da, Uyulâla Bilmecesi... Profesör Engywuck'un çözümlemeleriyle. Nasıl, kulağa kötü gelmiyor, değil mi? Ne yazık ki birkaç ayrıntı eksik henüz. Bu konuda bana yardımcı olabilirsin, oğlum."

"Gözlemevi mi?" diye sordu, sözcüğü bilmeyen Atreju.

Engywuck gururla ışıldayan gözlerle başını salladı. Bir el hareketiyle Atreju'dan kendisini izlemesini istedi.

Kocaman kayaların arasından, çoğu yeri eğri büğrü, küçük bir patika çıkıyordu yukarıya. Özellikle dikleşen bazı yerlerde, kuşkusuz Atreju'nun ayaklarına göre çok küçük kalan ufacık basamaklar oyulmuştu. Buraları tek bir adımla aşıyordu Atreju. Gene de, önünde son derece çevik, pıtır pıtır yürüyen cüceye güçlükle yetişiyordu.

Engywuck'un, "Bugün ay ışığı parlak," dediğini duydu. "Onu görebileceksin."

"Kimi?" diye sordu Atreju. "Uyulâla'yı mı?"

Ama Engywuck onu sıkkın bir işaretle susturup sallana sallana yürümesine devam etti.

Sonunda kaya kulesinin en tepesine varmışlardı. Zemin düzdü, yalnızca bir yanda, bir tür doğal parmaklık, taş bloklardan bir korkuluk yükseliyordu. Blokların ortasında, belli ki aletlerle açılmış bir delik vardı. Deliğin önünde de kök odunundan bir ayağın üstüne yerleştirilmiş küçük bir teleskop duruyordu.

Engywuck teleskoptan baktı, bazı vidaları hafifçe döndürerek ayarını yaptı, sonra hoşnut bir tavırla başını sallayarak onun da bakması için Atreju'yu çağırdı. Beriki söyleneni yaptı ama yere yatıp dirseklerine dayanarak bakmak zorunda kaldı.

Teleskop, büyük kaya kapısına doğru çevrilmişti ve sağ ayağın alt bölümünü gösteriyordu. Şimdi Atreju, ayağın yanında, dimdik durmuş ve ay ışığında hareketsiz duran koskocaman bir sfenks görüyordu. Sfenksin dayandığı ön pençeleri aslan pençeleriydi, gövdesinin arka kısmı boğa gövdesiydi, sırtında heybetli kartal kanatları vardı ve yüzü de insan yüzüydü... ama yalnız biçim olarak, çünkü yüzünün ifadesi hiç de insanca değildi. Yüz gülümsüyor mu yoksa ölçüsüz bir keder ya da tam bir ilgisizlik mi yansıtıyor, karar vermesi güçtü. Onu bir

süre seyrettikten sonra, yüz Atreju'ya çok derin bir kötülük ve kıyıcılıkla doluymuş gibi geldiyse de, izlenimini hemen değiştirmek zorunda kaldı ve yüzde, saf bir neşeden başka bir şey bulamadı.

Kulağının dibinde cücenin, "Boşuna uğraşma!" diyen sesini duydu. "Gizine varamazsın. Herkese böyle olur. Bana da. Onu hayatım boyunca inceledim de gizini keşfedemedim. Şimdi ötekine!"

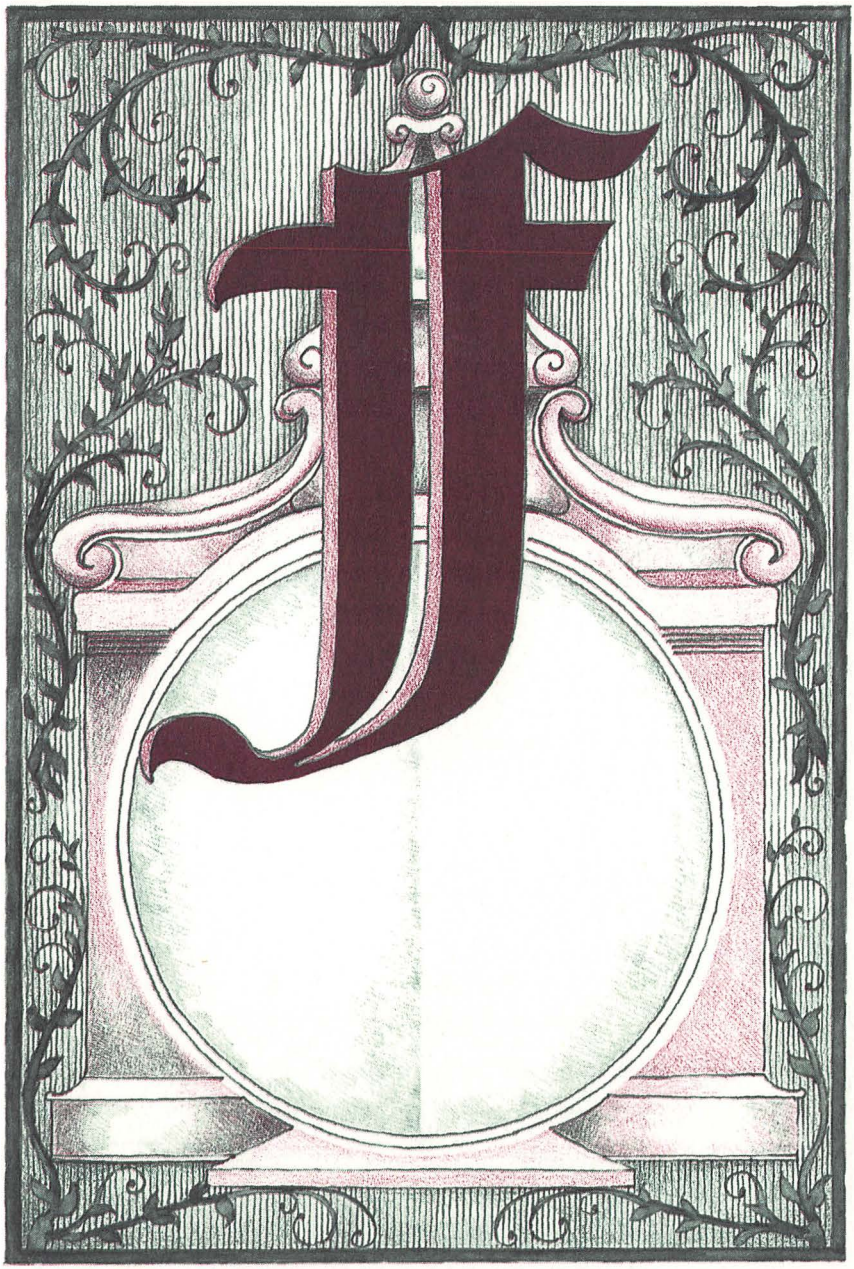
Bir düğmeyi çevirdi; görüntü, arkasında yalnızca geniş ve boş düzlüğün uzandığı kapı kemeri açıklığının önünden geçti, sonra sol kapı ayağı Atreju'nun görüş alanına girdi, burada da aynı biçimde ikinci bir sfenks oturuyordu. Heybetli gövdesi ay ışığında erimiş gümüş gibi görünüyor ve tuhaf, soluk bir ışık yayıyordu. Tıpkı birincinin hiç hareketsiz onun tarafına baktığı gibi, bu da gözünü kırpmadan ilk sfenkse bakıyordu.

"Heykel mi bunlar?" diye yavaşça sordu Atreju, gözünü ayırmadan.

"Yo, hayır," karşılığını verdi Engywuck ve kıkırdadı. "Gerçek, yaşayan sfenksler bunlar... Canlı gibi! Başlangıç olarak yeterince gördün. Gel, aşağı inelim. Sana her şeyi anlatacağım."

Elini, Atreju'nun artık hiçbir şey göremeyeceği bir biçimde teleskopun önüne tuttu. Yolu hiç konuşmadan geri döndüler.

VI.
Tılsımlı Üç Kapı

uchur hâlâ derin uykudaydı. Engywuck ile Atreju cücelerin mağarasına döndüğünde onu böyle buldular. Bu arada ihtiyar Urgl küçük masayı açık havaya çıkarmış, üstünü de çeşit çeşit tatlılar, yoğun kıvamlı üzüm ve bitki özsularıyla donatmıştı.

Ayrıca küçük içki çanakçıkları ve bir sürahi dolusu da dumanı tüten, sıcak, şifalı bitki çayı vardı. Yağla beslenen iki minicik gemici lambası sahneyi tamamlıyordu.

"Oturun!" diye buyurdu cüce kadın. "Önce bir şeyler yiyip içmeli ki gücü yerine gelsin Atreju'nun. Tek başına ilaç yetmez."

"Teşekkürler," dedi Atreju, "artık kendimi çok iyi hissediyorum."

"İtiraz istemez!" diye soludu Urgl. "Burada olduğun sürece sana söyleneni yaparsın, anlaşıldı mı? Bedenindeki zehir etkisizleştirildi. Demek ki artık telaş etmene gerek yok çocuğum, istediğin kadar zamanın var, acelen ne?"

Atreju, "Bu yalnız bana bağlı değil," diyerek karşı çıktı. "Çocuk İmparatoriçe ölüm döşeğinde. Belki de saatler söz konusudur artık."

"Saçma!" diye homurdandı küçük ihtiyar. "Aceleyle hiçbir yere varılmaz. Otur! Ye! İç! Hadi, her şey olacağına varır!"

Engywuck, "En iyisi ona boyun eğmek," diye fısıldadı, "deneyimlerimden biliyorum. Bir şeyi aklına koymuşsa hiçbir şeyin yararı yoktur. Ayrıca konuşmamız gereken çok şey var."

Böylece Atreju, bacaklarını altına alarak minik masanın başına oturdu ve yemeye koyuldu. Gerçekten de her yudum ve her lokmada, damarlarıyla kaslarına sıcak, altın hayat doluyordu sanki. Ne denli güçten düşmüş olduğunu ancak şimdi anlıyordu.

Bastian'ın ağzı sulandı. Birden cücelerin yemeğinin kokusunu duyar gibi oldu. Havayı kokladı ama yalnızca kuruntuydu bu kuşkusuz.

Midesi duyulur şekilde gurulduyordu. Artık dayanamayacaktı. Sandvicinin kalanıyla elmayı çantasından çıkardı, ikisini de yiyip bitirdi. Henüz tam doymuş olmamakla birlikte, biraz daha iyiydi şimdi.

Sonra, bunun son yemeği olduğunu fark etti. Son yemek sözü onu ürküttü. Bunu bir daha düşünmemeye çalıştı.

"Kim bilir bütün bu güzel şeyleri nereden buldun," dedi Atreju.

"Evet, oğulcuğum," dedi Urgl, "çok dolaşmalı, çok dolaşmalı ki, uygun bitkilerle otlar bulunsun. Ama şu Engywuck kalın kafalısı ille de burada oturmak istiyor... önemli araştırmaları yüzündenmiş! Yemek sofraya nasıl geliyor, umurunda değil!"

"Kadın, kadın," dedi Engywuck, "ne önemlidir, ne değildir, ne anlarsın sen. Kalk git de konuşmamıza engel olma!"

Urgl söylene söylene küçük mağaraya çekildi ve orada türlü kap kacak gürültüsü çıkarmaya koyuldu.

"Aldırma ona!" diye mırıldandı Engywuck. "İyi bir ihtiyardır ama ara sıra dırdır edecek yer arar. Dinle Atreju! Şimdi sana Güney Kehanet hakkında bilmen gereken bazı şeyleri açıklayacağım. Uyulâla'ya ulaşmak pek kolay değildir. Oldukça zordur hatta. Ama sana bilimsel konferans vermek niyetinde değilim. Belki de sen soru sorarsan daha iyi olur. Ben ayrıntılarla kendimi kaybederim rahatlıkla. Sor bakalım!"

"Pekâlâ," dedi Atreju, "öyleyse şu Uyulâla kim ya da ne?"

"Lanet olsun!" diye homurdandı Engywuck ve Atreju'ya öfkeden parlayan gözlerle baktı. "Tıpkı benim ihtiyar gibi dosdoğru soruyorsun. Başka bir şeyle başlayamaz mısın?"

Atreju düşündü, ardından sordu: "Şu bana gösterdiğin sfenksli büyük kaya kapısı... giriş o mu?"

"Bu daha iyi işte!" diye yanıtladı Engywuck. "Böyle ilerleriz. Kaya kapısı giriştir ama ondan sonra başka iki kapı daha gelir, Uyulâla da ta üçüncünün arkasında oturur... ondan oturuyor diye söz edilebilirse tabii."

"Sen hiç onun yanında bulundun mu?"

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?" diye karşılık verdi Engywuck, yine biraz sıkkın. "Eninde sonunda bilimsel çalışma yapıyorum ben. Bütün bilgileri içeri girenlerden topladım. Geri gelmişlerse elbette. Çok önemli çalışma bu! Kendimi riske atamam. Çalışmamı etkileyebilir."

"Anlıyorum," dedi Atreju. "Peki, üç kapının önemi ne?"

Engywuck ayağa kalktı, kollarını arkasında kavuşturup bir ileri bir geri yürümeye başladı, bu sırada da şunları anlattı: "Birincinin adı Büyük Bilmece Kapısı'dır. İkincininki Sihirli Ayna Kapısı. Üçüncünün adı da Anahtarsız Kapı..."

"Tuhaf," diyerek araya girdi Atreju, "görebildiğim kadarıyla kaya kapısının arkasında boş bir düzlükten başka bir şey yok. Öteki kapılar nerede ki?"

"Sus!" diye çıkıştı Engywuck. "Durmadan araya girersen hiçbir şey anlatılmaz. Her şey çok karışık! Durum şöyle: İkinci kapı, ancak birinciden geçince orada olur. Üçüncü de, ancak ikinciyi geride bırakınca. Uyulâla ise ancak üçüncüden geçilince. Daha önce bunlardan hiçbiri yoktur orada. Düpedüz yoktur, anlıyor musun?"

Atreju başını salladı ama cüceyi yeniden kızdırmamak için susmayı yeğledi.

"Birinciyi, Büyük Bilmece Kapısı'nı teleskopumdan gördün. İki sfenksi de. O kapı her zaman açıktır... zaten bunu

biliyoruz. Kanadı falan da yok. Ama kimse geçemez içinden," Engywuck konuşmasının burasında minik işaretparmağını yukarı uzattı, "sfenkslerin gözlerini kapadıkları zamanlar dışında. Ve neden, biliyor musun? Bir sfenksin bakışı, başka herhangi bir varlığın bakışından çok başka, bambaşka bir şeydir. Biz ikimiz ve bütün ötekiler, bakışlarımızla bir şeyler alırız. Dünyayı görürüz. Oysa bir sfenks hiçbir zaman görmez, bir anlamda kördür. Buna karşılık gözleri bir şey yayar. Peki, bakışının yaydığı şey nedir? Dünyanın tüm bilmeceleri. Bu yüzden de her iki sfenks sürekli birbirlerine bakıyorlar. Çünkü bir sfenksin bakışına ancak bir başka sfenks dayanabilir. Şimdi düşün, ikisinin bakışmalarının içine girmeye kalkışacak birine neler olur! Olduğu yerde taş kesilir, dünyanın tüm bilmecelerini çözmeden önce kıpırdayamaz. Oraya gittiğinde böyle zavallıların izlerine rastlayacaksın."

"Ama arada bir gözlerini kapadıklarını söylemedin mi?" diye atıldı Atreju. "Zaman zaman uyumaları, gerekmez mi?"

"Uyumak mı?" Engywuck kıs kıs gülmekten sarsılıyordu. "Ömürsün doğrusu, bir sfenks ve uyumak! Hayır, hiç gerçekçi değil. Sen gerçekten de her şeyden habersiz bir çocukmuşsun. Ama sorduğun soru büsbütün ters değil. Hatta tam araştırmamın dayandığı nokta. Sfenksler bazı ziyaretçiler geçerken gözlerini kapıyor, geçmelerine izin veriyorlar. Ama bugüne kadar kimsenin aydınlatamadığı sorun şu: Neden bazılarına da, öbürlerine değil? Hani bilgeleri, yiğitleri, iyileri geçiriyorlar da, aptalları, ödlekleri, kötülük saçanları dışarıda bırakıyorlar desen, öyle de değil. Ne gezer! Kaç kez kendi gözlerimle gördüm, çoğu zaman, aklı başında, kendini bilir kişiler aylarca boşu boşuna bekleyip sonunda eli boş çekip giderken, onlar tutup herhangi bir şapşala ya da aşağılık rezilin birine geçme

izni verdiler. Kişinin Kehanet'e gitmeyi zorunluluktan ya da çaresizlikten istiyor olması ya da sırf öylesine keyfinden deniyor olması da hiç rol oynamıyor gibi."

"Ya senin araştırmaların?" diye sordu Atreju. "Onlar da hiç ipucu vermedi mi?"

O an Engywuck'un bakışlarına gene o öfkeli parıltı oturdu.

"Sen dinliyor musun yoksa dinlemiyor musun? Daha az önce sorunu bugüne kadar kimsenin aydınlatamadığını söyledim ya. Yıllar geçtikçe bazı kuramlar geliştirdim elbette. Önceleri, sfenkslerin kararları için temel aldığı ölçütün, belirli bedensel özellikler olabileceğini düşünüyordum... boy pos, güzellik, güçlülük falan. Ama hemen sonra vazgeçmek zorunda kaldım. Ardından, belirli sayısal ilişkiler saptamaya çalıştım, örneğin her beşten üçünün dışarıda kalması ya da yalnızca asal sayılarda olanların geçiş izni almaları gibi. Geçmişe ilişkin olunca gayet iyi uyuyordu da, gelecekle ilgili bir şey kestirmeye yaramıyordu. Şu aralar, sfenkslerin kararlarının tümüyle rastlantı olduğu ve gerçekte hiçbir anlamının olmadığı görüşündeyim. Ama karım, bunun saygısızca ve üstüne üstlük düş gücünden yoksun bir sav olduğunu, artık bilimsellikle de bir ilişiği kalmadığını ileri sürüyor."

"Gene saçmalıklarına mı geldi sıra?" Cüce kadının mağaradan hırladığı duyuldu. "Utan, utan! Senin kafanın içindeki o ufacık beyin kurudu da, onun için böyle büyük gizler kolayca yadsınabilir sanıyorsun, moruk mankafa!"

"Duyuyorsun işte!" dedi Engywuck içini çekerek. "İşin kötüsü, haklı da."

"Ya Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımı?" diye sordu Atreju. "Ona saygı göstermezler mi dersin? Eninde sonunda onlar da Fantazya yaratıkları."

"Elbette," dedi Engywuck ve elma büyüklüğündeki kafasını salladı, "ama bunun için onu *görmeleri* gerek. Oysa onlar görmezler. Ama bakışları sana rastlayabilir. Sfenkslerin Çocuk İmparatoriçe'ye boyun eğeceğinden de emin değilim. Belki de onlar ondan daha büyüktür. Bilmiyorum, bilmiyorum. Ne olursa olsun, çok sakıncalı."

"Öyleyse ne önerirsin bana?" diye sordu Atreju.

"Senin de herkesin yaptığını yapman gerekecek," karşılığını verdi cüce. "Onların karar vermesini bekleyeceksin... neden öyle olduğunu bilmeden."

Atreju düşünceli düşünceli başını salladı.

Küçük Urgl mağaradan çıktı. İçinde dumanı tüten bir sıvı olan bir bakracı zorlana zorlana getiriyordu. Kendi kendine homurdanarak, hâlâ kıpırtısız uyuyan uğur ejderhasının yanına gitti. Ejderhanın üstüne tırmana tırmana yaralarındaki sargıları yenilemeye koyuldu. Kocaman hastası yalnızca keyifli bir iç geçirip uzandı, tedaviyle ilgili başka bir şey hissediyor gibi değildi pek.

Urgl bir kez daha mutfağa yollanırken Engywuck'a döndü. "Burada oturup saçmalıklar geveleyeceğine sen de birazcık yararlı olabilirsin pekâlâ," dedi.

"Ben *çok* yararlı oluyorum," diye bağırdı kocası, arkasından. "Belki senden de çok ama sen bunu hiç kavrayamayacaksın, kuş beyinli kadın!"

Ve Atreju'ya dönüp devam etti: "Yalnız pratik olanı düşünebiliyor. Genele bakacak duyarlılığa sahip değil."

Kulenin saati üçü vurdu.

Eğer şimdiye kadar fark etmediyse, Bastian'ın eve gelmediğini en geç şimdi fark ederdi babası. Acaba kaygılanır

mıydı? Belki de dışarıya çıkar, arardı onu. Belki de polise haber vermişti bile. Sonunda arama haberleri radyoda verilirdi artık. Bastian karın boşluğunda bir sancı hissetti.

Eğer böyle olursa, nerede ararlardı onu? Okulda mı? Hatta belki de burada, çatıda.

Tuvaletten döndüğünde kapıyı kilitlemiş miydi acaba? Hatırlamıyordu. Bakmak üzere kalktı. Evet, kapı kilitli ve sürgülüydü.

Dışarıda hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu artık. Çatı penceresinden giren ışık hiç fark edilmeden zayıflıyordu.

Huzursuzluğunu atmak için çatı katında yürüdü biraz. Bu arada da, orada bulunan öteki okul gereçleriyle hiç ilgisi olmayan bir yığın şey gördü. Örneğin eski, yamru yumru olmuş, hunili bir gramofon vardı... kim bilir ne zaman, kimin tarafından bırakılmıştı buraya. Bir köşede süslü püslü, yaldızlı çerçeveler içinde bir sürü tablo duruyordu; arka planın koyuluğunda yer yer parıldayan, sert bakışlı ve solgun bir iki yüz dışında hemen hemen hiçbir şey görünmez olmuştu üstlerinde. İçinde hâlâ uzun damlalarla saçaklanmış mum kütükleri duran, pastan dökülmüş yedi kollu bir şamdan bile vardı.

Bastian irkildi çünkü karanlık bir köşede bir şey kıpırdıyordu. Orada büyük, yarı kör ve içinde bulanık olarak kendini gördüğü bir ayna olduğunu ancak ikinci bakışında anladı. Yanına gidip kendini bir süre seyretti. Gerçekçi olmak gerekirse, tombul görüntüsü, çarpık bacakları ve şu sapsarı yüzüyle hiç de güzel değildi. Başını ağır ağır sallayarak, "Hayır!" dedi yüksek sesle.

Sonra minder döşeğine geri döndü. Okumayı sürdürebilmek için kitabı gözlerine yakın tutmak zorunda kalıyordu şimdi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Engywuck.

"Büyük Bilmece Kapısı'nda," diye hatırlattı Atreju.

"Tamam! Diyelim ki onu geçmeyi basardın. Sonra –ancak ondan sonra– ikinci kapı orada olacak senin için. Sihirli Ayna Kapısı. Dediğim gibi, hakkında kendi gözlemlerime dayanan bir şey söyleyemem, yalnızca verilen bilgilerden birleştirdiklerimi söyleyebilirim. İkinci kapı hem açık hem kapalıdır. İnsana çılgınca geliyor, değil mi? Daha iyisi şöyle söylenebilir belki... O ne açık ne kapalıdır. Hoş böylesi de daha az çılgınca değil. Kısacası: Burada bir büyük ayna ya da öyle bir şey söz konusu ise de, bu ne camdan ne metaldendir. Neden yapılmış olduğunu bana kimse söyleyemedi. Her neyse, önünde durunca kişi kendini görüyor içinde... ama tastamam alışılmış bir aynadaki gibi değil elbette. Kişi orada dış değil, gerçek iç varlığını görüyor, gerçek nitelikleri neyse öyle. Buradan geçmek isteyen –yani bir nevi– kendi içine girmek zorunda kalıyor."

"Ne olursa olsun," diye fikir yürüttü Atreju, "bu Sihirli Ayna Kapısı'nı geçmek birinciden daha kolay görünüyor bana."

"Yanılgı!" diye bağırdı Engywuck ve yine heyecanla ileri geri dolaşmaya başladı. "Koskocaman bir yanılgı, dostum! Kendilerini pek temiz, pek lekesiz sayan öyle ziyaretçiler gördüm ki, aynadan yüzlerine sırıtan canavardan çığlık çığlığa kaçtılar. Hatta biz bazılarını dönüş yolculuğuna çıkacak duruma gelinceye kadar haftalarca tedavi etmek zorunda kaldık."

"Biz!" diye homurdandı, tam o an yeni bir bakraçla önlerinden geçmekte olan Urgl. "Hep biz lafını işitiyorum. Sen kimi tedavi ettin ki?"

Engywuck elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Kimileri de," diyerek açıklamasını sürdürdü, "görünürde çok daha korkunçlarını gördüler ama içinden geçecek cesareti

pekâlâ buldular. Kimisi içinse daha az korkutucuydu ama çok çabalamalarına mal oldu. Nasıl ölçütler olduğu konusunda hiçbir şey söylenemez. Herkes için başka."

"Pekâlâ," dedi Atreju, "ama ne olursa olsun Sihirli Ayna'dan *geçilebilir* mi?"

"Geçilebilir," diye onayladı cüce. "Elbette geçilebilir, yoksa kapı olmazdı ki. Mantıklı, değil mi?"

"Dışından da dolaşılabilir pekâlâ," diye fikir yürüttü Atreju. "Olmaz mı yoksa?"

"Dolaşılabilir," diye yineledi Engywuck, "dolaşılabilir elbet! Yalnız arkasında hiçbir şey olmaz o zaman. Üçüncü kapı ancak ikinciden geçilince orada olur. Sana kaç kez söylemem gerekecek bunu?"

"Ya üçüncü kapıda ne var?"

"İşler o noktada zorlaşıyor işte! Çünkü Anahtarsız Kapı kapalı. Yalnızca kapalı. O kadar! Üstünde kol, topuz, anahtar deliği, hiçbir şey yok! Benim kuramıma göre, hiç birleşme yeri olmayan bu tek kapı kanadı, Fantazya selenyumundan. Belki bilirsin, Fantazya selenyumunu kıracak, eğecek ya da eritecek hiçbir şey yoktur. Kesinlikle zarar görmez."

"Öyleyse kapıdan hiç geçilmez mi?"

"Ağır ol, çocuğum, ağır ol! Kişiler içeriye girip Uyulâla'yla konuştular ya, değil mi? Demek ki kapı açılabiliyor."

"Ama nasıl?"

"Dinle: Fantazya selenyumu isteklerimize tepki gösteriyor. Onu öylesine eğilmez yapan doğrudan bizim isteğimiz. Biri içeriye girmeyi ne kadar çok isterse kapı da o kadar sıkı kapanıyor. Ama biri bütün isteklerini unutmayı ve hiçbir şey istememeyi başarırsa, kapı onun önünde kendiliğinden açılıyor."

Atreju gözlerini eğip yavaşça sordu: "Eğer doğruysa... benim geçmem nasıl mümkün olur? Onu nasıl istemezlik edebilirim?"

Engywuck içini çekerek başını salladı.

"Söyledim ya, Anahtarsız Kapı en zorudur."

"Gene de başaracak olursam," diye devam etti Atreju, "o zaman Güney Kehanet'te mi olurum?"

"Evet," dedi cüce.

"Peki, Uyulâla ile konuşabilecek miyim?"

"Evet," dedi cüce.

"Ya Uyulâla... kim o ya da ne?"

"Hiç fikrim yok," dedi cüce ve gözleri öfkeyle parladı. "Yanına girenlerden hiçbiri bunu bana söylemedi. Herkes gizemli bir suskunluğa gömülürse, insan bilimsel çalışmasını nasıl sonuçlandırsın, ha? Otur, saçını başını yol... kalmışsa tabii. Sen onun yanına kadar gidersen Atreju, sonunda her şeyi söyler misin bana? Söyler misin? Öğrenme hırsıyla çatlıyorum da, kimse, hiç kimse yardım etmiyor bana. Lütfen, her şeyi söyleyeceğine söz ver bana!"

Atreju ayağa kalktı ve parlak ay ışığında duran Büyük Bilmece Kapısı'na baktı.

"Sana gönül borcumu ödemeyi çok istememe karşın söz veremem Engywuck," dedi yavaşça. "Ama şimdiye dek Uyulâla'nın kim ya da ne olduğuna dair kimse bir şey söylemediyse bir nedeni olmalı. Daha onu tanımadan, onun karşısında durmamış birine bunu söyleyip söyleyemeyeceğim konusunda karar veremem."

"O zaman çek git!" diye haykırdı cüce, minicik gözleri kıvılcımlar saçıyordu sanki. "Nankörlükten başka bir şey görmüyor insan! Seninle hiç ilgilenmemem gerekirdi zaten!"

Ardından koşarak mağaraya girdi ve içeride bir kapının hızla çarpıldığı duyuldu.

Urgl, Atreju'nun yanına geldi. Kıs kıs gülerek, "Öyle düşünmüyordur," dedi. "İhtiyar kuru kafa! Gülünç araştırmaları yüzünden yine korkunç bir düş kırıklığına uğradı yalnızca. Büyük bilmeceyi çözen kişi olmayı çok istiyordu da. Ünlü cüce Engywuck! Ona gücenme!"

"Elbette," dedi Atreju, "lütfen yaptığı her şey için bütün kalbimle teşekkür ettiğimi söyle ona. Sana da teşekkür ederim. Başarırsam, gizi söyleyeceğim ona... eğer geri gelirsem."

"Yoksa bizden ayrılıyor musun?" diye sordu ihtiyar Urgl.

"Buna mecburum," dedi Atreju. "Zaman yitiremem. Kehanet'e şimdi gideceğim. Sağlıcakla kal! Bu arada Fuchur'a benim adıma göz kulak ol! Uğur ejderhasına!"

Bu sözlerle döndü ve Büyük Bilmece Kapısı'na doğru uzaklaştı.

Urgl, onun dimdik siluetinin dalgalanan peleriniyle kayaların arasında gözden kaybolduğunu gördü. Arkasından koşup bağırdı: "Bol şans, Atreju!"

Ama işitip işitmediğini bilemedi. Sallana sallana yürüyerek küçük mağarasına dönerken kendi kendine homurdanıyordu: "Buna ihtiyacı olacak... bol şansa gerçekten ihtiyacı olacak!"

Atreju kaya kapısına aşağı yukarı on metre kalacak kadar yaklaşmıştı. Kapı uzaktan tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Arkasında ıssız düzlük uzanıyordu ve gözün odaklanabileceği tek bir belirgin nokta bile yoktu, öyle ki, insanın bakışları boşluğa düşüyor gibi oluyordu. Atreju kapının önüyle her iki sütunun arasında sayılamayacak çoklukta ölü iskeleti ve kafatası görüyordu şimdi... kapıdan geçmeyi denemiş ve sfenkslerin

bakışıyla sonsuza dek taş kesilmiş değişik türlerden Fantazya sakinlerine ait kemik artıkları.

Ama Atreju'nun olduğu yerde durup kalmasına neden olan bu değildi. Onu durduran, sfenkslerin görünüşüydü.

Atreju büyük arayışında bazı şeyler öğrenmiş, mükemmeli ve dehşeti görmüştü ama şu saate kadar henüz bilmediği, her ikisinin de bir arada olduğu, güzelliğin korkunç olabildiğiydi.

Ay ışığı heybetli yaratıkların ikisini de ışığa boğmuştu. Atreju onlara doğru ağır ağır yaklaşırken sonsuza doğru büyüyor gibi görünüyorlardı. Sanki başları aya kadar yükselmiş gibi geliyordu Atreju'ya; birbirlerine bakışlarındaki ifade de onlara yaklaştığı her adımda değişiyor gibiydi. Dimdik duran gövdelerinden, her şeyden önce de insana benzer yüzlerinden, bilinmeyen, müthiş bir gücün dalgaları yayılıyordu... Sanki mermer gibi sadece orada durmuyor, aksine her an zihinden silinip gidiyor ve aynı anda kendiliğinden yeniden yaratılıyorlardı. İşte tam bu yüzden de, bütün kayalardan çok daha gerçektiler sanki.

Atreju korkuyordu.

Ama bu, kendisini tehdit eden tehlikeden duyduğu korku değildi, kendisinin dışına çıkan bir korkuydu bu. Sfenkslerin bakışı ona rastlayacak olursa sonsuza dek kıskıvrak bağlı ve taşlaşmış kalacağını neredeyse hiç düşünmüyordu. Hayır; kavranamayandan, bütün ölçülerin üstündeki mükemmelden, karşı konulamazın gerçekliğinden duyulan korkuydu bu ve bu korku, gitgide ağırlaştırıyordu adımlarını; o kadar ki, Atreju kendini soğuk ve gri kurşundanmış gibi hissediyordu.

Gene de yürümeyi sürdürüyordu. Yukarıya bakmıyordu artık. Başını eğik tutuyor ve kaya kapısına doğru ağır ağır, adım adım yürüyordu. Onu yere doğru bastırmak isteyen korkunun

ağırlığıysa gitgide artıyordu. Ama yine de yürümeye devam ediyordu. Sfenksler gözlerini kapadılar mı, kapamadılar mı, bilmiyordu. Yitirecek zamanı yoktu. İster girmeyi başarsın, isterse büyük arayışının sonu olsun, işi oluruna bırakmak zorundaydı.

Ve tam, iradesinin tüm gücünün artık onu ileriye doğru tek bir adım daha götürmeye bile yetmez olduğunu sandığı anda, adımın kaya kemerinin içinde yankılanışını duydu. Aynı anda da içindeki bütün korku boşaldı, öyle ki, şimdiden sonra ne olursa olsun bir daha hiç korku duymayacağını hissediyordu.

Başını kaldırdı ve Büyük Bilmece Kapısı'nın arkada kaldığını gördü. Sfenksler onu geçirmişlerdi.

Karşısında, yalnızca yirmi adım kadar ileride, önceden yalnız boş ve sonsuz düzlüğün görüldüğü yerde Sihirli Ayna Kapısı duruyordu şimdi. İkinci bir ay gibi büyük ve yuvarlaktı (çünkü aslı gökyüzünde hâlâ salınıyordu) ve saf gümüş gibi parlıyordu. Madeni yüzeyden geçilebileceğine inanmak güçtü ama Atreju bir an bile duraksamadı. Aynada karşısına, Engywuck'un anlattığı gibi herhangi bir korkutucu görüntünün çıkacağını hesaplıyor ama bu, her tür korkuyu geride bırakmış olduğundan, ona hiç önemsenmeye değer görünmüyordu.

Oysa bir korku resmi yerine, hiç mi hiç hazırlıklı olmadığı, hem de kavrayamadığı bir şey gördü. Ayaklarını altına alarak bir minderin üstüne oturmuş kitap okuyan, solgun yüzlü, hemen hemen kendi yaşında tombul bir oğlandı gördüğü. Çocuk gri, eskimiş bir battaniyeye sarınmıştı. Gözleri kocamandı ve çok kederli görünüyordu. Arkasında, alacakaranlıkta kalmış hareketsiz birkaç hayvan seçebildi Atreju; bir kartal, bir bay-

kuş, bir de tilki; daha ileride de beyaz bir iskelet gibi duran bir şey parlıyordu. Ne olduğu iyi seçilemiyordu.

Az önce okuduğu şeyi kavrayınca, Bastian yerinden sıçradı. Kendisiydi bu! Betimleme bütün ayrıntılara uyuyordu. Kitap ellerinde titremeye başladı. Artık iş yadsınamaz biçimde ileri gidiyordu! Ama basılmış bir kitapta, yalnızca şu anla ve yalnızca onunla ilgili bir şey bulunması olacak şey değildi ki! Başka herkes kitabın burasında aynı şeyi okuyacaktı. Çılgınca bir rastlantıdan başka bir şey olamazdı bu. Kuşkusuz son derece ilginç bir rastlantı olmasına karşın.

"Bastian," dedi yüksek sesle kendi kendine, "sen gerçekten hayalcinin birisin. Rica ederim topla kendini!"

Bunu olabildiğince sert bir tonda söylemeye çalışmıştı ama sesi titriyordu biraz çünkü salt bir rastlantı olduğundan o kadar emin değildi.

"Düşünsene," diye geçirdi içinden. "Fantazya'da seninle ilgili bir şeyleri gerçekten bilselerdi; masalsı bir şey olurdu bu." Ama bunu yüksek sesle söylemeyi göze alamadı.

Aynadaki görüntünün içine girerken Atreju'nun dudaklarında hafif, şaşkınca bir gülümseme vardı yalnızca. Başkalarına altından kalkılamayacak zorlukta görünmüş şeyin, kendisi için bu kadar yolunda gitmesine şaşırıyordu biraz. Yine de aynadan geçerken, tuhaf, gıcıklayıcı bir ürperti duydu. Kendisine gerçekte ne olduğunu anlamadı.

Çünkü Sihirli Ayna Kapısı'nın öte yanında durduğunda, kendisine ilişkin, önceki hayatına ilişkin, amaçları ve isteklerine ilişkin bütün bildiklerini unutmuştu. Onu buraya getirmiş

büyük arayışla ilgili hiçbir şey bilmiyordu artık; artık kendi adını bile bilmiyordu. Yeni doğmuş bir çocuk gibiydi.

Önünde, yalnızca bir iki adım ötede Anahtarsız Kapı'yı gördü ama Atreju ne bu adı ne de Güney Kehanet'e gitmek için bunu geçmeyi tasarlamış olduğunu hatırlıyordu. Orada ne aradığını ya da arayacağını, neden burada olduğunu hiç bilmiyordu. Kendini hafif ve çok keyifli hissediyor, nedensiz yere, yalnızca neşesinden gülüp duruyordu.

Karşısında gördüğü kapı, alışılmış bir kapı gibi küçük ve alçaktı ve ıssız düzlükte, çevresinde duvarlar olmaksızın tümüyle kendi kendine duruyordu. Ve kapının kanadı kapalıydı.

Atreju onu bir süre inceledi. Bakır renginde, hafif hafif ışıldayan bir malzemeden oluştuğu görülüyordu. Güzel bir malzemeydi ama Atreju bir zaman sonra ilgisini yitirdi. Kapının çevresinden dolanıp arka tarafından baktı ama görünüşü ön taraftakinden farksızdı. Hem de ne bir kol ne bir topuz, ne de anahtar deliği vardı üstünde. Belli ki kapı açılmak için değildi; hem hiçbir yere açılmadığına, yalnızca orada öylece durduğuna göre ne diye açılsındı ki! Çünkü kapının arkasında, geniş, engebesiz ve tam anlamıyla boş bir düzlük vardı yalnızca.

Atreju çekip gitmek niyetindeydi. Geri döndü, yuvarlak Sihirli Ayna Kapısı'na yürüdü, bir zaman ne anlama geldiğini kavramadan arka yüzüne baktı. Gitmeye karar verdi,

"Yoo, hayır gitme!" dedi Bastian yüksek sesle. "Geri dön Atreju. Anahtarsız Kapı'dan geçmek zorundasın!"

ama sonra yine Anahtarsız Kapı'ya doğru döndü. Bakırsı ışıltıya bir daha bakmak istiyordu. Böylece yine kapının önünde durdu, sağa doğru, sola doğru eğildi ve sevindi. Elini ilginç

malzemenin üzerinde hafifçe gezdirdi. Sıcak, hatta canlı gibi hissetti onu. Ve kapı bir parça aralandı.

Atreju kafasını aralıktan uzattı ve o zaman, daha önce kapının çevresinden dolaştığında öbür tarafta görmediği bir şey gördü. Başını geri çekip yeniden kapının yanından baktı: Bomboş düzlük vardı yalnızca. Sonra yeniden aralıktan baktı ve sayılamaz çoklukta kocaman sütunların oluşturduğu uzun bir koridor gördü. Geride basamaklar, başka sütunlar ve sahanlıklar, yeniden merdivenler ve koskoca bir sütun ormanı vardı. Ama sütunlardan hiçbiri bir çatıyı taşımıyordu. Çünkü yukarıda gece göğü görünmekteydi.

Atreju kapıdan geçip şaşkınlık dolu bakışlarla çevresine baktı. Kapı arkasından kapandı.

Kulenin saati dördü vurdu.

Çatı penceresinden giren donuk gün ışığı gitgide azalmıştı. Kısacası, okumayı sürdürmek için çok karanlıktı. Son sayfayı zorlanarak ancak sökebilmişti Bastian. Kitabı yanına bıraktı.

Şimdi ne yapacaktı?

Bu çatı katında elektrik bulunurdu herhalde. Yarı karanlıkta kapıya doğru gidip duvarı eliyle yokladı. Bir elektrik düğmesi bulamadı. Öteki tarafta da yoktu.

Bastian pantolon cebinden bir kutu kibrit çıkardı (kibrit çakmayı sevdiği için her zaman bir miktar bulundururdu yanında), ama kibritler ıslaktı, ancak dördüncüde yakabildi. Küçük alevin güçsüz ışığında bir elektrik düğmesi aradı ama düğme falan yoktu. Bunu hesaba katmamıştı. Burada bütün akşam ve bütün gece kapkaranlıkta oturduğunu gözünün önüne getirince korkudan buz kesti. Gerçi küçük çocuk değildi artık, evde ya da bildiği başka bir yerde karanlıktan korkmazdı hiç;

ama burada, tuhaf eşyalarla dolu koskocaman çatı katında durum biraz değişikti.

Parmağını yakınca kibriti yere attı.

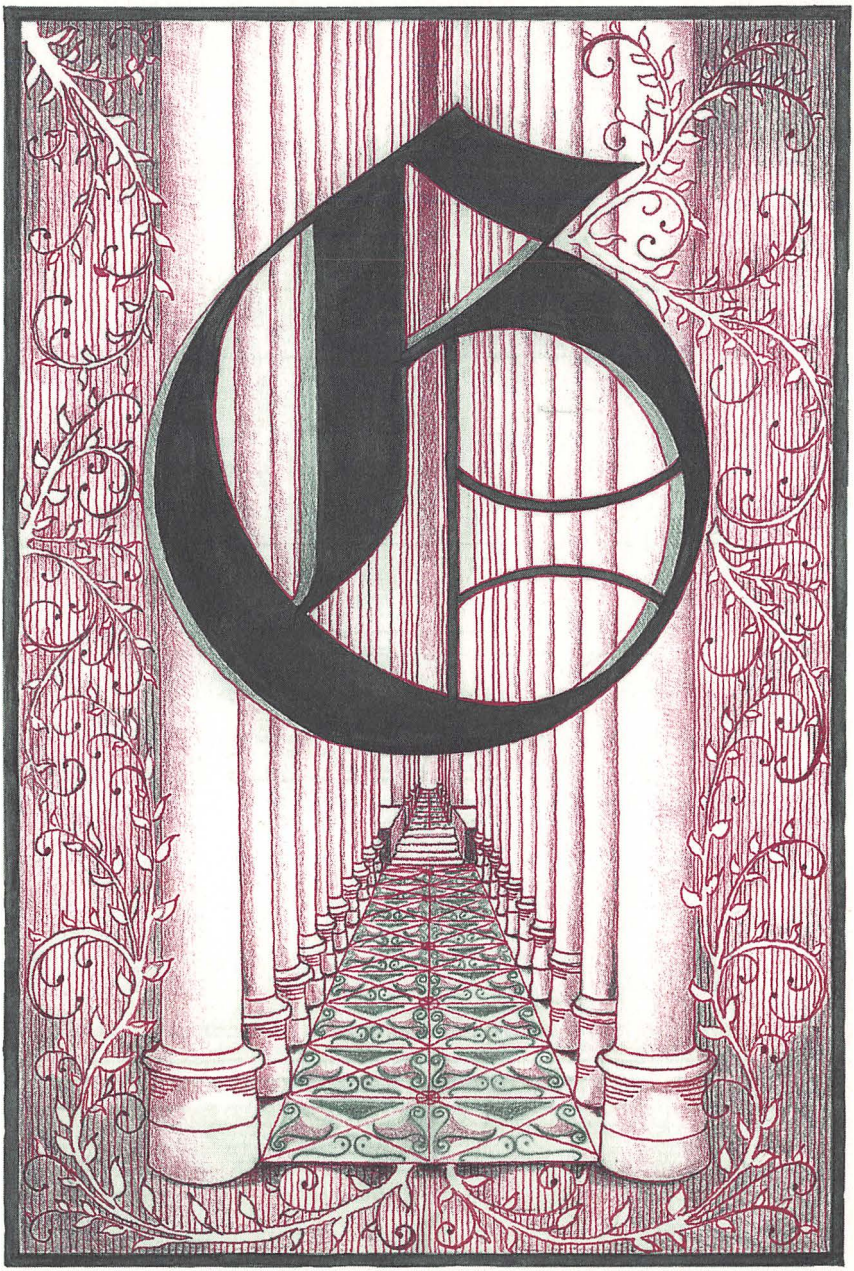
Bir süre durup çevreyi dinledi yalnızca. Yağmur azalmıştı, büyük madeni çatıda çok hafif sesler çıkarıyordu artık.

Sonra aklına, döküntülerin arasında keşfettiği paslı şamdan geldi, şamdanın bulunduğu yere doğru yürüdü, onu bulup minder döşeğinin yanına kadar sürükledi.

Kalın mumların fitillerini yaktı –yedisini birden– yakar yakmaz da altın ışık yayıldı. Alevler hafifçe çıtırdıyor, ara sıra da hava akımında sağa sola titreşiyorlardı.

Bastian bir soluk aldı ve yine kitabına uzandı.

VII.
Sessizliğin Sesi

örkemle parlayan ay ışığında siyah gölgeler oluşan sütun ormanına, mutlulukla gülümseyerek girdi Atreju. Çevresini derin bir sessizlik sarmıştı, çıplak ayaklarının tıpırtısını bile duymuyordu. Buraya neden geldiğini, burada ne aradığını bilmediği gibi, kim olduğunu, adının ne olduğunu da bilmiyordu artık. Şaşkınlık içindeydi ama tasasızdı.

Yerin her tarafı, bilmecemsi karmaşıklıkta süslemeler ya da gizemli sahnelerle resimler canlandıran çinilerle kaplıydı. Atreju üzerinde ilerledi, geniş merdivenlerden çıktı, büyük sahanlıklara geldi, yeniden merdivenlerden indi ve iki yanında taş sütunlar dizili uzun bir yola girdi. Sütunları bir bir inceliyor, her birinin başka bir biçimde süslenmiş ve başka işaretlerle donatılmış olmasından da mutluluk duyuyordu. Böylece Anahtarsız Kapı'dan gitgide uzaklaştı.

Kim bilir ne kadar zaman hep böyle yürüdükten sonra, en sonunda, gidip gelen bir ses çınlaması algıladı uzaklardan. Durup kulak kabarttı. Ses gitgide yaklaşıyordu; çok güzel, çan sesi berraklığında ve bir çocuğunki gibi yüksek, şarkı söyleyen bir sesti bu. Ama son derece kederli çıkıyordu; evet, hatta bazen hıçkırır gibiydi. Ağıt, sütunların arasında bir rüzgâr esintisi gibi aktı, sonra yine bir yerde durup kaldı, yükselip alçalarak dalgalandı, yine yakınlaşıp uzaklaştı ve ses geniş bir çemberde dönüyor gibi geldi Atreju'ya.

Yerinden kıpırdamıyor, bekliyordu.

Sonra sonra sesin Atreju'ya göre çizdiği çember daraldı, şimdi şarkının sözlerini anlayabiliyordu:

"Ah, her şey bir kez olur yalnızca,
her şey bir gün olmak zorundadır ama.
Dağda ve vadide, tarlada, kırda,
eriyip gideceğim, dağılıp gideceğim ben de..."

Atreju sütunların arasında huzursuzca bir o yana bir bu yana uçan sese doğru dönüyor ama kimseyi görmüyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Sesi bir yankı gibi geri geldi: "Kimsin sen?"

Atreju düşündü.

"Kimim ben?" diye mırıldandı. "Bunu bilmiyorum. Bir zamanlar biliyormuşum gibime geliyor. Ama önemli mi sanki?" Şarkı söyleyen ses yanıtladı:

"Bana bir şey sormak isteyince şiirli konuş benimle;
Kafiyeli, çünkü dizelerle söylenmezse anlamam
Anlamam söyleneni..."

Atreju dizeler, kafiyeler dizmekte pek deneyimli değildi, ses yalnızca kafiyeli sözleri anlıyorsa konuşmayı sürdürmek epey güç olacak gibi görünüyordu. Konuşmadan önce, kafasını bir süre zorlaması gerekti:

"Eğer sormamda sakınca görmezsen,
Bilmek isterdim, kimsin sen?"
Ses anında yanıt verdi:
"İşte, şimdi alıyorum sesini!
Böyle iyi anlıyorum seni!"

Sonra bir başka yönden şarkısını sürdürdü:

"Teşekkürler dost, iyi çünkü niyetin,
Konuğumsun, hoş geldin.
Ben Uyulâla. Sessizliğin Sesi
Derin Giz Sarayı'ndaki."

Atreju sesin bazen yüksek, bazen alçak çıktığını ama hiçbir zaman tam susmadığını fark etti. Şarkı söylemese ya da onunla konuşmasa bile, hiç durmadan süren bir ezgi asılıydı çevresinde.

Ses ondan ağır ağır uzaklaşmıştı ki arkasından koşup sordu:

"Söyle Uyulâla, hâlâ duyuyor musun beni?
Seni göremiyorum, oysa çok isterdim görmeyi."

Ses kulağının dibinde soludu:

"Hiç olmuş değil ki
Birinin gördüğü beni.
Göremezsin sen de.
Ama buradayım gene de."

"Görünmez misin yani?" diye sordu Atreju. Ama yanıt gelmeyince şiir biçiminde sorması gerektiğini hatırlayıp şöyle dedi:

"Sen görünmez biri misin?
Yoksa cisimsiz misin?"

Gülme ya da hıçkırık olabilecek hafif bir çınlama duyuldu, sonra ses şarkısını söyledi:

"Hem evet hem hayır; yani,
ikisi de değil düşündüklerinden.
Senin göründüğün gibi
ışıkta görünemem ben.
Çünkü benim bedenim
yalnız ses ve uyumdur,
duyulabilir ancak; benim bütün benliğim
bu sesten oluşmuştur."

Atreju şaşkındı, sütun ormanında sesin arkasından bir o yana bir bu yana gidip duruyordu. Bir süre sonra yeni bir soru hazırlamıştı:

"Doğru mu anladım seni,
Bedenin yalnız bu ses mi?
Ya şarkı söylemeyi bırakırsan?
Artık olmaz mısın o zaman?"

Yanıtı yine çok yakından duydu:

"Bedenleri yok olan bütün varlıklara
Olan bana da olur o zaman,
Eğer son bulmuşsa şarkı.
İşte böyle akışı:
Çınladıkça yaşarım ben.
Ama çok sürmez gayrı."

Bunun üzerine yine o hıçkırık duyuldu. Uyulâla'nın neden ağladığını anlamayan Atreju sormakta hızlı davrandı:

"Çabuk söyle, neden böyle kederlisin?
Daha gençsin. Çocuk gibi çıkıyor sesin."

Ve ses yine bir yankı gibi çınladı:

"Rüzgâr alır götürür beni birazdan,
Yalnızca bir türküyüm de ondan.
Fakat zaman akıp gidiyor.
Sor onun için! Sor.
Sana ne söylememi istiyorsan!"

Ses, sütunların arasında bir yerlerde sönmüştü, onu artık duyamayan Atreju kulak kesilerek başını dört bir yana çevirdi. Kısa süre ortalık sessiz kaldı, sonra şarkı uzaklardan hızla yine yaklaştı ve neredeyse sabırsızca çınladı:

"Uyulâla yanıttır. Sormak zorundasın ona!
Eğer sen sormazsan, hiçbir şey söyleyemez sana!"

Atreju ona doğru bağırdı:

"Yardım et Uyulâla, kavramak istiyorum:
Neden birazdan dağılmak zorundasın, anlamıyorum!"

Ve ses şarkısını söyledi:

"Sararıp soldu, ölüyor Çocuk İmparatoriçe,
Fantazya evreni de onunla birlikte.
Hiçlik benim bulunduğum yere dek sokulacak,
Birazdan aynı şey, bana da olacak.

Yitip gideceğiz hepimiz hiçliğin içinde,
Sanki hiç olmadık biz, ne bir günde ne bir yerde.
Yeni bir ad gerek ona,
Bununla şifa bulur yalnızca."

Atreju karşılık verdi:

"Kim kurtarabilir onun hayatını, söyle Uyulâla!
Kim yeni bir ad verebilir ona?"

Ses devam etti:

"Dinle, kulak ver diyeceğime,
Şimdi anlamasan bile,
Buralardan gitmeden
Göm belleğinin derinlerine.
Göm ki çıkarasın sonra,
Gereken zamanda
Hiç değiştirmeden
Belleğinin engin derinliklerinden
Gün ışığına.
Her şey buna bağlı, başarıp başaramayacağına."

Bir süre sözsüz, yakınan bir ses duyuldu yalnızca, sonra birden ses, sanki biri kulağına söylüyormuş gibi Atreju'nun tam yanında çınladı:

"Kimin gücü yeter ki yeni bir ad vermeye Çocuk İmparatoriçe'ye?
Ne sen, ne ben, ne peri, ne cin,
Onu iyileştirmek harcı değil bizlerin.
Bizler onun hayatını kurtaramayız,
Ve biz, hiçbirimiz, lanetten kaçamayız.
Bizler bir kitaptaki şekilleriz yalnızca,
Bir öyküde düş ve resim yahut da;
Ne için uydurulmuşsak onu yaparız yalnız,

Biz böyle, olduğumuz gibi olmak zorundayız.
Yeniyi yaratmaksa... harcı değil bizlerin,
İster bilge, ister kral, ister çocuk... kimsenin.
Oysa bir evren var ki Fantazya'nın ardında,
Dış Dünya da derler onun adına,
İşte orada oturanlar... onlar çok şey görmüştür,
Onlar için her şey başka türlüdür.
Âdemoğulları; böyle denir onlara,
Havvakızları ya da,
Ya da insanlık; ölümlü dünyanın kişileri,
Gerçek sözcüğün kan kardeşleri.
Ad vermek de onlara vergidir işte,
Bu yeti ta baştan vardır hepsinde.
Çocuk İmparatoriçe'ye hayat getirdi onlar, bütün
çağlar boyunca, bütün zamanlar,
Ona yeni, parlak adlar bağışladılar.
Ama çok zaman öncesiydi
İnsanların Fantazya'ya geldiği.
Artık bilmiyorlar yolu,
Unuttular bizim gerçek olduğumuzu;
Ve artık buna,
İnanmıyorlar da.
Ah, tek bir insanoğlu gelse
Her şey değişirdi yine!
Ah, yalnızca biri, hazır olsa inanmaya
Ve çağrıyı bir duysa!
Onlara yakın üstelik, oysa bize çok uzak,
Bir hayaldir bizim için onlara ulaşmak;
Çünkü Fantazya'nın ardı onların dünyasıdır,
Bizim oraya gitmemizse, olanaksızdır...

Ama sen dinliyor musun, küçük kahramanım
benim,
Sakın aklından çıkmasın söylediklerim?"

"Evet, evet," dedi Atreju şaşkın şaşkın. Duyduklarını beynine kazımak için tüm çabasını gösteriyordu ama ne için olduğunu bilmiyordu ya, bu yüzden de sesin neden söz ettiğini kavrayamıyordu. Yalnızca çok, çok önemli olduğunu seziyor ama her şeyi kafiyeli olarak dinleyip söyleme çabası ve şarkı onu yoruyor, uykusunu getiriyordu. Mırıldandı:

"Hatırlarım! Hepsini hatırlarım!
Ama söylesene, bununla ne yaparım?"
Ses yanıtladı:
"Buna kendin karar ver.
Bilgi artık sende.
İşte bunun için de ayrılık saati gelip çattı bize."

■

Atreju yarı uykulu, sordu:
"Ayrılık mı diyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Bir yandan şarkı söylerken gitgide uzaklaşan seste yine o hıçkırma vardı şimdi:

"Hiçlik yaklaştı,
Ve Kehanet susacak;
Bundan böyle bu şarkı
Artık hiç duyulmayacak.
Ulaşıp da buraya,
Taş sütun ormanına
Sesimi duyanların
Sonuncusu sen olacaksın.
Kimse başaramadı ama
Belki sen başarırsın;
Varmak için sonuna

Aklında tutmalısın!"

Sonra artık iyice uzaklardan bir de şu sözleri duydu Atreju:

"Dağda ve vadide, tarlada kırda,
Eriyip gideceğim, dağılıp gideceğim ben de.
Ah, her şey bir kez olur yalnızca,
Ama her şey bir gün olmak zorundadır yine de..."

Atreju'nun son duyduğu bu oldu.

Bir sütunun dibine oturdu, sırtını sütuna dayadı, gece göğüne bakarak duyduklarını anlamaya çalıştı. Sessizlik çevresine yumuşak, ağır bir manto gibi yayıldı ve Atreju uykuya daldı.

Uyandığında sabah alacası sarmıştı çevresini. Sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı. Son yıldızlar soluyordu. Uyulâla'nın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Aynı anda da buraya kadar yaşadığı her şeyi ve büyük arayışının amacını hatırladı.

Böylece yapılacak şeyin ne olduğunu en sonunda kavramıştı. Çocuk İmparatoriçe'ye yeni bir adı, Fantazya sınırlarının ötesindeki dünyadan bir insan verebilirdi. Bir insan bulup onu getirmesi gerekiyordu!

Bir hamlede doğruldu.

"Ah," diye düşündü Bastian, "Çocuk İmparatoriçe'ye yardım etmeyi çok isterdim... Ona da, Atreju'ya da. Çok güzel bir ad düşünürdüm. Yalnız, Atreju'ya nasıl giderim, bir bilebilsem! Hemen giderdim. Birden, göz açıp kapayıncaya kadar orada olurdum! Ama ne yazık ki olmaz bu, yoksa olur mu?"

Sonra alçak sesle şunları söyledi:

"Size gelmek için bir yol varsa söyleyin bana. Mutlaka gelirim Atreju! Göreceksin."

Atreju çevresine bakınınca, sütun ormanının merdivenleri ve sahanlıklarıyla gözden kaybolmuş olduğunu gördü. Çevresinde, içlerinden geçmeden önce tılsımlı üç kapının her birinin arkasında gördüğü o bomboş düzlük uzanıyordu yalnızca. Ama şimdi ne Anahtarsız Kapı ne de Sihirli Ayna Kapısı vardı.

Ayağa kalkıp her yöne iyice baktı. Ve o zaman, düzlüğün ortasında kendisinden hiç de uzak olmayan bir noktada, tıpkı bir kez Amansız Orman'da gördüğü gibi bir yerin oluştuğunu fark etti. Hem de çok daha yakındaydı bu kez. Arkasını dönüp tam ters yönde olanca hızıyla koşmaya başladı.

Ancak uzun bir kaçıştan sonra, uzaklarda, ufukta ufak bir yükselti gördü, içinde Büyük Bilmece Kapısı'nın bulunduğu ve pas kırmızısı kayalardan oluşan o dağlık bölge olabilirdi burası.

O tarafa doğru koştu ama ayrıntıları seçebilecek kadar yakınına gelmek için epey koşması gerekti. O zaman da daha çok kuşkuya düştü. Doğru, orada kayalardan oluşmuşa benzer bir şey vardı gerçi ama bir kapı göremiyordu. Taşlar da kırmızı değildi artık, gri ve renksizdi.

İkinci kez uzun süre oraya doğru koştuktan sonra tanıdı ancak; kayaların arasında kapının alt kısmını andıran bir parça vardı gerçekten ama üstünde kemer yoktu artık. Neler olmuştu burada?

Yanıtını saatler sonra, oraya ulaştığında buldu. Dev taş kemer çökmüştü... Sfenksler de yok olmuştu!

Atreju yıkıntıların arasında kendine bir yol aradı, sonra bir kaya piramidinin üzerine tırmanıp İki Münzevi ile uğur ejderhasının bulunmaları gereken yeri kestirmeye çalıştı. Sakın onlar da hiçlikten kaçmış olmasınlardı?

Derken Engywuck'un gözlemevinin taş korkuluğunda minik bir bayrak dalgalandığını gördü, iki koluyla birden işaret

etti ve ellerini ağzının iki yanına tutarak bağırdı: "Hey! Orada mısınız?"

Daha ses kaybolmamıştı ki İki Münzevi'nin mağarasının bulunduğu geçitte, sedef gibi parlayan beyaz uğur ejderhası ayağa kalktı: Fuchur.

Ejderha havada, ağır, görkemli ve yılansı hareketler yaparak geliyordu, bu arada birkaç kez de coşkuyla sırtüstü yatıp yıldırım hızıyla perendeler attı. Tıpkı pır pır çırpınan beyaz bir flama gibi görünüyordu; sonra da Atreju'nun durduğu kaya piramidinin önüne indi. Ön pençelerinin üzerine abandı, şimdi öyle kocamandı ki, yukarı kıvrık boynunun üstündeki kafası Atreju'ya tepeden bakıyordu. Yakut kırmızısı gözlerini yuvalarında döndürdü, neşesinden ardına kadar açılmış ağzından dilini dışarı uzattı ve madeni bir sesle çın çın öttü: "Atreju, dostum ve efendim! Sonunda dönmüş olman ne iyi! Umudumuzu neredeyse yitirmiştik... yani İki Münzevi, ben değil!"

"Seni yeniden gördüğüm için ben de sevinçliyim," dedi Atreju. "Ama bir gecede neler oldu böyle?"

"Bir gece mi?" diye bağırdı Fuchur. "Topu topu bir tek gece mi oldu sanıyorsun? Çok şaşıracaksın. Kalk ayağa, seni götüreyim!"

Atreju heybetli hayvanın sırtına atladı. Bir uğur ejderhasının sırtına ilk oturuşuydu. Yabanatlarına binmeye alışık olmasına ve hiç korkmamasına karşın, havadaki kısa yolculuğunun ilk anında az kalsın görme ve işitme duyusunu yitiriyordu. Fuchur'un yelelerine sıkı sıkı yapışınca öteki çın çın gülerek bağırdı: "Artık buna alışmak zorunda kalacaksın, Atreju!"

Atreju, "Nihayet sağlığına yeniden kavuşmuşsun galiba," diye bağırdı karşılığında ve nefesi tıkandı.

"Hemen hemen," diye yanıtladı ejderha. "Daha tümüyle değil!"

Derken İki Münzevi'nin mağara evinin önüne indiler. Engywuck ile Urgl girişin önünde yan yana durmuş, onları bekliyorlardı.

"Neler geçti başından?" diyerek hemen atıldı Engywuck. "Her şeyi anlatmalısın bana! Kapıların aslı ne? Kuramlarım doğru mu? Uyulâla kim ya da ne?"

İhtiyar Urgl, "Bırak şimdi bunları!" diyerek Engywuck'un lafını ağzına tıkadı. "Önce bir şeyler yiyip içsin bakalım. O yemekleri boşuna pişirmedim herhalde. Senin yararsız merakına çok zaman kalır daha!"

Atreju ejderhanın sırtından inip cüce çifti selamladı. Sonra üçü birden, çeşit çeşit enfes yiyecekler ve küçük bir güğüm dumanı tüten şifalı ot çayıyla donatılmış minik masanın başına çöktüler.

Kulenin saati beşi vurdu. Bastian, olur da gece acıkırsa diye evdeki gece masasının gözüne sakladığı iki paket fındıklı çikolatayı kederle düşündü. Oraya bir daha dönmeyeceğini bilseydi, yedek olarak yanına alırdı onları. Ama olan olmuştu bir kere. İyisi mi bunu düşünmemeliydi artık!

Fuchur küçük kaya vadisine öyle bir uzandı, heybetli başı Atreju'nun yanında duruyor ve böylece her şeyi dinleyebiliyordu.

"Düşünebiliyor musunuz!" diye bağırdı. "Dostum ve efendim, yalnızca bir gece oldu sanıyor!"

"Öyle değil mi yani?" diye sordu Atreju.

"Yedi gün, yedi gece oldu!" dedi Fuchur. "Şuraya baksana, bütün yaralarım iyileşti neredeyse!"

Atreju kendi yarasının da iyileşmiş olduğunu ancak o zaman fark etti. Şifalı ot sargısı düşmüştü. Şaşırdı. "Bu nasıl olabilir? Tılsımlı üç kapıdan geçtim, Uyulâla'yla konuştum, sonra da uyuyakaldım. Ama imkânı yok o kadar çok uyumuş olamam."

"Zaman ve mekân," dedi Engywuck. "Orada zaman ve mekân buradakinden biraz farklı olmalı. Gene de hiç kimse Kehanet'te senin kadar çok kalmadı. Neler oldu? Konuş artık!"

"Öncelikle burada neler olduğunu bilmek istiyorum," diye karşılık verdi Atreju.

"Kendin görüyorsun ya," dedi Engywuck, "bütün renkler kayboldu, her şey gitgide gerçeklikten çıkıyor. Büyük Bilmece Kapısı yerinde değil artık. Hiçlik burada da başlamışa benzer."

"Ya sfenksler?" diye sordu Atreju. "Onlar nereye gitti? Uçup gittiler mi? Onları gördünüz mü?"

"Biz hiçbir şey görmedik," diye homurdandı Engywuck. "Bu konuda sen bir şeyler söylersin diye ummuştuk. Kaya kemeri birdenbire yıkıldı. Ama hiçbirimiz ne bir şey gördük ne de işittik. Hatta ben oraya gidip yıkıntıları da araştırdım. Ortaya ne çıktı, biliyor musun? Yıkıntılar çok eski. Üstlerini de gri yosunlar bürümüş; sanki yüzyıllardır şimdiki gibi yatıp durmuşlar orada, sanki Büyük Bilmece Kapısı orada hiç olmamış."

"Ama oradaydı," dedi Atreju yavaşça, "içinden geçtim çünkü. Hem Sihirli Ayna Kapısı'ndan da geçtim, en sonunda da Anahtarsız Kapı'dan."

Sonra Atreju başından seçenleri bir bir anlattı. Hiç güçlük çekmeden her ayrıntıyı hatırlıyordu.

Başlarda ateşli sorularla araya girip sürekli daha geniş betimlemeler isteyen Engywuck, Atreju anlattıkça yavaş yavaş

durgunlaştı. En sonunda Atreju, Uyulâla'nın kendisine açıkladıklarını neredeyse sözcüğü sözcüğüne yinelerken, büsbütün sustu. Minicik, kurumuş yüzü, derin bir kahır ifadesine bürünmüştü.

"Artık gizi biliyorsun," diyerek Atreju konuşmasını bağladı. "Onu mutlaka bilmek istiyordun, değil mi? Uyulâla yalnızca sesten oluşan bir varlık. Onun varlığı yalnızca duyulabiliyor. Çınladığı yerde oluyor."

Engywuck bir süre sustu, sonra boğuk bir sesle, "Herhalde *oluyordu* demek istiyorsun," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Atreju, "kendi söylediğine göre, ben onunla konuşanların sonuncusu oldum."

Engywuck'un buruşuk yanaklarına iki damla gözyaşı aktı.

"Boşuna!" diye gürledi. "Tüm hayatımın çalışması, araştırmalarım, yıllar süren gözlemlerim... hepsi boşuna! Bilimsel yapılandırmam için son taş en sonunda getiriliyor, en sonunda kapanabilecekken, en sonunda son bölüm de yazılabilecekken... tersliğe bak ki şimdi de hiçbir işe yaramaz oluyor. Tümüyle gereksiz, artık kimseye bir yararı olmaz, artık en ufacık bir değeri yok, artık tek kişiyi bile ilgilendirmez! Çünkü ilgili olduğu konu artık yok! Bitti gitti, geçmiş olsun!"

Kulağa öksürük nöbeti gibi gelen bir hıçkırık Engywuck'u sarsıyordu. İhtiyar Urgl ona acıyarak bakıyor, kel kafasını okşayarak mırıldanıyordu: "Zavallı ihtiyar, zavallı Engywuck! Zavallı ihtiyar Engywuck! Bu kadar karamsarlığa kapılma. Başkasını buluverirsin!"

Engywuck, "Kadın! Kadın!" diyerek kıvılcımlanan gözlerle ateş püskürdü. "Karşında gördüğün zavallı ihtiyar Engywuck değil, trajik bir kişi!"

Ve mağaranın içine koştuğu, küçük bir kapının çarpıldığı duyuldu. Urgl içini çekerek başını salladı ve mırıldandı: "Öyle demek istemiyor, iyi bir ihtiyardır ama tam bir kaçık ne yazık ki!"

Yemek bitince Urgl ayağa kalkıp şöyle dedi: "Şimdi üç beş eşyamızı toplayacağım. Yanımıza alabileceklerimiz çok değil ama şu bu derken birikir yine. Evet, şimdi yapılmalı bu."

Atreju, "Buradan gitmek niyetinde misiniz yoksa?" diye sordu.

Urgl üzgün üzgün başını salladı. "Artık geriye başka şey kalmıyor. Hiçliğin el attığı yerde hiçbir şey yetişmez ki. Hem benim ihtiyara göre de burada kalmak için bir neden yok artık. Nasıl sürüp gidecek, görelim bakalım. Bir şekilde gidecektir nasıl olsa. Ya siz? Siz ne yapmak niyetindesiniz?"

"Uyulâla'nın söylediklerini yapmak zorundayım," diye yanıtladı Atreju. "Bir insan bulup onu Çocuk İmparatoriçe'ye götürmeye çalışmalıyım ki yeni bir adı olsun."

"Nerede arayacaksın onu?" diye sordu Urgl. "Bu insanı?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Atreju. "Fantazya sınırlarının ötesinde işte."

"Başaracağız!" diyen Fuchur'un çan sesi kendini duyurdu. "Seni ben taşıyacağım. Göreceksin, şansımız açık olacak!"

"Haydi," diye homurdandı Urgl, "öyleyse yolunuza koyulun bakalım!"

"Belki sizi de biraz götürebiliriz," diye önerdi Atreju.

Urgl, "Bir bu eksikti işte!" dedi. "Asla havalarda gondol gezintisi yapmadım ben, yapmam da. Kendini bilen cüceler sağlam toprakta kalır. Ayrıca siz bizimle oyalanıp gecikmemelisiniz, şimdi yapacak önemli işleriniz var sizin... hepimiz için!"

"Ama size gönül borcumu ödemek isterdim," dedi Atreju.

Urgl homurdandı: "Bunu en iyi, artık gereksiz yere zırvalayarak zaman yitirmeyip hemen havalanmakla yaparsın!"

"Hakkı var," diye görüşünü belirtti Fuchur. "Gel Atreju!"

Atreju uğur ejderhasının sırtına atladı. Bir kez daha küçük ihtiyar Urgl'a dönüp bağırdı: "Yine görüşmek üzere!"

Ama o, mağarada eşya toplamaya başlamıştı bile. Birkaç saat sonra Engywuck'la dışarı çıktıklarında her biri tepeleme yüklü bir küfe taşımaktaydı sırtında, bu arada ikisi de hararetli biçimde birbirine sataşmaktaydı. Böylece, bir daha dönüp geriye bakmadan minicik çarpık bacaklarıyla uzaklaştılar.

Öte yandan Engywuck sonraları çok daha ünlendi, hatta familyasının en ünlü cücesi oldu. Ne var ki bilimsel araştırmaları nedeniyle değil. Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

İki Münzevi'nin yola koyulduğu sıralarda, Fuchur'un sırtındaki Atreju, çok, çok uzaklarda, Fantazya göklerinde hızla uçuyordu.

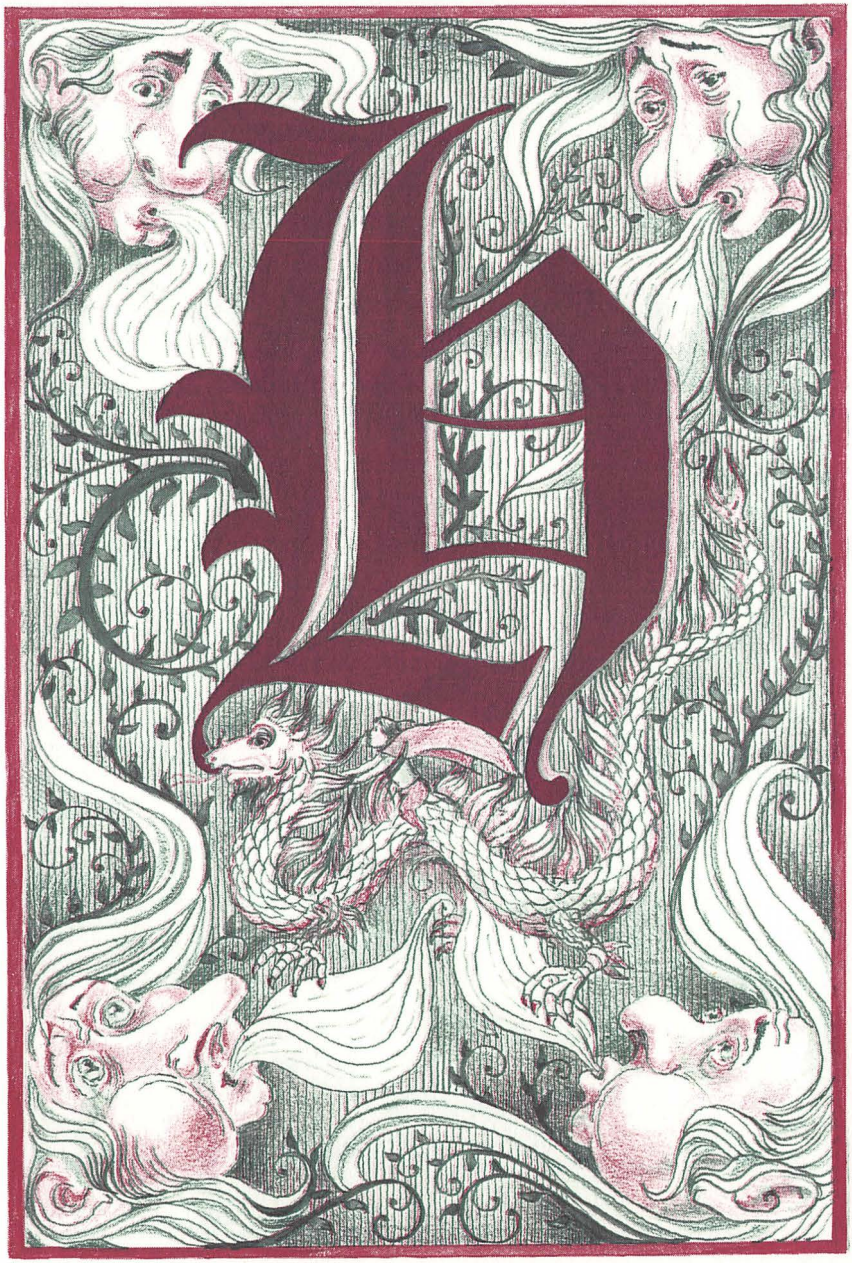
Bastian elinde olmadan yukarıya, çatı penceresine baktı ve hayal etti: Birden ta yukarılardan, artık hemen hemen iyice kararmış gökyüzünden, uğur ejderhasının pır pır uçuşan beyaz bir flama gibi yaklaştığını görse –ikisi onu alıp götürmeye gelseler– nasıl olurdu?

"Ah," diye içini çekti, "iyi olurdu!"

Onlara yardım edebilirdi... Onlar da ona. Bu herkes için kurtuluş olurdu.

VIII.

Rüzgâr Devleri Ülkesi'nde

avalarda, ta yükseklerde uçuyordu Atreju. Kırmızı pelerini arkasında görkemle dalgalanıyor, deri bağlarla bağlanmış mavi-siyah saçları rüzgârda pır pır uçuşuyordu. Fuchur, beyaz uğur ejderhası, gökyüzünün sis ve bulut kümeleri arasında, ağır ve düzenli hareketlerle kayıyordu.

Aşağı yukarı, aşağı yukarı, aşağı yukarı...

Ne zamandır yoldaydılar böyle? Günler, geceler, yine günler... Ne kadar zaman olduğunu artık bilmiyordu Atreju. Ejderha uyurken de uçabiliyor, gidiyor, gidiyordu; Atreju da zaman zaman ejderhanın beyaz yelelerine sıkı sıkı yapışıp uyukluyordu. Ama hafif, huzursuz bir uyku oluyordu bu. Bu yüzden yavaş yavaş uyanıklık hali de, her şeyin bulanıklaştığı bir düşe dönüştü.

Ta aşağılarda dağlar gölge gibi geçip gidiyordu: dağlar, yaylalar, denizler, adalar, nehirler... Atreju bunlara dikkat etmez olmuştu. Güney Kehanet'ten yola çıktıklarında ilk zamanlar yaptığı gibi hayvanını da dürtmüyordu artık. Başlarda sabırsızdı henüz, çünkü bir uğur ejderhasının sırtında Fantazya sınırlarına, o sınırların ötesinde de insanların oturduğu dış dünyaya ulaşmanın pek zor olmayacağına inanmıştı.

Fantazya'nın ne denli büyük olduğunu bilememişti.

Şimdiyse, kendisini alt etmek isteyen taş gibi yorgunlukla pençeleşiyordu. Başka zaman bir kartalınki gibi keskin olan kara gözleri uzakları seçemez olmuştu. Arada sırada tüm iradesini topluyor, eyerde doğrulup oturuyor ve çevresine dikkatle bakıyordu ama çok geçmeden yine yığılıp kalıyor, ancak önüne, sedef rengi pulları pembe beyaz ışıldayan, uzun, kıvıl kıvıl ejderha gövdesine dikebiliyordu gözlerini. Fuchur da bitkindi. Onun ölçüsüz görünen gücü bile yavaş yavaş tükeniyordu. Uzun uçuş sırasında altlarındaki topraklarda hiçliğin yayılıp

da kişinin kör olduğu duygusuna kapılmadan bakamadığı o yerlerden birçok kez görmüşlerdi. Böylesine yüksekten bakınca bu yerlerin çoğu bir derece küçük görünüyordu ama bütün arazi kadar olup ufuk boyunca uzananları da vardı. Uğur ejderhasıyla binicisini korku sarmıştı, dehşet verici şeye bakmamak için de oralardan kaçmış, uçuşlarını başka yönde sürdürmüşlerdi. Ama dehşet verici bir şeyin, durmadan yinelenince ürkünçlüğünü yitirmesi tuhaf bir olaydır. Hiçlik yerleri azalmayıp tersine gitgide arttığından, Fuchur ile Atreju da sonra sonra alışmışlardı buna... ya da daha doğrusu, bir çeşit kayıtsızlık gelmişti onlara. Hiçliğe dikkat bile etmez olmuşlardı.

Uzunca zamandır konuşmamışlardı ki birden Fuchur madeni sesiyle kendini duyurdu:

"Atreju, küçük sahibim, uyuyor musun?"

"Hayır," dedi Atreju. Gerçekte korkulu bir düşe saplanmıştı oysa. "Ne var, Fuchur?"

"Kendi kendime düşünüyorum da, acaba geri dönmek daha akıllıca olmaz mı?"

"Geri dönmek mi? Nereye?"

"Fildişi Kule'ye. Çocuk İmparatoriçe'ye."

"Ona eli boş mu gidelim demek istiyorsun?"

"Bak, ben böyle adlandırmıyorum bunu Atreju. Senin görevin nasıl söylenmişti?"

"Çocuk İmparatoriçe'nin tutulduğu hastalığın nedenini ve iyileştirecek çareyi araştıracaktım."

"Ama," diye karşılık verdi Fuchur, "bu çareyi getirmek senin görevin değildi."

"'Ne demek istiyorsun?"

"Belki de biz bir insan aramak için Fantazya sınırlarının dışına çıkmaya kalkışmakla büyük hata yapıyoruz."

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum, Fuchur. Şunu daha iyi açıkla."

"Çocuk İmparatoriçe ölümcül hasta," dedi ejderha, "çünkü yeni bir isme ihtiyacı var. Bunu Kadim Morla açığa çıkardı. Ama bu adı ancak dış dünyadan bir insan verebilir. Bunu da Uyulâla açıkladı sana. Böylelikle sen, görevini yerine getirmiş oldun ve bana öyle geliyor ki bütün bunları hemen Çocuk İmparatoriçe'ye bildirmeliydin."

"Ama," diye bağırdı Atreju, "tüm bunları ona yalnızca haber olarak iletir de, onu kurtarabilecek bir insan götürmezsem, ona ne yararı olur?"

"Onu bilemezsin," diye yanıtladı Fuchur. "O senden de, benden de çok daha fazlasını yapabilir. Belki de bir insanı yanına çağırmak onun için kolaydır. Belki sence de, bence de, bütün Fantazya varlıklarınca da bilinmeyen, kendi yolları, yöntemleri vardır onun. Ama bunun için öncelikle senin bildiklerini bilmesi gerekir. Bir an böyle olduğunu varsay. O zaman bizim kendi başımıza bir insan bulup götürmeye kalkışmamız yalnız anlamsız olmakla da kalmaz, biz hâlâ aranıp dururken, bu arada onun ölüp gitmesi bile olası. Onu ancak zamanında geri dönersek kurtarabiliriz."

Atreju susuyordu. Ejderhanın söyledikleri hiç kuşkusuz doğruydu. Böyle olabilirdi. Büsbütün başka türlü de olabilirdi. Şimdi mesajıyla birlikte dönse, Çocuk İmparatoriçe şöyle de diyebilirdi pekâlâ: Bütün bunların bana ne yararı var? Bana kurtarıcıyı getirecektin ki iyileşeyim. Ama seni bir kez daha yollamak benim için çok geç olur artık.

Atreju ne yapacağını bilemiyordu. Yorgundu, herhangi bir karar vermek için çok yorgundu.

"Biliyor musun, Fuchur," dedi usulca ama ejderha onu çok iyi duydu, "belki de hakkın var ama belki de yok. Bırak da birazcık daha uçalım. Eğer hâlâ sınırda olmazsak o zaman döneriz."

"Birazcıkla neyi kastediyorsun?" diye sordu Fuchur.

"Birkaç saat," diye mırıldandı Atreju, "ah, *bir* saat daha işte!"

"Pekâlâ," diye yanıtladı Fuchur, "öyleyse *bir* saat daha."

Ama o son bir saat fazla oldu.

Gökyüzünün kuzeyde bulutlarla karardığına ikisi de dikkat etmemişti. Batıda, güneşin durduğu yerdeyse gökyüzü kızarmış, ufkun üstüne kıpkırmızı deniz yosunları gibi yol yol uğursuz şeritler asılmıştı. Doğuda bir fırtına, gri kurşundan bir örtü gibi ağır ağır yükseliyor, tiftik tiftik kabarmış bulut salkımları, üzerlerine mavi mürekkep dökülmüş gibi duruyordu. Güneyden de, içinde şimşekler çakıp duran kükürt sarısı bir duman yayılmaktaydı.

"Kötü havaya yakalandık galiba," dedi Fuchur.

Atreju dört bir yana bakındı. "Evet," dedi, "kaygı verici görünüyor. Ama biz uçmaya devam etmeliyiz."

"Sığınacak bir yer arasak daha akıllıca olurdu," diye karşılık verdi Fuchur. "Kuşkulandığım şeyse, işin şakası yok."

"Neden kuşkulanıyorsun?" diye sordu Atreju.

"Bunların, yine kavgalarından birine tutuşmak üzere olan dört rüzgâr devi olduğundan," diye açıkladı Fuchur. "Kim ötekilerden güçlü, kim ötekilere hükmedecek diye hemen hemen her zaman kavgaya dururlar. Onlar için bir tür oyundur bu, çünkü bu arada kendilerine bir şey olmaz. Ama kavgalarının içine düşenin vay haline. Aralarına girenden geriye pek bir şey kalmaz."

"Daha yüksekten uçamaz mısın?" diye sordu Atreju.

"Onların erişebileceği uzaklığın dışında mı demek istiyorsun? Hayır, o kadar yükseğe çıkamam. Görebildiğim kadarıyla altımızda da su var yalnızca. Dev bir deniz. Saklanabileceğimiz bir yer göremiyorum."

"O zaman onları beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyor," diye karar verdi Atreju. "Zaten ben de onlara bir şey sormak istiyordum."

"*Ne* istiyorsun, ne?" diye bağırdı ejderha ve korkudan havada sıçradı.

"Eğer onlar dört rüzgâr deviyse..." diye açıkladı Atreju, "o zaman Fantazya'nın her yönünü de bilirler. Sınırların nerede olduğunu onlardan daha iyi kimse söyleyemez bize."

"Kutsal gökyüzü adına!" diye haykırdı ejderha. "Onlara tatlı tatlı yarenlik edeceğini mi sanıyorsun?"

"Adları ne?" diye sordu Atreju.

"Kuzeylinin adı Lirr, doğudan geleninki Baureo, güneyden olan Schirk, batıdan gelen de Mayestril," diye yanıtladı Fuchur. "Ama Atreju, sen nesin gerçekte? Küçük bir çocuk mu yoksa korku bilmez bir demir parçası mı?"

"Sfenkslerin kapısından geçerken bütün korkularım yok oldu," karşılığını verdi Atreju. "Ayrıca Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyorum. Bütün Fantazya yaratıkları ona saygı gösteriyor. Neden rüzgâr devleri de öyle yapmasın?"

"Ah, öyle yapacaklardır!" diye bağırdı Fuchur. "Ama onlar aptaldır, birbirleriyle çarpışmaktan alıkoyamazsın onları. Bunun ne demek olduğunu göreceksin!"

Bu arada fırtına bulutları dört bir yanı öyle bir kaplamıştı ki Atreju kendilerini çepeçevre saran ve akıl almaz boyutlarda bir huniye, bir volkan ağzına benzeyen bir şey gördü, sonra

da huninin duvarları gitgide hızlanarak dönmeye başladı; öyle ki, kükürt sarısı, kurşun grisi, kan kırmızısı ve kuzguni siyah birbirine karıştı. Aynı biçimde kendisi de beyaz ejderhayla birlikte güçlü bir burgaçtaki kibrit çöpü gibi girdaba kapıldı. Ve o zaman fırtına devlerini gördü.

Asıl olarak yalnızca yüzden ibarettiler çünkü el ve ayakları öyle değişken, öyle çoktu ki... bir uzun, bir kısa, biraz sonra yüzlerce, az sonra hiç yok, bir an belirgin, az sonra bulanık. Ayrıca çember halinde akıl almaz bir çarpışmanın içinde birbirlerine öylesine girmişlerdi ki asıl şekillerini çıkarmak tümüyle olanaksızdı. Yüzleri de hiç durmadan değişiyordu; bir irileşip bir şişiyor, sonra yine ya enine ya boyuna uzuyordu ama birbirinden ayırt edilebilen yüzler hep kalıyordu. Ağızlarını ayırıyor, birbirlerine haykırıyor, gürlüyor, uluyor, gülüyorlardı. Ejderha ile binicisini fark etmiş gibi değillerdi hiç, çünkü onlarla karşılaştırılınca, ejderha sivrisinek gibi minicik kalıyordu.

Atreju doğruldu. Sağ eliyle göğsündeki altın tılsımı kavrayarak olanca sesiyle bağırdı: "Çocuk İmparatoriçe adına, susun ve beni dinleyin!"

Ve inanılmaz şey oldu!

Devler, sanki birden dilleri tutulmuş gibi susuverdiler. Ağızları kenetlendi, faltaşı gibi açılmış sekiz göz AURYN'e dikilmişti. Girdap da durdu. Birden ortalığı ölüm sessizliği kapladı.

"Bana yanıt verin!" diye bağırdı Atreju. "Fantazya'nın sınırları nerede? Sen biliyor musun, Lirr?"

"Kuzeyde değil," yanıtını verdi siyah bulut surat.

"Ya sen Baureo?"

"Doğuda da değil," diye karşılık verdi kurşun grisi bulut surat.

"Sen söyle Schirk!"

"Güneyde sınır yok," dedi kükürt sarısı bulut surat.

"Mayestril, sen biliyor musun?"

"Batıda yok," karşılığını verdi ateş kırmızısı bulut surat.

Sonra dördü birden bir ağızdan konuştular: "Sen kimsin peki, hem Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyor hem de Fantazya'nın sınırsız olduğunu bilmiyorsun?"

Atreju sustu. Kendini beyninden vurulmuş gibi hissediyordu. Sınır olmayacağını hiç düşünmemişti gerçekten, öyleyse her şey boşuna olmuştu.

Rüzgâr devlerinin savaş oyunlarına yeniden başladığını bile hissetmedi. Şimdiden sonra olacaklar onun için fark etmiyordu da. Ejderha birden bir hortumla yukarı doğru savrulunca hayvanın yelelerine yapıştı. Çevrelerinde şimşekler alevlenirken, onlar deli gibi dönüyorlardı, ardından yatay yönde vınlayarak yağan sağanak yağmurda neredeyse boğuluyorlardı. Derken çok sıcak esen bir rüzgâra tutuldular, neredeyse kor gibi yanıyorlardı, hemen sonra da doluya yakalandılar, dolu taneciklerden değil, kargı kadar uzun ve onları ta derinlere savuran buz çivilerinden oluşuyordu. Yine yukarı doğru emildiler, savrulup atıldılar, oraya buraya fırlatıldılar... Rüzgâr devleri birbiriyle üstünlük için savaşmaktaydı.

Bir rüzgâr Atreju'yu sırtından savururken Fuchur haykırdı: "Sıkı tutun!" Ama çok geç kalmıştı. Atreju dengesini kaybetmiş, boşluğa düşüyordu. Düştü, düştü, sonra kendini kaybetti.

Bilinci yeniden yerine geldiğinde yumuşak kumun üzerinde yatmaktaydı. Dalga hışırtıları işitip de kafasını kaldırınca, deniz kıyısına sürüklenmiş olduğunu gördü. Gri, sisli bir gündü ama rüzgârsızdı. Deniz sakindi, daha biraz önce burada rüzgâr

devlerinin savaşı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yoksa uzak, bambaşka bir yere mi düşmüştü? Kumsal düzdü, hiçbir yerde kaya ya da tepe görünmüyordu; sisin içinde, kocaman pençelere benzeyen birkaç eğri ve çarpılmış ağaç duruyordu yalnızca.

Atreju oturdu. Birkaç adım ilerisinde sığır derisinden kırmızı pelerininin durduğunu gördü. Oraya doğru süründü, pelerini omuzlarına aldı. Pelerinin artık pek ıslak olmadığını fark ederek şaşkınlık içinde kaldı. Demek ki uzun zamandır burada yatıyordu.

Buraya nasıl gelmişti? Hem neden boğulmamıştı?

Belleğinde, kendisini taşıyan kollar ve şarkı söyleyen seslerle ilgili bulanık bir anı canlandı. Zavallı oğlan, güzel oğlan! Tutun onu! Batmasına izin vermeyin!

Belki bunlar da dalgaların hışırtısıydı yalnızca.

Yoksa denizkızları ile su perileri miydi? Herhalde Pantakel'i görmüş, bu yüzden de onu kurtarmışlardı.

Farkında olmadan elini tılsıma attı... Tılsım yoktu! Boynundaki zincir kopmuştu. Madalyonu kaybetmişti.

"Fuchur!" diye olanca sesiyle bağırdı. Ayağa fırladı, sağa sola koştu, her yana bağırdı: "Fuchur! Fuchur! Neredesin?"

Yanıt yoktu. Yalnızca, kumsalı yalayan dalgaların tekdüze, ağır hışırtısı. Kim bilir rüzgâr devleri beyaz ejderhayı nereye üflemişti? Belki de Fuchur küçük sahibini kumlardan çok uzakta, bambaşka yerlerde arıyordu. Belki artık hayatta bile değildi.

Atreju ejderha binicisi değildi artık, Çocuk İmparatoriçe'nin ulağı da değildi, küçük bir çocuktu yalnızca. Ve yapayalnız.

Kulenin saati altıyı vurdu.

Dışarısı karanlıktı artık. Yağmur dinmişti. Tam bir sessizlik vardı. Bastian gözünü dikmiş, mumun alevine bakıyordu.

Derken korkuyla irkildi, döşeme tahtaları gıcırdamıştı çünkü.

Sanki birinin soluk alışını duyar gibi oldu. Soluğunu tutup kulak kabarttı. Dev çatı katı, mumların aydınlattığı küçük bir ışık halkasının dışında karanlığa gömülmüştü.

Merdivenden hafif ayak sesleri gelmiyor muydu? İşte, kapı kolu yavaş yavaş oynamıyor muydu?

Döşeme tahtası yeniden gıcırdadı.

Ya çatı katı hayaletliyse?

"Hadi canım!" dedi hafifçe bağırarak. "Hayalet falan yoktur. Herkes böyle söyler."

Ama onlar üstüne neden bu kadar çok öykü vardı öyleyse?

Belki de, hayaletlerin gerçek olmadığını söyleyenlerin hepsi, bunu itiraf etmekten korkuyordu yalnızca.

Atreju kırmızı pelerinine sıkı sıkı sarındı, üşümüştü çünkü, sonra da karaya doğru yola koyuldu. Sisten görebildiği kadarıyla görünüm pek değişmiyordu. Düz ve tekdüzeydi, yalnız sonra sonra, çıplak ağaçların arasındaki çalılıklar, paslı tenekedenmiş gibi duran ve neredeyse o kadar da sert olan fundalar sıklaşıyordu. Dikkat etmezse rahatlıkla yaralanılabilirdi bunlardan.

Bir saat kadar sonra, eğri büğrü ve rasgele biçim verilmiş taş kırıklarıyla döşeli bir caddeye vardı. Mutlaka bir yere çıkacak caddeyi izlemeye karar verdi ama girintili çıkıntılı kaplamada yürümektense, caddenin yanından, kumda yürümeyi daha rahat buldu. Yol, yılan gibi kıvrıla kıvrıla gidiyor, ortada hiç neden gözükmezken –çünkü burada da ne tepe

ne nehir vardı– sağa sola bükülüyordu. Bu bölgede her şey eğriye benziyordu.

Henüz çok gitmemişti ki, uzaklardan tuhaf, takır tukur ve gitgide yakınlaşan bir gürültü duydu. Kocaman bir davulun boğuk vuruşları gibiydi bu, arada da flüt ve çıngırak sesi gibi tiz bir ıslık duyuyordu Atreju. Yol kenarındaki bir çalılığın arkasına saklanıp bekledi.

Tuhaf müzik ağır ağır yaklaştı, sonunda da sisin içinden ilk görüntüler ortaya çıktı. Belli ki dans ediyorlardı ama neşeli, iç açıcı bir dans değildi bu, son derece tuhaf hareketlerle sıçrayıp duruyorlardı daha çok; yerlerde yuvarlanıyor, dört ayak üstünde sürünüyor, ayağa fırlıyor, deli gibi hareketler yapıyorlardı. Ama bu sırada duyulan tek şey, boğuk ve ağır davul vuruşları, tiz ıslıklar ve gırtlaktan çıkan bir sürü inlemelerle solumalardı.

Çoğaldıkça çoğalıyorlardı, sonu gelmeyecek gibi görünen bir konvoydu bu. Atreju dansçıların yüzlerini gördü, kül gibi gri ve ter içindeydi yüzler ama hepsinin gözleri vahşi ve ateşli bir parıltıyla çakmak çakmak yanıyordu. Bazıları kamçılarla kendilerini kırbaçlıyordu.

Çıldırmış bunlar, diye düşündü Atreju ve sırtından soğuk bir ürperti geçti.

Öte yandan, alayın büyük kısmının gece kâbusları, cinler ve hayaletlerden oluştuğunu anlayabiliyordu. Aralarında vampirlerle bir yığın cadı da vardı, kocaman kamburları ve çenelerinde keçisakalları olan ihtiyarlar da ama güzel ve kötü görünüşlü gençler de. Besbelli ki Atreju karanlık yaratıklarının yerleşik olduğu Fantazya ülkelerinden birine düşmüştü. AURYN yanında olsaydı burada neler olduğunu sormak için hiç çekinmeden karşılarına çıkardı. Ama bu durumda, çılgınlar

alayı önünden geçip gidinceye, en sona kalanlar da sisin içinde topallaya hoplaya gözden kayboluncaya kadar saklandığı yerde beklemeyi yeğledi.

Caddeye çıkmayı ancak bundan sonra göze alabildi ve hayal konvoyunun arkasından baktı. Onları izlese miydi, izlemese miydi? Karar veremiyordu. Aslında şu an bir şey yapmasının gerekip gerekmediğini ya da yapıp yapamayacağını da bilmiyordu artık.

İlk kez Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımının eksikliğini ve onsuz ne kadar çaresiz kaldığını apaçık hissediyordu. Aslolan tılsımın ona sağladığı güvence değildi... her şeye karşın tüm zorluk ve yoklukların, tüm korku ve yalnızlıkların üstesinden kendi gücüyle gelmişti ama işareti taşıdığı sürece ne yapacağı konusunda hiçbir zaman kararsız olmamıştı. İşaret, gizemli bir pusula gibi onun iradesini ve kararlarını doğru yöne yöneltmişti. Ama şimdi başkaydı, şimdi onu yönlendiren gizli bir güç yoktu artık.

Sırf orada kötürüm gibi durup kalmamak için, uzaklardan boğuk davul ritminin hâlâ duyulduğu hayalet alayını izlemeyi emretti kendine.

Sisin arasından sessizce ilerlerken –en geridekilerle arasında hep uygun bir uzaklık tutmaya özen göstererek– durumunu kendisine açıklamaya çalışıyordu.

Neden, ah, neden hemen Çocuk İmparatoriçe'ye uçmayı önerdiğinde Fuchur'u dinlememişti? Ona Uyulâla'nın mesajını iletir, Parıltı'yı geri verirdi. AURYN'siz ve Fuchur'suz Çocuk İmparatoriçe'ye ulaşamazdı artık. Çocuk İmparatoriçe hayatının son anına dek onu bekleyecek, geleceğini umacak, onun kendisine ve Fantazya'ya kurtuluş getireceğini sanacaktı... ama boşu boşuna!

Bu yeterince kötüydü zaten, ama rüzgâr devlerinden öğrendiği şey daha da kötüydü: Hiçbir sınırın olmaması. Eğer Fantazya'dan dışarı çıkmak olanaksızsa, o zaman sınırların ötesinden bir insanı yardıma çağırmak da olanaksızdı. Fantazya sonsuz olduğuna göre, sonu da kaçınılmazdı!

Eğri büğrü kaldırımda sis bulutları arasından tökezleye tökezleye yürüyüp giderken, hayalinde bir kez daha Uyulâla'nın yumuşacık sesini duydu. Yüreğinde ufacık bir umut kıvılcımı parladı.

Eskiden insanlar Çocuk İmparatoriçe'ye yeni ve parlak adlar vermek için sık sık gelmişlerdi Fantazya'ya... Böyle söylemişti Uyulâla şarkısında. Öyleyse bir dünyadan ötekine bir yol vardı!

"Onlar için yakındır üstelik, oysa bize çok uzak,
Bir hayaldir bizim için onlara ulaşmak."

Evet, Uyulâla'nın sözleri böyleydi. Ne var ki, insanlar bu yolu unutmuşlardı. Ama biri, tek bir tanesi olsun hatırlayamaz mıydı?

Kendisi için artık hiç umut olmaması pek ilgilendirmiyordu Atreju'yu. Önemli olan, bir insanın Fantazya'nın çağrısını duyup gelmesiydi yalnızca... tüm zamanlarda olduğu gibi. Hem belki de, belki de biri yola çıkmış geliyordu bile!

"Evet! Evet!" diye bağırdı Bastian. Kendi sesinden ürküp usulca ekledi: "Nasıl olacağını bilsem size yardıma gelirdim! Yolu bilmiyorum, Atreju. Gerçekten bilmiyorum."

Boğuk davul sesi ve tiz ıslıklar susmuş, Atreju farkında olmadan alaya en sondakileri tutabilecek kadar yaklaşmıştı. Yalınayak olduğundan adımları ses çıkarmıyordu... ama bu kişilerin onu hiç fark etmemesine neden olan bu değildi. Demir pençeli

çizmelerle tepinip olanca sesiyle haykırsaydı da kimsenin ona aldıracağı yoktu.

Artık sıra halinde durmuyorlardı, gri ot ve çamurdan oluşan bir alana alabildiğine yayılmışlardı. Kimi öne arkaya hafifçe sallanıyor, kimi ayakta duruyor ya da rasgele bir yere çömelmiş, kıpırtısız oturuyordu ama hepsinin de, içlerinde kör ve ateşli bir parıltı olan gözleri aynı doğrultuya bakıyordu.

O zaman, müthiş bir esrime içindeymiş gibi gözlerini ayırmadan baktıkları yere Atreju da baktı: Alanın öbür yanında hiçlik vardı.

Önceden kabuk cinlerinin yanındayken ağaç tepesinden gördüğü ya da Güney Kehanet'in tılsımlı kapılarının bulunduğu yerde olan ya da Fuchur'un sırtından, yüksekten gördükleri gibiydi bu da... ama şimdiye dek hiçliği hep uzaktan görmüştü Atreju. Şimdiyse, hiç hazırlıksızken, hiçliğin karşısında ve çok yakınında duruyordu. Bütün arazi boyunca enlemesine uzanıyordu hiçlik. Dev boyutlardaydı; azar azar, azar azar ama hiç duraksamadan yaklaşıyordu.

Atreju, alandaki hayal şekillerinin hiçliğin karşısında titremeye başladığını, kol ve bacaklarının kramp girmiş gibi burkulup ağızlarının da haykırmak ya da gülmek ister gibi açıldığını gördü. Ama ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Sonra hepsi birden –rüzgâra kapılmış kuru yapraklar gibi– hiçliğe kapıldı, düşüp yuvarlandı ve hiçliğin içine atladı.

Bu hayalet sürüsünün sonuncusu sessizce ve iz bırakmadan ancak kaybolmuştu ki Atreju kendi gövdesinin de küçük ve kesik kesik adımlarla hiçliğe doğru ilerlemeye başladığını dehşetle fark etti. Aynı biçimde hiçliğin içine atlamak için karşı konulmaz bir istek onu ele geçirmek üzereydi. Atreju tüm iradesini toplayıp kendini buna karşı savundu. Olduğu yerde

kalmak için zorluyordu kendini. Yavaş yavaş, çok yavaş, arkasına dönmeyi ve isteğe, güçlü ve görünmez bir su akıntısına karşı savaşır gibi adım adım karşı koymayı başardı. Hiçliğin çekim gücü zayıflıyor, Atreju geriye doğru koşuyordu; eğri büğrü yol kaplamasının üzerinde koşabileceği son hızla koşuyordu. Ayağı takılıyor, düşüyor, toparlanıyor, gene koşuyordu; sisler içindeki yolun kendisini nereye götürdüğünü düşünmeden. Yolun anlamsız dönemeçlerini koşarak alıyordu, karşısına sisin içinden bir duvar çıkıncaya kadar da durmadı.

Yüksek, simsiyah bir kent duvarıydı bu. Onun arkasında da birkaç eğri kule gri gökyüzüne doğru uzanmaktaydı. Kent kapısının kalın ahşap kanatları çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuştu, paslı menteşelere eğri eğri asılıyorlardı.

Atreju içeriye girdi.

Çatı katı gitgide soğuyordu. Bastian öyle üşümeye başlamıştı ki tir tir titriyordu.

Ya hasta olursa... hali ne olurdu? Sözgelimi kendi sınıfındaki Willi gibi zatürreeye tutulabilirdi. O zaman da şu çatı katında yapayalnız ölür giderdi. Yanında duracak kimsesi olmadan.

Babası onu bulup kurtarsa çok hoş olurdu şimdi.

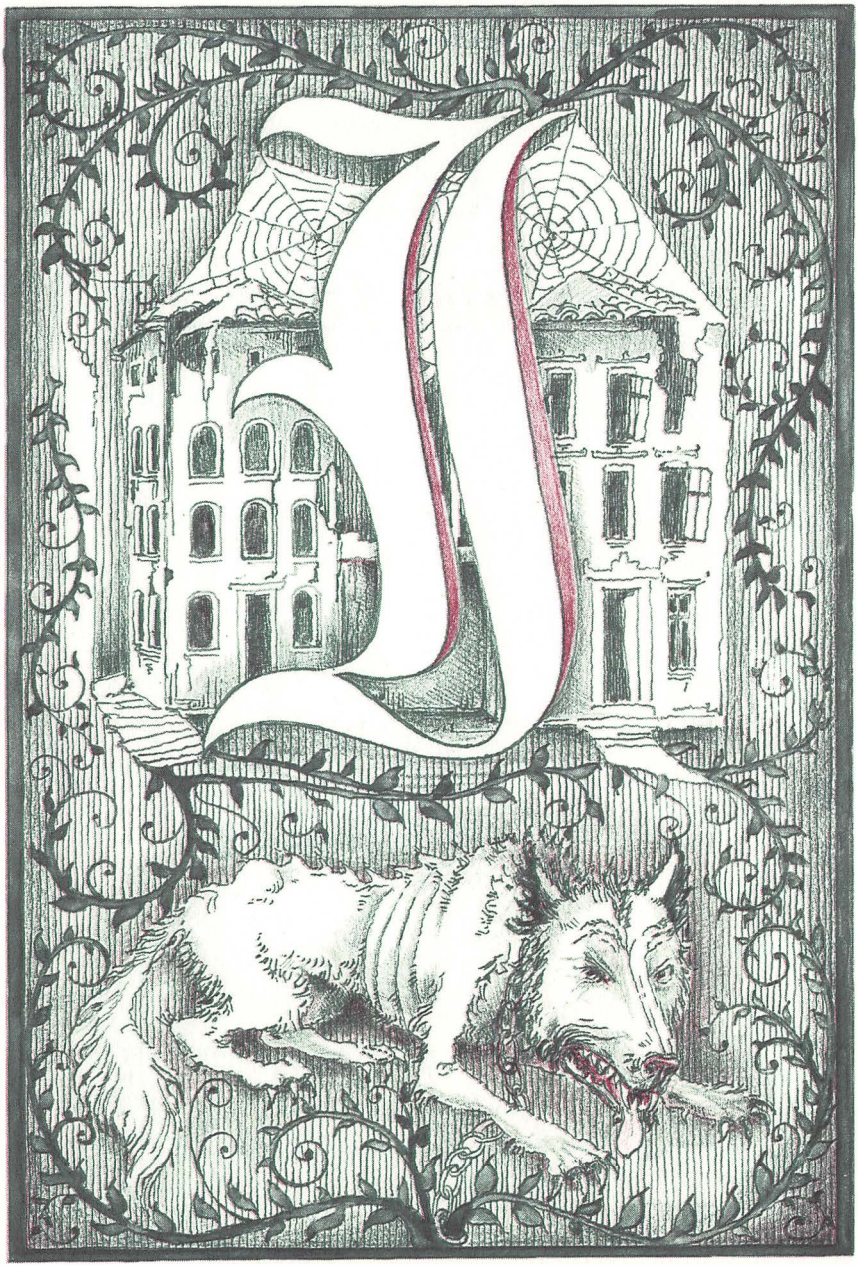
Ama eve gitmek... Hayır, bunu yapamazdı. Ölürdü daha iyi!

Öteki asker battaniyelerini de getirip içlerine iyice gömüldü.

Yavaş yavaş ısındı.

IX.

Hayalet Kent

srarla çalan ve bronz bir çanın çınlayışı gibi güçlü bir ses çın çın ötüyor, Fuchur'un sesi denizin köpüren dalgalarında yankılanıyordu.

"Atreju! Neredesin? Atreju!"

Rüzgâr devleri savaş oyunlarını çoktan bitirmiş, birbirlerinden ayrılmıştı. Düşünülemeyecek kadar eski zamanlardan beri yaptıkları gibi, kavgalarını bir kez daha yapmak üzere, ya burada ya da başka bir yerde yeniden karşılaşacaklardı. Az önce olanları unutmuşlardı bile, çünkü hiçbir şeyi akıllarında tutamazlar, kendi müthiş güçleri dışında hiçbir şey bilmezlerdi. Bu yüzden beyaz ejderha ile küçük binicisi de çoktan belleklerinden silinmişti.

Atreju boşluğa düştüğünde, onu daha düşerken yakalamak için önce var gücüyle ona yetişmeye çalışmıştı Fuchur. Gelgelelim bir hortum ejderhayı yukarıya çekmiş, ta uzaklara atmıştı. Geri döndüğünde rüzgâr devleri denizin bir başka yerine çekilmiş, kıyametlerini orada koparıyorlardı. Fuchur, Atreju'nun suya düşmüş olması gereken yeri yeniden bulmak için umutsuzca çabaladı ama azgın bir denizin kaynayan köpüklerinde, sürüklenip giden bir gövdeye ait ufacık noktayı keşfetmek, beyaz bir uğur ejderhası için bile olanaksız bir şeydir. Hele de dipte boğulmuş birini bulmak!

Yine de Fuchur pes etmek niyetinde değildi. Kâh daha iyi görmek için yukarılara çıkıyor kâh dalgaları sıyırarak uçuyor ya da gitgide genişleyen çemberler çize çize süzülüyordu. Bu arada da, hâlâ onu dalgaların içinde bir yerlerde görme umuduyla Atreju'ya seslenmekten geri durmuyordu.

Bir uğur ejderhasıydı o ve hiçbir şey, işlerin her şeye karşın iyi sonuçlanacağına dair inancını sarsamazdı. Ne olursa olsun, Fuchur asla pes etmeyecekti.

"Atreju!" Güçlü sesi dalgaların uğultuları arasında gürlüyordu: "Atreju, neredesin?

Atreju, terk edilmiş bir kentin, ölüm sessizliğine bürünmüş caddelerinde dolaşıyordu. Görünüm kasvetli ve ürkütücüydü. Dış görünüşüyle tehdit edici ve lanetli izlenimi vermeyen tek bina yok gibi görünüyordu burada; tüm kent yalnızca hayaletli şatolarla perili evlerden oluşuyordu sanki. Ülkedeki her şey gibi eğri ve çarpık caddelerle sokakların üzerinden muazzam örümcek ağları sarkıyor, mahzen ve boş kuyulardan iğrenç bir koku yükseliyordu.

Başlangıçta görünmemek için bir duvar köşesinden fırlayarak diğerine giden Atreju, bir süre sonra kendini saklamakla uğraşmaz oldu. Meydanlarla caddeler bomboş duruyordu karşısında, binaların içinde de tek kıpırtı yoktu. Birkaçının içine girdi ama yalnızca harap olmuşluğun belirtileri olan devrilmiş mobilyalar, yırtık pırtık perdeler, kırık çanak çömlek ve bardaklar buldu... Ama içeride oturan biri yoktu. Bir masanın üzerinde yarı yenmiş yemekler duruyordu daha, içlerinde siyah bir çorba olan birkaç tabakla, herhalde ekmek olacak birkaç vıcık vıcık parça. İkisinden de yedi. Tatları öğürtücüydü ama Atreju çok açtı. Dosdoğru buraya düşmüş olması bir anlamda çok yerinde görünüyordu ona. Tüm bunlar, artık hiç umudu kalmamış biri için çok uygun düşüyordu.

Bastian açlıktan iyice halsiz hissediyordu kendini. Şu anda hiç de yeri değilken Bayan Anna'nın elmalı çöreği nereden aklına gelmişti ki? Dünyanın en güzel elmalı çöreğiydi.

Bayan Anna haftada üç gün gelir, babasının yazışmalarını halleder, evi düzene sokardı. Çoğu kez bir şeyler pişirirdi. Pervasızca yüksek sesle konuşup gülen, iriyarı biriydi Bayan

Anna. Babası ona nazik davranır ama bunun dışında pek aldırış etmez görünürdü. Çok ender olarak da Bayan Anna onun kederli yüzünde çabucak gelip geçen bir gülümseme yaratmayı başarırdı. O orada olunca, evin içi biraz olsun aydınlanırdı.

Evli olmadığı halde küçük bir kızı vardı Bayan Anna'nın. Küçük kızın adı Christa'ydı, Bastian'dan üç yaş küçüktü ve olağanüstü güzellikte sarı saçları vardı. Eskiden Bayan Anna kızını hemen hemen her zaman getirirdi yanında. Christa çok sıkılgandı. Bastian ona öykü anlatırken saatlerce hiç sesini çıkarmadan oturur, kocaman gözlerle onu dinlerdi. Bastian'a hayrandı, o da kızı çok severdi.

Ama bir yıl önce Bayan Anna kızını bir köy okulunun yurduna vermişti. Ondan sonra da hemen hemen hiç görüşemez olmuşlardı.

Bastian bu konuda Bayan Anna'ya bir hayli içerlemiş ve böylesinin Christa için neden daha iyi olduğuna dair yaptığı hiçbir açıklama Bastian'ı ikna edememişti.

Ama onun elmalı çöreğine hiçbir zaman karşı koyamazdı.

Kendi kendine merakla soruyordu, gerçekte bir insan hiçbir şey yemeden ne kadar zaman dayanabilirdi? Üç gün mü? İki mi? Belki de daha yirmi dört saat sonra hayal görmeye başlardı. Bastian ne zamandır burada olduğunu parmaklarıyla hesapladı. On saat olmuştu bile, hatta biraz daha fazla. Keşke yalnızca ekmeğini ya da hiç değilse elmayı saklamış olsaydı!

Titreyerek yanan mum ışığında tilkinin, baykuşun ve dev kaya kartalının cam gözleri canlı gibi görünüyordu. Çatı katının duvarında gölgeleri kocaman görünüyordu.

Kulenin saati yedi kez vurdu.

Atreju yeniden caddeye çıktı. Kentin içinde amaçsızca dolaşıyordu. Kent çok büyük görünüyordu, içindeki bütün evlerin, ayaktayken çatı oluklarına dokunabileceği kadar küçük ve alçak olduğu mahallelere girdi, cepheleri şekillerle süslenmiş çok katlı konakların bulunduğu başka mahallelere daldı. Ama bütün şekiller, yukarıdan, sevimsiz suratlarıyla yapayalnız gezgine bakan iskeletleri ya da kötü ruhları canlandırıyordu.

Sonra birden kalakaldı olduğu yerde.

Çok yakınlarda bir yerden, kısık, boğuk bir ağlama sesi geliyordu; ses o kadar umutsuz, o kadar kederli çıkıyordu ki, Atreju'nun yüreği parçalandı. Dinmek bilmeyen ve uzaklardaki binaların duvarlarından yankılana yankılana gelerek, sonunda da geniş bir alana yayılmış dev kurtlar sürüsünün uluması gibi çıkan yakınışta, karanlık yaratıkların tüm yalıtılmışlığı, tüm lanetlenmişliği vardı.

Atreju hafifleye hafifleye en sonunda kısık bir hıçkırık halinde sönen sesin arkasından gidiyordu. Ama bir süre araması gerekti. Bir geçitten geçti, ışıksız bir dar avluya geldi, bir kapı kemerinden geçti, sonunda da ıslak ve pis bir iç avluya çıktı. Avluda, bir duvar gediğinin önüne zincirlenmiş, açlıktan yarı ölü dev bir kurt yatmaktaydı. Uyuzlu derisinin altındaki kaburgalar sayılabilecek gibiydi, omurgasının omurları testere dişleri gibi çıkık çıkık duruyor, yarı açık ağzından dili dışarı sarkıyordu.

Atreju usul usul yaklaştı. Kurt onu fark edince güçlü kafasını bir hamlede kaldırdı. Gözlerinde yeşil bir ışık parlamaya başladı.

Bir süre ikisi de hiç söz etmeden, hiç ses çıkarmadan karşılıklı birbirlerini süzdüler. Sonunda kurttan hafif ama son derece tehlikeli bir hırlama duyuldu:

"Çek git! Bırak da huzur içinde öleyim!"

Atreju yerinden kımıldamadı. Aynı hafiflikte yanıt verdi: "Çağırdığını işittim de onun için geldim."

Kurdun kafası yine düştü.

"Ben kimseyi çağırmadım," diye homurdandı. "Ölüm ağıtımdı o."

Atreju, "Kimsin sen?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı.

"Gmork'um ben, kurtadam."

"Neden zincirlenmiş yatıyorsun burada?"

"Giderken beni unuttular."

"Unuttular dediğin kim?"

"Beni zincire bağlayanlar."

"Nereye gittiler?"

Gmork yanıt vermedi. Atreju'ya yarı kapalı gözleriyle fırsat kollarcasına bakıyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra sordu: "Sen buralara ait değilsin, küçük yabancı; bu kentten, bu ülkeden değilsin sen. Burada ne arıyorsun?"

Atreju başını eğdi.

"Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bu kentin adı ne?"

"Burası tüm Fantazya'nın en ünlü ülkesinin başkentidir," dedi Gmork. "Başka hiçbir ülke, başka hiçbir kent hakkında bu kadar çok öykü yoktur. Herhalde sen de Rüzgâr Devleri Ülkesi'ndeki Hayalet Kent'i duymuşsundur, değil mi?"

Atreju ağır ağır başını salladı.

Gmork gözlerini çocuktan ayırmamıştı. Yeşil tenli oğlanın kocaman kara gözleriyle kendisine böyle sakin bakması ve hiçbir korku belirtisi göstermemesi onu şaşırtıyordu.

"Ya sen... sen kimsin?" diye sordu.

Atreju karşılık vermeden önce bir süre düşündü.

"Kimse değilim ben."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor ki, bir zamanlar bir adım vardı. Artık anılmamalı bu ad. Onun için de kimse değilim ben."

Kurt, avurtlarını biraz yukarı çekip iğrenç dişlerini gösterdi, galiba gülümsemeydi bu. Her çeşit ruh karanlığını iyi bilirdi o; şimdi de karşısında, kendisiyle boy ölçüşebilecek güçte bir rakip olduğunu hissediyordu.

"Eğer öyleyse," dedi boğuk bir sesle, "o zaman beni Kimse işitmedi, yanıma Kimse gelmedi ve son saatimde benimle Kimse konuşmadı."

Atreju yine başını salladı. Sonra sordu: "Seni zincirden Kimse kurtaramaz mı?"

Kurdun gözlerindeki yeşil ışık titredi. Hızlı hızlı solumaya ve yalanmaya başladı.

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" diye atıldı. "Aç bir kurtadamı serbest bırakır mıydın? Bu ne demek, biliyor musun? Kimse benden kurtulamaz!"

"Evet," dedi Atreju. "Ben zaten hiç kimseyim. Senden neden korkayım?"

Gmork'a yaklaşacak oldu ama öbürü bir kez daha derin ve korkunç bir hırlama koyverdi. Çocuk geri çekildi.

"Seni serbest bırakmamı *istemiyor musun?*" diye sordu.

Kurt birden çok yorgun göründü.

"Bunu yapamazsın. Ama sana erişebileceğim uzaklığa gelirsen, seni parçalara ayırmaktan kendimi alamam, oğulcuk. Bu da sonumu birazcık erteler yalnızca, bir ya da iki saat kadar. Öyleyse üstüme varma da, bırak huzur içinde öleyim."

Atreju düşünüyordu.

"Belki de," diye fikir yürüttü sonunda, "senin için yiyecek bir şeyler bulurum. Kente gidip arayabilirim."

Gmork yine ağır ağır gözlerini açıp çocuğa baktı. Bakışlarındaki yeşil ateş sönmüştü.

"Cehenneme kadar git, küçük budala! Hiçlik buraya gelene kadar hayatta tutmak mı istiyorsun beni?"

"Düşünüyordum ki..." diye kekeledi Atreju, "sana yiyecek getirirsem ve sen doyarsan, o zaman zincirini çözmek için yanına yaklaşabilirim belki."

Gmork dişlerini gıcırdattı.

"Beni buraya bağlı tutan sıradan bir zincir olsaydı, çoktan parçalamış olmaz mıydım sanıyorsun?"

Kanıtlamak ister gibi zinciri ağzıyla kaptı, korkunç çenesi çatırdayarak kapandı. Zinciri çekiştirdi, sonra bıraktı.

"Bu büyülü bir zincir," dedi, "yalnızca beni buraya bağlayan kişi çözebilir onu. O da asla geri dönmez artık."

"Seni bağlayan kimdi?"

Gmork, dayak yemiş bir köpek gibi inlemeye başladı. Yanıt verebilecek kadar yatışması da bir süre aldı.

"Gaya'ydı, Karanlıklar Prensesi."

"Nereye gitti o?"

"Hiçliğe düştü... diğerleri gibi."

Atreju kentin dışında, siste gözetlediği çılgın dansçıları düşündü.

"Neden?" diye mırıldandı. "Neden kaçmadılar?"

"Artık umutları kalmamıştı. Sizin gibileri güçsüz bırakıyor o. Hiçlik sizi çok güçlü çekiyor, hiçbiriniz ona uzun süre karşı koyamıyorsunuz."

Bunları söylerken derinden, kötü bir kahkaha attı Gmork.

"Ya sen?" diyerek sordu Atreju. "Sen bizden değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Gmork ona yine fırsat kollayan bakışla baktı.

"Ben sizlerden değilim."

"Neredensin öyleyse?"

"Kurtadam nedir bilmiyor musun yoksa?"

Atreju sessizce başını salladı.

"Sen sadece Fantazya'yı biliyorsun," dedi Gmork. "Başka dünyalar da vardır. Örneğin insanlarınki. Ama kendi dünyaları olmayan yaratıklar da vardır. Bu yüzden onlar birçok dünya arasında gider gelirler. Ben onlardanım, insan dünyasında insan olarak görünürüm ama burada öyle değilim. Fantazya'da Fantazya'ya uygun bir kılığa girerim ama sizlerden biri değilim."

Atreju ağır ağır yere çömeldi ve ölmekte olan kurtadama kocaman kara gözlerle baktı.

"Sen insanların dünyasında mıydın?"

"Onların dünyasıyla sizinki arasında pek çok kez gidip geldim."

"Gmork," diye kekeledi Atreju, dudaklarının titremesini engelleyemiyordu, "bana insanların dünyasına giden yolu söyler misin?"

Gmork'un gözlerinde yeşil bir kıvılcım parladı. Sanki için için gülüyor gibiydi.

"Senin ve senin gibiler için karşıya geçmek çok kolaydır. Sizden biri için olayın tek bir pürüzü vardır yalnızca: Siz bir daha asla geri dönemezsiniz. Temelli orada yaşamak zorunda kalırsınız. Bunu ister misin?"

"Ne yapmam gerek?" diye sordu Atreju kararlı bir tavırla.

"Bütün senden öncekilerin yaptığını, oğulcuk. Hiçliğin içine atlaman yeter. Ama hiç acelesi yok çünkü Fantazya'nın son kısımları da kaybolunca bunu er geç yapacaksın nasıl olsa."

Atreju ayağa kalktı.

Gmork çocuğun tüm bedeninin titrediğini gördü. Neden bilmeden yatıştırıcı bir tonda, "Korkman gereksiz, hiç acıtmaz," dedi.

"Korktuğum yok," diye yanıtladı Atreju. "Burada ve senin sayende tüm umudumu yeniden kazanacağımı hiç düşünmezdim."

Gmork'un gözleri iki yeşil, ince ay gibi parladı.

"Umutlanman için bir neden yoktu, oğulcuk... Niyetin ne olursa olsun. İnsan dünyasında belirdiğin zaman, burada olduğun şey olmazsın artık. Fantazya'da kimsenin bilmediği sır bu."

Atreju kolları düşmüş dikiliyordu.

"Orada ne olurum?" diye sordu. "Sırrı söyle bana!"

Gmork uzun uzun sustu ve hiç kıpırdamadı. Atreju artık hiç yanıt alamamaktan korkuyordu ama sonunda derin bir soluk kurtadamın göğsünü şişirdi ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı: "Sen beni ne sanıyorsun, oğulcuk? Arkadaşın mı? Dikkatli ol! Seninle yalnızca vakit öldürüyordum ben. Sen çekip gidemezsin bile. Umudunla burada tutuyorum seni. Ama ben konuşurken hiçlik Hayalet Kent'i dört bir yandan sarıyor, az sonra hiçbir çıkış kalmayacak. O zaman kaybolacaksın. Beni dinler durursan, kararın verilmiş olur. Ama henüz kaçabilirsin."

Gmork'un ağzının çevresindeki acımasız çizgiler keskinleşti. Atreju kısacık bir an duraksadı, sonra fısıldadı: "Sırrı söyle bana! Orada ne olurum?"

Gmork yine uzun süre karşılık vermedi. Şimdi soluk alıp verişi hırıltılıydı ve ara ara sarsıntılarla uluyordu. Yine de ansızın doğruldu; öyle ki, şimdi ön pençeleri üzerine abanmış oturuyor ve Atreju ona başını kaldırarak bakmak zorunda

kalıyordu. Heybetli büyüklüğü ve tüm korkunçluğu ancak şimdi görülüyordu. Bu durumda konuşmayı sürdürürken sesi çınlıyordu: "Sen hiçliği gördün mü oğulcuk?"

"Evet, birçok kez."

"Nasıl görünüyor?"

"Sanki körmüşsün gibi."

"Pekâlâ... oraya düştünüz mü size o yapışır işte; hiçlik. Sizler insanları, hayalle gerçeği bir daha ayırt edemeyecek kadar kör eden bulaşıcı bir hastalık gibisiniz. Size orada ne diyorlar, biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Atreju.

"Yalan!" diye hırladı Gmork.

Atreju kafasını sallayarak karşı çıkıyordu. Dudaklarındaki bütün kan çekilmişti.

"Bu nasıl olabilir?"

Gmork, Atreju'nun korkmasından keyifleniyordu. Bu konuşma onu görünür bir biçimde canlandırıyordu. Kısa bir süre sonra devam etti: "Sana orada ne olacağını mı soruyorsun? Ama burada nesin ki sen? Siz, Fantazya varlıkları, nesiniz ki? Hayallersiniz siz; şiir evrenindeki buluşlar, bitmeyecek bir öyküdeki şekiller! Kendini gerçek mi sanıyorsun, oğulcuk? Pekâlâ, burada, kendi dünyanda öylesin. Ama hiçliğe gidersen öyle olmazsın artık. O zaman tanınmaz olursun. O zaman bir başka dünyadasındır. Orada kendinizle bir benzerliğiniz kalmaz artık. İnsan dünyasına yanıltmaca ve gözbağı götürürsünüz siz. Söylesene oğulcuk, Hayalet Kent'in hiçliğin içine atlayan tüm sakinlerine ne olur?"

"Bilmiyorum," diye kekeledi Atreju.

"Onlar insanların kafalarında kuruntulu düşünceler olurlar, gerçekte korkacak hiçbir şeyin olmadığı yerde korku hayalleri

olurlar, insanları hasta eden şeylere düşkünlük, umutsuzluğa hiç neden yokken umutsuzluk öğeleri olurlar."

Atreju dehşetle sordu: "Hepimiz böyle mi oluruz?"

"Hayır," diye karşılık verdi Gmork. "Körlük ve gözbağının çok çeşidi vardır; burada ne olduğunuza göre, güzel ya da çirkin, aptal ya da akıllı, orada da güzel ya da çirkin, aptalca ya da akıllıca yalanlar olursunuz."

"Ya ben?" diye bilmek istedi Atreju. "Ben ne olurum?"

Gmork sırıttı.

"Bunu sana söylemem, oğulcuk. Kendin göreceksin. Ya da daha doğrusu, orada artık kendin olmayacağın için görmeyeceksin."

Atreju susuyor, kurtadama fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

Gmork devam etti: "Bunun için de insanlar Fantazya'dan ve buradan giden her şeyden nefret eder ve korkarlar. Onu yok etmek isterler. Ve bilmezler ki, böyle yapmakla insan dünyasına hiç durmadan akan yalan selini kabartmaktadırlar; orada, yaşayan ölülerin yalancı varlığını sürdürmek zorunda kalan ve çürümüş kokularıyla insanların ruhunu zehirleyen bu tanınmaz olmuş Fantazya varlıkları akınını. Bunu bilmezler. Eğlenceli, değil mi?"

Atreju usulca sordu: "Bizden nefret etmeyen ve korkmayan kimse yok mu artık?"

"Ben kimseyi bilmiyorum," dedi Gmork. "Bu da o kadar şaşırtıcı değil çünkü insanları Fantazya'nın olmadığına inandırmak için siz kendiniz çabalıyorsunuz."

"Fantazya'nın olmadığına mı?" diye şaşkın şaşkın yineledi Atreju.

"Elbette, oğulcuk," dedi Gmork. "Hatta en önemlisi de bu. Düşünebiliyor musun? İnsanlar ancak bir koşulla sizleri ziyaret etme düşüncesine kapılmazlar: Fantazya'nın olmadığına inanırlarsa. Her şey buna bağlı, çünkü ancak sizi tanımadıkları zaman onlara bir şey yapılabilir."

"Ne... ne yapılır onlara?"

"İstenen her şey. İnsanlar üzerinde kontrol kurmak için yalandan daha etkili bir şey yoktur. Çünkü insanlar, oğulcuk, hayallerle yaşarlar. Bunlarsa yönlendirilebilir. Bu kontrol, bu güç de, bir şeylere değer tek şeydir. Onun için de ben gücün yanında yer alır, ondan pay almak için ona hizmet ederim... sen ve senin gibiler başka türlü olsanız da."

"Ben ondan pay almak istemem!" diye atıldı Atreju.

"Sakin ol, küçük budala," diye homurdandı kurtadam. "Hiçliğe atlama sırası sana gelir gelmez, sen de gücün kişiliksiz ve iradesiz bir hizmetkârı olacaksın. Kim bilir neye hizmet edeceksin. Belki de senin yardımınla insanlar, ihtiyaçları olmayan şeyleri satın almaya itilirler ya da tanımadıkları şeylerden nefret etmeye, kendilerine boyun eğdiren şeye inanmaya ya da onları kurtarabilecek şeyden kuşkulanmaya. Sizlerle küçük Fantazyalı, insan dünyasında büyük ticaret yapılır, savaşlar çıkarılır, dünya imparatorlukları kurulur..."

Gmork bir süre yarı kapalı gözlerle çocuğu süzdü, sonra ekledi: "Dahası, orada bir yığın zavallı darkafa da vardır ki, bunların, çocukları Fantazya'dan soğutmak kadar şevkle yaptıkları hiçbir şey yoktur... tabii bunlar kendilerini çok akıllı sayar ve gerçeğe hizmet ettiklerini sanırlar. Belki de sen doğrudan onların işine yararsın."

Atreju başı önüne düşmüş duruyordu.

Neden artık Fantazya'ya hiç insan gelmediğini ve Çocuk İmparatoriçe'ye yeni adlar vermek üzere neden bir daha kimsenin gelmeyeceğini biliyordu şimdi. Fantazya hiçliğe karıştıkça insan dünyasındaki yalan seli de büyüyordu, böylelikle de, bir insanın gelmesi olasılığı her an biraz daha azalıyordu. Çıkış yolu olmayan bir kısır döngüydü bu. Atreju bunu biliyordu artık.

Ve biri daha biliyordu şimdi: Bastian Balthasar Bux.

Artık anlıyordu; yalnız Fantazya değil, aynı zamanda insan dünyası hastaydı. Biri öbürüne bağlıydı. Neden böyle olduğunu açıklayamadan, öteden beri hissetmişti zaten. Hayatın, "Hayat böyledir," diyen herkesin öne sürdüğü gibi öyle renksiz ve önemsiz, öyle gizsiz ve mucizesiz olmasıyla hiçbir zaman yetinmek istememişti.

Ama şimdi her iki dünyayı yeniden sağlığına kavuşturmak için Fantazya'ya gitmek gerektiğini de biliyordu.

Ve artık hiçbir insanın oraya giden yolu bilmemesi, doğrudan yalanlarda ve Fantazya'nın yıkımıyla dünyaya gelip insanları kör eden yanlış kanılarda yatıyordu. Bastian dehşet ve utançla kendi yalanlarını düşündü. Anlattığı uydurma öyküleri hesaba katmıyordu. O başka bir şeydi. Ama birkaç kez, bilerek ve tümüyle bilinçli olarak yalan söylemişti; kimi kez korkudan, kimi kez mutlaka sahip olmak istediği bir şeyi elde etmek için, kimi kez de yalnızca kendini göstermek için. Acaba bunlarda hangi Fantazya yaratıklarını yok etmiş, tanınmaz yapmış, kötüye kullanmıştı? Onların önceki gerçek görünümleri içinde nasıl olabileceklerini gözünün önüne getirmeye çalıştı... ama başaramadı. Belki de doğrudan yalan söylediği içindi.

Ne olursa olsun bir şey belliydi: Fantazya'nın bu kadar kötü durumda olmasında kendisinin de payı vardı. Onu tekrar

iyileştirmek için bir şeyler yapmak istiyordu. Onu Fantazya'ya götürmek için her şeye hazır olan Atreju'ya borçluydu bunu. Atreju'yu düş kırıklığına uğratmak istemiyordu ve bunu yapamazdı. Yolu bulmak zorundaydı! Kulenin saati sekizi vurdu.

Kurtadam, Atreju'yu iyiden iyiye göz hapsine almıştı.

"İnsan dünyasına nasıl gidileceğini biliyorsun artık," dedi. "Bunu hâlâ istiyor musun, oğulcuk?"

Atreju başını salladı.

"Ben yalan olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"İstesen de, istemesen de olacaksın ama," dedi Gmork neredeyse neşeyle.

"Ya sen?" diye sordu Atreju. "Sen neden buradasın?"

"Bir görevim vardı," dedi Gmork gönülsüzce.

"Senin de mi?"

Atreju, Kurtadam'a dikkatle ve neredeyse dostça bakıyordu.

"Yerine getirdin mi onu?"

"Hayır," diye homurdandı Gmork, "yoksa zincire bağlı olmazdım ki. Başlangıçta bu kente gelinceye kadar işler hiç de kötü gitmiyordu. Burayı yöneten Karanlıklar Prensesi beni büyük saygıyla ağırladı. Sarayına davet edip bana kucak kucak ikramda bulundu, benimle konuştu ve her konuda benim yanımdaymış gibi yaptı. Rüzgâr Devleri Ülkesi'ndeki varlıklar bana oldukça sempatik geliyordu kuşkusuz, kendimi neredeyse evimde gibi hissediyordum. Karanlıklar Prensesi de kendi türünde çok güzel bir kadındı... hiç değilse benim zevkime göre. Beni okşayıp seviyordu; buna boyun eğdim çünkü son derece hoştu. Hiç kimse beni öyle sevip okşamamıştı. Kısacası, aklımı yitirip gevezelik etmeye başladım, o da sanki bana hayran oluyormuş gibi yapıyordu. Sonunda ona görevimi anlattım.

Beni ilaçla uyutmuş olmalı çünkü genellikle uykum hafiftir. Uyandığımdaysa zincire bağlı yatıyordum. Karanlıklar Prensesi de karşımda durmuş konuşuyordu: 'Benim de Fantazya yaratıklarından olduğumu unuttun, Gmork. Fantazya'ya karşı savaşıyorsan, bana karşı da savaşıyorsun demektir. Öyleyse benim düşmanımsın, ben de seni aldattım. Zincir yalnızca benim tarafımdan çözülebilir. Oysa ben şimdi hizmetkârlarımla hiçliğe gidiyorum, bir daha da hiç dönmeyeceğim.' Ve arkasını dönüp gitti. Ama herkes onun yaptığını yapmadı. Ancak hiçlik yaklaştıkça gitgide daha çok kentli de artık karşı koyamayacak biçimde çekime kapılır oldu. Ve yanılmıyorsam bugün de en sonuncular pes etti. Evet, oyuna geldim oğulcuk, o kadını çok fazla dinledim. Ama şimdi oğulcuk, şimdi de sen aynı oyuna geldin, beni çok fazla dinledin. Çünkü şu anda hiçlik kentin çevresini bir halka gibi kuşattı, yakalandın, artık kaçamazsın."

"Böylece, birlikte ölüp gideceğiz," dedi Atreju.

"Galiba," diye yanıtladı Gmork, "ama çok farklı biçimlerde, benim küçük şapşalım. Çünkü ben hiçlik buraya gelmeden öleceğim ama sen hiçlik tarafından yutulacaksın. Bu büyük bir fark. Çünkü önceden ölenin öyküsü biter ama seninki, bir sonu olmadan, yalan olarak sürer gider."

"Neden bu kadar kötüsün?" diye sordu Atreju.

"Sizin bir dünyanız var," diye hüzünle yanıtladı Gmork. "Benim yok."

"Görevin neydi?"

O zamana kadar dik oturan Gmork çöktü. Gücü gözle görülür biçimde tükenmek üzereydi. Kısık sesi yalnızca bir soluk gibi çıkıyordu artık.

"Kendilerine hizmet ettiklerim ve Fantazya'nın yok olmasını kararlaştırmış olanlar, planlarının tehlikede olduğunu

gördüler... Çocuk İmparatoriçe'nin bir ulağı, büyük bir kahramanı yola çıkarmış olduğunu söylemişlerdi... Ve ulak, her şeye karşın bir insanoğlunu Fantazya'ya çağırmayı başaracakmış gibi görünüyordu... onu bir an önce öldürmek gerekiyordu mutlaka... bunun için de beni gönderdiler. Fantazya'ya çok kez gidip geldiğim için... izini hemen buldum da gece gündüz izledim onu... arayı ağır ağır kapatıyordum... Sassafranların ülkesinde... Muamath'ın Kadim Orman Tapınağı'nda... Amansız Orman'da... Keder Bataklıkları'nda... Ölü Dağlar'da... ama sonra Ygramul'un ağının yanında, Derin Uçurum'un kıyısında izini kaybettim... havaya karışmıştı sanki... böylece aramayı sürdürdüm, bir yerde olması gerekiyordu, öyle ya... ama izini bir daha bulamadım... böylelikle buraya düştüm... başaramadım... ama o da başaramadı çünkü Fantazya yok olup gidiyor! Ayrıca adı da Atreju'ydu!"

Gmork başını kaldırdı. Çocuk bir adım geri gitmiş, dimdik doğrulmuştu.

"O benim," dedi, "Atreju benim."

Kurtadamın cılızlaşmış bedeninde bir seğirme oldu. Seğirme yineleniyor, gitgide güçleniyordu. Sonra gırtlağından boğucu bir öksürük gibi çıkan bir ses geldi, ses gitgide yükseldi, hırıltılandı ve bütün ev duvarlarından yankılanan bir hırlamaya dönüştü. Kurtadam gülüyordu!

Atreju'nun o zamana dek duyduğu en korkunç sesti bu, bir daha da benzerini duymadı.

Sonra ses birden kesildi.

Gmork ölmüştü.

Atreju uzun süre hareketsiz durdu. En sonunda ölü kurtadama yaklaştı –neden olduğunu kendi de bilmiyordu– kafasına doğru eğildi ve sert, siyah tüylere dokundu. Aynı anda da

Gmork'un dişleri düşünülemeyecek bir hızla kapanıp Atreju'nun bacağına geçti. İçindeki kötülük ölümden bile güçlüydü.

Atreju umutsuzca çeneyi açmaya çabalıyordu. Boşunaydı. Dev dişler, çelik cıvatalarla bağlanmış gibi duruyordu etinde. Atreju kurtadamın çenesinin yanına, pis yere çöktü.

Ve hiçlik, kenti çeviren yüksek siyah duvarları dört bir yandan adım adım, aralıksız, sessizce zorluyordu.

X.

Fildişi Kule'ye Uçuş

et hızıyla geçmişti Atreju, Hayalet Kent'in kasvetli kapısından, oysa çarpık sokaklarda dolandığı, sonradan o pis avluda korkunç bir sona varacak varacaktı gezintisi. Öte yandan, beyaz uğur ejderhası Fuchur son derece şaşırtıcı bir şey keşfedecekti aynı anda.

Hâlâ yorulmak nedir bilmeden küçük efendisi ve dostunu ararken, gökyüzünün bulut ve sis kümelerinin içinde çok yükseklere çıkmış, etrafa bakınıyordu Fuchur. Her yanda, kendisini altüst etmiş müthiş fırtınadan sonra yeni yeni sakinleşen deniz uzanıyordu. Birden, çok uzaklarda, açıklayamadığı bir şey gördü. Eşit aralıklarla bir parlayıp bir sönen bir altın ışıltısı gibiydi. Ve ışıltı tam onun üstüne, Fuchur'a yansıyormuş gibi görünüyordu.

Olanca hızıyla yaklaştı, üzerinde durduğunda yanıp sönen ışıltının, suyun derinliklerinden, hatta belki de denizin dibinden çıktığını fark etti.

Uğur ejderhaları –önceden de bildiğiniz üzere– havadan ve ateşten oluşan yaratıklardır. Islak maddeler onlar için yalnız yabancı değil, aynı zamanda son derece tehlikelidir. Suda tıpkı bir alev gibi sönebilirler... önce boğulmazlarsa tabii, çünkü yüz binlerce sedef rengi pullarıyla hiç ara vermeden hava solurlar. Aynı zamanda da hava ve ısıyla beslenirler, onlara başka bir besin gerekli değildir ancak hava ve ısı olmadan çok kısa süre yaşayabilirler.

Fuchur ne yapacağını bilemiyordu. Aslında, aşağıdaki, denizin derinliklerindeki tuhaf parlamanın ne olduğunu ve gerçekte Atreju'yla bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyordu.

Ama uzun boylu düşünmedi. Havada yukarı fırladı, sonra başını aşağıya doğru çevirdi, pençelerini bir sopa gibi dik ve düzgün tuttuğu gövdesine yapıştırıp kendisini boşlukta düş-

meye bıraktı. Suyu bir fıskiye halinde fışkırtan müthiş bir şaplamayla denize daldı. Çarpmadan dolayı neredeyse bilincini yitiriyordu ama sonra, kendini zorlayarak yakut kırmızısı gözlerini açtı. Şimdi parlamayı karşısında ve çok yakından, kendi gövde uzunluğunun yalnızca birkaç katı kadar bir derinlikte görüyordu. Sular gövdesinin çevresinden akıyor, bir tencerede kaynamaya başlamadan önceki gibi hava kabarcıkları oluşturmaya başlıyordu. Aynı anda da Fuchur soğuduğunu ve gitgide güçsüzleştiğini hissetti. Kalan son gücüyle kendini zorlayıp daha derine daldı... şimdi tutacak kadar yakından görüyordu ışık kaynağını. AURYN'di bu, Parıltı! Tılsım şans eseri, bir kaya uçurumundan çıkan bir mercan dalında zincirinden asılı kalmıştı... yoksa Mücevher dipsiz derinliğe düşmüş olacaktı.

Fuchur, Mücevher'e doğru atıldı, onu daldan kurtardı ve kaybetmemek için zinciri boynuna taktı... çünkü kendinden geçeceğini hissediyordu.

Kendine geldiğinde önce pek toparlanamadı çünkü son derece şaşırtıcı bir biçimde şimdi yine denizin üstünde, havalarda uçmaktaydı. Belli bir doğrultuda büyük bir hızla uçuyordu; tükenmiş gücünün elverdiğinden çok daha hızlı. Biraz daha yavaş uçmayı denedi ama gövdesinin artık kendisine boyun eğmediğini fark etti. Bir başka, çok daha güçlü bir irade, bedenini ele geçirmiş, onu yönetiyordu. Bu irade boynundaki zincirde taşıdığı AURYN'den kaynaklanıyordu.

Sonunda Fuchur uzaklarda bir deniz kıyısı gördüğünde gün batmakta, akşam olmaktaydı. Karada fazla bir şey görünmüyordu, sisler içinde gibiydi. Yaklaşınca, karanın büyük bölümünün, kişiye kör olduğu duygusunu verdiği için gözleri öylesine acıtan hiçlik tarafından yutulmuş olduğunu gördü.

Kendi iradesiyle karar verecek olsa, herhalde buradan geri dönerdi Fuchur. Ama Mücevher'in gizemli gücü onu dosdoğru uçmaya zorluyordu. Az sonra nedenini de anladı çünkü ansızın, sonsuz hiçliğin ortasında henüz yerinde duran küçük bir ada fark etti, sipsivri çatılı evlerle eğri kulelerden oluşan bir ada. Fuchur orada kimi bulacağını anlamıştı. Artık onu hedefe doğru uçuran, tılsımdan çıkıp kendisi üzerinde etki gösteren yalnızca güçlü irade değil, kendi iradesiydi.

Atreju'nun ölü kurtadamın yanında yattığı ışıksız iç avlu hemen hemen kararmıştı artık. Evlerin aralıklarından sızan gri loş ışık, çocuğun aydınlık bedenini canavarın siyah postundan ayırmaya zar zor yetiyordu. Ortalık karardıkça ikisi giderek tek bir beden gibi görünüyordu.

Atreju kendini kurt çenesinin çelik kıskacından kurtarma çabalarından çoktan vazgeçmişti. Yarı bilinçsiz durumdaydı ve karşısında yine Ot Denizi'ndeki, öldüremediği erguvani sığırı görüyordu. Ara sıra öbür çocuklara, herhalde çoktan gerçek avcılar olmuş av arkadaşlarına sesleniyordu. Ama kimse yanıt vermiyordu. Hareketsiz dev sığır orada durmuş, ona bakıyordu yalnızca. Atreju, Artax'a, atına seslendi. Ama o gelmedi, aydınlık kişnemesi de hiçbir yerden duyulmuyordu. Çocuk İmparatoriçe'ye seslendi ama boşuna. Artık ona hiçbir şey açıklayamazdı Atreju. Avcı olamamıştı, artık ulak da değildi, kimse değildi o.

Atreju kendini bırakmıştı.

Ama sonra bir şey daha hissetti: Hiçliği! Artık çok yakında olmalıydı. Atreju, bir baş dönmesi gibi olan o korkunç çekimi hissetti yine. Doğruldu ve inleye inleye bacağını çekiştirdi. Ama dişler bırakmıyordu.

Ve bu, içinde bulunduğu durumda onun şansı oldu. Çünkü Gmork'un dişleri onu sıkı sıkı tutmamış olsa, Fuchur her şeye karşın çok geç kalmış olacaktı.

Ama sonra Atreju birden gökyüzünden Fuchur'un madeni sesini duydu. "Atreju! Orada mısın? Atreju!"

"Fuchur!" diye bağırdı Atreju. Sonra iki elini ağzının kenarına koydu ve yukarıya doğru haykırdı:

"Buradayım! Fuchur! Fuchur! Bana yardım et! Buradayım!" Tekrar tekrar haykırdı böyle.

Sonra Fuchur'un kıpır kıpır oynayan beyaz bedeninin, sönen küçük gökyüzü parçacıkları arasından canlı bir yıldırım gibi geçtiğini gördü; önce çok uzakta, çok yükseklerde, sonra ikinci bir kez çok daha yakında. Atreju haykırıyor, haykırıyor, uğur ejderhası da çan sesiyle karşılık veriyordu. En sonunda yukarıdaki aşağıdakini gördü, karanlık bir delikteki zavallı bir böcek gibiydi.

Fuchur inişe geçti ama iç avlu dardı, artık neredeyse gece olmuştu ve ejderha aşağıya doğru inerken sivri bir ev mahyasına çarptı. Çatı gövdesinin ahşap kirişleri gök gürlemesi gibi bir gümbürtüyle çatırdayarak yıkıldı. Fuchur keskin bir acı duydu. Bu seferki zarif inişlerinden değildi, avlunun içine dosdoğru düşüp, Atreju'yla ölü Gmork'un yanına, pis yere sertçe çarptı.

Sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi, tıksırdı ve konuştu: "Nihayet! Demek buraya tıkıldın! Galiba tam zamanında geldim."

Atreju bir şey söylemedi. Kollarını Fuchur'un boynuna dolamış, yüzünü onun gümüş beyazı yelelerine gömmüştü.

"Gel!" dedi Fuchur. "Sırtıma bin! Yitirecek zamanımız yok!"

Atreju başını iki yana salladı yalnızca. Fuchur, Atreju'nun bacağının kurtadamın ağzında olduğunu ancak o zaman gördü.

"Hemen hallederiz," dedi ve yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürdü, "tasalanma!"

Her iki pençesiyle kavrayıp Gmork'un çenesini açmaya çalıştı. Ama dişler bir milimetre bile ayrılmadı birbirinden.

Fuchur zorlanmaktan ıhlıyor, tıslıyor ama bir işe yaramıyordu. Şansı yaver gitmemiş olsa, herhalde küçük dostunu serbest bırakmayı başaramayacaktı. Ama uğur ejderhaları şanslıdırlar işte; onlarla birlikte sevdikleri de.

Fuchur bitkin bir halde duraksayıp da, ne yapılabileceğini daha iyi görmek için karanlıkta Gmork'un kafasının üzerine eğilince, boynundaki zincire asılı olan, Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımı, ölü kurtadamın alnına değdi. Aynı anda da çene açılıp Atreju'nun bacağını serbest bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı Fuchur. "Gördün mü?"

Atreju yanıt vermedi.

"Ne oluyor?" diye sordu Fuchur. "Atreju, neredesin?"

Karanlıkta el yordamıyla arkadaşını aradı ama o artık orada değildi. Fuchur kırmızı kırmızı yanan gözleriyle gece karanlığını delmeye çalışırken, serbest kalır kalmaz Atreju'yu kendisinden söküp almış şeyi o da hissetmeye başladı; Gitgide yaklaşan hiçliği. Ama AURYN onu çekimden koruyordu.

Atreju kendini boş yere savunuyordu. Hiçlik, onun küçük iradesinden daha güçlüydü. Debeleniyor, uğraşıyor, tepmiyor ama organları kendisine değil, o karşı konmaz çekime boyun eğiyordu. Onu kesin yok oluştan yalnızca bir iki adım ayırmaktaydı.

O anda Fuchur kıpır kıpır beyaz bir yıldırım gibi üzerine atılıp onu mavi-siyah saç demetinden yakaladı, yukarı çekti ve onunla birlikte gece siyahı gökyüzüne havalandı.

Kulenin saati dokuzu vurdu.

Sonradan ikisi de, ne Atreju ne Fuchur, kör karanlığın içindeki uçuşun ne kadar sürdüğünü, gerçekte yalnızca bir gece mi olduğunu söyleyemediler. Belki de onlar için zaman da durmuştu ve sınırsız bir karanlığın içinde kıpırtısız asılıyorlardı. Yalnız Atreju için değil, ondan çok, çok daha yaşlı olan Fuchur için de, yaşadığı en uzun geceydi bu.

Ama en uzun, en karanlık gece de bir an gelir biter. Soluk sabah ağarırken ikisi de uzaklarda, ufukta Fildişi Kule'yi gördüler.

Fantazya coğrafyasının özelliklerini açıklamak için burada bir an durmak gerekiyor galiba. Orada karalarla denizler, dağlar ve nehir yatakları insan dünyasındaki gibi durağan değildir. Bu yüzden de Fantazya'nın haritasını çıkarmak tümüyle olanaksızdır. Orada hangi ülkenin hangileriyle sınırı olduğu kesin olarak asla çıkarılamaz. Hatta yönler bile, kişinin o an içinde bulunduğu bölgeye göre değişir. Yaz ve kış, gece ve gündüz her yerde başka yasaları izler, insan güneşin kavurduğu bir çölden çıkıp hemen yanında arktik bir buzula düşebilir. Bu dünyada ölçülebilir uzaklıklar yoktur, böyle olunca da "yakın" ve "uzak" sözcüklerinin başka bir anlamı vardır. Tüm bunlar, belli bir yolu aşmakta olan kişinin ruh haline ve isteğine bağlıdır. Fantazya sınırsız olduğundan orta noktası da her yer olabilir... daha iyi bir deyişle, orta nokta her yere aynı yakınlıkta ya da

her yerden aynı uzaklıktadır. Bu tümüyle, merkeze gelmek isteyene bağlıdır. Fantazya'nın iç merkezi de Fildişi Kule'dir.

Atreju, oraya nasıl çıktığını anımsamaksızın, şaşkınlık içinde, kendini uğur ejderhasının sırtında otururken buldu. Fuchur'un kendisini saçlarından yakalayıp çektiğini biliyordu yalnızca. Üşüyüp de arkasında uçuşan pelerinini üstüne çekince, tüm rengini yitirmiş ve grileşmiş olduğunu gördü. Aynı şey derisiyle saçlarına da olmuştu. Daha sonra sabahın artan ışığında, Fuchur'un da daha farklı olmadığını gördü. Ejderha gri bir sis şeridine benziyordu yalnızca ve neredeyse o kadar da gerçekdışıydı. İkisi de hiçliğe fazla yaklaşmışlardı.

Ejderhanın usulca, "Atreju, küçük efendim," dediğini duydu, "yaran çok acıyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Atreju, "artık bir şey hissetmiyorum."

"Ateşin var mı?"

"Yok Fuchur, sanmam. Neden soruyorsun?"

"Titrediğini hissettim de," diye karşılık verdi ejderha, "dünyada Atreju'yu başka ne titretebilir ki artık?"

Atreju karşılık vermeden önce bir süre sustu.

"Az sonra varmış olacağız. O zaman Çocuk İmparatoriçe'ye artık kurtuluş olmadığını söylemek zorundayım. Yapmak zorunda kaldıklarımın en zoru bu."

"Öyle," dedi Fuchur daha da hafif bir sesle, "doğru."

Hiç konuşmadan uçarak Fildişi Kule'ye doğru yollarına devam ettiler.

Bir süre sonra ejderha yeniden konuştu: "Onu hiç gördün mü Atreju?"

"Kimi?"

"Çocuk İmparatoriçe'yi... Daha doğrusu, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'ni. Çünkü karşısında durunca ona böyle demen gerekir."

"Hayır, onu hiç görmedim."

"Ben gördüm. Çok eskidendi. O zamanlar senin büyük dedenin küçük bir çocuk olması gerekir. Ben de başında kavak yelleri esen bir gençtim daha. Bir gece tam tepede kocaman ve yusyuvarlak şavkıyan ayı gökyüzünden getirmeye kalkışmıştım. Dediğim gibi, henüz hiçbir şeyden haberim yoktu. En sonunda düş kırıklığına uğramış olarak yere düştüğümde Fildişi Kule'ye çok yaklaşmıştım. O gece Manolya Köşkü yapraklarını iyice açmıştı ve ortasında Çocuk İmparatoriçe'nin oturduğunu gördüm. Bana bir bakış attı. Kısacık, tek bir bakış yalnızca. Ama –nasıl söyleyeyim, bilmiyorum– o geceden sonra başka biri oldum."

"Görünüşü nasıl?"

"Küçük bir kız çocuğu gibi. Ama o, Fantazya'nın en yaşlı varlıklarından daha yaşlıdır. Daha doğrusu, şöyle söyleyeyim: O yaşsızdır."

"Ama ölümcül hasta," dedi Atreju. "Tüm umutların yok olduğunu ona alıştıra alıştıra mı söylemeliyim?"

Fuchur başını salladı.

"Hayır, her avutma çabasını anında fark eder. Ona gerçeği söylemek zorundasın."

"Bundan dolayı ölse bile mi?" diye sordu Atreju.

"Böyle olacağını sanmam," dedi Fuchur.

"Biliyorum," diye yanıtladı Atreju, "sen bir uğur ejderhasısın."

Sonra yine uzun zaman susarak uçmayı sürdürdüler.

Sonunda üçüncü kez konuştular. Bu kez sessizliği bozan Atreju oldu: "Sana bir şey daha sormak istiyorum, Fuchur."

"Sor!"

"*Kim* o?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İster ışık ister karanlık yaratığı olsun. AURYN, Fantazya'nın tüm varlıkları üzerinde etkili oluyor. Seninle benim üstümüzde de etkisi var. Ama Çocuk İmparatoriçe hiçbir zaman güç kullanmıyor. Sanki o yokmuş gibi, yine de her şeyin içinde o var. O da bizim gibi mi?"

"Hayır," dedi Fuchur, "o bizim gibi değil. O, Fantazya yaratığı değil. Biz hepimiz onun varlığı sayesinde varız. Ama o başka bir türden."

"O zaman o..." Atreju sorusunu dile getirmeye çekiniyordu. "İnsan gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Fuchur, "o insanlarından değil."

"Öyleyse," diye üsteledi Atreju, "kim o?"

Fuchur, uzun bir sessizlikten sonra yanıtladı ancak: "Fantazya'da kimse bilmiyor. Bunu kimse bilemez. Dünyamızın en derin gizidir. Bir keresinde bir bilgenin şöyle dediğini duydum: bunu tam olarak kim anlarsa onun kendi varlığı yok olurmuş. Ne demek istemiş olabilir, bilmiyorum. Sana daha fazlasını söyleyemem."

"Şimdi de," dedi Atreju, "gizini anlayamadan onun da, bizim de varlığımız yok olacak."

Fuchur bu kez sustu ama aslansı ağzının çevresinde bir gülümseme oynuyordu; sanki, bu olmayacak, demek ister gibiydi.

Sonra bir daha konuşmadılar.

Kısa süre sonra "labirentin", Fildişi Kule'yi kocaman bir çember halinde çeviren ve çiçek tarhları, çitler ve yılan gibi

kıvrılan yollardan oluşan o düzlüğün dış kenarının üzerinde uçuyorlardı. Hiçliğin burada da iş başında olduğunu dehşetle fark ettiler. Gerçi şimdilik labirente sokulan yalnızca küçük yerlerdi ama her yerde vardı bunlardan. Aralarında kalan görkemli renklerdeki çiçek tarhlarıyla zengin fundalıklar grileşip cılızlaşmıştı. Küçük, ince ağaçlar, ejderhayla binicisine imdat diler gibi çıplak ve eğri dallar uzatıyorlardı. Bir zamanların rengârenk yeşil çayırları şimdi sararmıştı ve gelenlerin burnuna hafif bir çürüme ve küf kokusu çarpıyordu. Henüz var olan tek renk, kabarmış dev mantarlarla, daha çok çılgınlık ve bozulma ürünleri gibi görünen cırtlak renkli tuhaf çiçeklerinkiydi. En içteki son Fantazya yaşamı, kendisini her yandan sarıp kemiren mutlak hiçliğe karşı güçsüzce, çırpınarak kendini savunuyordu hâlâ.

Ama Fildişi Kule tam ortada, peri beyazları içinde lekesiz ve dokunulmamış olarak ışıldıyordu henüz.

Fuchur gelecek uçan-ulaklar için öngörülmüş alt terasa inmedi. Ne kendisinin ne de Atreju'nun, oradan sonra kulenin tepesine çıkan helezon biçimli anacaddeyi tırmanacak gücü toplayamayacağını hissediyordu. Ayrıca bu durumun, tüm kuralların ve protokol sorunlarının çiğnenmesine izin verdiğini düşünüyordu. Bir zorunlu iniş yapmayı kararlaştırdı. Fildişi balkonların, köprülerin, parmaklıkların üzerinden hızla uçtu, son anda anacaddenin, asıl saray bölümünün önündeki en yüksek yerini buldu ve kendini düşmeye bıraktı, kendi çevresinde birkaç kez dönerek caddeden yukarıya doğru kaydı ve sonunda, önce kuyruğu yere değecek şekilde durdu.

İki eliyle Fuchur'un boynuna tutunmuş Atreju doğrulup dört bir yanına bakındı. Bir tür karşılama beklemişti ya da hiç değilse kendisine kim olduğunu ve burada ne aradığını

soracak bir grup saray nöbetçisi olacağını... ama uzak yakın görünürde kimse yoktu. Çepeçevre ışıldayan beyaz yapılar ıssız gibi görünüyordu. Birden kafasına dank etti.

"Herkes kaçmış! Çocuk İmparatoriçe'yi yalnız bırakmışlar! Yoksa o..."

"Atreju," diye fısıldadı Fuchur. "Mücevher'i ona geri vermen gerekiyor."

Altın zinciri boynundan sıyırdı. Zincir yere kaydı.

Atreju, Fuchur'un sırtından atladı ve yere yıkıldı. Yarasını düşünmemişti. Yattığı yerden uzanıp Pantakel'i aldı ve boynuna taktı. Sonra ejderhaya yaslanarak güçlükle doğruldu.

"Fuchur," dedi, "nereye gitmeliyim?"

Ama uğur ejderhası yanıt vermiyordu artık. Oracıkta ölü gibi yatıyordu.

Anacadde, yüksek ve beyaz bir duvardaki, kanatları açık duran harika oymalı büyük bir kapının önünde son buluyordu.

Atreju topallaya topallaya oraya kadar gitti, kapıya yaslandı ve kapının arkasında, ona gökyüzüne kadar çıkıyormuş gibi gelen, beyaz, parıltılı, geniş bir merdiven gördü. Basamakları tırmanmaya başladı. Arada bir güç toplamak için duruyordu. Geride, beyaz merdivenin üzerinde kan damlalarından bir iz kalıyordu.

Sonunda tepeye varmıştı ve önünde uzun bir galeri gördü. Sendeleye sendeleye ilerliyor, sütunlara tutunuyordu. Sonra fıskiyeler ve başka su oyunlarıyla dolu bir avludan geçti ama ne gördüğünü ayırt edemiyordu bile. Düşte gibi, kendisiyle pençeleşerek ilerliyordu. Daha küçük ikinci bir kapı buldu, ardından da çok yüksek ama bu kez dar bir merdiveni tırmanmak zorunda kaldı; içindeki her şeyin, ağaçların, çiçeklerin ve hayvanların fildişinden oyulmuş olduğu bir bahçeye

çıktı; emekleye emekleye ilerleyerek hepsinin en küçüğü olan üçüncü bir kapıya giden, kemer biçiminde, parmaklıksız birçok köprüden geçti. Yoluna karnının üstünde sürünerek devam etti, sonra ağır ağır gözlerini kaldırdı ve ayna parlaklığında, fildişinden bir dağ konisi gördü, onun en tepesinde de göz kamaştırıcı beyazlıktaki Manolya Köşkü'nü. Yukarıya yol çıkmıyordu, merdiven de.

Atreju başını kollarına dayadı.

Oraya kadar çıkmış ve çıkacak olan hiç kimse, yolun son bölümünü nasıl aştığını söyleyemez. Bu, kişiye armağan ediliyor olmalı.

Atreju bir anda köşkün içine açılan kapının önünde buldu kendini. İçeri girdi... şimdi Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'yle göz göze gelmişti.

Çiçek çanağının tam ortasında, yuvarlak, yumuşak bir sedirin üzerinde birçok yastıkla desteklenmiş olarak oturuyor, karşıdan ona bakıyordu Çocuk İmparatoriçe. Son derece narin ve hassas görünüyordu. Neredeyse saydam görünen yüzünün solgunluğundan, onun ne kadar hasta olduğunu görebiliyordu Atreju. Badem biçimli gözleri kara altın rengindeydi. Hiçbir biçimde kaygı ya da huzursuzluk açığa vurmuyordu bu gözler. Gülümsüyordu o. İnce, küçük bedeni, ipekten, bol bir giysiye sarınmıştı ve öyle beyaz ışıldıyordu ki, manolya yaprakları bile yanında koyu kalıyordu. Olsa olsa on yaşında, anlatılmaz güzellikte küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu ama omuzlarıyla sırtının üstüne dümdüz taranmış ve sedirin üzerine düşen uzun saçları kar gibi beyazdı.

Bastian irkildi.

O anda daha önce hiç yaşamadığı bir şey oldu ona.

Şimdiye dek Bitmeyecek Öykü'de anlatılan her şeyi kafasında belirgin olarak canlandırabilmişti. Kitabı okurken birkaç tuhaf şey olmuştu kuşkusuz, yadsınamazdı bu; ama mutlaka bir biçimde açıklanabilirdi hepsi. Atreju'nun uğur ejderhasının sırtında gidişini, labirenti ve Fildişi Kule'yi olabildiğince belirgin olarak gözünün önüne getirmişti. Ama şu ana kadar bunlar, yalnızca kendi hayalinin ürünüydü.

Çocuk İmparatoriçe'nin söz konusu edildiği yere geldiğindeyse, bir saniyeden çok daha kısa bir süre için –yalnızca bir şimşeğin çakışı kadar bir süre– onun yüzünü karşısında gördü. Ve bu da yalnızca düşüncesinde değildi, gözleriyle görmüştü! Bir kuruntu değildi bu, bundan kesinlikle emindi Bastian. Hatta betimlemede hiç olmayan ayrıntıları bile algılamıştı; örneğin altın rengi gözlerinin üzerinde çini mürekkebiyle çizilmiş iki incecik yay gibi kemerlenen kaşlarını, tuhaf bir biçimde uzamış kulakmemelerini, başının narin boynunun üstünde kendine özgü eğilişini. Bastian ömründe bu yüzden daha güzel bir şey görmediğini kesin olarak biliyordu. Ve aynı anda adının ne olduğunu da anlamıştı: Ayçocuk. Adının bu olduğundan en ufak kuşkusu yoktu.

Ve Ayçocuk ona bakmıştı... ona, Bastian Balthasar Bux'a!

Ona ne anlama geldiğini bilmediği bir ifadeyle bakmıştı. O da şaşırmış mıydı? Bakışında bir dilek mi vardı? Yoksa özlem mi? Yoksa... yoksa ne?

Ayçocuk'un gözlerini belleğinde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı.

Yalnız bir tek şeyden emindi: Bakış gözlerinden geçip, boğazından aşağıya inip, yüreğinin tam ortasından vurmuştu onu. Ayçocuk'un bakışının bu yolda bıraktığı yakıcı izi şimdi bile hissediyordu Bastian. Ve bakışın artık yüreğinde durdu-

ğunu, orada gizemli bir hazine gibi ışıdığını hissediyordu. Bu da tuhaf, aynı zamanda şaşılacak bir biçimde acı veriyordu ona.

Bastian istese bile başına gelen şeye karşı kendini savunamazdı artık. Ama bunu istemiyordu, hayır! Tam tersine; bu hazineyi dünyadaki hiçbir şeyle değişmezdi. Yalnız bir tek şey daha istiyordu: Yine Ayçocuk'un yanında olmak için, onu yine görmek için, okumayı sürdürmek.

Böylelikle geri dönülmez bir biçimde en alışılmamış ve belki de en tehlikeli serüvene atıldığından habersizdi. Ama haberi olsaydı bile kitabı kapayıp bir yana koymazdı kesinlikle.

Titreyen parmaklarla ara verdiği yeri buldu ve okumaya devam etti.

Kulenin saati onu vuruyordu.

XI.
Çocuk İmparatoriçe

onuşmaktan âciz gibi tek söz edemeden oracıkta dikiliyor, Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu Atreju. Nasıl başlayacağını, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Sık sık bu anı hayalinde canlandırmaya çalışmış, sözcükler hazırlamıştı ama birdenbire hepsi uçmuştu aklından.

Sonunda Çocuk İmparatoriçe ona gülümsedi ve uykusunda şakıyan küçük bir kuş gibi hafif ve yumuşak bir sesle konuştu: "Büyük arayıştan döndün, Atreju."

"Evet," dedi Atreju ve başını eğdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Güzel pelerinin gri olmuş," diye devam etti Çocuk İmparatoriçe, "saçlarınla tenin de taş gibi gri. Ama hepsi yine eskisi gibi olacak, daha da güzel olacak. Göreceksin."

Atreju'nun boğazı tıkanır gibi oldu. Başını belli belirsiz sallayarak karşı çıktı yalnızca. Sonra yumuşak sesin konuştuğunu duydu: "Verdiğim görevi yerine getirdin..."

Atreju bu sözlerin soru olarak söylenmiş olup olmadığını bilemiyordu. Bunu onun yüz çizgilerinden anlamak için başını kaldırıp bakmayı da göze alamadı. Ağır ağır altın tılsımın takılı olduğu zincire davrandı ve onu boynundan çıkardı. İleri uzattığı eliyle, bakışları hâlâ yerde, onu Çocuk İmparatoriçe'nin önüne tuttu. Yurdunun çadırlarında duyduğu anlatı ve şarkılarda ulakların yaptığı gibi dizlerinin üstüne çökmeyi denedi ama yaralı bacağı tutmadı ve Atreju, Çocuk İmparatoriçe'nin ayaklarının dibine düşüp yere yüzüstü serilip kaldı.

Çocuk İmparatoriçe eğildi, AURYN'i yerden kaldırdı. Zinciri beyaz parmaklarında kaydırırken, "Görevini iyi yaptın," dedi. "Senden çok memnunum."

"Hayır!" diye atıldı Atreju, neredeyse öfkeyle. "Her şey boşunaydı. Kurtuluş yok."

Uzun bir sessizlik oldu. Atreju yüzünü kollarına gömmüştü, vücudu titriyordu. Çocuk İmparatoriçe'nin dudaklarından bir umutsuzluk çığlığı duymaktan korkuyordu; bir inilti, belki de acı bir serzeniş, hatta bir öfke patlaması. Ne beklediğini kendi bile bilmiyordu... ama hiç kuşkusuz şimdi duymakta olduğu değildi bu: Çocuk İmparatoriçe gülüyordu. Hafif hafif ve neşeyle gülüyordu. Atreju'nun aklı karıştı, bir an onun çıldırdığını sandı. Ama bu cinnet gülüşü değildi. Sonra onun şöyle dediğini duydu: "Ama getirdin ya onu."

Atreju başını kaldırdı.

"Kimi?"

"Kurtarıcımızı."

Atreju, Çocuk İmparatoriçe'nin gözlerinin içine araştırırcasına baktı ama içlerinde açıklık ve neşeden başka bir şey bulamadı. Çocuk İmparatoriçe yine gülümsüyordu.

"Sen görevini yerine getirdin. Yaptığın ve yürüttüğün her şey için teşekkür ederim."

Atreju başını sallayarak karşı çıktı.

"Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi," diye kekeledi, Fuchur'un kendisine önerdiği resmi adı ilk kez kullanıyordu. "Ben... gerçekten hayır, ne demek istediğinizi kavrayamıyorum."

"Halinden anlaşılıyor," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama kavrasan da kavramasan da sen görevini tamamladın. Önemli olan da bu, değil mi?"

Atreju susuyordu. Artık aklına soru bile gelmiyordu. Ağzı açık, gözünü dikmiş, Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu. "Onu gördüm," diye devam etti Çocuk İmparatoriçe, "o da bana baktı."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Atreju.

"Az önce, sen içeri girdiğinde. Onu yanında getirdin."

Atreju elinde olmadan çevresine bakındı.

"Nerede peki? Ben ikimizden başka kimseyi görmüyorum burada."

"Ah, senin için görünmez olan daha niceleri var," diye karşılık verdi Çocuk İmparatoriçe. "Ama bana inanabilirsin. Henüz bizim dünyamızda değil o. Fakat dünyalarımız birbirine o kadar yakın ki, birbirimizi görebildik çünkü bir şimşek çakması kadar bir süre için bizi hâlâ ayıran ince duvar saydamlaştı. Yakında tümüyle yanımızda olacak ve beni, bana yalnız kendisinin verebileceği yeni adımla çağıracak. O zaman sağlığıma kavuşacağım, benimle birlikte Fantazya da."

Çocuk İmparatoriçe'nin konuşması sırasında Atreju güçlükle doğrulup oturmuştu. Başını kaldırdı, sedirinde biraz yüksekte kalan Çocuk İmparatoriçe'ye baktı, şimdi soru sorarken sesi boğuk çıkıyordu: "Öyleyse vereceğim haberi çoktandır biliyorsunuz. Kadim Morla'nın Keder Bataklıkları'nda söylediklerini, Güney Kehanet'te Uyulâla'nın gizemli sesinin anlattıklarını... Siz hepsini biliyorsunuz zaten?"

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "daha seni büyük arayışa yollamadan biliyordum."

Atreju birkaç kez yutkundu.

"Neden," dedi sonunda, "öyleyse beni neden yolladınız? Benden ne bekliyordunuz?"

"Yaptıklarından başka hiçbir şey," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe.

Atreju, "Yaptıklarım..." diye ağır ağır yineledi. Kaşlarının arasında dikine bir öfke kırışığı oluştu. "Söylediğiniz gibiyse, o zaman her şey gereksizmiş. Beni büyük arayışa yollamanız gereksizmiş. Kararlarınızın bizler için çoğu kez anlaşılmaz olduğunu duymuştum. Mümkündür. Ama tüm yaşadıklarım-

dan sonra, benimle yalnızca eğlendiğinizi sabırla kabullenmek bana ağır geliyor."

Çocuk İmparatoriçe'nin gözleri çok ciddileşti.

"Seninle eğlenmek aklımdan bile geçmez, Atreju," dedi. "Sana neler borçlu olduğumu iyi biliyorum. Katlanmak zorunda kaldıklarının hepsi zorunluydu. Seni büyük arayışa şimdi bana vereceğin haber yüzünden değil, kurtarıcımızı çağırmanın tek yolu bu olduğu için yolladım. Çünkü o, senin yaşadığın her şeye katıldı ve uzun yolu seninle birlikte geldi. Derin Uçurum'da Ygramul'la konuşurken onun çığlığını duydun, Sihirli Ayna Kapısı'nın önünde durduğunda da şeklini gördün. Görüntüsünün içinden geçtin ve onu yanına aldın, bunun için de seni izledi çünkü kendini senin gözlerinle gördü. Şimdi de birbirimizle konuştuğumuz her sözü duyuyor. Ondan söz ettiğimizi, onu beklediğimizi ve bunu umduğumuzu biliyor. Artık belki de Atreju, senin dayandığın onca güçlüğün kendisiyle ilgili olduğunu, tüm Fantazya'nın onu çağırdığını da anlıyordur."

Atreju hâlâ kederle önüne bakıyordu ama sonra sonra alnındaki öfke kırışığı açıldı.

"Tüm bunları nasıl bilebiliyorsunuz?" diye sordu bir süre sonra. "Derin Uçurum'daki çığlığı, Sihirli Ayna'daki görüntüyü... yoksa bunların da hepsini önceden siz mi belirlediniz?"

Çocuk İmparatoriçe AURYN'i havaya kaldırdı ve onu boynuna takarken yanıtladı: "Hep Parıltı'yı taşımadın mı? Onun aracılığıyla hep senin yanında olduğumu anlamadın mı?"

"Hep değil," karşılığını verdi Atreju, "bir ara kaybettim onu."

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "o zaman gerçekten yalnızdın. Anlat bana, o süre içinde neler oldu?"

Atreju başından geçenleri aktardı.

"Artık neden grileştiğini biliyorum," dedi Çocuk İmparatoriçe, "hiçliğe çok yaklaşmışsın."

"Ama kurtadam Gmork'un hiçliğe karışan Fantazya yaratıkları hakkında söyledikleri, onların insanların dünyasında yalanlar haline geldikleri doğru mu acaba?" diye sordu Atreju.

"Evet, doğru," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe. Altın gözlerinin rengi koyulaştı. "Tüm yalanlar bir zamanlar Fantazya yaratığıydı. Aynı maddedendir onlar ama gerçek varlıklarını yitirdiler ve tanınmaz oldular. Gene de Gmork'un sana söylediklerinin yalnızca yarısı gerçek; bir yarı varlıktan başka türlüsü beklenemez ki. Fantazya'yla insan dünyası arasındaki sınırı aşmanın iki yolu vardır; bir doğru, bir de yanlış yol. Fantazya varlıklarının zorla karşıya sürüklenmeleri yanlış olanıdır. Ama insanların kendi istekleriyle bizim dünyamıza gelmeleri doğrusudur. Buraya gelen her insan, sadece burada öğrenebileceği ve onu dünyasına değişmiş olarak gönderen bir şey öğrendi. Sizi gerçek halinizde gördükleri için her şeyin farkına vardılar, ondan sonra kendi dünyalarını ve kendi insanlarını da başka gözlerle görebildiler. Önceden yalnızca sıradanlık buldukları yerde, birden mucize ve giz keşfettiler. Bu yüzden de bize, Fantazya'ya seve seve geldiler. Böylelikle bizim dünyamız zenginleşip ilerledikçe, onlarınkinde de daha az yalan oldu ve daha da mükemmelleşti. Dünyalarımız karşılıklı mahvolabildiği gibi, karşılıklı sağlıklı da olabilir."

Atreju bir süre düşündü, sonra sordu: "Bu nasıl başladı peki?"

"Her iki dünyanın üzerine çöken sefillik, aynı zamanda çifte kaynaklıdır," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe. "Artık her şey tersine işliyor. Gözleri açabilen şey kör ediyor, yeniyi

yaratabilen yok oluşu hazırlıyor. Kurtuluş insanda yatıyor. Biri, bir tanesi gelip bana yeni bir isim vermeli. Ve gelecek."

Atreju susuyordu.

Çocuk İmparatoriçe, "Neden seni bu kadar çok zora sokmak zorunda kaldığımı şimdi anlıyor musun, Atreju?" diye sordu. "Kurtarıcımızı bana, serüven, mucize ve tehlike dolu uzun bir öykü aracılığıyla getirebilirdin yalnızca. Ve bu, senin öykündü."

Atreju derin düşüncelere gömülmüş oturuyordu. Sonunda başını sallayarak onayladı.

"Artık anlıyorum, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi. Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Kızgınlığımı bağışlayın."

"Tüm bunları bilemezdin," diye tatlılıkla konuştu Çocuk İmparatoriçe, "hem bu zorunluydu da."

Atreju yine başını salladı. Kısa bir suskunluktan sonra da, "Ama çok yorgunum," dedi.

"Yeterince iş yaptın," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe, "dinlenmek ister misin?"

"Henüz değil. Önce öykümün iyi sonunu da yaşamak isterim. Söylediğiniz gibiyse ve ben görevimi yerine getirmişsem... o zaman kurtarıcı neden hâlâ burada değil? Daha ne bekliyor?"

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe usulca, "daha ne bekliyor?"

Bastian heyecandan ellerinin nemlendiğini hissediyordu. "Yapamam ki," dedi, "ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hem belki aklıma gelen isim de doğru isim değildir."

Atreju, "Size bir şey daha sorabilir miyim?" diyerek konuşmayı yeniden başlattı.

Çocuk İmparatoriçe gülümseyerek başını salladı.

"Neden ancak yeni bir isim alırsanız sağlığınıza kavuşabilirsiniz?"

"Tüm varlıklar ve şeylere gerçekliklerini ancak doğru bir isim verir. Yanlış isim her şeyi gerçekdışı yapar. Yalanın yaptığı budur."

"Belki de kurtarıcı size vermesi gereken doğru ismi bilmiyordur henüz."

"Hayır," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe, "biliyor."

İkisi de susup oturdular yine.

"Evet," dedi Bastian, "biliyorum. Seni görünce hemen bildim adını. Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Atreju başını kaldırıp baktı.

"Belki de gelmek istiyor da yalnızca nasıl yapacağını bilmiyor."

"Hiçbir şey yapması gerekmez," dedi Çocuk İmparatoriçe, "beni yalnız kendisinin bildiği yeni ismimle çağırmaktan başka. Bu yeterli olur."

Bastian'ın yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Doğrudan denese miydi? Ama ya yeterli olmazsa? Ya aslında aldanıyorsa? Ya ikisi, hiç de ondan değil de, bambaşka bir kurtarıcıdan söz ediyorlarsa? Gerçekten kendisini kastedip kastetmediklerini nereden bilebilirdi ki?

"Acaba," diyerek sonunda yeniden başladı Atreju, "başka birinin değil de kendisinin kastedildiğini hâlâ anlamamış olması mümkün mü?"

"Hayır," dedi Çocuk İmparatoriçe, "aldığı bütün işaretlerden sonra bu kadar akılsız olamaz."

"Deniyorum işte!" dedi Bastian. Ama sözcüğü dudaklarından çıkaramadı.

Ya gerçekten yeterli olursa? O zaman bir biçimde Fantazya'ya gitmiş olurdu. Ama nasıl? Belki bir başkalaşıma da uğraması gerekirdi. O zaman ne hale gelecekti? Belki de acı verirdi ya da kendinden geçerdi. Hem Fantazya'ya gitmeyi gerçekten istiyor muydu acaba? Atreju ile Çocuk İmparatoriçe'nin yanına gitmek istiyordu ama orada kaynayan bütün o canavarların yanına gitmeyi hiç de istemiyordu.

"Belki de," diye fikir yürüttü Atreju, "cesarete ihtiyacı vardır?"

"Cesaret mi?" diye sordu Çocuk İmparatoriçe. "Benim adımı söylemek cesaret mi gerektirirmiş?"

"O zaman," dedi Atreju, "onu alıkoyabilecek yalnızca bir neden daha biliyorum."

"Neymiş?"

Atreju söylemeden önce duraksadı.

"İstemiyor, hepsi bu. Siz ve Fantazya ona bir şey ifade etmiyorsunuz. Vız geliyoruz biz ona."

Çocuk İmparatoriçe, Atreju'ya kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Hayır! Hayır!" diye haykırdı Bastian. "Buna inanamazsınız! Kesinlikle öyle değil! Ah, lütfen, lütfen hakkımda böyle düşünmeyin! Beni duymuyor musunuz? Öyle değil, Atreju!"

"Bana söz verdi, gelecek," dedi Çocuk İmparatoriçe. "Gözlerinden okudum."

"Evet, doğru!" diye bağırdı Bastian. "Hemen geleceğim yalnız her şeyi bir kez daha iyice düşünmem gerek. O kadar basit değil bu."

Atreju başını eğdi, ikisi yine uzun süre suskun beklediler. Ama kurtarıcı görünmüyordu, hiç değilse kendini onlara hissettirmeye çabaladığını gösterecek en ufak bir işaret bile yoktu.

Bastian ansızın tüm tombulluğu, çarpık bacakları ve sapsarı yüzüyle karşılarına çıksa nasıl olacağını canlandırıyordu hayalinde. Çocuk İmparatoriçe'nin, "*Sen* ne arıyorsun burada?" derken yüzünde oluşacak düş kırıklığını tam anlamıyla görebiliyordu.

Hatta Atreju da gülerdi belki.

Bu hayalle Bastian'ın yüzü utançtan kıpkırmızı oldu.

Doğal olarak onlar bir kahraman bekliyorlardı, bir prens ya da onun gibi birini. Kendini onlara gösteremezdi. Bu tümüyle olanaksızdı. Her şeye seve seve katlanırdı... ama buna değil!

En sonunda Çocuk İmparatoriçe başını kaldırıp baktığında yüzünün ifadesi değişmişti. Atreju, onun bakışlarının büyüklük ve sertliğinden neredeyse irkildi. Ve bu ifadeyi daha önce nerede gördüğünü de biliyordu: Sfenkslerde!

"Bir çarem daha kalıyor," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama bundan istemeyerek yararlanıyorum. Beni buna zorlamasın isterdim."

"Hangi çare?" diye fısıldayarak sordu Atreju.

"Bilsin ya da bilmesin, o da şimdiden Bitmeyecek Öykü'nün içinde. Artık geri çekilmeye hakkı yok, yapamaz da. Bana bir söz verdi, sözünü tutmak zorunda. Ama ben bunu tek başıma yaptıramıyorum."

"Koca Fantazya'da..." diye bağırdı Atreju, "sizin yapamadığınız bir şeyi kim başarabilir?"

"Yalnızca biri," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe, "eğer isterse, Gezgin Dağ'ın İhtiyarı."

Atreju büyük bir şaşkınlık içinde Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu.

"Gezgin Dağ'ın İhtiyarı mı?" diye her sözcüğü vurgulayarak yineledi. "Onun var olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Bundan kuşkun mu var?"

"Bizim çadırlarda yaşlı kişiler, söz dinlemez ve yaramaz oldukları zaman küçük çocuklara söz ederler ondan. Onun, kişinin yaptığı ya da yapmayı ihmal ettiği, hatta hatta düşündüğü ve hissettiği her şeyi defterine yazdığını söylerler; o zaman da bunlar, duruma göre güzel ya da çirkin öyküler olarak orada sonsuza dek yazılı dururmuş sözde. Ben kendim de daha küçükken inanırdım ama sonradan bunun yalnızca, çocukları korkutmak için uydurulmuş bir masal olduğunu düşündüm."

"Masalların ne ifade ettiğini kim bilebilir?" dedi Çocuk İmparatoriçe gülümseyerek.

"Öyleyse onu tanıyorsunuz," dedi Atreju, "onu gördünüz mü?"

Çocuk İmparatoriçe başını iki yana salladı.

"Onu bulursam ilk karşılaşmamız olacak."

"Ayrıca bizim yaşlılar," diye sürdürdü Atreju, "ihtiyarın dağının yerinin tam olarak asla bilinemeyeceğini söylerler; hep,

hiç beklenmedik yerde, kâh orada kâh burada görünürmüş, onunla ancak rastlantı sonucu ya da şans eseri karşılaşılabilirmiş."

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "Gezgin Dağ'ın İhtiyarı aranamaz. Kişi yalnızca bulabilir onu."

"Siz de mi?" diye sordu Atreju.

"Ben de," dedi Çocuk İmparatoriçe.

"Ama ya onu bulamazsanız?"

Çocuk İmparatoriçe bilmecemsi gülümsemesiyle karşılık verdi: "Eğer varsa onu bulacağım. Ve onu bulunca da, o olacak."

Atreju yanıtı anlayamadı. Çekinerek sordu: "O... o da sizin gibi mi?"

"Benim gibi," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe, "çünkü o her şeyde benim karşıtım."

Atreju bu gidişle ondan bir şey öğrenemeyeceğini görüyordu. Ayrıca başka bir düşünce onu tedirgin ediyordu.

"Siz ölümcül hastasınız, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi," dedi neredeyse sertçe, "tek başınıza uzaklara gidemezsiniz. Gördüğüm kadarıyla bütün hizmetkârlarınız sizi terk etmiş. Fuchur ile ben, size nereye olursa olsun seve seve eşlik ederiz ama doğrusunu söyleyeyim, Fuchur'un gücünün buna hâlâ yetip yetmeyeceğini bilmiyorum. Benim de ayağım... artık beni taşımadığını kendiniz de görüyorsunuz ya."

"Teşekkürler, Atreju," diye karşılık verdi Çocuk İmparatoriçe, "cesur ve sadıkça önerin için teşekkürler. Ama sizi yanıma almayı düşünmüyorum. Kişi, Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nı ancak tek başına bulur. Hem Fuchur da artık onu bıraktığın yerde değil. Şimdi o, bütün yaralarının tedavi edildiği, bütün gücünün tazelendiği bir yerde. Sen de Atreju, az sonra sen de aynı yerde olacaksın."

Parmakları AURYN'le oynuyordu.

"Neresi orası?"

"Şimdilik bilmen gerekmez. Oraya uyurken götürülürsün. Neresi olduğunu anlayacağın gün gelecek."

"Ama," diye bağırdı Atreju ve endişesinden tüm saygılı konuşma biçimlerini unuttu, "senin her an ölebileceğini bilirken nasıl uyuyabilirim?"

Çocuk İmparatoriçe yine hafifçe güldü.

"Sandığın kadar terk edilmiş değilim. Burada, senin gözüne görünmeyen nice varlığın bulunduğunu söylemiştim sana. Çevremde senin belleğinin ya da cesaretinin ya da düşüncelerinin sana ait olduğu gibi bana ait olan yedi gücüm var. Sen onları göremezsin, duyamazsın bile, ama şu anda hepsi de yanımda. Onlardan üçünü, sizi korusunlar diye Fuchur ile senin yanında bırakmak istiyorum. Dördünü yanıma alıyorum, onlar bana eşlik ederler. Sense Atreju, korkmadan uyuyabilirsin."

Çocuk İmparatoriçe'nin sözleriyle, büyük arayış sırasında içinde birikmiş tüm yorgunluk birden karanlık bir sis perdesi gibi çöktü Atreju'nun üzerine. Ama taş gibi ağır bitkinlik yorgunluğu değildi bu; tersine, huzur dolu ve yumuşak bir uyku özlemiydi. Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'ne daha o kadar çok şey sormak istemişti ki... ama o, konuşmasıyla Atreju'nun yüreğindeki tüm dileklerin önünü kesmişti sanki, geriye yalnız bir tanesini, zapt edilmez bir isteği bırakmıştı; uyku isteğini. Atreju'nun gözleri kapandı ve oturduğu yerde, başı aşağı düşmeden, karanlıklara daldı.

Kulenin saati on biri vuruyordu.

Atreju Çocuk İmparatoriçe'nin yumuşak ve hafif sesiyle bir buyruk verdiğini duydu, sesi çok uzaklardan geliyordu, ardından da güçlü kollar tarafından kaldırılıp götürüldüğünü hissetti.

Çevresi uzun zaman karanlık ve sıcaktı. Çok, çok sonra harika bir ıslaklığın kuru, çatlak dudaklarına değip boğazından aktığını hissedince hafifçe uyandı. Çevresinde bütün duvarları altındanmış gibi duran büyük bir mağara gibi bir şey gördü belli belirsiz. Beyaz uğur ejderhasının da yanında yattığını gördü. Mağaranın ortasından bir pınar fışkırıyordu, pınarın çevresinde de birbirlerini kuyruklarından ısıran, biri açık, biri koyu renkli iki yılan bulunduğunu gördü ya da daha çok, hissetti.

Ama sonra görünmez bir el gözlerine dokundu ve bu, anlatılamayacak kadar iyi geldi ona; yeniden derin, düşsüz bir uykuya daldı.

Aynı saatlerde Çocuk İmparatoriçe Fildişi Kule'yi terk ediyordu. Dört görünmez hizmetkârı tarafından çekilen ve bu yüzden de sanki kendiliğinden ağır ağır süzülerek ilerliyormuş gibi görünen camdan bir tahtırevanın içinde, yumuşak ipek yastıklara yaslanmış yatıyordu.

Labirent bahçenin, daha doğrusu ondan artakalanların arasından geçtiler, patikaların çoğu hiçliğe çıktığı için sık sık yol değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Sonunda düzlüğün en dış kenarına varıp da labirentten çıktıklarında, görünmez taşıyıcılar durdular. Bir buyruk bekler gibiydiler. Çocuk İmparatoriçe yastıkların arasında doğrulup geriye, Fildişi Kule'ye bir baktı. Ve yeniden yastıklarına gömülürken, "İlerleyin!" dedi. "Yalnızca ilerleyin... herhangi bir yere!"

Bir rüzgâr kar beyazı saçlarını uçurdu. Saçları, cam tahtırevanın ardı sıra, uzun, ağır bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

XII.
Gezgin Dağ'ın İhtiyarı

abirent çoktan gerilerde kalmıştı. Şimdi, çatlak dağ yamaçlarından gümbürdeyerek çığlar yuvarlanıyor, dorukları buzdan zırhlarla kaplanmış kaya kuleleri arasında kar fırtınaları uğulduyordu; fırtına, mağaralarla boğazların içinde uğulduyor, sonra yeni baştan buzulların engin yüzeyini süpürüyordu. Burası için alışılmadık bir hava değildi bu, çünkü Kader Dağları –adı böyleydi– tüm Fantazya'daki en büyük, en yüksek dağlardı; en heybetli tepesi, kelimenin tam anlamıyla gökleri delerdi.

Bu sonsuz buz bölgesine çıkmaya en yürekli dağcılar bile cesaret edemezdi. Ya da daha doğru bir deyişle, birinin çıkmayı başardığından bu yana öylesine uzun zaman geçmişti ki artık kimse bilmiyordu bunu. Çünkü bu da, Fantazya İmparatorluğu'nda çok olan anlaşılmaz yasalardan biriydi: Kader Dağları'na birinin çıkabilmesi için, daha önce bunu başarmış kişinin büsbütün unutulmuş ve ona tanıklık edecek tunçtan ya da taştan hiçbir yazıt kalmamış olması gerekiyordu. Böylece tırmanmayı başaran herkes ilk olacaktı.

Bu tepelerde birkaç dev buzcu dışında hiçbir canlı, varlığını sürdüremezdi... onlar da gerçekten canlı varlık sayılırlarsa; çünkü öylesine akıl almaz ağırlıkta hareket ederlerdi ki tek bir adım atmaları için yıllar, küçük bir gezinti yapmaları için yüzyıllar gerekirdi. Böylece, yalnız kendileri gibilerle ilişki kurarlardı, geri kalan Fantazya dünyasının varlığından zerre kadar haberleri yoktu. Kendilerini evrenin biricik canlı varlığı bilirlerdi.

Şimdi de eğri büğrü yollardan, buz parıltılı dikey yamaçlardaki pek ayak basılamayacak kaya çıkıntılarından, bıçak gibi keskin sırtlardan ve derin uçurumlarla yarıkların arasından ilerleyerek gitgide doruğa yaklaşan o ufacık noktaya, iyice aptallaşmış halde bön bön bakıyorlardı.

İçinde Çocuk İmparatoriçe'nin yattığı ve dört görünmez gücü tarafından çekilen tahtırevandı bu. Çevreyle hiç karşıtlık yaratmıyordu çünkü camı saydam bir buz parçasına benziyor, Çocuk İmparatoriçe'nin beyaz giysisiyle saçları da çevredeki kardan hemen hemen hiç ayırt edilmiyordu.

Uzun zamandır yollardaydı Çocuk İmparatoriçe; birçok gün ve gece, yağmurda ve kızgın güneşte, zifiri karanlıkta ve ay ışığında, dört güç, tahtırevanı Çocuk İmparatoriçe'nin emrettiği gibi hep ileriye çekmişti; hep ileriye, herhangi bir yere. Kendisi için dayanılabilir olanla dayanılmaz olan arasında bir fark gözetmiyordu Çocuk İmparatoriçe; tıpkı eskiden imparatorluktaki her şeyi, karanlıkla ışığı, güzelle çirkini bir tuttuğu gibi. Her şeyle karşılaşmaya hazırdı çünkü Gezgin Dağ'ın İhtiyarı hem her yerde olabilir hem hiçbir yerde olmayabilirdi.

Gene de dört görünmez gücünün tuttuğu yolun seçimi büsbütün rasgele değildi. Artık her tarafı yutmuş hiçlik, onlara çıkış yolu olarak çoğunlukla tek bir geçit bırakıyordu yalnızca. Bu, kimi zaman bir köprü, kimi zaman bir mağara ya da arasından ancak sıyrılabildikleri bir kapı, hatta kimi zaman da bir deniz ya da deniz kolunun dalgaları oluyordu; o zaman güçler ölümcül hastayla tahtırevanı dalgaların üzerinde taşıyorlardı çünkü bu güçler için sıvı ile katı arasında bir fark yoktu.

Böylece sonunda Kader Dağları'nın buz kesmiş "doruklar" dünyasına çıkmışlardı ve dur durak bilmeden, yorgunluk nedir bilmeden çıkmaya devam ediyorlardı. Çocuk İmparatoriçe onlara başka bir buyruk vermedikçe de çıkmaya devam ederlerdi. Oysa o, yastıkların arasında yatıyordu; gözlerini kapamış, hiç kıpırdamıyordu. Çoktandır böyle yatmaktaydı. Söylediği son

söz, Fildişi Kule'den ayrılırken buyurduğu, o "herhangi bir yere" sözüydü.

Tahtırevan şimdi derin bir kaya yarığının arasından, birbirinden tahtırevanın genişliğinden daha ayrık olmayan iki kaya duvarının arasındaki bir kesikten ilerliyordu. Zemin, metrelerce kalınlıkta olabilecek gevşek karla örtülüydü ama görünmez taşıyıcılar kara batmıyor, arkalarında ayak izi bile bırakmıyorlardı. Kaya aralığının dibi çok karanlıktı çünkü gün ışığı ta yukarıda dar bir şerit halindeydi yalnızca. Yol hafifçe yukarı doğru çıkıyor, tahtırevan yükseldikçe gün ışığı şeridi de yakınlaşıyordu. Sonra birden, kaya duvarları hemen hemen hiç umulmayacak bir biçimde yana açılıp bembeyaz ışıldayan geniş bir düzlüğü açığa çıkardı. Burası en yüksek yerdi çünkü Kader Dağları başka çoğu dağ gibi sivri bir tepeyle değil, tüm araziyi kaplayan yaylayla doruğa varırdı.

Ama şimdi şaşılacak bir biçimde, düzlüğün ortasında tuhaf görünüşlü küçük bir dağ yükseliyordu. Oldukça dar ve yüksekti dağ; Fildişi Kule'ye benziyordu ama ışıl ışıl maviydi. Ters çevrilmiş dev buz çivileri gibi, gökyüzüne uzanan tuhaf biçimli birçok çataldan oluşuyordu. Dağın hemen hemen yarı yüksekliğinde de, böyle üç tane çatal ucun üzerinde ev büyüklüğünde bir yumurta duruyordu.

Yumurtanın çevresindeki yarım dairenin üzerinden ve arkasından kocaman bir orgun boruları gibi daha büyük mavi çatallar çıkıyor ve asıl doruğu oluşturuyordu. Kocaman yumurtanın bir kapı ya da pencere gibi görünen yusyuvarlak bir deliği vardı. Delikte de, karşıdan tahtırevana bakan bir yüz görünüyordu şimdi.

Çocuk İmparatoriçe bu bakışı hissedince gözlerini açıp ona karşılık verdi.

"Durun!" dedi yavaşça. Görünmez güçler durdu.

Çocuk İmparatoriçe doğruldu.

"Bu o," diye devam etti. "Yolun ona kadar olan son bölümünü tek başıma gitmem gerekiyor. Beni burada bekleyin; her ne olursa olsun."

Yumurtanın yuvarlak deliğindeki yüz kaybolmuştu.

Çocuk İmparatoriçe tahtırevandan inip uçsuz bucaksız kar yüzeyi üzerinde yola koyuldu. Zahmetli bir yürüyüştü çünkü Çocuk İmparatoriçe yalınayak, kar ise buzluydu. Her adımında buz kabuğunu kırıyor ve cam sertliğindeki buzla örtülü kar, narin ayaklarını kesiyordu. Buzlu rüzgâr beyaz saçlarıyla giysisini hırpalıyordu.

En sonunda mavi dağa ulaşmış, cam parlaklığındaki çatalların önünde duruyordu.

Kocaman yumurtanın yuvarlak ve karanlık deliğinden uzun bir merdiven sarkıtıldı. Gerçekte yumurtanın içine sığabileceğinden çok daha uzundu. Sonunda merdiven mavi dağın eteklerine kadar indi. Onu tuttuğunda, tümüyle birbirine asılmış harflerden oluştuğunu gördü Çocuk İmparatoriçe; her basamak bir satırdı. Merdivenden çıkmaya koyuldu, satır satır tırmanırken bir yandan da sözcükleri okuyordu:

GERİ DÖN GERİ DÖN GELME GELME
HİÇBİR ZAMAN HİÇBİR YERDE
KARŞILAŞAMAZSIN BENİMLE
VAZGEÇ DÖN GERİ
ENGELLEMEK ZORUNDAYIM SENİ
DÖN GERİ SÖZ DİNLE UĞRAŞMA
KARŞILAŞTIN MI İHTİYAR ADAMLA
OLMAYACAK ŞEY OLUR
BAŞLANGIÇ SONU BULUR

GERİ DÖN GERİ DÖN YUKARI ÇIKMA
UĞRARSIN YOKSA BENZERSİZ ŞAŞKINLIĞA

Çocuk İmparatoriçe yeniden güç toplamak için duraksayıp yukarı baktı. Merdiven daha yükseğe çıkıyordu. Şimdiye dek yarısını bile geride bırakmamıştı.

"Gezgin Dağ'ın İhtiyarı," dedi yüksek sesle, "karşılaşmamızı istemiyorsan bana merdiveni yazman da gerekmezdi. Gelme yasağın beni sana getiren şey oluyor." Ve çıkmaya devam etti.

SEN NE YARATIRSAN VE NEYSEN
BEN TARİHÇİ OLARAK KORURUM AYNEN
BİR ZAMANLAR HAYAT DOLU OLAN HER ŞEY
HARF OLUP CANSIZLAŞIR ÖLÜR
DEĞİŞMEZ BİR ŞEY
ŞİMDİ BANA ULAŞMAYA ÇALIŞMA
BİR UĞURSUZLUK OLACAK YOKSA
SENİNLE BAŞLAYAN ŞEY BURADA BİTİYOR
SEN ASLA YAŞLANMAYACAKSIN ÇOCUK İMPARATOR
BEN İHTİYAR HİÇ SENİN GİBİ GENÇ OLMADIM
SENİN UYARDIĞINI BEN YATIŞTIRIRIM
KENDİNİ ÖLMÜŞ GÖRMEK
HAYATA YASAK

Çocuk İmparatoriçe soluklanmak için yine durmak zorunda kaldı. Artık çok yükseklerdeydi, merdiven de kar fırtınasında bir dal gibi sallanıyordu. Çocuk İmparatoriçe buzlu harf-basamaklara sıkı sıkı yapışıp merdivenin son bölümünü de tırmandı.

VE KULAK ASMIYORSUN HÂLÂ
MERDİVENİN ONCA ANLAMLI UYARISINA
ZAMANDA VE MEKÂNDA OLAMAYACAK ŞEYİ

YAPMAYA HAZIR GÖRÜYORUM SENİ
ARTIK SENİ TUTAMAM BÖYLE OLUNCA
HOŞ GELDİN ÖYLEYSE İHTİYARIN YANINA

Bu son basamağı da arkasında bırakınca hafif bir soluk verdi Çocuk İmparatoriçe ve üstüne başına baktı. Bol, beyaz giysisi parçalanmış, harf merdiveninin tüm enine çizgilerine, çengellerine ve dikenlerine takılıp kalmıştı. Harflerin ona karşı iyi niyetli olmaması yeni bir şey değildi onun için. Kendisi de onlara karşı aynı şeyi hissediyordu zaten.

Karşısında yumurtayı ve içinde merdivenin son bulduğu yuvarlak deliği görüyordu. İçeri girdi. Delik bir anda kapandı arkasından. Çocuk İmparatoriçe zifiri karanlıkta kıpırdamadan durdu, olacakları bekledi.

Ama uzun zaman hiçbir şey olmadı.

Sonunda Çocuk İmparatoriçe karanlığa doğru yavaşça seslendi: "Buradayım." Sesi, büyük ve boş bir salondaki gibi yankılandı... yoksa ona aynı sözcüklerle yanıt veren, bir başka, çok daha derin bir ses miydi?

Sonra sonra zayıf, kırmızımsı bir ışık görebildi karanlıkta. Yumurta biçimli yerin tam ortasında açılmış olarak havada duran bir kitaptan yayılıyordu bu. Kitap, Çocuk İmparatoriçe'nin kapağını görebileceği biçimde eğik duruyordu. Bakır rengi ipekle ciltlenmişti ve Çocuk İmparatoriçe'nin boynunda taşıdığı Mücevher'in üstündeki gibi, kitabın üstünde de birbirlerini kuyruklarından ısırarak oval oluşturan iki yılan görülüyordu. Ovalin içinde de kitabın adı vardı:

Bitmeyecek Öykü

Bastian'ın aklı karıştı. Bu onun okuduğu kitabın ta kendisiydi! Kitaba bir kez daha baktı. Evet, hiç kuşku yoktu, sözü edilen, elinde tuttuğu kitaptı. Ama bu kitap kendi içinde nasıl olabiliyordu?

Çocuk İmparatoriçe yaklaşmıştı, havada asılı duran kitabın öbür tarafında bir adamın yüzünü görüyordu şimdi ve yüz, kitabın açık sayfalarından yansıyan mavimsi bir ışıkla aydınlanıyordu. Işıltı, kitaptaki mavi-yeşil renkli yazıdan çıkıyordu.

Adamın yüzü, asırlık bir ağacın kabuğu gibi görünüyordu, kırışıklıklarla öylesine yarılmıştı. Sakalı beyaz ve uzundu, gözleri de karanlık yuvalarında o denli derinde duruyordu ki görünmez olmuştu. Başında kukuletası olan mavi bir keşiş giysisi giymişti; elinde de, kitaba yazı yazdığı bir kalem tutuyordu. Başını kaldırıp bakmadı.

Çocuk İmparatoriçe uzun süre ses çıkarmadan durup onu seyretti. Yazdığı gerçek bir yazı değildi; daha çok, kalemi boş sayfaların üzerinde ağır ağır kayıyor ve harflerle sözcükler kendiliğinden oluşuyor gibiydi, sanki boşluktan ortaya çıkıyordu.

Çocuk İmparatoriçe orada yazılı şeyi okudu, o anda olan şeyin ta kendisiydi bu, yani, "Çocuk İmparatoriçe orada yazılı olan şeyi okudu..."

"Olan şeyi yazıyorsun," dedi.

"Yazdığım her şey oluyor," oldu yanıt. Bu da, Çocuk İmparatoriçe'nin kendi sesinin yankısı gibi duyduğu o derin, boğuk sesti yine.

Tuhaf olan, Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın ağzını açmamış olmasıydı. Kendisinin ve Çocuk İmparatoriçe'nin sözlerini yazıya dökmüş, böylece Çocuk İmparatoriçe de onları duymuştu; sanki

onun az önce konuştuğunu hatırlıyormuş gibi. "Sen ve ben," diye sordu "ve tüm Fantazya... her şey bu kitapta kayıtlı mı?"

İhtiyar yazdı ve aynı anda Çocuk İmparatoriçe onun yanıtını duydu: "Öyle değil. Bu kitap tüm *Fantazya'dır* ve sen ve ben."

"Ya bu kitap nerede?"

"Kitapta," oldu ihtiyarın yazdığı yanıt.

"Öyleyse bu yalnızca bir yansımanın yansıması mı?" diye sordu Çocuk İmparatoriçe.

İhtiyar yazdı ve Çocuk İmparatoriçe onun şöyle dediğini duydu: "Bir aynaya yansıyan ayna ne gösterir? Bunu biliyor musun, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi?"

Çocuk İmparatoriçe bir süre sustu, ihtiyar da aynı anda onun sustuğunu yazdı.

Sonra Çocuk İmparatoriçe yavaşça konuştu: "Yardımına ihtiyacım var."

"Biliyorum," dedi ihtiyar ve yazdı.

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "öyle olmalı herhalde. Sen Fantazya'nın belleğisin ve şu ana kadar olan her şeyi biliyorsun. Ama kitabın sonraki sayfalarını çevirip neler olacağına bakamaz mısın?"

"Boş sayfalar," oldu yanıt. "Yalnızca geriye, olmuş olana bakabilirim ben. Yazarken okuyabiliyorum onu. Okuduğum için de biliyorum. Ve bunları, oldukları için yazdım. Böylece Bitmeyecek Öykü benim ellerimle kendi kendini yazıyor."

"Öyleyse sana neden geldiğimi bilmiyorsun."

İhtiyar yazarken Çocuk İmparatoriçe onun boğuk sesinin, "Hayır," dediğini duydu. "Hem keşke gelmeseydin. Benim aracılığımla her şey değişmez ve kesin olur... sen de, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi. Bu yumurta senin mezarın ve kefenin. Sen Fantazya'nın belleğine girdin. Buradan çıkmayı nasıl istersin?"

"Her yumurta," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe, "yeni bir yaşamın başlangıcıdır."

"Doğru," diye yazdı ve söyledi ihtiyar, "ama ancak kabuğu kırılırsa."

"Sen onu açabilirsin," diye bağırdı Çocuk İmparatoriçe, "beni içeriye sen aldın."

İhtiyar başını iki yana salladı ve bunu yazdı.

"Bunu yaratan senin gücündü. Ama mademki buradasın, gücün de yok artık. Burada temelli hapsolduk. Doğrusu, gelmeyecektin buraya! Bu, Bitmeyecek Öykü'nün sonudur."

Çocuk İmparatoriçe gülümsüyor, en ufak tedirginlik göstermiyordu.

"Sen ve ben başaramayız," dedi, "ama yapabilecek biri var."

"Yeni bir başlangıç yaratmayı," diye yazdı ihtiyar, "ancak bir insan başarabilir."

"Evet," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe, "bir insan."

Gezgin Dağ'ın İhtiyarı bakışlarını ağır ağır kaldırdı, Çocuk İmparatoriçe'ye ilk kez baktı. Sanki bakış evrenin öteki ucundan geliyordu; öylesine uzaktan, öylesine karanlıktan. Çocuk İmparatoriçe ona altın gözleriyle karşılık verip karşısında dayandı. Sessiz, hareketsiz bir savaş gibiydi bu. Sonunda ihtiyar yine kitabının üzerine eğilip yazdı: "Sana da konmuş sınırlar var! Onlara saygı duymalısın."

"Duyuyorum," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama sözünü ettiğim ve beklediğim kişi sınırları çoktan aştı. Senin yazdığın kitabı okuyor ve konuştuğumuz her sözü duyuyor. Yanımızda yani."

İhtiyar yazarken Çocuk İmparatoriçe onun, "Doğru," diyen sesini duydu, "o da artık geri dönemeyeceği biçimde Bitmeyecek Öykü'nün içinde çünkü bu onun kendi öyküsü."

"Anlat bana!" diye buyurdu Çocuk İmparatoriçe. "Sen ki Fantazya'nın belleğisin, anlat onu bana... en baştan, yazdığın gibi, sözcüğü sözcüğüne!"

İhtiyarın yazan eli titremeye başladı.

"Bunu yaparsam her şeyi yeni baştan yazmam gerekir. Her yazdığım da yeni baştan olur."

"Olsun!" dedi Çocuk İmparatoriçe.

Bastian tedirgin olmaya başlıyordu.

Çocuk İmparatoriçe'nin niyeti ne olabilirdi? Ortada kendisiyle ilgili bir şey vardı. Ama ya Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın elinin titremeye başlaması...

İhtiyar yazdı ve söyledi:

"Bitmeyecek Öykü
kendini içerirse eğer,
bu kitaptaki dünya da
yok olur gider!"

Çocuk İmparatoriçe de karşılık verdi:

"Ama kahraman bize katılacak olursa,
yeni hayat fışkırabilir.
Artık karar vermek zorunda!"

"Gerçekten de acımasızsın," dedi ve yazdı ihtiyar. "Bu, sonu olmayan son demektir. Sonsuz tekrarın çemberine gireceğiz. Ondan kurtuluş yoktur."

"Bizim için yok," diye karşılık verdi Çocuk İmparatoriçe; sesi artık yumuşak değil, tersine, elmas gibi sert ve berraktı, "ama onun için de yok... hepimizi kurtarmazsa tabii."

"Her şeyi bir insanın ellerine bırakmayı gerçekten istiyor musun?"

"İstiyorum."

Sonra yavaşça ekledi: "Yoksa başka çare mi biliyorsun?"

İhtiyarın boğuk sesi, "Hayır," demeden önce ortalık uzun süre sessiz kaldı.

İhtiyar yazdığı kitabın üzerine iyice eğildi. Yüzü kukuletayla örtülmüş, görünmez olmuştu.

"Öyleyse senden istediğim şeyi yap!"

Gezgin Dağ'ın İhtiyarı kendini Çocuk İmparatoriçe'nin iradesine bıraktı ve ona, Bitmeyecek Öykü'yü ta en başından anlatmaya başladı.

O anda da kitabın sayfalarından yayılan ışık renk değiştirdi. İhtiyarın kaleminin altında oluşan işaretler de, ışık da kırmızılaşmıştı şimdi. Keşiş giysisiyle kukuletası da bakır rengindeydi artık. Yazarken bir yandan da boğuk sesi çınlıyordu.

Bastian da son derece net bir biçimde işitiyordu onu. Buna karşın ihtiyarın söylediği ilk sözcükler anlaşılmaz sözcüklerdi onun için. Aşağı yukarı şöyleydi bunlar: "Ralpatik ikse rednaerok darnok irak: ibihas."

İlginç, diye düşündü Bastian, neden ihtiyar birdenbire yabancı bir dilde konuşmaya başladı? Yoksa bu da sihirli bir formül mü?

İhtiyarın sesi devam ediyordu ve Bastian onu izlemek zorunda kaldı.

"Bu yazı küçük bir dükkânın camlı kapısın üstündeydi ama kuşkusuz, yalnız loş mekânın içinden, kapının arkasından sokağa bakarken böyle görünüyordu.

Dışarıda soğuk, kasvetli bir kasım sabahı sürmekteydi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, damlalar camdan ve

kuyruklu harflerin üzerinden akıyordu. Kapının arkasından bütün görülebilen, yolun öbür tarafındaki yağmur lekeli bir duvardı."

Bu öyküyü hiç bilmiyorum, diye düşündü Bastian, biraz düş kırıklığıyla; şimdiye kadar okuduğum kitapta bu yok.

İşte, şimdi belli oluyor ki, bunca zaman yanılmışım. İhtiyarın Bitmeyecek Öykü'yü en baştan anlatmaya başlayacağına gerçekten inanmıştım.

"Ansızın kapı öylesine hızla açıldı ki, üstünde asılı küçük bir pirinç çıngırak salkımı heyecanla çıngırdamaya başlayıp bir zaman sakinleşemedi.

Bu gürültüye sebep olan, on yaşlarında, ufak, tombul bir oğlandı. Koyu kahverengi saçları ıslak ıslak yüzüne yapışıyor, paltosu yağmurdan sırılsıklam olmuş, suları damlıyordu; sırtında, omuzlarından geçen kayışlara bağlı bir okul çantası taşımaktaydı. Biraz solgun ve soluk soluğaydı ama az önceki telaşının tam tersine, şimdi açık kapının eşiğinde dikilmiş duruyordu..."

Bastian bunları okuyup bir yandan da Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın derin sesini duyarken, kulakları uğuldamaya, gözleri kararmaya başladı.

Anlatılan kendi öyküsüydü! Ve bu, Bitmeyecek Öykü'ydü. Bastian, şimdiye dek kendini okuyucusu saydığı kitaptaki kişi olarak ortaya çıkıyordu! Kim bilir, yine yalnızca okuyucu olduğuna inanan başka hangi okuyucu tam şu anda kendisini okumaktaydı... Sonsuza kadar gidecekti böyle!

Şimdi Bastian'ı korku sarmıştı. Birden, artık soluk alamadığı duygusuna kapıldı. Kendini görünmez bir hapishaneye kapatılmış gibi hissediyordu. Bırakmak istiyor, artık okumayı sürdürmek istemiyordu.

Ama Gezgin Dağı'nın İhtiyarı'nın derin sesi anlatmaya devam ediyordu,

ve Bastian buna karşı bir şey yapamıyordu. Kulaklarını kapatıyor ama bir yararı olmuyordu çünkü ses kendi içinde çınlıyordu. Öyle olmadığını bile bile, öykünün kendisininkine benzerliğinin, çılgınca bir rastlantı olduğu düşüncesine sıkı sıkı tutunuyordu hâlâ

ama derin ses, acımasızca devam ediyordu konuşmaya

ve Bastian, onun ne söylediğini çok açık bir biçimde duydu:

"...bir gram nezaket yok sende, yoksa hiç değilse kendini tanıtırdın önce."

"Adım Bastian," dedi çocuk. "Bastian Balthasar Bux."

O anda Bastian büyük bir şey keşfetti: İnsan, dileğinin yerine gelmeyeceğini bildiği sürece –belki de yıllar boyu– bir şey dileyebiliyordu. Ama dilediği düşün gerçekleşme olasılığı ansızın karşısında durunca, o zaman bir tek şey diliyordu: Onu hiç dilememiş olmayı.

En azından Bastian'a böyle oldu.

Dileğinin gerçekleşmesine ramak kala, yapabilse arkasına bakmadan kaçardı oradan. Ne var ki, kaçamazdı artık. Bu

yüzden, kuşkusuz hiç mi hiç işe yaramayacak bir şey yaptı: Sırtüstü yatan bir böcek gibi, ölüymüş gibi yaptı. Sanki yokmuş gibi davranmak istiyordu; kımıldamamak ve olabildiğince küçülmek istiyordu.

Gezgin Dağ'ın İhtiyarı anlatmayı ve aynı anda da yeni baştan yazmayı sürdürdü; Bastian'ın kitabı nasıl çaldığını, nasıl okulun çatı katına saklanıp okumaya başladığını anlattı. Sonra Atreju'nun arayışı bir kez daha başladı; Atreju Kadim Morla'ya geldi ve Derin Uçurum'da, Bastian'ın çığlığını duyduğu yerde, Ygramul'un ağının içinde Fuchur'u buldu. Bir kez daha ihtiyar Urgl tarafından tedavi edilip Engywuck tarafından aydınlatıldı. Tılsımlı üç kapıdan geçti, Bastian'ın görüntüsünün içine girip Uyulâla'yla konuştu. Sonra rüzgâr devleri, Hayalet Kent ve Gmork, Atreju'nun kurtuluşu ve Fildişi Kule'ye dönüşü geldi. Bu arada Bastian'ın başından geçen her şeyi de anlatıyordu; mumları yakışı, Çocuk İmparatoriçe'yi görüşü ve onun, Bastian'ın gelmesini boş yere bekleyişi. Ve bir kez daha Çocuk İmparatoriçe Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nı aramak üzere yollara düştü, harf merdivenden bir kez daha çıkıp yumurtanın içine girdi, ikisinin yapmış oldukları ve Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın Bitmeyecek Öykü'yü yazmaya ve anlatmaya başlamasıyla son bulan tüm konuşma, sözcüğü sözcüğüne bir kez daha geçti.

Ve burada her şey yine en baştan başladı –değiştirilmemiş ve değiştirilemez olarak– ve yine her şey Çocuk İmparatoriçe'yle Bitmeyecek Öykü'yü bir kez daha yazıp anlatmaya başlayan Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın karşılaşmasıyla son buldu...

...ve sonsuza kadar böyle sürüp gidecekti çünkü olayların akışı içinde bir şeyin değişebilmesi tümüyle olanaksızdı. Yalnız

o, Bastian girebilirdi araya. Kendisi de çembere hapsolmak istemiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Öykü artık bin kez yinelenmiş gibi geliyordu ona; hayır, sanki öncesi ve sonrası yokmuş da her şey her zaman için aynı anda varmış gibiydi. İhtiyarın elinin neden titrediğini şimdi anlıyordu. Sonsuz tekrarın çemberi, sonu olmayan sondu!

Gözyaşlarının yüzüne aktığını hissetmiyordu Bastian. Birden, neredeyse bilinçsizce haykırdı: "Ayçocuk! Geliyorum!"

Aynı anda birçok şey birden oldu.

Kocaman yumurtanın kabuğu dehşetli bir güçle parçalara ayrıldı, bu sırada boğuk bir gök gürültüsü duyuldu. Sonra uzaklardan bir fırtına kopup geldi.

ve Bastian'ın dizlerinin üzerinde tuttuğu kitabın sayfalarından çıktı; öyle ki, kitabın yaprakları şiddetle uçuşmaya başladı. Bastian fırtınayı saçlarında ve yüzünde hissediyor, rüzgâr neredeyse soluğunu kesiyordu; yedi kollu şamdanın mum alevleri dans ediyor, enlemesine yatıyordu. Sonra, daha da müthiş ikinci fırtına kopup kitaba girdi ve mumlar söndü.

Kulenin saati on ikiyi vuruyordu.

XIII.

Gece Ormanı Perelin

eraklanma Ayçocuk, geliyorum!" diye karanlığa doğru bir kez daha bağırdı Bastian. İsimden tüm içini dolduran, anlatılmaz tatlılıkta avutucu bir gücün yayıldığını hissediyordu. Onun için de üst üste birkaç kez yineledi: "Ayçocuk! Ayçocuk! Geliyorum, Ayçocuk! Şimdi oradayım! Meraklanma!"

Ama neredeydi?

En ufak ışık görmüyordu ama çevresini saran artık çatı katının dondurucu zifiri karanlığı değil, içinde kendini güvende ve mutlu hissettiği, sıcak, kadife gibi yumuşacık bir karanlıktı.

İçindeki tüm korku ve sıkıntılar boşalmıştı. Bunları uzak geçmişteki bir şey gibi anımsıyordu yalnızca. Hatta kendini öyle keyifli ve hafif hissediyordu ki sessizce gülüyordu bile.

"Ayçocuk, neredeyim ben?" diye sordu.

Gövdesinin ağırlığını hissetmez olmuştu. Elleriyle çevresini yokladı, boşlukta durduğunu anladı. Minderler, sert bir zemin yoktu artık.

Hiç bilmediği, olağanüstü bir kurtulmuşluk ve sınırsız özgürlük duygusuydu bu. Bir zamanlar ona ağırlık vermiş ve onu sıkmış şeylerin hiçbiri ona ulaşamazdı artık.

Acaba uzayın herhangi bir yerinde boşlukta mı duruyordu? Ama uzayda yıldızlar vardı; oysa o, buna benzer bir şey görmüyordu. Yalnızca kadifemsi karanlık vardı ve Bastian ömründe hiç ama hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini. Yoksa ölmüş müydü?

"Ayçocuk, neredesin?"

Ve o zaman, kendisine yanıt veren ve belki de Bastian hiç farkında olmadan şimdiye dek birçok kez yanıt vermiş olan, kuş sesi gibi incecik bir ses duydu. Onu çok yakından duyuyordu ama hangi doğrultudan geldiğini söyleyemezdi.

"Buradayım, Bastian'ım."

Ayçocuk kendine özgü bir biçimde şakıyarak güldü.

"Başka kim olabilirdim ki? Bu güzel adı daha biraz önce sen verdin ya bana. Sana teşekkür ederim. Yanıma hoş geldin, kurtarıcım ve kahramanım."

"Biz neredeyiz, Ayçocuk?"

"Ben senin yanındayım, sen de benim."

Düşteki bir konuşma gibiydi ama Bastian düş görmediğinden kesinlikle emindi.

"Ayçocuk," diye fısıldadı, "şimdi bu son mu?"

"Hayır," diye yanıtladı o. "Başlangıç."

"Fantazya nerede, Ayçocuk? Ötekiler nerede? Atreju ile Fuchur nerede? Yoksa herkes kayıp mı oldu? Ya Gezgin Dağ'ın İhtiyarı ile kitabı? Onlar artık yok mu?"

"Fantazya senin dileklerinden yeniden oluşacak, Bastian'ım. Dileklerin benim aracılığımla gerçek olacak."

"Benim dileklerimden mi?" diye yineledi Bastian şaşalayarak.

"Ama bana Dilekler Hâkimi dendiğini biliyorsun," diyen tatlı sesi duydu. "Kendin için ne diliyorsun?"

Bastian düşündü, sonra çekinerek sordu: "Kaç dilek hakkım var?"

"İstediğin kadar... ne kadar çok olursa o kadar iyi, Bastian'ım. Fantazya da o derece zengin ve çeşit çeşit olur."

Bastian şaşkın ve çekingendi. Ama birden karşısında bir olasılıklar sonsuzluğu gördüğü için aklına hiçbir dilek gelmiyordu.

"Hiç bilemiyorum," dedi sonunda. Ortalık bir süre sessiz kaldı, en sonunda kuş sesi gibi ince sesi duydu: "Bu kötü."

"Neden?"

"O zaman bir daha Fantazya olmaz da ondan."

Bastian şaşkın şaşkın sustu. Her şeyin ona bağlı olması düşüncesi yüzünden sınırsız özgürlük hissini doya doya yaşayamıyordu.

"Neden bu kadar karanlık, Ayçocuk?" diye sordu.

"Başlangıç her zaman karanlıktır, Bastian'ım."

"Biliyor musun, Ayçocuk, seni bir kez daha görmeyi çok isterdim, tıpkı bana baktığın o andaki gibi."

Yine o hafif, şakıyan gülüşü duydu.

"Neden gülüyorsun?"

"Sevinçliyim de ondan."

"Neye seviniyorsun peki?"

"Az önce ilk dileğini söyledin."

"Onu yerine getirecek misin?"

"Evet, elini uzat!"

Bastian bunu yaptı ve onun, avucuna bir şey koyduğunu hissetti. Ufacıktı bu şey ama tuhaf bir biçimde ağırdı. Bundan bir soğukluk yayılıyor, insana sert ve cansızmış duygusu veriyordu.

"Bu nedir, Ayçocuk?"

"Bir kum tanesi," diye yanıtladı o. "Sınırsız imparatorluğumdan bütün geri kalan bu. Onu sana armağan ediyorum."

"Teşekkürler," dedi Bastian şaşkın şaşkın. Bu armağanı ne yapacağını bilemiyordu doğrusu. Bari canlı bir şey olsaydı!

Hâlâ acaba Ayçocuk benden ne bekliyor, diye düşünürken, birden elinde hafif bir karıncalanma hissetti.

"Şuna bak, Ayçocuk!" diye fısıldadı. "Işıyıp parlamaya başladı! Şurayı görüyor musun... küçük bir alev sardı orayı. İyi de bu bir tohum! Ayçocuk, bu kum tanesi değil! Çimlenmeye başlayan ışıklı bir tohum tanesi bu!"

Onun, "Başardın, Bastian'ım!" dediğini duydu. "Görüyor musun, senin için çok kolay."

Bastian'ın avucundaki noktadan, kadifemsi karanlıkta mucizenin üzerine eğilmiş birbirinden çok değişik iki çocuk yüzünü aydınlatan ve hızla büyüyen anlaşılmaz bir ışık yayılıyordu şimdi.

Bastian elini ağır ağır geri çekti, ışıklı nokta ikisinin arasında küçük bir yıldız gibi asılı kaldı.

Tohum çok hızlı büyüyor, büyümesi izlenebiliyordu. Saplar çıkarıyor, yaprak veriyor ve renk renk ışıldayan, olağanüstü güzel fosforlu çiçekler halinde açan tomurcuklar veriyordu. Daha şimdiden küçük meyveler oluşuyor ve bunlar olgunlaşır olgunlaşmaz minyatür havai fişekler gibi patlayıp çevrelerine yeni tohum taneciklerinden oluşan kıvılcım yağmurları saçıyorlardı.

Yeni tohum taneciklerinden yeni bitkiler büyüdü ama bunların biçimleri değişikti; eğreltiotu yelpazelerine ya da küçük palmiyelere, topkaktüslere, atkuyruklarına ya da dallı budaklı ağaçlara benziyorlardı. Her biri bir başka renkte ışıldıyor, bir başka renk ışık saçıyordu.

Az sonra Bastian ile Ayçocuk'un çevresindeki kadifemsi karanlık, altta, üstte, her yanda, filizlenip büyüyen ışık bitkileriyle doldu. Rengârenk yanan bir top; yeni, ışıklı bir dünya, hiçliğin içinde asılı duruyor, büyüyor, büyüyordu. Onun en ortasında da Bastian ile Ayçocuk el ele oturuyor, şaşkın gözlerle mucizevi oyunu seyrediyorlardı. Bitkilerin yeni yeni biçim ve renkler oluşturmaları bitmek tükenmek bilmeyecek gibi gözüküyordu. Durmadan daha büyük tomurcuklar filizleniyor, durmadan daha zengin şemsiyeler fışkırıyordu. Ve tüm büyüme, tam bir sessizlik içinde oluyordu.

Bir süre sonra bazı bitkiler ayçiçeği boyuna ulaşmıştı bile; evet, hatta birkaçı şimdiden meyve ağacı büyüklüğündeydi. Ispanak yeşili uzun yapraklardan oluşan yelpaze ve fırçalar vardı ya da gökkuşağı renklerinde gözlerle dolu tavuskuşu kuyrukları. Kimi bitkiler, üst üste duran açılmış şemsiyelerden oluşan, mor ipekten pagodalara benziyordu. Birkaç kalın gövde saç örgüsü gibi birbirine sarılmıştı. Saydam oldukları için, içeriden aydınlatılmış pembe camdanmış gibi duruyordu bunlar. Ve kocaman, mavi ve sarı kâğıt fener salkımlarına benzeyen çiçek hevenkleri vardı. Bazı yerlerde binlerce küçük yıldızçiçeği, gümüş parıltılı çağlayanlar gibi yere sarkıyordu ya da uzun, püskül tipi çiçektozu keseli çançiçeklerinden oluşan koyu altın renginde perdeler iniyordu. Ve ışıklı gece bitkileri, gitgide gürleşip sıklaşarak büyüyor, yumuşak bir ışıktan oluşan harika bir örgü halinde iç içe geçiyordu.

"Buna bir isim vermen gerekiyor!" diye fısıldadı Ayçocuk.

Bastian başını salladı, "Perelin," dedi, "Gece Ormanı."

Çocuk İmparatoriçe'nin gözlerinin içine baktı... ve o zaman ilk göz göze gelişlerinde başına gelen şey bir kez daha oldu. Büyülenmiş gibi oracıkta oturuyor, ona bakıyordu Bastian; gözlerini ondan ayıramıyordu, ilk seferinde ölümcül hastayken görmüştü onu ama şimdi çok çok daha güzeldi. Parçalanan giysisi yeni gibiydi yine; ipeğin ve uzun saçlarının lekesiz beyazının üzerindeyse, çok renkli yumuşak ışığın yansımaları oynaşıyordu. Bastian'ın dileği yerine gelmişti.

"Ayçocuk," diye kekeledi sersemlemiş bir halde, "şimdi sağlığın yine yerinde mi?"

O gülümsedi.

"Bunu göremiyor musun Bastian'ım?"

"Sonsuza dek böyle, şimdiki gibi kalsın isterim," dedi Bastian.

"Sonsuz bir andır," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe.

Bastian sustu. Yanıtı anlamamıştı ama hiç kurcalayacak halde hissetmiyordu kendini. Karşısında oturup ona bakmaktan başka istediği yoktu.

Büyüyen ışıklı bitkiler fundalığı, gitgide sık bir dantel oluşturmuştu çevrelerinde; sihirli halılardan oluşan, onları büyük, yuvarlak bir çadır gibi örten, rengârenk yanan bir dokuma. Böylece Bastian dışarıda olup bitenin farkında değildi. Perelin'in büyüdükçe büyüdüğünden, tek tek bitkilerin de gitgide boy attığından habersizdi. Ve hâlâ her yere, içlerinden yeni tohumlar fışkıran, ışıklı, küçük tohum taneleri yağıyordu.

Bastian, Ayçocuk'un bakışlarına dalmış oturuyordu.

Ayçocuk elleriyle onun gözlerini örttüğünde, çok mu yoksa az mı zaman geçtiğini söyleyemezdi Bastian.

Onun, "Neden beni bunca zaman beklettin?" diye sorduğunu duydu. "Neden beni Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'na gitmek zorunda bıraktın? Seni çağırdığım zaman neden gelmedin?"

Bastian yutkundu.

"Çünkü..." diyebildi utangaçça, "düşündüm ki... neler düşünmedim ki... korktum da... ama gerçekte beni görmenden utandım, Ayçocuk."

Ayçocuk elini geri çekip ona şaşkın şaşkın baktı.

"Utandın mı? Neden?"

"Şey..." diye kem küm etti Bastian, "demek istiyorum ki, sana uygun birini bekliyordun muhtemelen."

"Ya sen?" diye sordu Ayçocuk. "Sen bana uygun değil misin?"

"Yani..." diye kekeledi Bastian ve yüzünün kızardığını hissetti, "cesur, güçlü ve güzel birini demek istemiştim işte –bir prens ya da öyle birini–, benim gibi birini değil herhalde."

Gözlerini yere indirmişti ve Ayçocuk'un yine o hafif, şakıyan gülüşünü duyuyordu.

"Gördün mü?" dedi. "İşte, sen de gülüyorsun bana."

Ortalık uzun süre sessiz kaldı. Bastian bakışlarını yeniden kaldırmaya cesaret edebildiğinde, Ayçocuk'un kendisine doğru iyice eğilmiş olduğunu gördü. Yüzü ciddiydi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, Bastian'ım," dedi. "Gözlerimin içine bak!"

Bastian, yüreğinin küt küt çarpmasına ve bu sırada gözlerinin biraz kararmasına karşın bunu yaptı.

Ve o zaman Ayçocuk'un gözlerinin altın aynasında, önceleri henüz küçük ve ta uzakta olan, sonra sonra büyüyüp belirginleşen bir şekil gördü. Hemen hemen kendi yaşlarında bir oğlandı ama ince uzundu ve şaşılacak kadar güzeldi. Duruşu gururlu ve dimdik, yüzü soylu, ince ve sertti. Doğulu bir prens gibi görünüyordu. Başını saran kumaş, tıpkı sırtındaki, dizlerine kadar inen gümüş işlemeli cepken gibi mavi ipektendi. Ayakları, yumuşak has deriden, burunları yukarı kıvrık, uzun, kırmızı çizmeler içindeydi. Sırtında, omuzlarından yere kadar uzanan, dik yakalı, gümüş parıltılı bir pelerin sarkıyordu. Çocuğun en güzel yeri, ince parmaklı ve narin ama aynı zamanda olağanüstü güçlü görünen elleriydi.

Bastian hayranlık dolu, tutkun bakışlarla bakıyordu görüntüye. Bakmaya doyamıyordu. Tam, genç ve güzel kral çocuğunun kim olduğunu sormak üzereyken, onun kendisi olduğunu anlaması bir yıldırım gibi içini titretti.

Ayçocuk'un altın gözlerine yansıyan kendi görüntüsüydü bu! O anda ona olanları sözcüklerle anlatmak çok zor. Onu bir baygınlık gibi kendinden koparıp alan ve çok uzaklara götüren bir tutkunluktu ve bu tutkunluk onu serbest bırakıp da tümüyle kendine döndüğünde, resmini gördüğü o güzel çocuk olarak buldu kendini.

Üstüne başına baktı, her şey Ayçocuk'un gözlerindeki gibiydi; kırmızı deriden zarif, yumuşak çizmeler, gümüş işlemeli mavi cepken, başındaki örtü, parıltılı uzun pelerin, endamı ve... hissedebildiği kadarıyla yüzü de. Ellerine hayranlıkla baktı.

Ayçocuk'a doğru döndü.

O artık orada değildi!

Işıltılı bitki fundalığının oluşturduğu yuvarlak mekânın içinde yalnızdı Bastian.

Dört bir yana doğru bağırdı: "Ayçocuk! Ayçocuk!"

Ama yanıt alamadı.

Çaresiz, yere çöktü. Şimdi ne yapacaktı? Neden Ayçocuk onu yalnız bırakmıştı? Nereye gidecekti şimdi... gerçekten bir yere gidebilirse ve bir kafesin içinde hapsolmuş değilse tabii.

Orada öylece oturmuş, Ayçocuk'u açıklamasız ve vedasız onu terk etmeye iten şeyin ne olabileceğini anlamaya çalışırken, parmakları boynunda, bir zincirin ucunda asılı olan altın bir tılsımla oynuyordu.

Ona baktı ve şaşkınlık çığlığı attı.

AURYN'di bu, Mücevher, Parıltı! Çocuk İmparatoriçe'nin, taşıyıcısını onun temsilcisi yapan işareti! Ayçocuk, Fantazya'nın tüm varlık ve şeylerinin üzerinde etkili olan gücünü ona bırakmıştı. Ve bunu taşıdığı sürece, Ayçocuk yanındaymış gibi olacaktı.

Birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluşturan, biri açık, biri koyu renkli iki yılana uzun uzun baktı. Sonra madalyonu çevirdi ve şaşkınlıkla, arka yüzünde bir yazı buldu. Tuhaf kıvrımlı harflerle yazılmış dört kısa sözcüktü bu:

Ne İstiyorsan
Onu
Yap

Şimdiye dek Bitmeyecek Öykü'de hiç sözü geçmemişti bunun. Atreju yazıyı fark etmemiş miydi?

Ama bu önemli değildi şimdi. Tek önemli olan, sözcüklerin, canının istediği her şeyi yapma iznini ifade etmesiydi; hayır, doğrudan buyruğunu.

Bastian, arasından geçip geçemeyeceğini, geçebilirse nereden geçebileceğini görmek için rengârenk yanan bitki fundalığından duvara yaklaştı ama duvarların bir perde gibi kolayca iki yana çekilebildiğini sevinçle fark etti. Dışarı çıktı.

Bu arada gece bitkilerinin sakin ve aynı zamanda doğanın karşı konmaz buyruğu olan büyümesi kesintisiz sürmüş ve Perelin, Bastian'dan önce bir insan gözünün asla görmediği türden bir ormana dönüşmüştü.

Kocaman gövdeler kilise kuleleri kadar yüksek ve kalındı şimdi, buna karşın büyümeyi hâlâ sürdürüyor, hiç ara vermiyorlardı. Sütümsü ışıklar saçan dev sütunlar bazı yerlerde birbirine o kadar yakın duruyordu ki aralarından geçmek olanaksızdı. Ve hâlâ kıvılcım yağmurları gibi yeni yeni tohum taneleri düşüyordu yere. Ormanın ışıklı kubbesi içinde gezinirken yerdeki parıldayan tohumlardan birine bile basmamaya özen gösteriyordu Bastian ama çok geçmeden bunun

olanaksız olduğu anlaşıldı. Kısacası, bir şeyin fışkırmadığı bir ayak genişliği kadar yer kalmamıştı artık. Böylece sonunda, dev gövdelerin ona yol verdiği yerlerden kaygısızca sürdürdü yürümeyi.

Güzel olmanın tadını çıkarıyordu Bastian. Orada ona hayran kalacak kimse olmaması hiç rahatsız etmiyordu onu. Tam tersine, mutluluğu bütünüyle tek başına yaşadığına seviniyordu. Şimdiye dek onunla alay etmiş olanların hayranlığı onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Artık hiç. Onları acımayla düşünüyordu neredeyse.

İçinde mevsimlerin, gün ve gece değişmesinin olmadığı ormanda, zaman kavramı Bastian'ın şimdiye dek bildiğinden çok farklıydı. Bu yüzden, ne kadar zaman böyle dolaşıp durduğunu bilemiyordu. Ama giderek güzel olma sevinci başka bir şeye dönüştü, doğallaştı onun için. Artık daha az mutlu değildi de başka türlüsünü hiç yaşamamış gibi geliyordu yalnızca.

Bastian'ın ancak çok sonraları kavrayacağı, hakkında henüz en ufak bir şey bilmediği bir nedeni vardı bunun. Kendisine armağan edilmiş güzellik yüzünden, bir zamanlar tombul ve çarpık bacaklı olduğunu yavaş yavaş unutuyordu.

Neler olduğunu sezseydi bile, anıyı kaybettiği için çok da pişman olmazdı muhtemelen. Zaten hiç fark etmeden, tümüyle kendiliğinden unutuyordu. Anısı hepten kaybolunca, ona öteden beri zaten böyle, şimdiki gibiymiş gibi geldi. Böylelikle güzel olma dileği bitti çünkü öteden beri öyle olmuş biri, bunu dilemez artık.

O noktaya daha yeni varmıştı ki belli bir eksiklik hissetti ve içinde yeni bir istek uyandı. Yalnızca güzel olmak hiç önemli bir şey değildi aslında! O güçlü de olmak istiyordu, herkesten güçlü. Var olanların en güçlüsü!

Gece Ormanı Perelin'in içinde gezinmeyi sürdürürken açlık duymaya başladı. Şuradan buradan, ışık saçan tuhaf biçimli meyvelerden birkaçını koparıp yenilebilir olup olmadıklarını dikkatlice inceledi. Hoşnutlukla fark ettiği yalnız yenilebilir olmaları değildi, aynı zamanda seçkin tatları da vardı meyvelerin; kimi buruk, kimi tatlı, kimi biraz acı ama hepsi de son derece lezzetliydi. Yürümeye devam ederken bunları birbiri ardına yiyor ve bu sırada organlarına harika bir gücün aktığını hissediyordu.

Bu arada ormanın ışıldayan çalılıkları çevresinde öylesine sıklaşmıştı ki bütün görüşünü kapatıyordu. Dahası, şimdi bir de yukarıdan aşağıya doğru sarmaşıklarla hava kökleri büyümeye ve fundalıkla birlikte geçilmez bir yumak örmeye başlıyordu. Bastian elinin kenarıyla vurarak kendine bir patika açtı ve çalılık, sanki Bastian bir çalı bıçağı kullanmış gibi parçalandı. Gedik, Bastian'ın arkasından yeniden kapandı, öylesine kapandı ki sanki hiç olmamıştı.

Yürümeye devam etti Bastian ama orada hiç boşluk olmadan gövdeleri birbirine yapışık duran ağaç devlerinden bir duvar yolunu kesti. Bastian iki eliyle tutarak gövdeleri birbirinden ayırdı. Yarık arkasından gürültüsüzce kapandı.

Bastian deli gibi bir sevinç çığlığı attı.

El değmemiş ormanın efendisiydi o!

Büyük çağrıyı işiten bir fil gibi kendine ağaçların arasında yol açmakla eğlendi bir süre. Gücü azalmıyor, soluklanmak için bir an bile durması gerekmiyordu; böğür sancısı, yürek çarpması yoktu, terlemiyordu bile. Ama yeterince eğlenmişti artık, ne kadar genişlikte uzandığını görmek için kendi imparatorluğu Perelin'e bir kez de yüksekten bakma hevesine kapıldı.

Yukarıya doğru inceleyen bir bakış attı, ellerini tükürükledi, bir sarmaşığı yakalayıp kendini yukarı çekmeye başladı, tıpkı sirk cambazlarında gördüğü gibi yalnızca ellerini sırayla atarak, ayaklarını hiç kullanmadan. Bir an, çok uzak geçmişte kalan günlere ait soluk bir anı olarak, beden eğitimi derslerinde bütün sınıf kıs kıs gülerek onunla eğlenirken, kendisinin tırmanma ipinin en alt ucunda bir un çuvalı gibi salladığı duruşu geldi gözlerinin önüne. Gülümsemekten kendini alamadı. Onu şimdi görseler ağızları beş karış açılırdı herhalde. Onu tanımaktan gurur duyarlardı. Ama Bastian onlara aldırış bile etmezdi.

Tek bir kez bile duraksamadan sarmaşığın asılı olduğu dala ulaştı sonunda. Üzerine ata biner gibi oturdu. Dal, fıçı gibi kalındı ve içinden fosforlu bir ışık saçıyordu. Bastian dikkatle ayağa kalktı, ağacın gövdesine tutunarak dengesini sağladı. Sarmaşık yaprakları burada da yolunu kesiyor ama o kendine yol açmayı kolayca başarıyordu.

Gövde yukarıda bile hâlâ öylesine kalındı ki çevresini beş kişi kuşatamazdı. Gövdeden öteki doğrultuda ve biraz daha yüksekten çıkan başka bir yan dal, Bastian'ın bulunduğu yerden ulaşılamaz durumdaydı. Bu yüzden bir sıçrayışta karşıdaki bir dala atlayıp ileri geri sallanmaya başladı ve yine cesur bir sıçrayışla daha yüksekteki dalı yakalayıncaya kadar sallandı. Oradan kendini daha yükseğe çekebilirdi. Şimdiden çok yükseğe çıkmıştı zaten, en az yüz metre yükseklikteydi ama ışıldayan yaprak ve dallar aşağıyı görmesini engelliyordu.

Aşağı yukarı iki kat yükseğe çıktıktan sonra, yer yer çevreye bakmaya izin veren açıklıklar oldu. Ama o zaman da, dallar gitgide azaldığından işi zorlaşmaya başladı. En sonunda, artık hemen hemen tam tepedeyken, hâlâ en az bir telgraf direği kalınlığında olan çıplak ve kaygan gövdeden başka tutunabi-

leceği bir şey kalmadığı için durmak zorunda kaldı. Yukarıya baktı ve bu, aşağı yukarı yirmi metre yüksekliğindeki dal ya da direğin, dev büyüklükte, koyu kırmızı ışıklı bir çiçekle son bulduğunu gördü. Oradan nasıl iner, belli değildi. Ama çıkmak zorundaydı çünkü bulunduğu yerde kalmak istemiyordu. Böylece gövdeye sarıldı ve son yirmi metreyi bir akrobat gibi tırmandı. Gövde rüzgârda sağa sola sallanıyor, ot sapı gibi eğiliyordu.

Sonunda doğrudan doğruya, bir lale gibi yukarıya doğru açılan çiçeğin altına asıldı. Bir elini yaprakların arasına sokmayı başardı. Böylece destek buldu, yaprakları aralayıp kendini yukarı çekti.

Bir an durdu çünkü biraz soluksuz kalmıştı. Ama hemen ayağa kalktı ve bir çanağın içinden bakar gibi, kırmızı ışıklı dev çiçeğin kenarından dört bir yana baktı.

Gördüğü şey tüm sözcüklerin ötesinde, muhteşemdi!

Çiçekle sonlanan bitki tüm ormanın en yüksek bitkilerinden biriydi, böylelikle de çok uzaklara kadar bakabiliyordu. Üzerinde yıldızsız bir gece göğü gibi kadifemsi karanlık vardı hâlâ ama altında, neredeyse gözlerini alan bir renk cümbüşü içindeki Perelin'in sonsuzluğu uzanıyordu.

Bastian uzun uzun bakıp gördüklerini içine sindirdi. Onun imparatorluğuydu bu! Bunu o yaratmıştı! Perelin'in efendisiydi o!

Ve ışıklı ormanın üzerinde bir kez daha Bastian'ın çılgınca sevinç çığlığı yankılandı.

Gece bitkilerinin büyümesiyse, sessizce, yumuşacık ve kesintisiz sürüyordu.

XIV.

Goab, Renkler Çölü

eden sonra gözlerini açtığında –kırmızı ışıklı dev çiçeğin içinde derin derin ve uzun uzun uyumuştu– üzerinde hâlâ kadife siyahlığındaki gece göğünün kubbelendiğini gördü. Gerindi ve organlarındaki harika gücü hoşnutlukla hissetti.

Bir kez daha o hiç farkında olmadan bir değişiklik olmuştu onda. Güçlü olmak dileği yerine gelmişti.

Şimdi ayağa kalkıp da dev çiçeğin kenarından çevreye bakınca, Perelin'in büyümeye yavaş yavaş, gözle görülür biçimde son verdiğini fark etti. Gece Ormanı çok değişmemişti. Bastian, bunun da dileğinin yerine gelmiş olmasına bağlı olduğunu ve aynı zamanda güçsüzlüğü ve beceriksizliğiyle ilgili anılarının silinmiş olduğunu bilmiyordu. Güzel ve güçlüydü ama sanki yetmiyordu ona. Hatta şimdi biraz dirençsiz görünüyordu. Güzel ve güçlü olmak, insan bunun yanı sıra dirençli de olursa bir değer taşırdı ancak; dayanıklı, çelik gibi sert. Atreju gibi. Ama insanın meyvelere uzanmak için yalnızca elini uzatmasının yeterli olduğu ışıklı ağaçların altında buna fırsat yoktu.

Doğuda, ufkun üzerinde, sabah aydınlığının ilk yumuşak sedef tonları oynamaya başlıyordu. Ortalık aydınlandıkça gece bitkilerinin fosforlu ışığı da soluyordu.

"İyi," dedi Bastian kendi kendine, "ben de hiç gündüz olmayacak sanıyordum."

Çiçeğin tabanına oturup şimdi ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Yeniden aşağıya inip dolaşmaya devam mı edecekti? Kuşkusuz, Perelin'in efendisi olarak canının istediği gibi yollar açabilirdi kendine. Günler, aylar, belki de yıllarca dolaşabilirdi ormanda. Orman onun keşfedebileceğinden çok daha büyüktü. Her ne kadar gece bitkileri güzelse de, Bastian için uzun süre yeterli olmazdı bu. Örneğin bir çölü geçmek başka

bir şey olurdu... Fantazya'nın en büyük çölünü. Evet, insanın gerçekten gurur duyabileceği bir şey olurdu bu!

Ve o anda Bastian dev bitkinin içinden şiddetli bir sarsıntının geçtiğini hissetti. Gövde eğildi, bir çatırdama ve pıt pıt dökülme sesi duyuldu. Bastian, gitgide aşağıya doğru yatan ve artık yatay duran çiçekten düşmemek için sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Perelin'in bu biçimiyle gözlerinin önüne serdiği manzara ürkütücüydü.

Bu arada güneş doğmuştu ve bir yıkıntı resmini aydınlatmaktaydı. Heybetli gece bitkilerinden pek bir şey kalmamıştı geriye. Yakıcı güneş ışığında, oluştuklarından çok daha hızla, toz ve ince kum halinde dağılıyorlardı şimdi. Ancak şurada burada birkaç dev ağaç kütüğü kalmıştı, onlar da suları çekilince kumdan kuleler gibi ufalanıyordu. Hâlâ ayakta duruyor gibi görünen son bitki, çiçeğinin içinde Bastian'ın oturduğu bitkiydi. Ama çiçeğin yapraklarına tutunmak isteyince, tutmasıyla birlikte hepsi toz haline geldi ve kum bulutları olarak dağıldı. Ortalıkta görüşünü kapayan hiçbir şey kalmayınca, Bastian ne kadar baş döndürücü bir yükseklikte bulunduğunu da görüyordu şimdi. Düşme tehlikesini göze almak istemiyorsa, olabildiğince çabuk aşağıya inmeyi denemek zorundaydı.

Gereksiz bir sarsıntıya neden olmamak için çiçekten dikkatle indi, şimdi bir olta sapı gibi eğilmiş direğe ata biner gibi oturdu. Daha bunu ancak başarmıştı ki koca çiçek dökülüverdi arkasında; yere düşerken de pembe bir kum bulutu halinde dağıldı.

Bastian son derece dikkatle ilerliyordu. Herhalde birçok kişi onun asılı durduğu korkunç yükseklikten bakmaya dayanamaz, paniğe kapılıp düşerdi ama Bastian'ın başı hiç dönmüyordu, sinirleri de çelik gibi sağlamdı. Tek bir düşüncesizce hareketin,

bitkinin kırılmasına neden olacağını biliyordu. Tehlikenin, kendisini düşüncesizliğe sürüklemesine izin veremezdi. Ağır ağır süründü, sonunda gövdenin yeniden doğrulduğu, en sonunda da dik durduğu yere vardı. Gövdeye sarılıp kendini aşağıya doğru santim santim kaymaya bıraktı. Birçok kez yukarıdan renkli toz bulutları döküldü üstüne. Yan dallar yoktu artık, bir yerde bir çıkıntı olsa bile, Bastian onu basamak olarak kullanmaya kalkışınca hemen ufalanıyordu. Gövde aşağıya doğru gitgide kalınlaşıyor, artık sarılmak olanaksız hale geliyordu. Bastian ise yerden çok yüksekteydi hâlâ. Nasıl devam edeceğini düşünmek için durdu.

Ama dev kütükten geçen yeni bir sarsıntı onu uzun boylu düşünmekten kurtardı. Gövdeden geriye kalan şey göçtü, sivri, konik bir dağ oluşturdu ve Bastian, arada birkaç kez de perende atarak hızla döne döne yuvarlandı dağdan; en sonunda da dağın eteğinde serilip kaldı. Arkasından kayan toz onu gömmeye başladı ama Bastian dışarıda kalmayı başardı, kulaklarındaki ve giysilerindeki kumları silkeledi, birkaç kere de kuvvetlice tükürdü. Sonra çevresine bakındı.

Seyrettiği oyun olağandışı bir şeydi; kum ve her yerde ağır ve akarcasına bir hareket halindeydi. Tuhaf girdaplar ve akıntılarla oraya buraya çekiliyor, çok farklı yükseklik ve boyutlarda ama her biri farklı renkte tepeler ve kumullar halinde bir araya toplanıyordu. Açık mavi kumlar açık mavi bir yığın oluşturuyordu, yeşiller yeşil, morlar mor bir yığın. Perelin çözülüyor, çöle dönüşüyordu ama nasıl bir çöl!

Bastian erguvan kırmızısı bir kumulun üzerine çıkmıştı; çevresinde arka arkaya tepelerden başka bir şey göremiyordu, düşünülebilecek her renkte tepeler. Çünkü her tepe, başka birinde yinelenmeyen ayrı bir tondaydı. En yakındaki kobalt

mavisiydi, bir başkası safran sarısı, arkada biri karmen kırmızısı, biri çivit mavisi, biri elma yeşili, gök mavisi, portakal rengi, şeftali pembesi, açık eflatun, turkuvaz, leylak rengi, yosun yeşili, yakut kırmızısı, kahverengimsi aşıboyası, hintsarısı, zincifre kırmızısı ve lacivert. Ve böylece bir ufuktan ötekine, insan gözünün algılayamayacağı kadar sürüp gidiyordu. Tepelerin arasından altın ve gümüş kum dereleri akıyor, renkleri birbirinden ayırıyordu.

"Bu," dedi Bastian yüksek sesle, "Goab'dır, Renkler Çölü!"

Güneş yükseldikçe yükseliyor, kavurucu sıcak öldürücü olmaya başlıyordu. Renkli kumulların üzerindeki hava titreşmeye başladı ve Bastian durumunun artık gerçekten çetinleştiğini anladı. Çölde kalamazdı, bu belliydi. Buradan çıkmayı başaramazsa kısa sürede kavrulur ölürdü.

Kendisini götürmesi umuduyla, farkında olmadan göğsündeki işarete davrandı. Sonra yüreği pek, yola koyuldu.

Birbiri ardınca kumullara tırmanıyor, birbiri ardınca kumullardan iniyordu; arka arkaya tepeden başka hiçbir şey görmeden saatlerce böyle pençeleşerek ilerledi. Yalnızca renkler durmadan değişiyordu. Eşsiz gücü artık yeterli olmuyordu ona çünkü bir çölün enginlikleri güçle alt edilemez. Hava alev alev yanan kavurucu cehennem esintisi gibiydi ve soluk almak mümkün değildi. Bastian'ın dili damağına yapışıyordu, yüzü ter içinde kalmıştı.

Güneş gökyüzünün ortasında bir ateş girdabına dönmüştü. Saatlerdir orada duruyor, bir daha yer değiştireceğe benzemiyordu. Çöl günü, Perelin'deki gece kadar uzun sürdü.

Bastian ilerliyor, ilerliyordu. Gözleri yanıyor, dilini bir meşin parçası gibi hissediyordu. Ama pes etmiyordu. Bedeni kavrulmuş, damarlarındaki kan öylesine koyulaşmıştı ki aka-

maz olmuştu. Ama Bastian ilerliyordu; tüm deneyimli çöl gezginlerinin yaptığı gibi ağır ağır, adım adım, acele etmeden ve duraksamadan. Bedeninin çektiği susuzluk işkencesine aldırmıyordu. İçinde çelik sertliğinde öylesine bir irade uyanmıştı ki ne yorgunluk ne yoksunluk alt edebilirdi onu.

Eskiden cesaretini ne kadar çabuk kaybettiğini düşünüyordu. Yüz tane işe başlamış, en küçük zorlukta vazgeçmişti. Durmadan yiyeceği için tasalanmış, hasta olmaktan ya da acıya katlanmak zorunda kalmaktan gülünç bir korku duymuştu. Tüm bunlar çok gerilerde kalmıştı artık.

Şu anda Renkler Çölü Goab'da aşmakta olduğu yola girmeyi daha önce başka hiç kimse göze alamamıştı, ondan sonra da bu yolu yürümeye kalkışacak başka biri olmayacaktı.

Belki bundan kimsenin haberi de olmayacaktı.

Bu son düşünce Bastian'ın içini üzüntüyle doldurdu. Ama küçümsenecek bir düşünce değildi bu. Goab öyle akıl almaz büyüklüktedir ki, derlerdi, çölün kıyısına asla ulaşılamaz. Tüm kararlılığına karşın er ya da geç kavrulup ölmek zorunda kalmak düşüncesi onu korkutmuyordu. Ölüme, Atreju'nun halkından avcıların gelenek edindikleri gibi rahatça ve onurla katlanacaktı. Ama çöle yanaşmaya kimse cesaret edemediği için, Bastian'ın sonu hakkında da kimse bilgi götüremeyecekti. Ne Fantazya'ya ne de kendi yurduna. Yalnızca yitik sayılacak, gerçekte Fantazya'ya ve Goab Çölü'ne hiç gelmemiş gibi olacaktı.

Yürümeyi sürdürerek bunları düşünürken birden aklına bir fikir geldi. Tüm Fantazya –böyle diyordu kendi kendine– Gezgin Dağ'ın İhtiyarı'nın yazdığı o kitabın içindeydi gene de. Bu kitap da, çatı katında okuduğu Bitmeyecek Öykü'ydü. Onun başından geçen her şey de şimdi bu kitabın içindeydi belki. Ve günün birinde başka birinin onu okuyacağı tutabilirdi pekâlâ... ya da

hatta şimdi, şu anda okuyor olabilirdi. Öyleyse, o kişiye bir işaret vermek de mümkün olmalıydı.

Bastian'ın tam o sırada üstünde durduğu kum tepesi deniz mavisiydi. Bundan küçük bir vadiyle ayrılmış ateş kırmızısı bir kumul vardı. Bastian ona doğru yürüdü, kırmızı kumu iki eliyle birden avuçladı ve mavi tepeye götürdü. Sonra kumları yamaca uzun bir çizgi halinde serpti. Gene geri gitti, yeni kırmızı kumlar getirdi ve bunu tekrar tekrar yaptı. Bir süre sonra mavi zemine dev büyüklükte üç kırmızı harf serpmişti:

B B B

Eserini hoşnutlukla seyretti. Bitmeyecek Öykü'yü okuyacak kimse bu işareti gözden kaçıramazdı. Artık ona ne olursa olsun, nerede kaldığı bilinecekti.

Ateş kırmızısı tepenin üzerine oturup biraz dinlendi. Üç kırmızı harf, yakıcı çöl güneşinde pırıl pırıl parlıyordu.

Bastian'ın insan dünyasından anılarının bir parçası silinmişti yine. Eskiden duygusal, hatta belki de zaman zaman aşırı hassas olduğundan habersizdi artık. Dirençliliği ve katılığı içini gururla dolduruyordu. Ama şimdiden yeni bir dilek kendini belli ediyordu:

"Gerçi korkmuyorum," dedi, alışkın olduğu gibi kendi kendine, "ama bende eksik olan, gerçek cesaret. Yokluklara katlanabilmek, zorluklara göğüs germek büyük bir şey. Ama yiğitlik ve cesaret... bu başka bir şey! Karşıma, çılgınca cesaret isteyen gerçek bir serüven çıksın isterdim, insan çölde kimseyle karşılaşamaz ki. Ama tehlikeli bir yaratıkla karşılaşmak olağanüstü bir şey olurdu. Ygramul kadar iğrenç değil ama çok daha

tehlikeli olabilirdi. Güzel, aynı zamanda da Fantazya'nın en tehlikeli yaratığı olmalıydı. Onun karşısında dururdum ve..."

Bastian sonunu getiremedi çünkü aynı anda altındaki çöl zeminin titrediğini hissetti. Öylesine derinden gelen bir kükreme gibiydi ki bu, insan duymaktan ziyade hissediyordu onu.

Arkasına döndü ve uzaklardaki çöl ufkunda önce açıklayamadığı bir hayal gördü. Ateş topu gibi bir şey geçiyordu oradan. Bastian'ın oturduğu yerin çevresinde inanılmaz bir hızla geniş bir çember çiziyordu bu şey; sonra birden dosdoğru onun üzerine gelmeye başladı. Bütün dış hatları alev gibi titreyerek yakan titreşimli sıcak havada, ateşten oluşan, dans eden bir şeytan gibi görünüyordu yaratık.

Bastian'ı korku aldı, hızla yaklaşan yaratıktan saklanmak için pek düşünmeden aşağıya, kırmızı ve mavi tepeler arasındaki vadiye koştu. Ama oraya ancak inmişti ki utanıp korkusunu bastırdı.

Göğsündeki AURYN'e davrandı ve az önce dilediği tüm cesaretin yüreğine aktığını, içini doldurduğunu hissetti.

Sonra yine çöl zeminini titreten o derin kükremeyi duydu ama bu kez çok yakınından. Yukarıya baktı.

Ateş kırmızısı kumulun tepesinde dev bir aslan duruyordu. Tam güneşin önünde durmuştu; öyle ki, gür yeleleri aslanın yüzünü bir alev çemberi gibi çepeçevre alevlendiriyordu. Ama yeleler de, postunun geri kalan kısımları da, aslanlarda her zaman olduğu gibi sarı değil, tıpkı üstünde durduğu kum gibi ateş kırmızısıydı.

Aslan, kendisiyle karşılaştırılınca iki tepe arasındaki vadide küçücük kalan oğlana dikkat etmiyor gibiydi; o daha çok, karşıdaki tepe yamacını kaplayan kırmızı harflere bakıyordu. Derken, yine o gür, kükreyen ses duyuldu:

"Bunu kim yaptı?"

"Ben," dedi Bastian.

"Ne demek oluyor bu?"

"O benim adım," diye yanıtladı Bastian. "Benim adım Bastian Balthasar Bux'tur."

Aslan bakışlarını ancak o zaman çevirdi ona ve Bastian, aslan, onu olduğu yerde yakıp kül edecek bir alev örtüsüne sarınmış gibi bir duyguya kapıldı. Ama duygu hemen geçti, aslanın bakışlarının karşısında direndi.

"Ben," dedi heybetli hayvan, "Graögramân'ım, Renkler Çölü'nün Renkli Ölüm de denen efendisi."

Hâlâ karşılıklı bakışıyorlardı, Bastian gözlerden çıkan öldürücü gücü hissediyordu.

Görünmez bir güç çekişmesi gibi bir şeydi bu. Sonunda aslan bakışlarını indirdi. Ağır, kurumlu hareketlerle kumuldan indi. Deniz mavisi kumun üzerine çıkınca rengi de değişti; öyle ki, postu ve yeleleri aynı biçimde maviydi şimdi. Dev hayvan, farenin kediye baktığı gibi ona bakmaktan kendini alamayan Bastian'ın önünde bir an durdu, sonra birden yere çöküp başını çocuğun önünde yere kadar eğdi.

"Efendim," dedi, "hizmetkârınım, buyruğunu bekliyorum."

"Bu çölden çıkmak istiyorum," diye açıkladı Bastian, "beni çıkarabilir misin?"

Graögramân yelelerini iki yana salladı.

"Bu benim için olanaksız, efendim."

"Neden?"

"Çölü kendimle birlikte taşıyorum da ondan."

Bastian aslanın ne demek istediğini anlayamadı. O yüzden, "Beni buradan uzaklaştırabilecek başka bir yaratık yok mu?" diye sordu.

"Bu nasıl mümkün olsun ki efendim," karşılığını verdi Graögramân, "benim bulunduğum yerin uzağında ya da yakınında canlı varlık olamaz. Salt varlığım, binlerce kilometrelik bölgedeki en zorlu, en korkunç varlıkları bile yakıp kül yığınına çevirmeye yeter. Bunun için Renkli Ölüm derler bana, Renkler Çölü'nün kralı."

"Yanılıyorsun," dedi Bastian. "Senin imparatorluğundaki her varlık yanmıyor. Örneğin ben; gördüğün gibi sana karşı duruyorum."

"Parıltıyı taşıyorsun da ondan, efendim. AURYN seni koruyor hatta Fantazya'nın tüm varlıklarının en öldürücüsü, benden bile."

"Yani Mücevher'i taşıyor olmasaydım, benim de yanıp kül olacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Öyle efendim; üstelik buna ben de üzülmek zorunda kalacağım halde. Üzülürdüm çünkü bugüne kadar benimle konuşan ilk ve tek kişi sensin."

Bastian işareti tuttu, "Teşekkürler, Ayçocuk!" dedi usulca.

Graögramân yeniden tüm heybetiyle ayağa kalktı ve yukarıdan Bastian'a baktı.

"Sanırım birbirimize söyleyecek bazı şeylerimiz var, efendim. Belki ben sana bilmediğin sırları açabilirim. Sen de bana, varlığımın benim için giz olan bilmecesini anlatırsın."

Bastian başıyla onayladı.

"Ama mümkünse önce bir şey içmek istiyorum. Çok susadım."

"Hizmetkârın seni duyuyor ve sana boyun eğiyor," diye yanıtladı Graögramân. "Sırtıma binerek beni onurlandırır mısın? Seni ihtiyacın olan her şeyi bulacağın sarayıma götüreceğim."

Bastian aslanın sırtına atladı. Her bir lülesi alev dili gibi yanan yelelere eliyle sıkı sıkı tutundu. Graögramân başını ona doğru çevirdi. "İyi tutun efendim, çünkü çok hızlı bir koşucuyumdur. Senden bir şey daha rica etmek istiyorum, efendim: Bölgemde olduğun sürece, hatta benimle olduğun sürece hiçbir nedenle ve tek bir an bile koruyucu mücevheri boynundan çıkarmayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedi Bastian.

O zaman aslan harekete geçti, önce ağır ağır ve temkinli, sonra gitgide hızlanarak. Bastian her yeni kum tepesinde aslanın postuyla yelelerinin kumulun rengine uyarak renk değiştirişini şaşırarak izliyordu. Ama sonunda Graögramân bir tepeden ötekine güçlü sıçrayışlarla atlamaya başladı; uçarcasına gidiyor, heybetli pençeleri yere değiyordu bile. Postundaki renk değişmesi de gitgide daha hızlı oluyordu; o kadar ki, Bastian'ın gözleri kamaşmaya başladı ve sanki dev hayvan rengârenk bir opal taşıymış gibi bütün renkleri aynı anda görüyordu. Gözlerini yummak zorunda kaldı. Cehennem gibi sıcak hava kulaklarının çevresinde ıslık çalıyor, ardı sıra uçuşan pelerinini çekiştiriyordu. Bastian aslanın gövdesindeki kasların hareketini hissediyor, yabanıl, uyarıcı, güzel bir koku yayan yele yumağının kokusunu duyuyordu. Yırtıcı bir kuşunki gibi çınlayan keskin ve utkulu bir çığlık attı, Graögramân da ona çölü titreten bir kükremeyle karşılık verdi. Başka zaman aralarındaki fark ne denli büyük olursa olsun, o an için ikisi tek bir bedendi. Bastian sarhoş gibiydi ve ancak Graögramân'ın bir şey söylediğini duyunca kendine gelebildi. "Geldik, efendim. İnmeye tenezzül buyurur muydun?"

Bastian bir sıçrayışta kum zemine indi. Karşısında siyah kayalardan oluşan çatlaklarla dolu bir dağ gördü... yoksa bir

yapı kalıntısı mıydı bu? Anlayamadı çünkü yarı yarıya kumla örtülü olarak ortalığa dağılmış duran ya da yıkık kapı kemerleri, duvarlar, sütunlar ve sahanlıklar oluşturan taşlar, derin çatlak ve yarıklarla oyulmuş ve sanki bunların kenarlarıyla sivrilikleri kum fırtınalarınca ilkçağlardan beri aşındırılmış gibi kemirilmişlerdi.

Bastian aslanın sesinin, "Bu benim sarayım ve mezarım," dediğini duydu. "İçeri gir. Graögramân'ın ilk ve biricik konuğu olarak hoş geldin."

Güneş kavurucu gücünü çoktan yitirmiş, ufukta kocaman ve soluk sarı, duruyordu. Belli ki yolculuk Bastian'ın tahmin ettiğinden çok daha uzun sürmüştü. Sütun kütükleri ya da kaya çıkıntıları, artık her neyse, uzun gölgeler yapıyordu artık. Az sonra akşam olacaktı.

Graögramân'ın sarayına giden karanlık bir kapı kemerinden geçerek aslanı izlerken, aslanın adımları eskisinden daha az güçlüymüş gibi geldi Bastian'a; hatta yorgun ve hantaldı.

Karanlık bir geçitten ve bir aşağı inen, bir yukarı çıkan merdivenlerden geçerek kanadı yine siyah taşlardan oluşuyor gibi görünen büyük bir kapıya vardılar. Graögramân oraya doğru ilerleyince kapı kendiliğinden açıldı, Bastian içeri girince de arkasından yine kapandı.

Şimdi geniş bir salonda, daha doğrusu yüzlerce asma lambayla aydınlanan bir mağaradaydılar. Lambaların içlerindeki ateş, Graögramân'ın postundaki renkli alev oyunlarına benziyordu. Renkli çinilerle kaplı döşeme, ortada kademeli olarak yuvarlak bir alana yükseliyor, üzerinde de siyah bir kaya bloğu duruyordu. Graögramân, artık sönmüş gibi görünen bakışlarını ağır ağır Bastian'a çevirdi.

"Saatim yaklaşıyor, efendim," dedi, sesi fısıltı gibi çıkıyordu, "konuşacak zamanımız kalmadı. Ama sen rahatına bak ve gündüzü bekle. Her zaman olan şey bu kez de olacak. Belki de sen, nedenini söyleyeceksin bana."

Sonra başını mağaranın öbür ucundaki küçük, başka bir kapıya çevirdi.

"Oraya gir efendim, senin için her şeyi hazır bulacaksın. O bölme düşünülemeyecek kadar uzun zamandır seni bekliyor." Bastian kapıya doğru yürüdü ama açmadan önce dönüp bir kez daha arkasına baktı. Graögramân siyah taş bloğun üzerine yerleşmişti, şimdi kendisi de taş gibi siyahtı. Hemen hemen yalnızca fısıltıdan ibaret bir sesle, "Dinle efendim," dedi, "seni korkutan sesler duyabilirsin. Ama kaygılanma! İşareti taşıdığın sürece hiçbir şey olamaz sana."

Bastian başını salladı, sonra kapıdan girdi.

Karşısında çok güzel döşenmiş bir oda vardı. Yere parlak renklerde yumuşak halılar serilmişti. Çok katlı bir kubbeyi taşıyan ince sütunlar, burayı da her renkte aydınlatan asma lambaların ışığını binlerce yansıma halinde geri gönderen altın mozaikle kaplıydı. Bir köşede, yumuşacık örtüleri, çeşit çeşit yastıkları olan ve üzerine gök mavisi ipekten bir cibinlik gerilmiş geniş bir divan duruyordu, Bir başka köşede taş döşeme kocaman bir banyo küveti biçiminde oyulmuştu, içinde de dumanlar çıkaran, altın renkli, ışıklı bir sıvı vardı. Alçak bir masanın üstünde yemek sahanları ve kaplar duruyordu; ayrıca, içinde yakut kırmızısı bir içki olan bir sürahiyle bir de altın kupa.

Bastian bağdaş kurarak masanın başına çöktü ve yemeğe davrandı. İçkinin buruk, yabanıl bir tadı vardı, insanın susuzluğunu harika bir biçimde gideriyordu. Yiyecekler tümüyle

yabancıydı Bastian'a. Bunlar börek mi ya da büyük bezelyeler mi, yoksa fındık mı, bunu bile söyleyemezdi. Gerçi kimisi kabak ve kavuna benziyordu ama bunların tadı bambaşkaydı; acı ve baharlı. İnsanı heyecanlandıran enfes tatları vardı. Bastian doyuncaya kadar yedi.

Sonra soyundu –bir tek işareti çıkarmadı– ve banyoya girdi. Bir süre, ateş gibi suyun içinde şapır şupur oynadı, yıkandı, suyun içine daldı, mors gibi su püskürttü. Sonra küvetin kenarında duran tuhaf görünüşlü şişeleri fark etti. Bunların banyo esansı olacağına karar verdi. Kayıtsızca suya her çeşitten biraz döktü. Birkaç kez suyun üst yüzeyinde yer yer cızırdayan, yeşil, kırmızı, sarı alevler oldu, biraz duman yükseldi. Reçine ve acı ot koktu.

Sonunda Bastian banyodan çıktı, hazır duran yumuşak havlularla kurulanıp yeniden giyindi. Bu sırada ona, odadaki lambalar ansızın daha donuk yanmaya başlamış gibi geldi. Sonra da kulağına, sırtından soğuk bir ürpertinin geçmesine neden olan bir ses geldi. Sanki büyük bir buz kayası parçalanıyormuş gibi bir çatırtı ve kütürtüydü bu, sonra gitgide hafifleyen bir sızıltı halinde söndü.

Bastian yüreği küt küt çarparak kulak kesilmişti: Graögramân'ın, tedirgin olmamasına ilişkin söylediklerini düşünüyordu.

Gürültü yinelenmedi. Ama sessizlik daha da ürkütücüydü neredeyse. Orada neler olup bittiğini öğrenmeliydi!

Yatak odasının kapısını açıp büyük mağaranın içine baktı. Lambaların daha sönük yanması, ışıkların da gitgide ağırlaşan yürek vuruşları gibi çarpmaya başlaması dışında bir değişiklik fark edemedi önce. Aslan, siyah taş bloğun üzerinde hâlâ aynı tavırla oturuyordu ve Bastian'a bakıyor gibiydi.

"Graögramân!" diye yavaşça seslendi Bastian. "Burada neler oluyor? Ne biçim bir sesti o? Sen miydin?"

Aslan karşılık vermedi, kıpırdamadı da ama Bastian ona doğru yürürken Graögramân gözleriyle onu izliyordu.

Aslanın yelelerini okşamak için çekine çekine elini uzattı Bastian ama ancak dokunmuştu ki korkuyla geri çekildi. Aslanın yelesi, siyah taş gibi sert ve buz gibi soğuktu. Yüzü ve pençeleri de aynı duyguyu veriyordu.

Bastian ne yapacağını bilemiyordu. Büyük kapının siyah taş kanatlarının ağır ağır açıldığını gördü. Salondan çıktı ama uzun, karanlık geçitteyken ve merdivenlerden çıkarken, dışarıda ne yapacağını soruyordu kendi kendine. Çölde Graögramân'ı kurtarmayı başarabilecek hiç kimse olamazdı ki!

Ama orada çöl yoktu artık!

Gece karanlığında her yer ışıldamaya, parlamaya başlıyordu. Yine tohum tanesi haline gelmiş kum tanelerinden milyonlarca ufacık bitki tohumu fışkırıyordu. Perelin, Gece Ormanı yeniden büyümeye başlamıştı!

Birden Bastian, Graögramân'ın katılaşmasının bununla bir biçimde bağlantılı olduğunu sezdi.

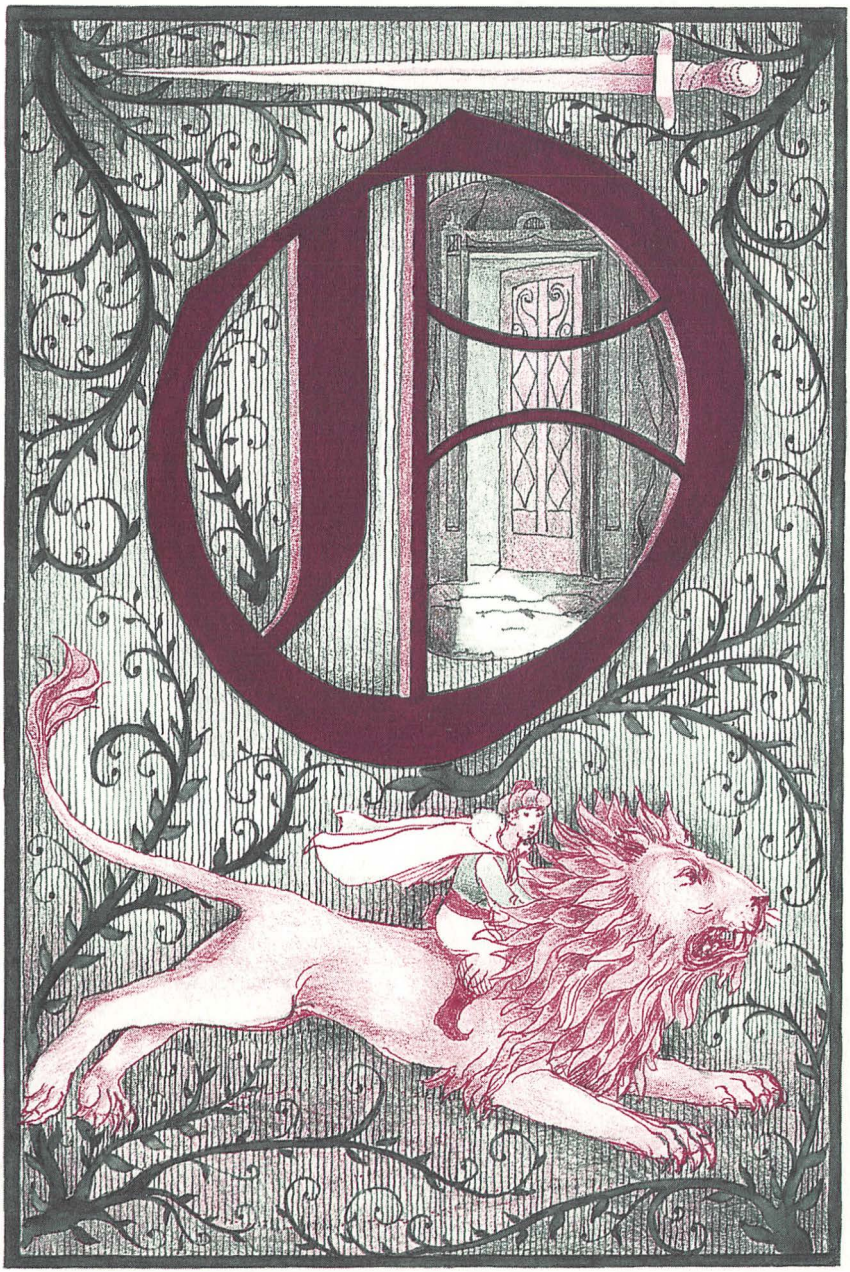
Yeniden mağaraya döndü. Lambaların ışığı güçsüz güçsüz titreşiyordu yalnızca. Aslanın yanına gitti, kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü hayvanın yüzüne bastırdı.

Artık aslanın gözleri de taş gibi siyah ve cansızdı. Graögramân taşlaşmıştı. Işıklar son kez titreşti. Sonra ortalık bir mezar gibi karanlık oldu.

Bastian acı acı ağlıyor, taşlaşmış aslan yüzü gözyaşlarından ıslanıyordu. Sonunda Bastian heybetli pençelerin arasına kıvrıldı ve öylece uykuya daldı.

XV.

Graögramân, Renkli Ölüm

lamaz!" dedi gürleyen aslan sesi. "Ah efendim, bütün geceyi böyle mi geçirdin?"

Bastian doğrulup gözlerini ovuşturdu. Aslanın pençelerinin arasında oturuyor, kocaman hayvanın yüzü eğilmiş ona bakıyordu; bakışlarında şaşkınlık vardı Graögramân'ın. Postu, üzerinde oturduğu taş blok gibi hâlâ siyahtı ama gözleri ışıldıyordu. Mağaradaki lambalar da yine yanıyordu.

"Ah," diye kekeledi Bastian, "ben... sen taşlaştın sanıyordum."

"Taşlaşmıştım," diye yanıtladı aslan. "Her gün gece çökünce ölür, her sabah yeniden canlanırım ben."

"Ben temelli taşlaştın sanmıştım," diye açıkladı Bastian.

Aslan, "Her seferinde *temellidir*," diye bilmecemsi bir karşılık verdi.

Ayağa kalktı, uzanıp gerindi, sonra da aslanlara özgü biçimde mağaranın içinde bir o yana bir bu yana dolandı. Alev postu, rengârenk çinilerin renklerinin arasında gitgide parlayarak yanmaya başladı. Dolaşırken ansızın durup çocuğa baktı.

"Yoksa benim için gözyaşı mı döktün?"

Bastian sessizce başını salladı.

"Öyleyse," dedi aslan, "sen yalnızca Renkli Ölüm'ün pençeleri arasında uyuyan tek kişi değil, aynı zamanda bugüne kadar onun ölümüne ağlayan tek kişisin."

Bastian yine bir aşağı bir yukarı dolanan aslana bakıyordu, sonunda yavaşça sordu: "Hep yalnız mısın?"

Aslan yine durdu ama bu kez Bastian'a bakmadı. Başını öteye dönük tutuyordu, gürleyen bir sesle yineledi: "Yalnız..."

Sözcük mağaranın içinde yankılandı.

"Çöl benim imparatorluğumdur... aynı zamanda benim eserimdir o. Ben nereye dönsem çevremdeki her şey çölleşir.

Onu kendimle birlikte taşıyorum. Öldürücü ateştenim ben. Bu durumda benim için sonsuz yalnızlıktan başka ne olabilir?" Bastian şaşkın şaşkın susuyordu.

Aslan çocuğa doğru ilerleyip kor gibi yanan gözlerle yüzüne bakarak, "Sen efendim," diye sürdürdü, "sen ki Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyorsun, bana açıklayabilirsin: Gece çökünce neden ölmem gerekiyor?"

"Renkler Çölü'nün içinde Gece Ormanı Perelin'in büyüyebilmesi için," dedi Bastian.

Aslan, "Perelin mi?" diye yineledi. "O da nedir?"

Bunun üzerine Bastian, canlı ışıktan oluşan ormanın mucizelerinden söz etti. Graögramân, kıpırtısız, şaşkınlıkla dinlerken, Bastian ona kendi kendine çoğalan, ışıltılı, fosforlu bitkilerin çeşitliliğini ve görkemini, dur durak bilmeden sessizce büyümelerini, düşsel güzelliklerini ve büyüklüklerini anlattı. Coşku içinde konuşuyor, Graögramân'ın gözleri gitgide daha parlak yanıyordu.

"Ve bütün bunlar," diye bağladı Bastian, "yalnız sen taşlaşmışken var olabiliyor. Ama sen uyanır uyanmaz Perelin yeniden ölüp toz halinde dağılmayacak olsaydı, her şeyi yutar, kendini bile boğardı. Perelin ve sen Graögramân, birbirinizi tamamlıyorsunuz."

Graögramân uzun süre sustu.

"Efendim," dedi sonra, "görüyorum ki ölümüm hayat veriyor, hayatım da ölüm ve ikisi de iyi. Varlığımın anlamını şimdi anlıyorum. Sana teşekkür ederim." Ağır ağır ve gururla mağaranın en karanlık köşesine doğru yürüdü. Bastian onun orada ne yaptığını göremiyordu ama bir metal şakırtısı duydu. Geri döndüğünde ağzında bir şey taşıyordu ve bunu, başını yerlere kadar eğerek Bastian'ın ayaklarının dibine koydu.

Bir kılıçtı bu.

Doğrusu hiç de görkemli görünmüyordu, içine sokulmuş olduğu demir kın paslanmıştı, sapı da rasgele eski bir tahta parçasından yapılmış bir çocuk kılıcınınki gibi görünüyordu.

"Buna bir isim verebilir misin?" diye sordu Graögramân.

Bastian kılıca düşünceli düşünceli baktı, "Sıkanda!" dedi.

Aynı anda kılıç kınından sıyrıldı ve Bastian'ın elinin tam içine uçtu. O zaman Bastian kılıcın, insanın pek bakamayacağı parlaklıkta bir ışıktan oluştuğunu gördü. İki yüzlüydü, elde de tüy gibi hafif duruyordu.

"Bu kılıç," dedi Graögramân, "öteden beri senin için ayrılmıştı. Çünkü ona, ancak senin gibi sırtıma oturmuş, ateşimden yiyip içmiş ve onun içinde yıkanmış biri tehlikesizce dokunabilir. Ama yalnızca ona gerçek adını verebildiğin için sana ait."

Bastian kılıcı havada ağır ağır döndürürken, "Sıkanda!" diye fısıldadı, kıvılcımlanan ışığa tutkun tutkun bakıyordu. "Bu büyülü bir kılıç, değil mi?"

Graögramân, "İster çelikten ister taştan olsun, Fantazya'da ona karşı koyacak hiçbir şey yoktur," diye yanıtladı, "ama onu zorlamamalısın. Ancak deminki gibi kendiliğinden eline sıçrayınca kullanabilirsin onu... seni tehdit eden şey ne olursa olsun. O senin elini yönetecek ve yapılacak olanı kendi gücüyle yapacaktır. Ama onu sen kendi keyfine göre kınından çekersen, Fantazya'ya da, kendine de büyük uğursuzluk getirirsin. Bunu asla unutma."

"Unutmayacağım," diye söz verdi Bastian.

Kılıç kınına geri çekildi, şimdi yine eski ve değersiz görünüyordu. Bastian kının asılı olduğu deri kayışı beline bağladı.

Graögramân, "Şimdi de efendim," diye önerdi, "hoşuna giderse birlikte çölde dolaşalım. Sırtıma bin, artık benim dışarıya çıkmam gerekiyor çünkü!"

Bastian atladı ve açık havaya çıktı. Sabah güneşi çöl ufkunda yükseliyordu, Gece Ormanı çoktan yine renkli kum olup dağılmıştı. Şimdi ikisi, kumulların üzerini dans eden bir kundak ateşi gibi sıyırarak gidiyorlardı, kor halinde yanan bir fırtına gibi. Bastian kendini, alevler içinde yanan bir kuyruklu yıldıza binmiş de ışık ve renklerin arasından gidiyormuş gibi hissediyordu. Ve bir kez daha üzerine, çılgınca sarhoşluk gibi bir şey geldi.

Öğleye doğru Graögramân ansızın durdu. "Burası dün karşılaştığımız yer, efendim."

Bastian çılgınca koşudan dolayı biraz sersemlemiş durumdaydı. Çevresine baktı ama ne deniz mavisi kum tepesini ne de ateş kırmızısını görebildi. Harflerden de hiçbir iz yoktu görünürde. Şimdi kumullar zeytin yeşili ve pembeydi. "Her şey bambaşka," dedi.

"Evet, efendim," karşılığını verdi aslan. "Her gün böyle olur... her zaman başka. Şimdiye dek neden böyle olduğunu bilmiyordum. Ama sen bana Perelin'in kumdan büyüdüğünü anlattıktan sonra artık bunu da anlayabiliyorum."

"Ama buranın dünkü yer olduğunu nereden tanıyorsun?"

"Hissediyorum, bedenimdeki bir yeri hisseder gibi. Çöl bir parçam benim."

Bastian, Graögramân'ın sırtından inip zeytin yeşili tepeye oturdu. Aslan da onun yanına uzandı, şimdi o da aynı biçimde zeytin yeşiliydi. Bastian çenesini ellerine dayayıp düşünceli düşünceli ufka baktı.

Uzun bir suskunluktan sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim Graögramân?" dedi.

Aslan, "Hizmetkârın dinliyor," dedi yanıt olarak.

"Sen oldum olası hep burada mısın gerçekten?"

"Hep," diye doğruladı Graögramân.

"Ya Goab Çölü, o da öteden beri hep var mıydı?"

"Evet, çöl de vardı. Neden soruyorsun?"

Bastian bir süre düşündü.

"Bunu anlamıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Onun ancak dün sabahtan beri burada olduğuna bahse girerdim."

"Bunu nasıl söylersin, efendim?"

Bunun üzerine Bastian, Ayçocuk'la karşılaşmasından bu yana başından geçenlerin hepsini aslana anlattı.

"Her şey öyle tuhaf ki," diye bağladı, "içime herhangi bir istek geliyor, sonra hemen buna uygun ve isteği yerine getiren bir şey oluyor. Bunu kendim tasarlamıyorum, biliyor musun? Ben bunu beceremem bile. Perelin'deki bütün o değişik gece bitkilerini asla bulamazdım ben. Ya da Goab'ın renklerini... ya da seni! Her şey düşleyebileceğimden çok daha mükemmel ve gerçek. Buna karşın her şey, ancak ben bir şey dilersem var oluyor."

"AURYN'i, Parıltı'yı taşıdığın için oluyor bu," dedi aslan.

"Benim anlayamadığım başka bir şey," diye açıklamaya çalıştı Bastian. "Her şey ancak ben isteyince mi var oluyor, yoksa önceden var da ben onları bir biçimde ortaya mı çıkarıyorum yalnızca?"

"Her ikisi de," dedi Graögramân.

"Ama bu nasıl olabilir ki?" diye neredeyse sabırsızca bağırdı Bastian. "Sen kim bilir ne zamandır Renkler Çölü Goab'dasın. Sarayındaki oda öteden beri beni beklemiş. Kılıç Sıkanda hayal

bile edemeyeceğin kadar eski zamanlardan beri benim için ayrılmış... bunları kendin söyledin ya!"

"Öyle, efendim."

"Ama ben... daha dün geceden beri Fantazya'dayım! Öyleyse bütün bunlar yalnız ben burada olduğumdan beri var olamaz!"

"Efendim," diye sakin sakin karşılık verdi aslan, "Fantazya'nın öyküler diyarı olduğunu bilmiyor muydun? Bir öykü yeni olabilir, yine de çok eski zamanları anlatabilir. Geçmiş öyküyle birlikte doğar."

Bastian, "O zaman Perelin de öteden beri var," diye çaresizce fikir yürüttü.

"Sen ona adını verdiğin andan başlayarak öteden beri var oldu," karşılığını verdi Graögramân.

"Yani, onu benim yarattığımı mı söylemek istiyorsun?"

Aslan yanıt vermeden önce bir süre sustu. "Bunu sana yalnız Çocuk İmparatoriçe söyleyebilir. Sen her şeyi ondan aldın."

Doğruldu.

"Sarayıma dönmemizin zamanıdır, efendim. Güneş iniyor artık, yol da uzak."

O akşam Bastian, yine siyah taş bloğun üzerine yerleşen Graögramân'ın yanında kaldı. Birbirleriyle çok konuşmadılar. Bastian, alçak masanın yine sihirli bir el dokunmuş gibi donatılmış durduğu yatak odasından yiyecekler ile içkiyi getirdi. Yemeğini taş bloğa çıkan basamakların üstünde otururak yedi.

Lambaların ışığı kararıp da gitgide yavaşlayan kalp vuruşları gibi atmaya başlayınca ayağa kalktı, kollarını sessizce aslanın boynuna doladı. Yeleler sertleşmişti, soğumuş lav gibi

duruyorlardı. Sonra yine o ürkütücü ses çıktı ama Bastian korku bilmiyordu artık. Bir kez daha gözlerini yaşla dolduran, Graögramân'ın yazgısının değişmezliğinden duyduğu üzüntüydü.

Daha sonra geceleyin el yordamıyla yine dışarıya çıkıp uzun süre ışıklı gece bitkilerinin sessiz büyümesini seyretti. Sonra mağaraya döndü ve yine taşlaşmış aslanın pençeleri arasında uykuya daldı.

Bastian, Renkli Ölüm'ün yanında birçok gün ve gece konuk olarak kaldı. Arkadaş oldular. Çöldeki çoğu saatlerini çılgınca oyunlarla geçiriyorlardı. Bastian kumulların arasına saklanıyor ama Graögramân onu hep buluyordu. Birbirleriyle yarışıyorlardı ama aslan bin kat hızlıydı. Hatta yalancıktan güreşiyor, cenkleşiyor, itişip kakışıp boğuşuyorlardı... Bastian aslanla eşit güçteydi bunda. Doğal olarak yalnızca oyun olmasına karşın Graögramân, çocukla eşit olduğunu göstermek için tüm gücünü harcamak zorunda kalıyordu. Hiçbiri ötekini yenemiyordu.

Bir keresinde, ter içinde kalana dek hoplayıp zıpladıktan sonra Bastian biraz soluk soluğa yere çöküp sordu: "Hep senin yanında kalamaz mıyım?"

Aslan, yelelerini sallayarak karşı çıktı.

"Olmaz, efendim."

"Neden olmasın?"

"Burada yalnız hayatla ölüm var, yalnızca Perelin ile Goab ama bir öykü yok. Sen öykünü yaşamak zorundasın. Burada kalamazsın."

"Ama bir yere gidemem ki," diye fikir yürüttü Bastian, "çöl herhangi birinin aşıp çıkamayacağı kadar büyük. Sen de çölü kendinle birlikte taşıdığın için beni götüremezsin."

"Fantazya'nın yollarını," dedi Graögramân, "yalnızca dileklerinle bulabilirsin. Ve ancak bir dilekten ötekine gidebilir-

sin. Dilemediğin şey senin için erişilmezdir. 'Yakın' ve uzak' sözcükleri bu anlama gelir burada. Hem yalnızca bir yerden gitmeyi istemek de yetmez. Bir başkasına ulaşmayı amaçlaman gerekir. Kendini isteklerinin kılavuzluğuna bırakmalısın."

"Ama ben buradan gitmeyi hiç istemiyorum," diye yanıtladı Bastian.

Graögramân neredeyse sertçe, "Bir sonraki isteğini bulman gerekecek," dedi.

"Onu bulursam," dedi Bastian, "buradan nasıl gidebileceğim?"

Graögramân, "Dinle, efendim," dedi alçak sesle, "Fantazya'da her yere çıkan ve her yerden ulaşılabilen bir yer vardır. Bu yer Bin Kapılar Tapınağı diye anılır. Bugüne değin hiç kimse onu dışarıdan görmedi çünkü dışı yok. İçiyse kapılar labirentinden oluşuyor. Öğrenmek isteyen, içeri girmeyi göze almak zorunda."

"Ona dışarıdan yaklaşılamıyorsa bu nasıl yapılabilir?"

"Fantazya'daki her kapı," diye sürdürdü aslan, "hatta en sıradan ahır ya da mutfak kapısı, hatta hatta bir dolap kapısı bile, belli bir anda Bin Kapılar Tapınağı'nın giriş kapısı olabilir. O an geçince kapı yine eskisi gibi olur. Onun için de hiç kimse ikinci kez aynı kapıdan giremez oraya. Ve bin kapıdan hiçbiri, kişiyi geldiği yere geri götürmez. Geri dönüş yoktur."

"Ama," dedi Bastian, "insan bir kez içeri girince bir daha dışarıda herhangi bir yere çıkamaz mı yani?"

"Çıkar," diye yanıtladı aslan, "ama bu, alışılmış binalardaki kadar basit değildir. Çünkü seni bin kapılı o labirentte ancak gerçek bir dilek yönlendirebilir. Dileği olmayan, ne dilediğini bilinceye kadar içeride şaşkın şaşkın dolaşıp durmak zorunda kalır. Bu da bazen çok uzun sürer."

"Giriş kapısı nasıl bulunabilir peki?"

"Kişi bunu dilemek zorundadır."

Bastian uzun uzun düşündü, sonra konuştu: "İnsanın istediği şeyi basitçe dileyememesi tuhaf. Dilekler nereden geliyor ki? Bir dilek nedir gerçekte?"

Graögramân, çocuğa kocaman açılmış gözlerle baktı ama karşılık vermedi.

Öte yandan, birkaç gün sonra bir kez daha çok önemli bir konuşmaları oldu.

Bastian Mücevher'in arka yüzündeki yazıyı göstermişti aslana. "Bu ne anlama gelebilir?" diye sordu. "NE İSTİYORSAN ONU YAP. Sence bu, canımın istediği her şeyi yapabileceğim anlamına gelmez mi?"

Graögramân'ın yüzü birdenbire ürkütücü derecede ciddi göründü, gözleri de kor gibi yanmaya başladı.

"Hayır!" dedi, o derin ve gürleyen sesle. "Bu, gerçek isteğini yapmalısın demektir. Bundan daha zor hiçbir şey yoktur."

Bastian sarsılmış bir halde, "Gerçek isteğim mi?" diye yineledi. "O ne?"

"Bu, senin bile bilmediğin en derin gizindir."

"Onu nasıl bulup çıkarabilirim peki?"

"Birinden ötekine geçe geçe, sonuncuya dek dilekler yolunu yürüyerek. Bu seni gerçek isteğine götürecektir."

"Doğrusu bana o kadar zor gelmiyor," dedi Bastian.

Aslan, "Bütün yolların en tehlikelisidir bu," dedi.

"Neden?" diye sordu Bastian. "Ben korkmam."

"Onunla ilgisi yok," diye kükredi aslan. "Bu yol son derece gerçekçi ve dikkatli olmayı gerektirir çünkü başka hiçbir yolda kesin olarak yolunu şaşırmak bu kadar kolay değildir."

"Yoksa insanın dilekleri her zaman iyi dilekler olmadığı için mi böyle söylüyorsun?"

Aslan, üstünde yattığı kumu kuyruğuyla dövmeye başladı. Kulaklarını kıstı, burnunu kırıştırdı, gözleri ateş saçtı. Bastian elinde olmadan büzülmüştü ki Graögramân yine yeri göğü titreten bir sesle konuştu: "Sen dileğin ne olduğunu nereden bileceksin! Neyin iyi olduğunu ne bilirsin sen!"

Bunu izleyen günlerde, Bastian Renkli Ölüm'ün bütün söyledikleri üzerinde çok düşündü. Ne var ki, bazı şeylerin temeline düşünmekle varılamaz, bunları yaşayarak öğrenmek gerekir. O yüzden, Bastian da çok sonraları, başından birçok şey geçtikten sonra Graögramân'ın söylediklerini yeniden düşündü ve ancak o zaman anlamaya başladı.

Bu süre içinde Bastian'da kendi kendine bir değişiklik olmuştu yine. Ayçocuk'la karşılaşmasından bu yana edindiği bütün yeteneklerin üzerine bir de cesaret eklenmişti şimdi. Her seferinde olduğu gibi bu sefer de buna karşılık bir şeyi alınmıştı; yani eski korkaklığına ait tüm anıları.

Artık korktuğu bir şey kalmadığı için de önceleri hiç fark ettirmeden içinde, sonradan gitgide belirginleşerek yeni bir istek şekillenmeye başladı. Artık uzun süre tek başına olmak istemiyordu. Gücünü başkalarının önünde göstermek istiyordu o; hayran olunmak, ün kazanmak istiyordu.

Ve bir gece yine Perelin'in büyümesini seyrederken, ansızın bunun son kez olduğunu, ışıklı Gece Ormanı'nın görkemine veda etmesi gerektiğini hissetti. Bir içses uzaklara çağırıyordu onu.

Işıl ışıl yanan renk görkemine son bir kez baktı, sonra aşağıya, Graögramân'ın mezar mağarasına inip zifiri karanlıkta basamaklara oturdu. Neyi beklediğini bilmiyordu ama gece uyumaması gerektiğini biliyordu.

Gene de oturduğu yerde bir parça uyuklamıştı galiba çünkü ansızın, sanki biri ona adıyla seslenmiş gibi, havaya sıçramıştı.

Yatak odasına açılan kapı ansızın aralanmıştı. Karanlık mağaranın içine aralıktan uzun, kırmızımsı bir ışık şeridi düşüyordu.

Bastian ayağa kalktı. Kapı bu an için Bin Kapılar Tapınağı'nın girişine mi dönüşmüştü? Kararsızca aralığın yanına gitti ve öbür tarafı görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremedi. Sonra aralık, ağır ağır yeniden kapanmaya başladı. Neredeyse tek fırsat kaçacak, her şey bitecekti!

Bastian ölü taş gözleriyle sütunun üzerinde kıpırtısız oturan Graögramân'a bir kez daha döndü. Kapıdan giren ışık şeridi doğrudan üzerine düşüyordu.

"Sağlıcakla, kal Graögramân, her şey için teşekkürler!" dedi usulca. "Yine geleceğim, söz sana!"

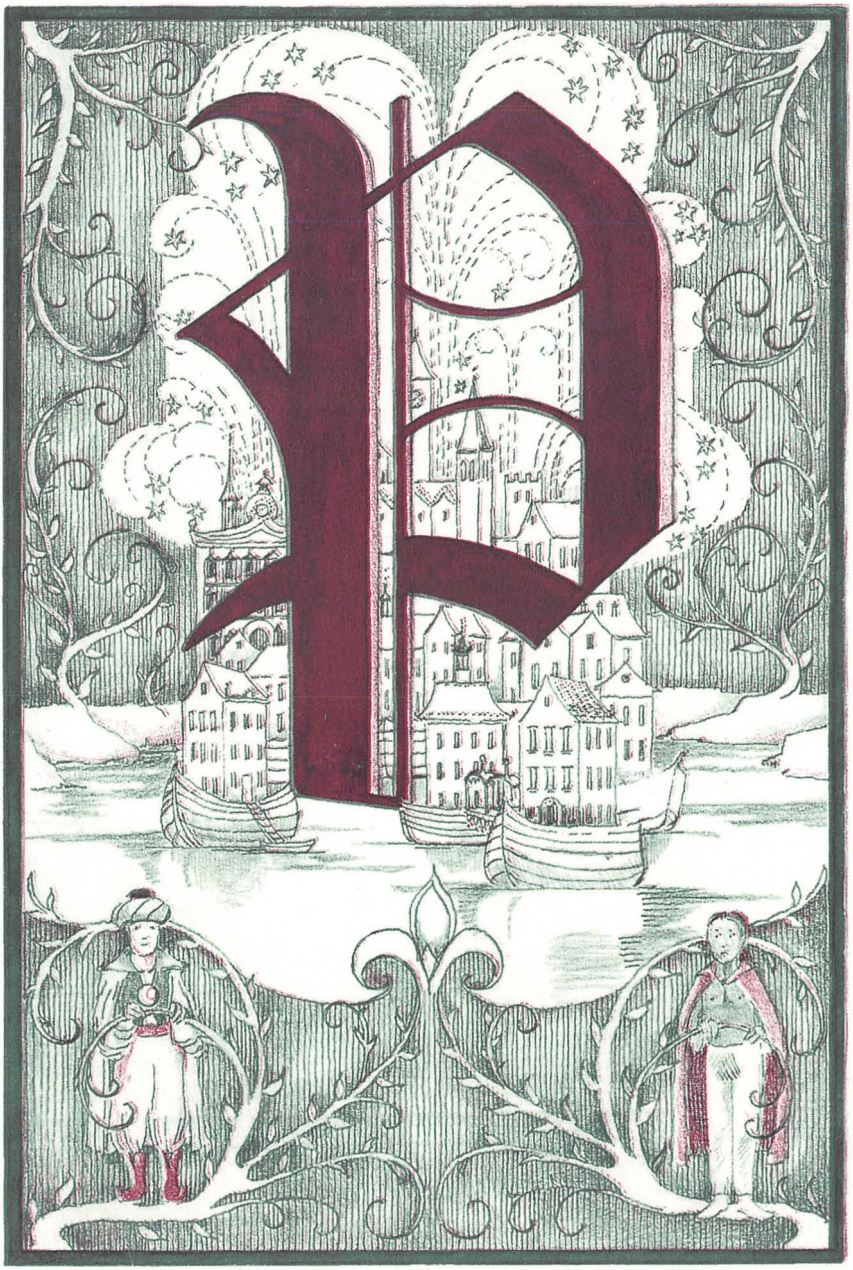
Sonra kapı aralığından süzüldü, kapı da arkasından hemen kapandı.

Bastian sözünü tutamayacağını bilmiyordu. Ancak çok, çok sonraları biri onun adına gelecek, onun yerine sözünü gerçekleştirecekti.

Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

XVI.

Gümüş Kent Amarganth

embe bir ışık, odanın duvarlarıyla döşemesinde ağır ağır dalgalar halinde dolaşıyordu. Altı köşeli, kocaman bir bal peteği gibi bir odaydı burası. Her iki duvardan birinde bir kapı vardı; aralarda kalan öbür üç duvar tuhaf resimlerle donatılmıştı. Düşsel görüntüler, yarı bitki, yarı hayvan olabilecek yaratıklardı bunlar. Bir kapıdan Bastian girmişti, öbür ikisi sağına ve soluna düşüyordu. Biçimleri birbirinin tıpatıp aynıydı, yalnız soldaki siyah, sağdaki beyazdı. Bastian kararını beyazdan yana verdi.

Sonraki odada sarımsı ışık egemendi. Duvarlar yine aynı düzendeydi. Buradaki resimler, Bastian'ın ne olduğunu hiç anlamadığı çeşit çeşit aletleri canlandırıyordu, iş aleti mi, yoksa silah mıydı bunlar? Sağa ve sola açılan her kapı aynı renkteydi, sarıydı bunlar ama soldaki yüksek ve dar, buna karşılık sağdaki alçak ve genişti. Bastian soldakinden geçti.

Şimdi ayak bastığı oda önceki gibi altı köşeliydi ama mavimsi ışıklandırılmıştı. Duvarlardaki resimler ya karmaşık süslemelerdi ya da yabancı bir alfabenin harflerini göstermekteydi. Buradaki iki kapı aynı biçimde ama değişik malzemedendi; biri ahşaptan, öbürü metalden. Bastian ahşapta karar kıldı.

Bin Kapılar Tapınağı'ndaki yürüyüşünde Bastian'ın girip çıktığı odalarla kapıların tümünü anlatmak olanaksız. Kimi kapılar vardı, kocaman anahtar delikleri gibi duruyor, kimi mağara ağzına benziyordu; altından kapılar ve paslanmış olanlar, kapitone olanlar ve çivi dolu olanlar, kâğıt inceliğindekiler ve kasa kapısı gibi kalın olanlar vardı; bir tanesi vardı ki, bir devin ağzı gibi görünüyordu, bir başkasıysa iner kalkar köprü gibi açılıyor olmalıydı; biri kocaman bir kulağa benziyordu, bir başkasının malzemesi çörekti, birine soba kapağı biçimi verilmişti, birinin düğmelerinin çözülmesi gerekiyordu. Her seferinde de bir odadan dışarı açılan iki kapının ortak herhangi

bir şeyi mutlaka oluyordu –biçim, malzeme, büyüklük ya da renk– ama herhangi bir şey de onları birbirinden temelden ayırıyordu.

Bastian artık birçok kez bir altı köşeli odadan bir başkasına geçmişti. Verdiği her karar onu hep yeni bir karara götürüyor, bu da arkasından yine bir kararı getiriyordu. Ama bütün kararlar onun hâlâ Bin Kapılar Tapınağı'nda olmasını değiştiremiyordu... ve bu, sürüp gidecek gibiydi. Ardı arkası gelmeyen kapılardan geçe geçe ilerlerken bunun neye dayandığını düşünmeye başladı. Gerçi isteği onu labirente götürmeye yetmişti ama besbelli ki yolu bulmaya yeterli değildi. Toplum içine girmeyi istemişti Bastian. Ama şimdi, kafasında pek de belli bir şey canlandırmadığının bilincine varıyordu. İster camdan bir kapıyı, ister hasır örgülü bir tanesini seçecek olsun, karar vermesinde ona en ufak yardımı olmuyordu isteğinin. Şimdiye kadar seçimini de, üstünde çok kafa yormadan, yalnızca o anki keyfine ve eğilimine göre rasgele yapmıştı zaten. Aslında her seferinde pekâlâ öteki kapıyı seçebilirdi. Ama böyle asla çıkamayacaktı içinden.

O sırada ışığı yeşilimsi bir odada duruyordu. Altı duvardan üçü bulut şekilleriyle bezenmişti. Sola giden kapı beyaz sedeften, sağa giden kapı siyah abanoz ağacındandı. Birden Bastian ne istediğini anladı: Atreju'yu istiyordu!

Sedef kapı, pulları beyaz sedef gibi parlayan uğur ejderhası Fuchur'u hatırlatıyordu Bastian'a, böylece kararını ondan yana verdi.

Bir sonraki odada biri ottan örülmüş, öbürü demir ızgaradan ibaret iki kapı vardı. Bastian, Atreju'nun yurdunu, Ot Denizi'ni düşündüğünden ottan olanı seçti.

Bunu izleyen odada, salt birinin deriden, öbürünün keçeden olmasıyla birbirinden ayrılan iki kapının karşısında buldu kendini. Bastian, deriden olanı tercih etti.

Yine iki kapının karşısında duruyordu ve burada bir kez daha iyice düşünmesi gerekiyordu. Kapılardan biri erguvan kırmızısı, öbürü zeytin yeşiliydi. Atreju bir Yeşilderiliydi ve erguvani sığır derisinden bir pelerin giyerdi. Zeytin yeşili kapının üstünde, beyaz boyayla yapılmış birkaç basit işaret vardı, tıpkı ihtiyar Cairon geldiği zaman Atreju'nun alnıyla yanaklarında olan işaretler gibi. Ama aynı işaretler erguvan kırmızısı kapıda da vardı, Atreju'nun pelerininde böyle işaretler olduğu konusunda bir şey bilmiyordu Bastian. Öyleyse orada Atreju'ya değil, başka birine götüren bir yol olmalıydı.

Böylelikle Bastian zeytin yeşili kapıyı açtı... dışarıdaydı!

Ama hayretler içinde gördü ki Ot Denizi'ne falan değil, aydınlık bir ilkbahar ormanına çıkmıştı. Körpe yaprakların arasından güneş ışınları süzülüyor, ışık ve gölge oyunları yosunlu zeminde titreşiyordu. Ortalık toprak ve mantar kokuyordu, ılık hava kuş cıvıltılarıyla dolmuştu.

Bastian arkasına döndü ve az önce küçük bir orman kilisesinden çıkmış olduğunu gördü. Demek ki kapı o an için Bin Kapılar Tapınağı'nın çıkışı olmuştu. Bastian kapıyı bir kez daha açtı ama karşısında dar, küçük bir kilise odası gördü yalnızca. Çatı, orman havasına doğru yükselen birkaç çürük kirişten ibaretti, duvarları da yosun bürümüştü.

Şimdilik nereye olduğunu bilmeden yola koyuldu Bastian. Er ya da geç Atreju'ya rastlayacağından kuşkusu yoktu. Ve buluşacaklarına müthiş seviniyordu. Kendisine karşılık veren kuşlara doğru ıslık çalıyor, coşkuyla bağıra çağıra, tümüyle içinden geldiği gibi şarkılar söylüyordu.

Kısa bir yürüyüşten sonra, açıklıkta yere oturmuş bir topluluk gördü. Yaklaşınca, görkemli zırhlar giymiş birkaç erkek olduklarını anladı. Yanlarında güzel bir kadın da vardı. Otların üzerine oturmuş, bir lavta tıngırdatıyordu. Geri planda, çok değerli takımlarla eyerlenip gemlenmiş birkaç at duruyordu. Otlara uzanmış sohbet eden erkeklerin önüne, üzerinde türlü yemekler ve içki kupaları duran beyaz bir örtü serilmişti.

Bastian topluluğa yaklaştı ama ondan önce Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini gömleğinin altına sakladı çünkü tanınıp heyecan uyandırmadan topluluğu tanımak niyetindeydi.

Onun geldiğini görünce erkekler ayağa kalkıp eğilerek kibarca selam verdi. Belli ki Doğulu bir prens ya da ona benzer biri olarak düşünmüşlerdi onu. Güzel kadın da gülümseyerek başını Bastian'a doğru eğdi ve çalgısını çalmaya devam etti. Erkeklerin arasında oldukça uzun boylu ve oldukça gösterişli giyinmiş biri vardı. Henüz gençti, omuzlarına düşen sarı saçları vardı.

"Ben Kahraman Hynreck'im," dedi. "Bu, Prenses Oglamâr'dır, Lunn kralının kızı. Bunlar da dostlarım Hykrion, Hysbald ve Hydorn. Ya sizin adınız nedir, genç arkadaş?"

Bastian, "Adımı henüz söyleyemem," karşılığını verdi.

Prenses Oglamâr bir parça alaylı sordu: "Yemin mi ettiniz yoksa? Bu yaşta yemin, ha?"

Kahraman Hynreck, "Herhalde uzaklardan geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, çok uzaktan," karşılığını verdi Bastian.

Prenses, "Siz prens misiniz?" diye soruşturdu, onu beğeniyle süzüyordu.

"Bunu açıklayamam," karşılığını verdi Bastian.

Kahraman Hynreck, "Pekâlâ, ne olursa olsun soframıza hoş geldiniz!" diye bağırdı. "Yanımızda yer alarak bize birlikte yemek yeme onurunu bağışlamaz mısınız, küçük bey?"

Bastian teşekkür ederek kabul etti, oturup yemek aldı.

Kadınla dört erkeğin sürdürdüğü konuşmadan çok yakınlarda büyük ve görkemli Gümüş Kent Amargânth'ın bulunduğunu öğrendi. Orada bir tür yarışma yapılacaktı. Şenliğe katılmak için yakından uzaktan en gözü pek kahramanlar, en iyi avcılar, en yiğit savaşçılar geliyordu ama her tür serüvenciyle açıkgözler de. Bütün ötekileri alt eden yalnızca en cesur ve en iyi üçü uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkma onurunu elde edecekti. Hedefiyse, Fantazya'nın sayısız ülkelerinden birinde herhangi bir yerde sıkışıp kalmış, yalnızca "Kurtarıcı" diye anılan belirli bir kişiyi bulmaktı. Adını kimse bilmiyordu henüz. Ama ne olursa olsun, Fantazya İmparatorluğu yeniden ya da hâlâ var olmasını ona borçluydu. Çünkü çağlar önceki bir tarihte Fantazya'nın başına korkunç bir felaket gelmişti, az kalsın hepten yok oluyordu. Bunu, buraya gelip Çocuk İmparatoriçe'ye Ayçocuk adını vererek –ki bugün Fantazya'daki her varlık onu bu adla tanıyordu– sözü geçen "Kurtarıcı" önlemişti. Ama o zamandan bu yana, kim olduğu bilinmeden diyar diyar dolaşıp duruyordu, yolculuğun amacı da onu bulmak, sonra da başına bir şey gelmesin diye ona tıpkı muhafız kıtası gibi eşlik etmekti. Ama yalnızca en yetenekli ve en cesur kişiler seçilecekti çünkü akla gelmedik serüvenler yaşanması söz konusu olabilirdi.

Gerçi seçimin yapılacağı yarışma Gümüş İhtiyar Querquobad tarafından düzenlenmişti ama –Amargânth Kenti'ni hep en yaşlı erkek ya da en yaşlı kadın yönetiyordu ve Querquobad da yüz yedi yaşındaydı– yarışmacılar arasından seçimi o değil,

Gümüş İhtiyar Querquobad'ın konuğu olan Atreju adında genç bir vahşi, Yeşilderililer halkından bir çocuk yapacaktı. Atreju daha sonra aramayı da yürütecekti. Çünkü o, Kurtarıcı'yı bir kez sihirli bir aynada gördüğü için onu tanıyabilecek tek kişiydi.

Bastian susuyor, yalnızca dinliyordu. Onun için kolay olmuyordu bu, çünkü çok geçmeden Kurtarıcı'nın kendisi olduğunu anlamıştı. Hatta Atreju'nun adı geçince sevinçten yüreği hoplamış, belli etmemek için de büyük çaba harcamıştı. Ama şimdilik kimliğini saklamaya kararlıydı.

Öte yandan Kahraman Hynreck'i, macera ve onun amaçlarından çok, Prenses Oglamâr'ın kalbini kazanmak ilgilendiriyordu. Bastian, Kahraman Hynreck'in genç kadına sırılsıklam âşık olduğunu hemen fark etmişti, iç çekecek hiçbir şey yokken arada sırada içini çekiyor, ikide bir kederli gözlerle ona bakıyordu. Ötekiyse hiç fark etmemiş gibi yapıyordu. Çünkü anlaşıldığına göre, Prenses Oglamâr bir vesileyle yemin etmiş, yalnızca tüm kahramanların en büyüğünü, bütün ötekileri alt edebilecek olanı hayatına kabul edeceğini söylemişti. Daha azıyla yetinmek istemiyordu. Kahraman Hynreck'in sorunu buydu işte, çünkü en büyük olduğunu ona nasıl kanıtlayacaktı ki? Sonuçta kendisine hiçbir şey yapmamış birini durup dururken öldüremezdi ya. Çoktandır savaş da olmuyordu. Canavarlara, devlere karşı seve seve savaşır, elinden gelse her sabah onun kahvaltı masasına kanlı bir ejderha kuyruğu koyardı ama etrafta ne canavar ne ejderha vardı. Gümüş İhtiyar Querquobad'ın habercisi yarışmaya çağırmak üzere geldiğinde hemen evet demişti tabii. Prenses Oglamâr ise birlikte gitmekte ısrar etmişti çünkü onun ne yapabileceğine kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Bilindiği gibi..." dedi Prenses, Bastian'a gülümseyerek, "kahramanların anlattıklarına güvenilmez. Hepsinde süsleme eğilimi vardır."

"Süs ya da değil," diye atıldı Kahraman Hynreck, "ben şu Kurtarıcı'dan yüz kat daha iyiyim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Bastian.

"Eh, o delikanlının kemiklerinde benimkinin yalnızca yarısı kadar ilik olsaydı, o zaman kendisini koruyacak ve bebek gibi üstüne titreyecek muhafıza da ihtiyacı olmazdı. Bana biraz zavallı bir adammış gibi geldi."

Prenses Oglamâr kırgın bir tavırla bağırdı: "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsunuz? Sonuçta Fantazya'yı yıkımdan o kurtardı!"

"Ne çıkar bundan!" diye küçümseyerek karşılık verdi Kahraman Hynreck. "Herhalde bunun için kahramanlık gerekli olmamıştır."

Bastian uygun bir fırsatta ona küçük bir ders vermeyi kararlaştırdı.

Öteki üçü bu çiftle yolda rastlantı sonucu karşılaşmış, sonra da onlara katılmıştı. Siyah, vahşi bir bıyığı olan Hykrion, Fantazya'nın en güçlü, en sıkı kılıç kullananı olduğunu iddia ediyordu. Kızıl saçlı olan ve ötekilerle karşılaştırılınca daha narin görünen Hysbald, kimsenin kendisinden daha çevik ve kıvrak kılıç kullanamayacağını ileri sürüyordu. Sonuncu olarak Hydorn ise dayanıklılık bakımından dövüşte kimsenin kendisine eş olamayacağından emindi. Görünüşü iddiaya hak verdiriyordu, uzun boylu ve zayıftı çünkü yalnızca kas ve kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

Yemek bittikten sonra yola düşüldü. Tabaklar, örtü ve yedek yiyecekler bir yük hayvanının eyer torbasına yerleştirildi.

Prenses Oglamâr beyaz atına bindi ve ötekilere bakmaksızın tırısa kalkıp uzaklaştı. Kahraman Hynreck de kömür karası aygırına atlayıp dörtnala onun arkasından koştu. Geri kalan üçü Bastian'a, yük hayvanının üstüne, yiyecek torbalarının arasına oturmasını önerdiler. Bastian sıçrayıp oturdu, onlar da pırıl pırıl koşulmuş atlarına aynı biçimde bindiler ve en arkada Bastian, ormanın içinde tırısa kalkıldı. Yük hayvanı, yaşlı katır, gitgide geride kalıyordu, Bastian onu dehlemeye çalıştı. Ama katır, daha hızlı koşmak yerine durdu, başını arkaya çevirip, "Beni dehlemek gerekmez," dedi. "Ben isteyerek geride kaldım, sahip."

"Niçin?" diye sordu Bastian.

"Çünkü kim olduğunu biliyorum, sahip."

"Nereden bilebilirsin bunu?"

"Kişi benim gibi yarı eşek olunca, eğer büsbütün eşek değilse, böyle bir şeyi hisseder. Atlar bile bir şeyler sezdi. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, sahip. Çocuklarımla torunlarıma Kurtarıcı'yı sırtımda taşıdığımı ve onu ilk benim selamladığımı anlatabilmeyi çok isterdim. Ne yazık ki bizim gibilerin çocuğu olmuyor."

"Adın nedir?"

"Yika, sahip."

"Bak, dinle Yika. Küçük oyunumu bozma ve bildiklerini şimdilik kendine sakla. Olur mu?"

"Baş üstüne, sahip."

Sonra da katır öbürlerini yeniden yakalayabilmek için tırısa kalktı.

Topluluk, ormanın kıyısında bekliyordu. Hepsi hayran hayran aşağıya, karşılarında güneş ışığında parıldayan Amargânth Kenti'ne bakıyorlardı. Ormanın kıyısı bir tepedeydi ve buradan

bakınca, dört bir yanından benzer ormanlık tepelerle çevrilmiş, kocaman ve neredeyse menekşe renginde bir göl ayaklar altındaydı. Gölün ortasında da Gümüş Kent Amargânth vardı. Bütün evler teknelerin üzerinde duruyordu; büyük saraylar geniş dubaların, küçükler de sandal ve filikaların. Her ev ve her tekne de gümüştendi, incecik çekilmiş, ustaca işlenmiş gümüşten. Büyük küçük bütün sarayların kapı ve pencereleri, kule ve balkonları öylesine harika bir gümüş işlemesiydi ki, tüm Fantazya'da bir benzeri daha yoktu. Gölün her yerinde, ziyaretçileri kıyılardan kente getiren filika ve sandallar görülüyordu. Böylece Kahraman Hynreck'le yanındakiler de, pruvası görkemle salınan gümüş bir salın beklediği sahile ulaşmak üzere harekete geçtiler. Atlar ve yük hayvanı dahil, hep birlikte sala bindiler.

Yolda salcıdan –ki o da gümüş kumaştan bir giysi giymişti– bir şey öğrendi Bastian. Gölün menekşe rengi suyu öyle tuzlu ve acıydı ki, ayrıştırıcı etkisine hiçbir şey uzun süre karşı koyamıyordu... gümüş dışında hiçbir şey. Gölün adı Murhu ya da Gözyaşı Gölü'ydü. Amargânth Kenti, gölün ortasına çok eski zamanlarda, kenti saldırılara karşı güvenceye almak için çekilmiş, böylece ahşap gemiler ya da demir kayıklarla kente ulaşmaya kalkışanların hepsi yok olmuş, kaybolup gitmişti çünkü su, gemiyi ve tayfaları kısa sürede eritiyordu. Ama artık Amargânth başka bir nedenle gölün ortasındaydı. Çünkü kent halkı, arada bir evlerinin kümelenişinde değişiklik yapmaktan, caddelerle alanları yeniden düzenlemekten hoşlanıyordu. Örneğin, kentin birbirine tam ters düşen kıyılarında oturan iki aile dostluk kurar ya da gençleri birbiriyle evlendiği için akraba olurlarsa, o zaman daha önce oturdukları yerleri terk ediyor, yalnızca gümüş teknelerini yan yana koymak suretiyle

komşu oluyorlardı. Sözü gelmişken belirtmeli ki, gümüş de gümüştü hani, tıpkı işlenişinin eşi benzeri olmayan güzelliği gibi kendisi de bir taneydi.

Bastian daha da dinlemek isterdi ama sal kente yanaşmıştı, onun da yol arkadaşlarıyla saldan inmesi gerekiyordu.

Önce, kendileri ve hayvanları için konaklayacak bir han aradılar. Bu pek kolay değildi çünkü Amargânth, uzaktan yakından yarışmaya gelen yolcular tarafından tam anlamıyla işgal edilmişti. Ama sonunda bir konukevinde yer buldular. Bastian katırı ahıra götürürken hayvanın kulağına fısıldadı: "Verdiğin sözü unutma, Yika. Yakında yine görüşürüz."

Yika yalnızca başını sallayarak onayladı.

Daha sonra Bastian yol arkadaşlarına, onlara daha çok yük olmak istemediğini, kenti tek başına gezmeyi yeğlediğini açıkladı. Dostlukları için teşekkür edip vedalaştı. Oysa gerçekte, Atreju'yu bulmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Küçük büyük bütün tekneler, kimi ancak bir kişinin geçebileceği kadar ince ve narin, kimi de tıklım tıklım dolu caddeler halinde geniş ve gösterişli köprülerle karşılıklı bağlanmıştı. Üstlerinde çatıları olan kemer köprüler de vardı, saray teknelerinin arasındaki kanallarda da yüzlerce gümüş kayık işliyordu. Ama insan nerede yürürse yürüsün, nerede dururusa dursun, ayaklarının altında yerin hafif hafif kalkıp inişini sürekli hissediyor, bu da insana tüm kentin su üstünde yüzdüğünü hatırlatıyordu.

Kent ziyaretçi kalabalığından fıkır fıkır kaynıyor gibiydi ve kitle öyle renkli, öyle çeşit çeşitti ki, sırf onları anlatmak başlı başına bir kitap doldurur. Amargânthlılar arada kolayca ayırt ediliyordu çünkü hepsi gümüş kumaştan, hemen hemen Bastian'ın pelerini kadar güzel giysiler giyiyorlardı. Saçları da

gümüştendi, iri ve güzel varlıklardı bunlar, tıpkı Gözyaşı Gölü Murhu gibi menekşe renkli gözleri vardı. Ziyaretçilerin çoğu böyle güzel değildi. Bir yerde, heybetli omuzlarının arasında elma gibi küçücük görünen kafaları olan, şişkin kaslı devler vardı. Sağda solda karanlık görünüşlü, ızbandut gibi serseriler, pek tekin kişiler olmadıkları yüzlerinden okunan tek başına adamlar dolanıyordu. Ötede, gözleri fıldır fıldır dönen eline çabuk şarlatanlar, biraz ileride kurula kurula yürüyen, ağızlarından burunlarından dumanlar çıkan irikıyım, öfkeli savaşçılar vardı. Bir yerde soytarılar canlı topaçlar gibi dönüp duruyor, az ötede uzun saçlı orman cinleri, omuzlarında kalın topuzlar, dallı budaklı kütük bacaklarıyla yürüyorlardı. Hatta bir ara Bastian, fırlak dişleri bir dizi çelik tırtıl gibi duran bir kayayiyici gördü. Yolu döve döve giderken gümüş köprücük ağırlığı altında eğiliyordu. Ama daha Bastian adının Pjörnrachzarck olup olmadığını soramadan kalabalıkta kaybolmuştu kayayiyici.

Sonunda Bastian kent merkezine ulaştı. Burası yarışların yapıldığı yerdi. Yarışlar şimdiden tüm hızıyla sürüyordu. Dev bir sirk arenasına benzeyen, kocaman, yuvarlak bir alanda yüzlerce yarışmacı boy ölçüşüyor, hüner sergiliyordu. Geniş çemberin çevresine, yarışmacıları haykırışlarıyla coşturan kalabalık bir izleyici kitlesi doluşmuş, çevredeki gemi-sarayların balkonlarıyla pencereleri de izleyicilerle neredeyse dolup taşmıştı; kimisi de gümüş işlemelerle süslü damlara tırmanmayı bile başarmıştı.

Ama Bastian yarışmacıların yaptığı gösterilerle pek ilgilenmedi önce. Mutlaka herhangi bir noktadan oyunları izliyor olması gereken Atreju'yu bulmak istiyordu. Sonra kalabalığın ikide bir bekleyiş dolu bakışlarla belli bir binaya baktığını

gözledi, özellikle de yarışmacılardan biri etkileyici bir şey başardığı zaman yapıyorlardı bunu. Bastian önce tıklım tıklım kemer köprülerden birini geçmek, sonra da bir tür fener direğine tırmanmak zorunda kaldı, ancak ondan sonra o binaya bakabildi. Geniş bir balkona gümüşten yapılmış iki yüksek sandalye yerleştirilmişti. Birinde gümüş saç ve sakalları dalga dalga beline kadar inen çok yaşlı bir adam oturmaktaydı. Gümüş İhtiyar Querquobad olmalıydı bu. Yanında, aşağı yukarı Bastian yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Yumuşak deriden uzun pantolonu vardı çocuğun, gövdesinin üst yarısı çıplaktı; öyle ki, zeytin yeşili teni görülebiliyordu, ince yüzünün ifadesi ciddi, hatta neredeyse sertti. Uzun, mavi-siyah saçları, başının arkasında deri bağlarla bağlanmış bir demet halindeydi. Omuzlarında erguvan kırmızısı bir pelerin vardı. Yarış alanına sakin ama tuhaf bir biçimde gergin bir tavırla bakıyordu. Kara gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Atreju!

O anda Atreju'nun arkasındaki açık balkon kapısında, aslana benzer, ancak post yerine beyaz sedef pulları olan ve çenesinden uzun, beyaz sakallar sarkan, çok büyük başka bir yüz daha göründü. Gözyuvarları yakut kırmızısıydı ve kor gibi yanıyordu. Daha sonra başı Atreju'nun arkasında yükselince, başın, üzerinden beyaz ateş gibi yeleler sarkan, uzun, kıvıl kıvıl ve yine sedef pullarla örtülü bir boynun üstüne oturmuş olduğu görüldü. Fuchur'du bu, uğur ejderhası. Ve Atreju'nun kulağına bir şey söylüyor gibiydi çünkü öteki başını sallamaktaydı.

Bastian kayarak fener direğinden indi. Göreceğini görmüştü. Şimdi dikkatini yarışmacılara çevirdi.

Aslına bakılırsa büyük boyutlarda bir tür sirk gösterisinin ötesinde, öyle sahici kavgalar oluyor değildi burada. Gerçi şu

sırada, gövdeleri bir oraya bir buraya yuvarlanan muazzam bir düğüm halinde birbirine dolanmış iki dev arasında bir dövüş vardı; şurada burada, kılıç sallamadaki ya da topuz, mızrak kullanmadaki hünerlerini gösteren, aynı ya da tümüyle değişik türlerden çiftler vardı ama bunlar ölümüne olmuyordu elbette. Hatta birinin ne kadar centilmence ve dürüst savaştığını, kendine ne kadar hâkim olduğunu göstermesi de oyunun kurallarından sayılıyordu. Rakibini ciddi olarak yaralayacak kadar öfkeye ve hırsa kapılacak bir yarışmacı hemen yeteneksiz ilan ediliyordu zaten. Çoğu, okçuluktaki ustalığını kanıtlama ya da dev ağırlıklar kaldırarak gücünü gösterme çabası içindeydi; kimisi de akrobatik hareketler yaparak ya da türlü cesaret denemelerinde bulunarak yeteneklerini sergiliyordu. Adaylar ne kadar değişik türdense, gösterileri de o kadar çeşitliydi.

Durmadan, yenik düşen birileri alanı terk ediyor, böylece yarışmacılar gitgide azalıyordu. Sonra Bastian, güçlü Hykrion, çevik Hysbald ve dirençli Hydorn'un çemberin içine girdiklerini gördü. Kahraman Hynreck ile sevgilisi Prenses Oglamâr yanlarında değildi.

Bu sırada alanda daha yüz kadar yarışmacı vardı. En iyilerin ayıklanması bunlar arasından olacağı için, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un rakiplerine dayanmaları sandıkları kadar kolay olmadı. Hykrion'un güçlüler arasında en sağlam, Hysbald'ın çevikler arasında en kıvrak, Hydorn'un dirençliler arasında en uzun soluklu olduğunu kanıtlaması bütün öğleden sonrayı aldı. Seyirciler coşkuyla haykırıp onlara alkış tuttular; üçüyse, Gümüş İhtiyar Querquobad ile Atreju'nun oturduğu balkona doğru eğildi. Tam Atreju bir şey söylemek üzere ayağa kalkmıştı ki ansızın alana bir yarışmacı daha girdi. Hynreck'ti bu. Ortalığa gergin bir sessizlik yayıldı ve Atreju yine yerine oturdu.

Ona yalnızca üç kişi eşlik edeceğine göre aşağıdakilerden biri fazlaydı şimdi. İçlerinden biri çekilmek zorunda kalacaktı.

"Beni dinleyin!" dedi Hynreck, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sanmam ki içinizde zaten var olan yetenekleri sergilediğiniz küçük gösteri sizleri yormuş olsun. Yine de bu koşullarda sizlerden benimle tek tek mücadeleye girmenizi istemek bana yaraşmaz. Şimdiye dek bütün yarışmacılar arasında kendime uygun birini görmediğimden yarışmaya katılmadım, bu yüzden de henüz zindeyim. İçinizden biri kendini aşırı bitkin hissediyorsa, kendi isteğiyle çekilsin. Yok, öyle değilse, üçünüzle birden aynı anda karşılaşmaya hazırım. Buna bir itirazınız var mı?"

"Hayır," diye üçü bir ağızdan yanıtladı.

Ve sonra bir çarpışma oldu ki ortalığa kıvılcımlar saçıldı. Hykrion'un vuruşları gücünden hiçbir şey kaybetmemişti ama Kahraman Hynreck daha güçlüydü. Hysbald dört bir yandan yıldırım gibi saldırıyordu ama Kahraman Hynreck daha hızlıydı. Hydorn onu yormaya çalışıyordu ama Kahraman Hynreck daha dirençliydi. Tüm çarpışma on dakika bile sürmemişti ki üçü de silahlarını atıp Hynreck'in önünde diz çöktü. Hynreck gururla çevresine bakınıyor, belli ki, kalabalığın içinde bir yerde duruyor olması gereken sevdiği kadının bakışlarını arıyordu. Seyircilerin haykırış ve alkışları alanda kasırga gibi uğulduyordu. Gözyaşı Gölü Murhu'nun en uzak kıyılarından bile duyulabilirdi belki.

Sesler kesilince Gümüş İhtiyar Querquobad ayağa kalktı ve bağırarak sordu: "Kahraman Hynreck'in karşısına çıkmayı göze alacak başka kimse var mı?"

Suskunluğun içinde bir çocuk sesinin yanıt verdiği duyuldu: "Evet, ben varım!" Bastian'dı bu.

Bütün yüzler ona döndü. Kalabalık yol açtı ve Bastian alana çıktı. Şaşkınlık ve kaygı haykırışları duyuldu: "Şuna bak, ne kadar yakışıklı!" "Yazık olacak çocuğa!" "İzin vermeyin buna!"

"Sen kimsin?" diye sordu Gümüş İhtiyar Querquobad.

"Adımı," diye yanıtladı Bastian, "daha sonra söylemek istiyorum."

Atreju'nun gözlerinin kısıldığını ve kendisine inceleyerek ama henüz hiçbir şey anlayamadan baktığını gördü.

"Genç arkadaş," dedi Kahraman Hynreck, "birlikte yedik içtik seninle. Neden şimdi seni utandırmamı istiyorsun? Senden rica ediyorum, sözünü geri al ve git."

"Hayır," dedi Bastian, "söylediğim şey geçerlidir."

Kahraman Hynreck bir an duraksadı. Sonra şunu önerdi: "Seninle savaş oyununda boy ölçüşmem yakışık almaz. Önce bir görelim bakalım, oku hangimiz daha yükseğe atabiliyoruz."

"Tamam!" karşılığını verdi Bastian.

Her biri için güçlü bir yay ile ok getirildi. Hynreck kirişi gerdi, oku gökyüzünde gözle izlenemeyecek kadar yükseğe attı. Hemen hemen aynı anda da Bastian yayını gerdi ve okunu onunkinin arkasından gönderdi.

Her iki okun geri gelip iki nişancının arasında yere düşmesi kısa bir süre aldı. O zaman anlaşıldı; Bastian'ın oku, kırmızı tüylü olan, Kahraman Hynreck'inkine, mavi tüylüye, en yüksek yerde öyle bir hızla vurmuş olmalıydı ki onu dibinden yarmıştı.

Kahraman Hynreck iç içe geçmiş oklara bakakaldı. Rengi solmuştu biraz, yanaklarının üzerinde kırmızı lekeler görülüyordu yalnızca.

"Yalnızca rastlantı olabilir bu," diye mırıldandı. "Flörede kim daha usta, onu görelim."

İki kılıç ve iki deste iskambil kâğıdı istedi, ikisi de getirildi. Kahraman Hynreck her iki desteyi özenle karıştırdı. Sonra destelerden birini havaya fırlattı ve yıldırım hızıyla kılıcını çekip kartların içine daldırdı. Geri kalan kartlar yere düştüğünde görüldü ki, kupa asına isabet ettirmişti ve bu da kartın üstündeki tek yüreğin tam ortasına rastlamıştı. Kartlı kılıcı çevreye gösterirken yine sevdiği kadını aranarak bakıyordu kalabalığa.

Ardından Bastian öteki desteyi havaya fırlattı ve kılıcını havada vınlattı. Yere kart düşmedi. Otuz iki kartı birden kılıcının ucuna geçirmişti, hem de tam ortalarından ve üstüne üstlük Kahraman Hynreck kartları onca karıştırmış olduğu halde, tam sırasına göre.

Kahraman Hynreck olayı inceledi. Artık bir şey söyleyemiyordu, yalnızca dudakları biraz titriyordu.

Sonunda, "Ama güç gösterisinde beni geçemezsin," diyebildi biraz soğuk bir sesle.

Hâlâ alana yayılmış duran ağırlıklardan en ağırına davrandı ve yavaş yavaş havaya kaldırdı. Daha yere koymamıştı ki Bastian onu kavradığı gibi elindeki ağırlıkla birlikte havaya kaldırdı. Kahraman Hynreck öyle sefil görünüyordu ki bazı seyirciler gülmelerini tutamadılar.

"Şimdiye dek," dedi Bastian, "neyle boy ölçüşeceğimizi sen belirledin. Şimdi de benim bir şey önermeme razı olur musun?"

Kahraman Hynreck sessizce başını salladı.

"Bir cesaret denemesi bu," diye sürdürdü Bastian.

Kahraman Hynreck bir kez daha toparlandı. "Cesaretimi azaltacak hiçbir şey yoktur!"

"Öyleyse," dedi Bastian, "Gözyaşı Gölü'nde yüzme yarışı öneriyorum. Karşı kıyıya ilk ulaşan kazanmış olur."

Bütün alanı soluksuz bir sessizlik kaplamıştı.

Kahraman Hynreck bir kızarıyor, bir sararıyordu.

"Bu cesaret denemesi değil," diyebildi, "çılgınlık!"

"Ben hazırım!" diye yanıtladı Bastian. "Gel haydi!"

O zaman Kahraman Hynreck soğukkanlılığını kaybetti.

"Hayır!" diye haykırıp, ayaklarını yere vurdu. "Siz de benim kadar bilirsiniz ki Murhu'nun suyu her şeyi ayrıştırır. Bu kesin ölüme gitmek demek olur."

"Ben korkmuyorum," diye karşılık verdi Bastian sakin sakin. "Ben Renkler Çölü'nde yürüdüm, Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içtim ve ateşinin içinde yıkandım. Artık sulardan korkum kalmadı."

Kahraman Hynreck öfkeden mosmor gürledi: "Yalan söylüyorsun! Fantazya'da hiç kimse Renkli Ölüm'ün elinden sağ kurtulamaz. Bunu çocuklar bile bilir!"

"Kahraman Hynreck," dedi Bastian ağır ağır, "beni yalancılıkla suçlamak yerine doğrudan korktuğunu itiraf etsen daha iyi olurdu."

Bu kadarı Kahraman Hynreck için fazlaydı. Öfkeden aklı başından gitmiş bir durumda, büyük kılıcını kınından sıyırıp Bastian'ın üzerine yürüdü. Beriki geri çekildi ve uyarıcı bir söz söylemek istedi ama Kahraman Hynreck bırakmadı. Bastian'a saldırıyordu ve çok ciddiydi. Aynı anda kılıç Sıkanda paslı kınından şimşek gibi fırlayıp Bastian'ın eline girdi ve dans etmeye başladı.

Bundan sonra olanlar öylesine işitilmemiş şeylerdi ki, izleyicilerden hiçbiri hayatı boyunca unutamadı. Şansı varmış ki Bastian kılıcın kabzasını elinden bırakamıyordu ve böylelikle Sıkanda'nın kendiliğinden yaptığı her harekete ayak uydurmak zorunda kalıyordu. Kılıç önce Kahraman Hynre-

ck'in güzelim zırhını parçalara ayırdı. Parçalar dört bir yana dağıldığı halde derisi sıyrılmamıştı bile. Kahraman Hynreck kendini umutsuzca savunuyor, deli gibi saldırıyordu çevresine ama Sıkanda'nın şimşekleri, çevresinde ateşten bir girdap gibi titreşiyor, gözlerini kör ediyordu, o yüzden de vuruşlarından hiçbiri yerini bulamıyordu. Sonunda yalnızca iç çamaşırlarıyla kalıp da Bastian'a saldırmaktan hâlâ vazgeçmeyince, Sıkanda onun kılıcını tam anlamıyla küçük dilimlere ayırdı; bu da öyle hızlı oldu ki parçalanan kılıç, bir yığın bozuk para gibi çın çın öterek yere düşmeden önce, bir an daha bütün olarak havada asılı kaldı. Kahraman Hynreck, elinde kalan yararsız kabzaya fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Kabzayı bırakıp başını eğdi. Sıkanda paslı kınına geri döndü de böylece Bastian onu bırakabildi.

Seyirci kitlesinden binlerce sesli bir coşku ve hayranlık haykırışı yükseldi. Alana doluştular, Bastian'ı yakalayıp havaya kaldırdılar ve zaferini kutlamak için onu etrafta dolaştırdılar. Tezahüratlar bitmek bilmiyordu. Bastian yukarıdan bakarak Kahraman Hynreck'i arıyordu. Ona gönlünü alacak bir söz söylemek istiyordu çünkü zavallıya acıyordu doğrusu, onu öylesine küçük düşürmeyi tasarlamış değildi. Ama Kahraman Hynreck ortalarda görünmüyordu.

Sonra sesler birdenbire kesildi. Kalabalık geri çekilip yer açtı. Atreju oracıkta durmuş, aşağıdan gülümseyerek Bastian'a bakıyordu.

Bastian da gülümsedi. Onu omuzlardan indirdiler. İki çocuk karşılıklı duruyordu ve uzun uzun, sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda Atreju konuşmaya başladı: "Fantazya'nın kurtarıcısını aramaya gitmek için bir arkadaşa hâlâ ihtiyacım olsaydı, bu bir tanesiyle yetinirdim çünkü ötekilerin yüzüne

bedel. Ama artık arkadaşa ihtiyacım yok çünkü arama seferi yapılmayacak."

Bir şaşkınlık ve düş kırıklığı fısıltısı duyuldu. "Fantazya'nın kurtarıcısının bizim korumamıza ihtiyacı yok," diye devam etti Atreju daha yüksek sesle, "çünkü o kendini korumayı, hepimizden daha iyi beceriyor. Hem artık onu aramamız gerekmiyor çünkü o bizi buldu bile. Onu hemen tanıyamadım çünkü Güney Kehanet'in sihirli aynasında gördüğümde şimdikinden farklı görünüyordu... tümden farklı. Ama gözlerinin bakışını unutmadım. Şu an bana bakan da aynı bakışlar. Yanılıyor olamam."

Bastian gülümseyerek başını salladı. "Yanılmıyorsun, Atreju," dedi. "Ona yeni bir isim vereyim diye beni Çocuk İmparatoriçe'ye getiren sendin. Sana teşekkür ederim."

Saygılı bir mırıltı, izleyici kitlesinin içinde bir rüzgâr gibi dalgalandı.

"Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi dışında Fantazya'da henüz kimsenin bilmediği adını bize açıklayacağına söz verdin," dedi Atreju. "Şimdi yapmak ister misin bunu?"

"Adım Bastian Balthasar Bux."

İzleyiciler kendilerini daha fazla tutamadı artık, sevinçleri binlerce haykırış halinde patladı. Birçoğu coşkusundan dans etmeye başladı, öyle ki köprülerle geçitler, hatta bütün alan sallanmaya başladı.

Atreju gülerek elini Bastian'a uzattı, Bastian da uzatılan eli kavradı ve böylece el ele giriş basamaklarında Gümüş İhtiyar Querquobad ile uğur ejderhası Fuchur'un onları beklediği saraya girdiler.

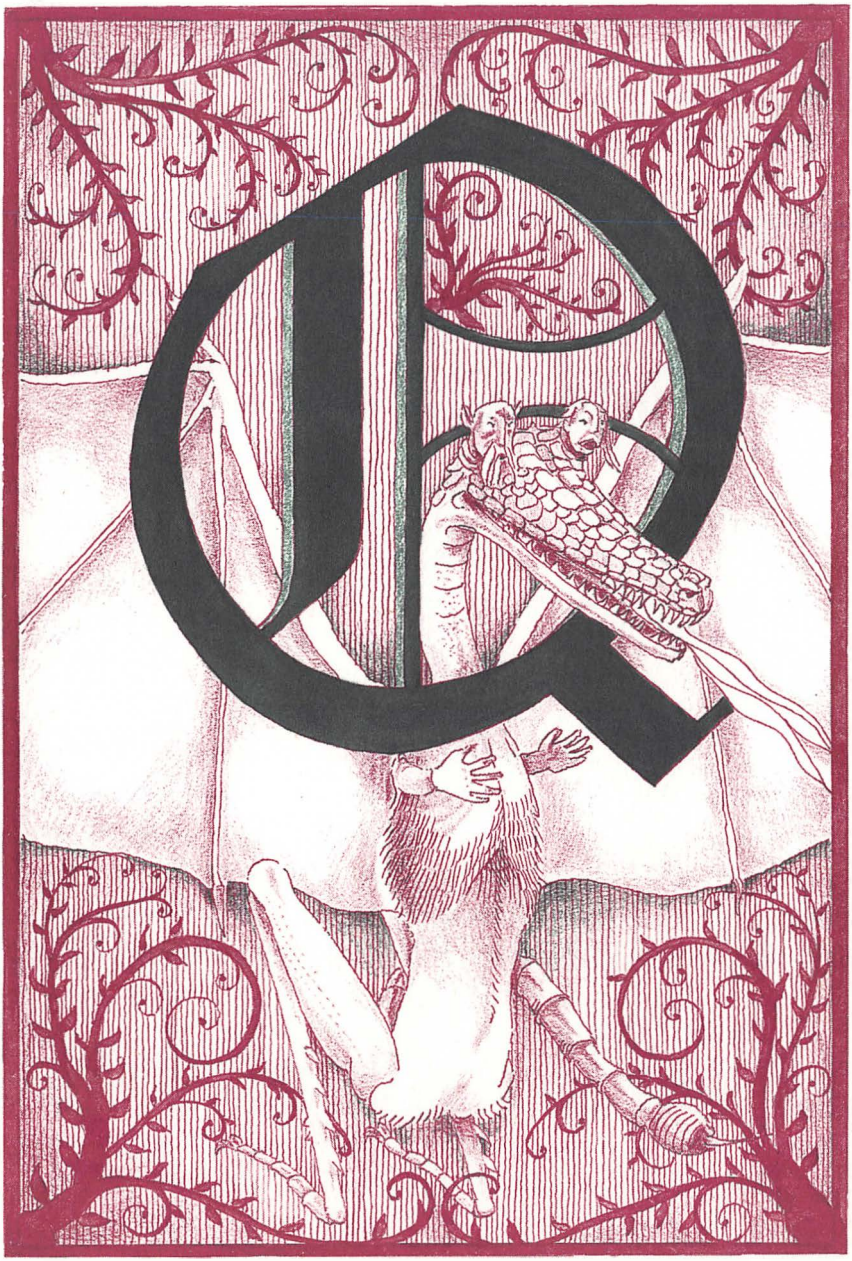
O akşam Amargânth Kenti o zamana dek kutladığı şenliklerin en güzelini kutladı. İster uzun ister kısa, ister eğri

ister düzgün, dans etmek isteyen herkes dans etti; güzel ya da çirkin, kısık ya da yüksek, ses çıkarmak isteyen herkes şarkı söyleyip güldü.

Karanlık basınca Amargânthlılar gümüş tekne ve saraylarındaki binlerce rengârenk ışığı yaktılar. Gece yarısına doğru Fantazya'da bile eşi görülmemiş bir havai fişek eğlencesi yapıldı. Bastian, Atreju'yla balkonda duruyordu; onların sağında ve solunda da Fuchur ile Gümüş İhtiyar Querquobad duruyor, hep birlikte, rengârenk ateş demetlerinin gökyüzünde ve Gümüş Kent'in binlerce ışığının Gözyaşı Gölü Murhu'nun karanlık sularında oynamasını seyrediyorlardı.

XVII.

Kahraman Hynreck İçin Bir Ejderha

uerquobad, Gümüş İhtiyar, koltuğunda uyuyakalmıştı, gecenin çok geç vakti olmuştu çünkü. Böylece yüz yedi yıllık yaşamında görüp görebileceği en güzel, en büyük şeyi kaçırmış oldu. Amargânth'taki başka birçokları, eğlenmekten bitkin düşüp kendini yatağa yatan yerlilerle konuklar da kaçırdılar. Pek az kişi hâlâ uyanıktı ve bu azıcık kişi, o güne kadar duydukları ve daha da duyacak oldukları her şeyi gölgede bırakan bir şeyi dinleme fırsatı buldular.

Fuchur, beyaz uğur ejderhası, şarkı söylüyordu.

Gece göğünün yükseklerinde, Gümüş Kent'in ve Gözyaşı Gölü'nün üzerinde çemberler çize çize süzülüyor, çan sesini çınlatıyordu. Sözsüz bir şarkıydı bu; büyük, yalın, katıksız mutluluk ezgisi. Dinleyenlerin içi açılıyordu.

Querquobad'ın sarayının geniş balkonunda yan yana oturan Bastian'la Atreju'ya da böyle oluyordu. İkisinin de bir uğur ejderhasının şarkı söyleyişini ilk duyuşlarıydı. Hiç farkında olmadan el ele tutuşmuşlar, suskun bir hayranlık içinde kulak kesilmişlerdi. Birbirlerinin aynı şeyi hissettiğini biliyorlardı: Bir arkadaş bulmuş olmanın mutluluğu. Bunu konuşarak bozmaktan çekiniyorlardı.

Büyük saat geçip gitti, Fuchur'un şarkısı yavaş yavaş hafifledi ve sonunda büsbütün sustu.

Tam bir sessizlik çökünce Querquobad uyandı, doğruldu ve özür dilercesine, "Benim gibi gümüş ihtiyarlara uyku gerek artık," dedi, "siz gençlerde başka olur. Kusuruma bakmayın ama benim artık yatmam gerekiyor."

Ona iyi geceler dilediler ve Querquobad gitti.

İki arkadaş yine uzun zaman suskun oturup gece göğünü seyrettiler. Fuchur hâlâ, ağır ve huzurlu dalga hareketleriyle

daireler çiziyordu gökyüzünde. Arada sırada da beyaz bir bulut gibi süzülerek dolunayın önünden geçiyordu.

Sonunda Bastian, "Fuchur uyumaz mı?" diye sordu.

"Uyuyor ya işte," dedi Atreju yavaşça.

"Uçarken mi?"

"Evet. Querquobad'ın sarayı kadar büyük bile olsa, evlerin içinde rahat edemiyor. Sıkışmış ve hapsolmuş hissediyor kendini, bir şeylere çarpıp devirmemek için de olabildiğince dikkatli hareket etmeye çalışıyor. Doğrusu çok iri. Onun için de çoğunlukla havada uyuyor."

"Beni de sırtına bindirir mi dersin?"

"Mutlaka," dedi Atreju, "ama çok kolay değil. Öncelikle alışmak gerekiyor."

"Ben Graögramân'a bindim," dedi Bastian.

Atreju başını salladı ve ona hayranlık dolu gözlerle baktı.

"Cesaret denemesi sırasında Kahraman Hynreck'e söylemiştin. Nasıl hakkından geldin Renkli Ölüm'ün?"

"AURYN var bende," dedi Bastian.

"Ya?" dedi Atreju. Çok şaşırmış görünüyordu ama başka bir şey söylemedi.

Bastian, Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini gömleğinin altından çıkarıp Atreju'ya gösterdi. Atreju işarete bir süre baktı, sonra mırıldandı: "Demek şimdi Parıltı'yı *sen* taşıyorsun?"

Yüzü biraz bozuk göründü Bastian'a, onun için de aceleyle konuştu: "Onu bir kez daha boynuna takmak ister misin?"

Zinciri çıkarmaya davrandı.

"Hayır!"

Atreju'nun sesi neredeyse sert bir tonda çıkmıştı, Bastian afallayarak duraladı. Atreju özür dilercesine gülümseyerek

yumuşak bir sesle yineledi: "Hayır, Bastian, ben yeteri kadar taşıdım onu."

"Nasıl istersen," dedi Bastian. Sonra işaretin arkasını çevirdi. "Baksana! Yazıyı görmüş müydün?"

"Elbette gördüm," diye mırıldandı Atreju. "Ama ne yazıyor bilmiyorum."

"Nasıl olur?"

"Biz Yeşilderililer ormandaki izleri okuyabiliriz ama harfleri, hayır."

Bu kez, "Ya!" diyen Bastian oldu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Atreju.

Bastian okudu: "NE İSTİYORSAN ONU YAP."

Atreju kıpırdamadan işarete bakıyordu.

"Demek bu yazıyormuş," diye mırıldandı. Yüzünde heyecan belirtisi yoktu, Bastian onun ne düşündüğünü kestiremedi. O yüzden de sordu: "Bunu bilmiş olsaydın senin için bir şey değişir miydi?"

"Hayır," dedi Atreju. "Ben istediğimi yaptım."

"Doğru," dedi Bastian başını sallayarak.

Bir süre ikisi de yine sustu.

Sonunda Bastian, "Sana bir şey daha sormak istiyorum," dedi. "Beni Sihirli Ayna'da gördüğünde farklı göründüğümü söyledin."

"Evet, çok farklı."

"Nasıl yani?"

"Şişman ve solgundun, üstünde de bambaşka giysiler vardı."

Bastian, "Şişman ve solgun mu?" diye sordu ve inanamayarak gülümsedi. "Benim o olduğumdan gerçekten emin misin?"

"Sen değil miydin yani?"

Bastian düşündü.

"Beni gördün, biliyorum. Ama ben her zaman şimdiki gibiydim."

"Gerçekten mi?"

"Yoksa bilmez miyim!" diye bağırdı Bastian.

"Evet," dedi Atreju ve ona düşünceli düşünceli baktı, "bilirdin."

"Belki de şekilleri bozan bir aynaydı."

Atreju başını sallayarak karşı çıktı.

"Sanmam."

"Öyleyse, beni öyle görmüş olmanı nasıl açıklıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Atreju, "yalnızca yanılmadığımı biliyorum."

Sonra ikisi de yine uzun zaman sustular, sonunda da yatmaya gittiler.

Bastian başı ve ayak ucu yine has gümüş işlemeli yatağında yatarken, Atreju'yla konuşmaları aklından çıkmıyordu. Sanki ona, Bastian'ın Parıltı'yı taşıdığını öğrendiğinden beri, Kahraman Hynreck'i yenmesi, hatta Graögramân'ın yanında kalması Atreju'yu daha az etkiliyor gibi geliyordu. Belki de bu koşullar altında bunların pek özel bir şey olmadığını düşünüyordu Atreju. Oysa Bastian, Atreju'nun kayıtsız koşulsuz saygısını kazanmak istiyordu.

Uzun uzun düşündü, işaretle bile olsa Fantazya'da kimsenin yapamayacağı bir şey olmalıydı. Yalnız onun, Bastian'ın başarabileceği bir şey.

En sonunda akıl etti: Öyküler yaratmak!

Fantazya'da hiç kimsenin yeni bir şey yaratamayacağını tekrar tekrar duymuştu. Hatta Uyulâla'nın sesi bile söz etmişti bundan. Bu tam da Bastian'ın en iyi becereceği şeydi!

Onun, Bastian'ın, büyük bir ozan olduğunu görecekti Atreju!

Arkadaşına bunu kanıtlayacağı bir fırsatın bir an önce karşısına çıkmasını diliyordu. Belki de sabaha. Örneğin, Amargânth'ta bir ozanlar şenliği olabilir, Bastian da buluşlarıyla herkesi gölgede bırakırdı!

Ya da daha iyisi, anlatacağı her şeyin gerçekleşmesi olurdu! Graögramân Fantazya'nın öyküler ülkesi olduğunu, hatta bu yüzden uzak geçmişte yaşanmış bir şey bir öyküde geçtiğinde yeniden doğacağını söylememiş miydi?

Gözleri yerinden fırlayacaktı Atreju'nun!

Bastian, Atreju'nun şaşkın hayranlığını tasarlaya tasarlaya uykuya daldı.

Ertesi sabah sarayın görkemli salonunda zengin bir kahvaltı sofrasının başında otururlarken Gümüş İhtiyar Querquobad şunları söyledi: "Bugün Fantazya'nın kurtarıcısı konuğumuz ve onu bize getiren arkadaşı için çok özel bir şenlik düzenlemeyi kararlaştırdık. Biz Amargânthlıların çok eski bir geleneğe göre Fantazya'nın şiir okuyucuları ve öykü anlatıcıları olduğumuzu bilmezsin belki, Bastian Balthasar Bux. Bu sanat, ta ufacıktan öğretilir çocuklarımıza. Büyüdüklerinde de yıllar yılı bütün ülkeleri dolaşır, herkesin yararına olsun diye bu sanatı sürdürürler. Bu yüzden de her yerde saygı ve sevinçle karşılanırız. Ama bir derdimiz var. Şiir ve öykü dağarcığımız –ne yalan söyleyeyim– pek geniş değil. Azıcık şeyi çok kişi bölüşmek zorunda kalıyor. Oysa söylentiye göre sen –doğru mu bilmiyorum– kendi dünyanda öykü bulmakla ünlüymüşsün. Doğru mu?"

"Evet," dedi Bastian, "hatta bu yüzden alaya bile alınırdım."

Gümüş İhtiyar Querquobad kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Kimsenin duymadığı öyküler anlatıyorsun diye alay mı ediyorlardı? Nasıl olabilir! Bizden kimse böyle bir şeyi yapacak

durumda değil. Bize birkaç yeni öykü armağan edecek olsan, hepimiz, ben ve yurttaşlarım, sana anlatamayacağım kadar minnettar kalırız. Yaratıcılığınla bize yardımcı olur musun?"

"Zevkle!" diye yanıtladı Bastian.

Kahvaltıdan sonra Querquobad'ın sarayının ön merdivenlerine çıktılar. Fuchur çoktandır onları bekliyordu.

Bu arada alanda büyük bir kalabalık birikmişti ama bu kez turnuva için kente gelmiş konuklar pek azdı. Asıl kitle Amargânthlılardan, hepsi güzel görünüşlü, hepsi mavi gözlü ve hepsi şık giysiler içindeki erkek, kadın ve çocuklardan oluşuyordu. Çoğunun yanında gümüşten yapılmış telli çalgılar vardı, resitallerine eşlik edecek harplar, lirler, gitarlar, lavtalar; çünkü içlerinden her biri, sanatını Bastian ile Atreju'nun önünde icra edebilmeyi umuyordu.

Yine koltuklar konmuştu. Bastian ortada Querquobad ile Atreju'nun arasında yer aldı. Onların arkasına Fuchur yerleşti.

Sonra Querquobad ellerini çırptı ve yayılan sessizlikte şunları söyledi: "Büyük ozan, dileğimizi yerine getirmek istiyor. Bize yeni öyküler armağan edecek. Bu yüzden arkadaşlar, onu esinlendirmek için sizler de elinizden geleni yapın!"

Alandaki bütün Amargânthlılar sessizce yerlere kadar eğildiler. Sonra ilki öne çıktı ve okumaya başladı. Onun arkasından başkaları, sonra yine başkaları geldi. Hepsinin güzel, uyumlu sesleri vardı ve işlerini çok iyi yapıyorlardı.

Sundukları öykü, şiir ve şarkılar, duruma göre heyecanlı, neşeli ya da hüzünlüydü ama hepsini anlatmak çok uzun sürer. Onlar da başka bir zaman anlatılmalı. Topu topu yüz kadar değişik parçaydı hepsi. Sonrakiler kendini yinelemeye başlı-

yordu. Yeni çıkan Amargânthlılar, öncekilerden dinledikle-rinden değişik bir şey sunamıyorlardı.

Buna karşın Bastian gitgide heyecanlanıyordu, sıranın kendisine geleceği anı bekliyordu çünkü. Dün geceki dileği hızla gerçekleşiyordu. Ötekilerin de sırasının gelmesini beklemeye dayanamayacaktı. Yandan Atreju'ya baktı ama o, hareketsiz bir ifadeyle oturmuş dinliyordu. Halinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

Sonunda Gümüş İhtiyar Querquobad yurttaşlarına durma buyruğu verdi. İçini çekerek Bastian'a dönüp konuştu: "Sana söylemiştim Bastian Balthasar Bux, öykü dağarcığımız ne yazık ki çok dar. Daha çok öykü olmaması bizim suçumuz değil. Gördüğün gibi, elimizden geleni yapıyoruz. Artık bize seninkilerden birini armağan edecek misin?"

"Size tüm öyküleri armağan edeceğim," dedi Bastian bol keseden, "çünkü sürüyle yeni öykü düşünebilirim. Bir bölümünü Kris Ta adlı küçük bir kıza anlattım ama çoğunu yalnızca kendi kendime anlattım. Yani henüz benden başka kimse bilmiyor bunları. Ama her birini teker teker anlatmak haftalar, aylar sürer, yanınızda o kadar çok kalamayız. Bu yüzden size, ötekileri içinde toplayan tek bir öykü anlatacağım. Adı, 'Amargânth Kütüphanesi'nin Öyküsü', çok da kısa bir öykü." Biraz düşündü ve gelişigüzel başladı:

"Çok eski zamanlarda Amargânth'ta kenti yöneten Quana adında bir Gümüş İhtiyar kadın yaşarmış. Bu çok uzak geçmişte kalan günlerde, ne Gözyaşı Gölü Murhu varmış ne de Amargânth suya dayanıklı özel gümüştenmiş. Taştan ve ahşaptan evleriyle çok sıradan bir kentmiş henüz. Ormanlık tepelerin arasındaki bir vadide bulunuyormuş.

"Quana'nın Quin adında, büyük bir avcı olan bir oğlu varmış. Günün birinde Quin ormanda, boynuzunun ucunda parlak bir taş olan bir tekboynuz görmüş. Hayvanı öldürmüş ve taşı alıp eve getirmiş. Ama Amargânth Kenti'nin üstüne büyük bir uğursuzluk çökmüş. Kent sakinlerinin gitgide daha az çocuğu oluyormuş. Bir kurtuluş yolu bulamazlarsa, nesilleri tükenip yok olacakmış. Oysa tekboynuz yeniden diriltilemezmiş ve kimse çaresini bilmiyormuş.

"Derken Gümüş İhtiyar Quana, ne yapılacağını Uyulâla'dan öğrensin diye, bir ulağı o zamanlarda var olan Güney Kehanet'e yollamış. Ama Güney Kehanet çok uzaktaymış. Ulak genç bir adam olarak yola çıkmış, döndüğündeyse artık çok yaşlıymış. Gümüş İhtiyar Quana çoktan ölüp gitmiş, bu arada yerine oğlu Quin geçmiş. Tabii o da bütün öteki Amargânthlılar gibi çok ihtiyarmış artık. Yalnızca bir çift çocuk varmış, bir oğlan, bir de kız. Adları da Aquil ve Muqua'ymış.

"Ulak, Uyulâla'nın sesinin ona açıkladıklarını aktarmış: Amargânth, ancak Fantazya'nın en güzel kenti haline getirilirse varlığını sürdürebilirmiş. Quin'in günahının bedeli ancak bu yolla ödenebilirmiş. Ama Amargânthlılar bunu ancak Fantazya'nın en çirkin yaratıkları olan Acharailerin yardımıyla gerçekleştirebilirlermiş. Bunlara 'Ağlaklar' da denirmiş çünkü kendi çirkinliklerine üzülmekten durmadan gözyaşı dökerlermiş. İşte bu gözyaşı nehrinde de, toprağın derinliklerinden çıkan o özel gümüşü yıkarlarmış, bundan harika işlemeler yapmayı bilirlermiş.

"Böylece bütün Amargânthlılar Acharaileri aramaya çıkmışlar ama yerin altında, derinlerde yaşadıklarından, onları bulmayı hiçbiri başaramamış. Sonunda kala kala yalnızca Aquil ile Muqua kalmış. Ötekilerin hepsi ölüp gitmiş, bu arada ikisi

de büyümüş. İşte bu ikisi, birlikte Acharaileri bulmayı ve onları Amargânth'ı Fantazya'nın en güzel kenti yapmaya razı etmeyi başarmışlar.

"Böylece Acharailer önce gümüş bir kayık yapmışlar, üstüne de küçük bir filigran saray kurmuş ve bunları ölü kentin çarşı meydanına oturtmuşlar. Sonra gözyaşı nehirlerini yerin altına o şekilde akıtmışlar ki, nehir, ormanlık tepelerin arasındaki vadiden kaynak olarak gün ışığına çıkmış. Vadi acı sularla dolmuş ve Gözyaşı Gölü Murhu oluşmuş, gölün üzerinde de ilk gümüş saray yüzüyormuş. İçindeyse Aquil ile Muqua oturuyormuş.

"Ama Acharailer genç çifti bir koşula bağlamışlar; bu da, onların ve onlardan sonra gelecek kuşakların, kendilerini şiir okuyuculuğu ve öykü anlatıcılığına adamalarıymış. Onlar bunu yaptığı sürece Acharailer de onlara yardım edeceklermiş çünkü bu yolla kendileri de işe katılmış olacak, çirkinlikleri güzel bir şeye yaramış olacakmış.

"Böylece Aquil ile Muqua, içinde benim bütün öykülerimi topladıkları bir kütüphane kurmuşlar... yani ünlü Amargânth Kütüphanesi'ni. Şu anda dinlediğinizle başlamışlar ama yavaş yavaş, anlattığım bütün öteki öyküler de eklenmiş ve böylece sonunda, ne ikisinin ne de onların bugün Gümüş Kent'i dolduran bereketli soyunun anlatmakla bitiremeyeceği kadar çok öykü olmuş.

"Amargânth'ın, Fantazya'nın en güzel kentinin bugün hâlâ var olması da, Acharailerle Amargânthlıların karşılıklı sözlerini tutmalarından ileri geliyor... oysa ikisi de artık birbirinden haberdar değil. Çok eski çağlardaki o olayları hatırlatan tek şey, Gözyaşı Gölü Murhu'nun adı."

Bastian bitirdikten sonra Gümüş İhtiyar Querquobad koltuğundan ağır ağır kalktı. Yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı.

"Bastian Balthasar Bux," diye konuştu, "sen bize bir öyküden, bütün öykülerden çok fazlasını armağan ettin. Sen bize kendi aslımızı armağan ettin. Artık Murhu'nun nereden geldiğini, gümüş teknelerimizle saraylarımızın nereden geldiğini biliyoruz. Artık çok eskilerden beri neden şiir okuyucu ve öykü anlatıcı bir halk olduğumuzu biliyoruz. Her şeyden önce de, kentimizde bulunan ve öteden beri kilitli olduğu için bizlerden birinin henüz içine girmediği, o büyük, yuvarlak yapıda ne olduğunu artık biliyoruz. O bizim en büyük hazinemizi barındırıyor ve biz şimdiye kadar bunu bilmiyorduk. O, Amargânth Kütüphanesi!"

Daha biraz önce anlattığı şeylerin gerçeğe dönüşmesinden Bastian'ın kendisi bile etkilenmişti. (Yoksa oldum olası gerçek miydi bunlar? Galiba Graögramân, "İkisi de!" demişti.) Yine de kendi gözleriyle görüp emin olmak istiyordu.

"Bu yapı nerede?" diye sordu.

"Sana göstereceğim," dedi Querquobad ve kalabalığa dönerek bağırdı: "Hepiniz gelin! Belki de bugün payımıza başka mucizeler de düşecek!"

Başında Atreju ile Bastian'ın yanında Gümüş İhtiyar'ın yürüdüğü uzun bir konvoy, gümüş tekneleri birbirine bağlayan köprücüklerin üzerinden ilerledi ve sonunda, yusyuvarlak bir teknenin üstünde duran ve kendisi de yuvarlak, devasa bir gümüş kutu biçiminde olan çok büyük bir yapının önünde durdu. Dış duvarlar düzgün ve süssüzdü, penceresi de yoktu. Kocaman, tek bir kapı vardı yalnızca ama o da kilitliydi.

Pürüzsüz gümüş kapı kanadının tam ortasında, halka biçimli bir çerçeve içinde, saydam bir cam parçası gibi görünen bir taş vardı. Üzerinde de aşağıdaki yazı vardı:

"Tekboynuzun boynuzundan alındım, söndürüldüm.
Adımı söyleyecek kişi yakıncaya dek ışığımı
kilitli tutacağım kapıyı.
Ona yüz yıl boyu ışık vereceğim
ve onu Yor'un Minroud'unun
karanlık derinliklerine götüreceğim.
Ama ikinci kere sondan başa söylerse adımı,
Yüz yıllık ışığı bir anda saçacağım."

"İçimizden hiç kimse," dedi Querquobad, "bu yazıyı yorumlayamadı. Yor'un Minroud'u sözlerinin ne anlama geldiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Tekrar tekrar denediğimiz halde şimdiye kadar taşın adını kimse bulamadı. Ama biz yalnızca Fantazya'da zaten var olan adları kullanabiliyoruz. Bunlar da başka şeylerin adı olduğundan, hiçbiri taşa ışık saçtırıp kapıyı açtıramadı. Sen onun adını bulabilir misin, Bastian Balthasar Bux?"

Derin, beklenti dolu bir sessizlik oldu. Tüm Amargânthlılar ve Amargânthlı olmayanlar soluklarını tutuyorlardı.

"El-Zahir!" diye bağırdı Bastian.

Aynı anda taş parıl parıl parlamaya başladı, çerçevesinden fırladı ve dosdoğru Bastian'ın eline düştü, kapı açılıyordu.

Binlerce gırtlaktan bir şaşkınlık feryadı çıktı. Bastian, ışıklı taş elinde, Atreju ile Querquobad'ı izleyerek kapıdan girdi. Arkalarından kalabalık akın etti.

Kocaman, yuvarlak salon karanlıktı. Bastian taşı yükseğe kaldırdı. Gerçi ışığı bir mumunkinden daha parlaktı ama sa-

lonu tümüyle aydınlatmaya yetmiyordu. Tek görülen, duvarlar boyunca kat kat kitaplar, yine kitaplar olduğuydu.

Lambalar getirildi ve az sonra bütün salon aydınlandı. O zaman, çepeçevre kitap duvarlarının, yanında ne olduğunu gösteren etiketler bulunan değişik bölümlere ayrıldığı görüldü. Örneğin, "Eğlendirici Öyküler" "Heyecanlı Öyküler" "Ciddi Öyküler" "Kısa Öyküler" gibi. Yerde, yuvarlak salonun tam ortasında, kocaman, bir bakışta görülemeyecek bir yazı vardı:

BASTIAN BALTHASAR BUX
TOPLU ESERLER
KÜTÜPHANESİ

Atreju durmuş, kocaman gözlerle çevresine bakıyordu. Şaşkınlık ve hayranlığa öylesine yenik düşmüştü ki, artık yüz çizgilerindeki heyecan açıkça görülebiliyordu. Bastian buna sevindi.

"Bunların hepsi," dedi Atreju, parmağını çepeçevre dolandırarak, "bunların hepsi senin bulduğun öyküler mi?"

"Evet," dedi Bastian ve el-Zahir'i cebine soktu.

Atreju ona şaşkın şaşkın baktı.

"Buna aklım ermiyor," diye itiraf etti.

Amargânthlılar ise hevesle çoktan kitapların başına çökmüşlerdi; sayfalarını karıştırıyor, birbirlerine yüksek sesle okuyorlardı; kimisi doğrudan yere oturmuş, belli yerleri ezberlemeye başlamıştı bile. Büyük olayın haberi, hem yerliler hem de konuklar arasında hızla yayılarak bütün Gümüş Kent'i sarmıştı.

Bastian ile Atreju tam kitaplıktan çıkıyorlardı ki, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'la karşı karşıya geldiler.

"Bastian efendi," dedi, belli ki yalnız kılıçta değil, dil dökmekte de usta olan kızıl saçlı Hysbald, "eşi bulunmaz hüner-ler gösterdiğinizi işittik. Bunun için sizden, bizi hizmetinize almanızı ve buradan sonraki yolculuğunuza sizinle birlikte çıkmamıza izin vermenizi rica ediyoruz. Üçümüz de ayrı ayrı kendi öykülerimize kavuşmak için can atıyoruz. Kuşkusuz bizim korumamız size hiç gerekli değil ama bizim gibi üç yetenekli ve hünerli silahşorun hizmetinizde olması yararlı olabilir. İster miydiniz?"

"Çok sevinirim," diye yanıtladı Bastian, "böylesi eşlikçi-lerden herkes gurur duyar."

Bunun üzerine üç şövalye ısrarla, bir an önce Bastian'ın kılıcı üzerine bağlılık yemini etmek istediler ama Bastian on-lara engel oldu.

"Sıkanda büyülü bir kılıçtır," diye açıkladı onlara, "Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içmemiş ve onun içinde yıkanmamış biri, ona ölüm tehlikesi olmadan el süremez."

Böylece dostça bir el sıkışmayla yetinmek zorunda kaldılar.

Bastian, "Kahraman Hynreck'e ne oldu?" diye sordu.

"Hepten çöktü," dedi Hykrion.

Hydorn, "Sevgilisi yüzünden," diye ekledi.

"Belki ona yardımcı olursunuz," dedi Hysbald.

Böylece hepsi –artık beş kişiydiler– topluluğun başlangıçta indiği ve Bastian'ın yaşlı Yika'yı ahıra yerleştirdiği konukevine doğru yola koyuldular. Konukevine girdiklerinde bir tek kişi oturuyordu orada. Masanın üzerine kapanmış, ellerini sarı saçlarına gömmüştü. Kahraman Hynreck'ti bu.

Belli ki yol eşyalarının arasında yedek bir giysi getirmişti çünkü şimdi sırtında, Bastian'ın önceki günkü kavgada par-çalara ayırdığından daha sade bir şey vardı.

Bastian kendisine iyi günler dileyince Hynreck ayağa sıçradı ve iki çocuğa bakakaldı. Gözleri kızarmıştı.

Bastian ona yanına oturup oturamayacağını sordu, öteki omuzlarını silkip başını salladı ve yeniden yerine çöktü. Önünde, masanın üzerinde, sanki buruşturulmuş da yeniden açılıp düzeltilmiş gibi görünen bir kâğıt duruyordu.

"Hatırını sormak istemiştim," diye başladı Bastian, "seni incittiysem üzülürüm."

Kahraman Hynreck başını hayır anlamında salladı.

"Benim işim bitti," diyebildi boğuk bir sesle, "işte, kendiniz okuyun!"

Kâğıdı Bastian'a doğru itti.

"En iyisini istiyorum," yazıyordu, "ve bu, siz değilsiniz, o yüzden hoşça kalın!"

Bastian, "Prenses Oglamâr'dan mı?" diye sordu.

Kahraman Hynreck başını sallayarak doğruladı.

"Yarışmamızdan sonra atıyla hemen sahile gitmiş. Kim bilir nerededir şimdi. Onu bir daha göremeyeceğim. Öyleyse dünyada daha ne işim var benim?"

"Gidip getiremez misin onu?"

"Ne için?"

"Herhalde onu fikrinden caydırmak için."

Kahraman Hynreck acı bir kahkaha attı.

"Prenses Oglamâr'ı hiç tanımıyorsunuz. Şu yapabildiklerimin hepsini yapabilmek için on yıldan fazla çalıştım. Beden sağlığıma iyi gelmeyecek her şeyden el çektim. Çelik gibi bir disiplinle, en büyük eskrim ustalarından eskrim, en güçlü güreşçilerden güreşin her türünü öğrendim, hepsini yenince kadar. Bir attan daha hızlı koşabilir, bir geyikten daha yükseğe sıçrayabilirim, her şeyin en iyisini yaparım... Daha

doğrusu düne kadar yapardım. Önceleri bana bakmaya bile tenezzül etmezdi ama sonra, yeteneklerimle birlikte bana ilgisi de yavaş yavaş arttı. Onun tarafından seçilmeyi umabilirdim artık... şimdiyse hepsi boş, temelli olarak. Umutsuz nasıl yaşayabilirim?"

"Belki de Prenses Oglamâr'a bu denli önem vermemelisin," dedi Bastian. "Aynı derecede hoşlanacağın başkaları da vardır."

"Hayır," diye karşılık verdi Kahraman Hynreck. "Prenses Oglamâr tam da bu yüzden hoşuma gidiyor ya zaten; yalnızca en iyisine razı geldiği için."

"Ah!" dedi Bastian çaresiz. "Bu zor elbette. O zaman ne yapılabilir? Acaba başka bir biçimde denesen? Örneğin şarkıcı ya da ozan olarak?"

"Bir kere kahraman olmuşum ben," karşılığını verdi Hynreck, biraz sinirli. "Başka bir mesleği yapamam ve yapmak da istemem. Neysem oyum."

"Evet," dedi Bastian, "anlıyorum."

Herkes sustu. Üç şövalye, Kahraman Hynreck'e duygularını paylaştıklarını gösteren bakışlar atıyordu. İçinden neler geçtiğini anlayabiliyorlardı. Sonunda Hysbald hafifçe öksürdü ve Bastian'a dönerek usulca görüşünü belirtti: "Ona yardım etmek sizin için pek büyük bir sorun olmaz aslında, Bastian efendi."

Bastian Atreju'ya baktı ama o, yine o ulaşılmaz ifadesini takınmıştı.

Sonra Hydorn, "Yakında uzakta bir tek canavar olmayınca, Kahraman Hynreck gibi birisi için gerçekten kötü oluyor," diye ekledi. "Anlıyor musunuz?"

Bastian hâlâ anlamıyordu.

Hykrion, koca siyah bıyıklarını sıvazlayarak, "Kuşkusuz," dedi, "bir kahramanın kahraman olabilmesi için canavar gerekir." Bu sırada da Bastian'a göz kırptı.

Bastian sonunda anlamıştı artık.

"Dinle, Kahraman Hynreck," dedi, "yüreğini başka bir yana verme önerisiyle kararlılığını sınıyordum yalnızca. Çünkü Prenses Oglamâr'ın senin yardımına şimdi gerçekten çok ihtiyacı var. Onu senden başka kimse kurtaramaz."

Kahraman Hynreck kulak kesildi. "Ciddi mi söylüyorsunuz, Bastian efendi?"

"Tüm ciddiyetimle. Çünkü Prenses Oglamâr birkaç dakika önce saldırıya uğrayıp kaçırıldı."

"Kim kaçırdı?"

"Fantazya'da var olan canavarların en korkuncu. Ejderha Smârg yani. Prenses, atıyla bir orman açıklığından geçerken canavar onu görmüş, havadan üstüne atlamış, atının sırtından alıp, kaçırıp götürmüş."

Hynreck ayağa fırladı. Gözleri parlamaya, yanakları al al kızarmaya başladı. Sevinçten ellerini çırpıyordu. Ama sonra gözlerindeki parıltı söndü ve Hynreck yerine oturdu.

"Bu ne yazık ki olamaz," dedi üzgün üzgün. "Uzakta yakında canavar kalmadı artık."

"Benim çok uzaktan geldiğimi unutuyorsun, Kahraman Hynreck," diye açıkladı Bastian. "Sizin geldiğiniz yerden çok daha uzaktan."

"Doğru," diye onayladı ilk kez olaya karışan Atreju.

Kahraman Hynreck, "Bu canavar gerçekten kaçırdı mı onu?" diye bağırdı. Sonra iki elini göğsüne bastırıp inledi: "Ah benim sevgili Oglamâr'ım, neler geldi başına! Ama korkma,

şövalyen geliyor, yola çıktı bile! Söyleyin bana, ne yapmam gerek? Nereye gitmeliyim?"

"Buradan çok uzakta," diye başladı Bastian, "bir ülke vardır, adı Morgul ya da Soğuk Ateş Ülkesi'dir çünkü orada alevler buzdan daha soğuk olur. Ülkeyi nasıl bulacağını sana söyleyemem, onu kendin bulmak zorundasın. Ülkenin ortasında Wodgabay adlı taşlaşmış bir orman vardır. Taşlaşmış ormanın ortasında da Kurşun Kale Ragar bulunur. Üç hendekle çevrilidir. Birincide yeşil zehir akar, ikincide dumanı tüten kezzap, üçüncüde de ayaklarınız kadar kocaman akrepler kaynaşır. Karşıya geçen köprü ve geçit yoktur çünkü Kurşun Kale Ragar'da hüküm süren kişi, Smârg adlı o uçan canavardır. Sümüksü zardan kanatlarının açıklığı otuz metredir. Uçmadığı zaman dev bir kanguru gibi dik durur. Gövdesi uyuz bir sıçanı andırır ama kuyruğu akrep kuyruğudur. Zehirli iğnesiyle en hafif dokunması bile mutlak ölümdür. Arka ayakları dev çekirge ayaklarıdır ama ufacık ve kavruk görünüşlü ön ayakları küçük bir çocuğun ellerine benzer. Ama bu insanı aldatmamalı çünkü tam da bu küçücük ellerde korkunç bir kuvvet vardır. Uzun boynunu, bir salyangozun duyargalarını çekmesi gibi içeri çekebilir, ucuna da üç kafa oturmuştur. Biri büyüktür ve timsah kafasına benzer. Ağzından buz gibi ateş püskürtür. Ama timsahta gözlerin olduğu yerde, onda, gene birer kafa olan iki yumru vardır. Sağdaki, yaşlı bir adamın kafası gibi görünür. Bununla işitip görür. Soldaki ise konuşmak içindir, o da buruşuk bir yaşlı kadın yüzü gibi görünür."

Bu tanımlamayla Kahraman Hynreck biraz sararmıştı.

"Adı neydi?" diye sordu.

"Smârg," diye yineledi Bastian. "Kötülüğünü bin yıldır sürdürüyor çünkü yaşı bu kadardır. İkide bir, genç, güzel bir

kadını kaçırır, sonra kadın ömrünün sonuna kadar onun ev işlerini görmek zorunda kalır. O ölünce Smârg bir yenisini kaçırır."

"Nasıl oldu da ben hiç duymadım?"

"Smârg düşünülemeyecek kadar hızlı ve uzun uçabilir. Şimdiye kadar haydutluğu için hep Fantazya'nın değişik ülkelerini seçti. Hem sonra bu, yarım yüzyılda bir oluyor zaten."

"Bugüne kadar bir tutsağı kurtaran olmadı mı hiç?"

"Hayır, bu eşsiz bir kahramanlık ister." Bu sözlerle Kahraman Hynreck'in yanakları yine kızardı.

"Smârg'in zayıf bir yanı var mı?" diye sordu işini bilir bir tavırla.

"Ah!" diye yanıtladı Bastian. "Az kalsın en önemlisini unutuyordum. Ragar Kalesi'nin en alt mahzeninde kurşundan bir satır vardır. Bunun onu öldürebilecek tek silah olduğunu söylersem, Smârg'ın satırı gözü gibi korumasını anlayabilirsin belki. Bununla onun küçük kafalarının ikisini de uçurmak gerekir." Kahraman Hynreck, "Bütün bunları siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Bastian'ın yanıt vermesi gerekmedi çünkü o anda sokaktan korku çığlıkları çınladı:

"Bir ejderha!" "Canavar!" "Şuraya bakın, gökyüzünde!" "Eyvah! Kentin üstüne doğru geliyor!" "Kurtulabilen kurtarsın kendini!" "Hayır hayır, bir kurban almış bile!"

Kahraman Hynreck sokağa fırladı, ötekiler onu izlediler, en son da Atreju ile Bastian.

Gökte dev bir yarasaya benzeyen bir şey dalgalanıyordu. Yaklaştıkça, bir an Gümüş Kent'in üstüne soğuk bir gölge çökmüş gibi oldu. Smârg'di bu ve tıpkı az önce Bastian'ın uydurduğu

gibiydi. O acınası ama bir o kadar tehlikeli iki elciğiyle, var gücüyle haykırıp çırpınan genç bir kadını sıkı sıkı tutuyordu.

"Hynreck!" Ses gitgide uzaklaşıyordu. "Yardım et, Hynreck! Kurtar beni, kahramanım!"

Sonra kayboldular.

Hynreck siyah aygırını ahırdan çoktan çıkarmıştı ve anakaraya giden gümüş bir salın içindeydi.

Salcıya, "Daha hızlı!" diye bağırdığı duyuluyordu. "Ne istersen veririm, yeter ki hızlan sen!"

Bastian arkasından bakıp mırıldandı: "Umarım işini fazla güçleştirmemişimdir."

Atreju yan gözle ona baktı. Sonra yavaşça konuştu: "Belki biz de yola koyulsak daha iyi olur."

"Nereye?"

"Fantazya'ya benim aracılığımla geldin," dedi Atreju, "şimdi dönüş yolunu bulman için de sana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Yine kendi dünyana dönmek istersin, değil mi?"

"Ah!" dedi Bastian. "Şimdiye kadar hiç aklıma gelmedi bu. Ama haklısın, Atreju. Evet, tabii, çok haklısın."

"Fantazya'yı kurtardın," diye devam etti Atreju, "bana öyle geliyor ki karşılığında da çok şey aldın. Şimdi de kendi dünyanı iyileştirmek için geri dönmek istersin diye düşünmüştüm. Yoksa seni alıkoyan başka bir şey daha mı var?"

Her zaman güçlü, güzel, cesur ve yetenekli olmadığını unutmuş olan Bastian yanıtladı: "Hayır, hiç sanmam."

Atreju arkadaşına yine düşünceli düşünceli bakarak ekledi: "Kim bilir, belki de uzun ve çetin bir yoldur bu."

"Evet, kim bilebilir?" diye onayladı Bastian. "İstersen hemen yola koyulalım."

Sonra bir de, Bastian'a kimin at verme onuruna erişeceği konusunda anlaşamayan üç şövalye arasında kısa ve dostça bir çekişme oldu. Ama Bastian, kendisine katır Yika'yı vermelerini rica ederek sorunu kestirip attı. Gerçi ötekiler böyle bir hayvanın Bastian efendiye uygun olmayacağını söylediler ama Bastian ısrar edince sonunda boyun eğdiler.

Şövalyeler yol hazırlıklarını yaparken, Bastian ile Atreju da, konukseverliği için teşekkür edip vedalaşmak üzere yine Gümüş İhtiyar Querquobad'ın sarayına gitti. Uğur ejderhası Fuchur, Atreju'yu sarayın önünde bekliyordu. Yola çıkılacağını duyunca çok mutlu oldu. Amargânth gibi güzel bile olsa, kentler ona göre değildi.

Gümüş İhtiyar Querquobad, Bastian Balthasar Bux Kütüphanesi'nden aldığı bir kitaba gömülmüştü.

"Keşke daha uzun zaman konuğum olasınız," dedi biraz dalgın bir tavırla. "Böyle bir yazar her gün konuk olmaz insana. Ama hiç değilse yapıtlarınla avunacağız."

Vedalaşıp çıktılar.

Atreju, Fuchur'un sırtına binerken Bastian'a sordu: "Sen de Fuchur'la gitmek istemiyor muydun?"

"Biraz sonra," diye mırıldandı Bastian. "Şimdi Yika bekliyor beni, ona söz verdim."

"Öyleyse sizi karada bekliyoruz," diye bağırdı Atreju. Uğur ejderhası havalandı, hemen sonra görüş mesafesinden çıkıverdi.

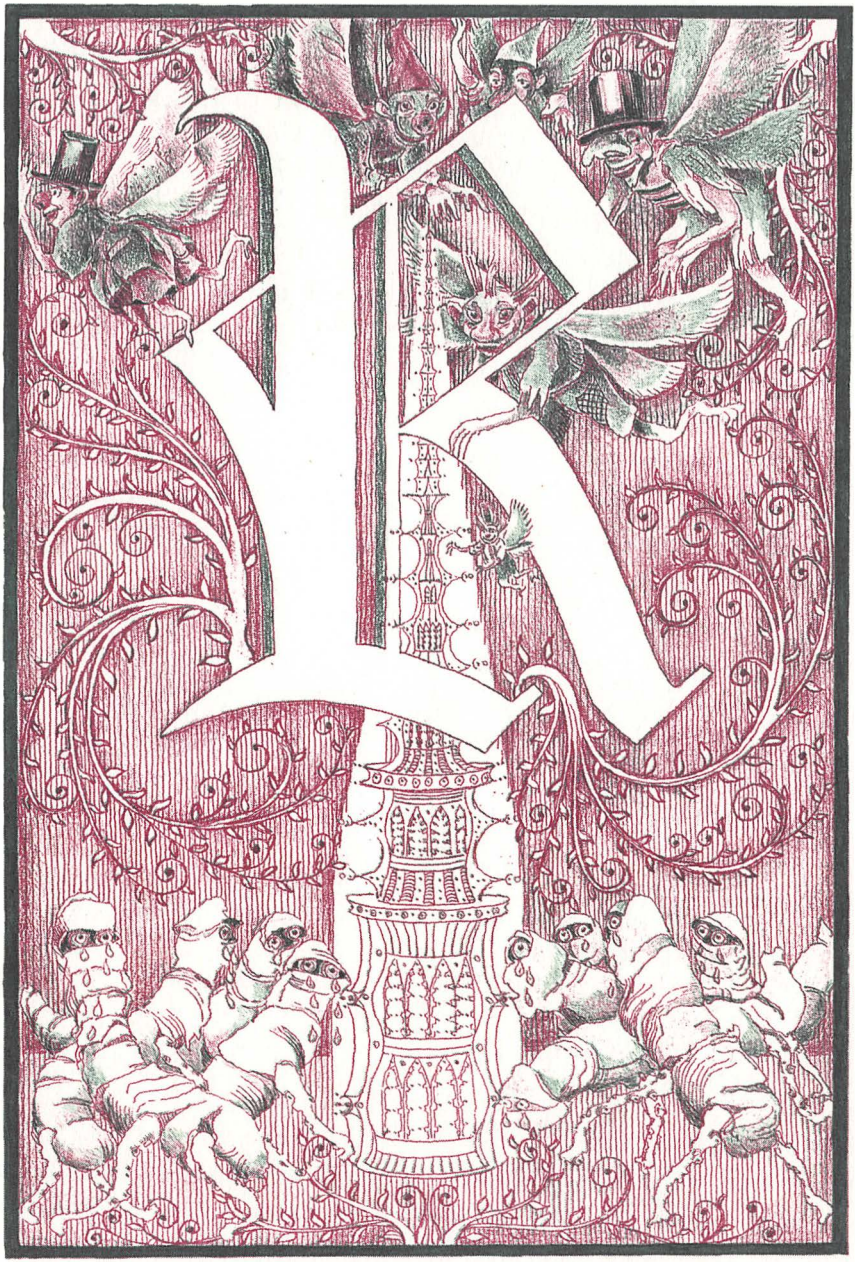
Bastian konukevine döndüğünde, üç şövalye, sallardan birinin içinde atlar ve katırla yola çıkmaya hazır bekliyorlardı. Yika'nın sırtından eyer torbasını almış, yerine bol süslü bir koşu eyeri koymuşlardı. Ama Yika bunun nedenini Bastian yanına gelip kulağına fısıldayınca öğrendi ancak: "Artık benim oldun, Yika."

Sandal hareket edip de Gümüş Kent'ten uzaklaşırken, yaşlı katırın sevinç çığlıkları, Gözyaşı Gölü Murhu'nun acı sularının üzerinde daha bir zaman çınladı.

Kahraman Hynreck'e gelince, Morgul'a, Soğuk Ateş Ülkesi'ne ulaşmayı gerçekten başardı. Taşlaşmış Wodgabay Ormanı'na girip Ragar Kalesi'nin çevresindeki üç hendeği de aştı. Kurşun satırı bulup ejderha Smârg'in hakkından geldi. Sonra da Oglamâr'ı babasına götürdü, oysa Prenses onunla evlenmeye hazırdı artık. Şimdi de Hynreck istemiyordu. Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

XVIII.

Acharaïler

üzgâr öylesine sertti ki atlar bile karşısında eğik durmak zorunda kalıyor, binicilerin ıslaklıktan ağırlaşmış pelerinleri hayvanların sırtında şaklıyordu. Yağmur, atlıların başlarının üzerini neredeyse sıyırarak geçen kara bulutlardan, bardaktan boşanırcasına hızla boşanıyordu. Sonra iri, gevşek taneli kara çevirdi, en sonunda da kar ve yağmur bir arada yağar oldu.

Günlerdir yoldaydılar, son üç gündür yaylada at sürmüşlerdi. Hava günden güne kötüleşmiş, toprak, ilerlemeyi gitgide eziyete çeviren bir çamur ve sivri uçlu taş karışımına dönüşmüştü. Şurada burada çalı kümeleri ya da yerden yan yan fışkırmış küçük çalılar duruyor, ortalıkta başkaca bir canlılık göze çarpmıyordu.

Katır Yika'nın sırtında giden Bastian, ışıl ışıl parlayan gümüş peleriniyle bir derece iyi durumdaydı çünkü pelerin hafif ve ince olmakla birlikte enikonu sıcak tutuyor ve yağmuru geçirmiyordu. Güçlü Hykrion'un bodur gövdesi mavi yünlü kalın bir paltonun içinde neredeyse kaybolmuştu. İnce yapılı Hysbald, kahverengi çuha pelerininin kocaman kukuletasını kızıl saçlarının üstüne çekmişti. Hydorn'un branda bezinden gri üstlüğüyse sıska kol ve bacaklarına yapışıyordu.

Üç adam, o biraz kaba halleriyle gene de bayağı neşeliydiler. Bastian efendiyle çıktıkları serüvenin bir çeşit gezinti olacağını beklememişti. Ara sıra, kimi zaman tek tek, kimi zaman da koro halinde, tok sesleriyle fırtınaya karşı şarkı söylüyorlardı; güzelden çok, yiğitçe şarkılar. Belli ki en sevdikleri de şu sözlerle başlayanıydı:

"Ben küçük bir oğlanken
Bayılırdım yağmura,
Sevinçten uçardım rüzgârda..."

Söylediklerine göre şarkıyı, *Schekspir* ya da öyle bir adı olan, çok eski zamanlarda buralara gelmiş bir Fantazya gezgininden duymuşlardı.

Topluluğun, ne soğuktan ne de ıslaklıktan etkilenmiyormuş gibi görünen tek kişisi Atreju'ydu. Yolculuğun başından beri çoğunlukla yaptığı gibi, Fuchur'un sırtında bulut pamuklarının arasından ve üstünden hızla uçuyor, keşif yapmak için ilerilere gidiyor, haber getirmek için yine geri dönüyordu.

Hepsi de, uğur ejderhası bile, Bastian'ın kendi dünyasına döneceği yolu aramakta oldukları kanısındaydılar. Bastian da öyle sanıyordu. Atreju'nun önerisini aslında sırf nezaket ve iyi niyetinden kabul ettiğini, gerçekteyse bunu hiç istemediğini bilmiyordu bile. Oysa Fantazya'nın coğrafyasını, insan ister bunların bilincinde olsun ister olmasın, istekler belirler. Hangi doğrultuda gideceklerinde belirleyici kişi Bastian olduğu için de, sonuç, yollarının onları gitgide Fantazya'nın daha derinlerine götürmesi oldu... yani Fildişi Kule'nin oluşturduğu merkeze doğru. Bastian bunun kendisi için ne anlama geldiğini çok sonraları öğrenecekti. Bundan şimdilik ne onun haberi vardı ne de yol arkadaşlarından birinin. Bastian'ın kafası başka şeylerle doluydu.

Daha Amargânth'tan yola çıkışlarının ikinci gününde, Murhu'yu çevreleyen ormanlarda ejderha Smârg'a ait belirgin bir iz bulmuşlardı. Burada bulunan ağaçların bir bölümü taşlaşmıştı. Belli ki canavar buraya inmiş, ağaçları gırtlağının buzsu ateşiyle yalamıştı. Dev çekirge ayaklarının izleri kolayca ayırt edilebiliyordu. Bu işten anlayan Atreju daha başka izler de bulmuştu, yani Kahraman Hynreck'in atının izlerini. Demek ki Hynreck ejderhanın peşindeydi.

Fuchur, "Bu pek hoşuma gitmiyor," demişti şaka yollu ve yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürmüştü. "İster hilkat garibesi olsun ister olmasın, Smârg uzaktan da olsa akrabam oluyor çünkü."

Kahraman Hynreck'in izini kovalamadılar, tersine başka bir yön tuttular çünkü onların amacı Bastian'ın dönüş yolunu bulmaktı.

Ondan beri Bastian, Kahraman Hynreck'e bir canavar bulmakla aslında ne yaptığını düşünmekteydi. Kuşkusuz, Kahraman Hynreck'e savaşacağı ve kendini kanıtlayacağı bir şey gerekliydi. Ama onu yeneceği hiç belli değildi ki! Ya Smârg onu öldürürse? Ayrıca Prenses Oglamâr da kötü durumdaydı şimdi. Oldukça kibirli olduğuna kuşku yoktu ama bu yüzden Bastian'ın onun başına böylesi bir bela açmaya hakkı var mıydı? Hepsi bir yana, kim bilir Smârg Fantazya'da daha nelere yol açacaktı. Bastian önünü ardını hiç düşünmeden, artık onsuz üstesinden gelinemeyecek ve belki de birçok masum kişinin başına olmadık belalar getirecek sonu belirsiz bir tehlike yaratmıştı. Ayçocuk, imparatorluğunda iyiyle kötü, güzelle çirkin arasında ayrım yapmazdı; bunu biliyordu Bastian. Onun gözünde Fantazya'daki her yaratık eşit önemde ve eşit hak sahibiydi. Ama kendisi, Bastian, onun gibi davranabilir miydi acaba? Her şeyden önce de, gerçekten istiyor muydu bunu?

"Hayır," dedi kendi kendine, Fantazya tarihine canavarlar ve hilkat garibeleri yaratıcısı olarak girmeyi hiç istemiyordu. İyiliği ve özverisiyle ünlense, herkesin kafasında aydınlık bir imge oluştursa, onu "iyi insan" diye ansalar ya da "büyük iyiliksever" diye yüceltseler çok daha güzel olurdu. Evet, onun istediği buydu.

Bu arada arazi kayalık bir yapıya dönüşmüştü ve Fuchur'un sırtında keşif uçuşundan dönen Atreju, birkaç kilometre ileride rüzgâra karşı oldukça korunaklı küçük bir girinti olduğunu bildirdi. Doğru görmüşse, yağmur ve kara karşı barınılabilecek bir sürü de mağara vardı.

Akşamüstü olmuştu zaten ve gece için uygun bir konaklama yeri aramanın tam zamanıydı. Bu yüzden herkes Atreju'nun haberine çok sevindi. Hayvanlarını koşturdular. Yol, gitgide yükselen kayalıklarla sarılmış ve belki de kuru bir nehir yatağı olan bir vadinin dibinde gidiyordu. İki saat kadar sonra girintiye vardılar; gerçekten de kayalarda çepeçevre bir sürü mağara vardı. En genişini seçip içine olabildiğince sere serpe yayıldılar. Üç şövalye, çevreden kuru çalı çırpı ve fırtınada kopmuş dallar topladı, az sonra mağaranın içinde parlak bir ateş yanıyordu. Islak pelerinler kurutulmak üzere serildi, atlarla katır içeriye getirilip eyerleri alındı, hatta her zaman açık havada gecelemeyi yeğleyen Fuchur bile mağaranın arkalarında bir yerde kıvrılıp yatmıştı. Aslında burası o kadar da rahatsız değildi.

Dayanıklı Hydorn, yiyecek torbasından çıkardığı koca bir et parçasını uzun kılıcının ucunda ateşe tutup kızartmaya çalışırken ve bu sırada herkes beklenti dolu bakışlarla onu izlerken, Atreju Bastian'a dönüp bir ricada bulundu: "Bize Kris Ta'dan söz etsene!"

"Kimden?" diye sordu Bastian anlamadan.

"Arkadaşın Kris Ta'dan, öykülerini anlattığın küçük kızdan."

Bastian, "Bu isimde bir kız tanımıyorum," yanıtını verdi. "Hem ona öyküler anlattığımı da nereden çıkarıyorsun?"

Atreju ona düşünceli bakışlarla bakıyordu.

"Kendi dünyanda," dedi ağır ağır, "birçok öykü anlatmışsın ya. Hem ona hem de kendine."

"Sen nereden biliyorsun bunu Atreju?"

"Kendin söyledin. Amargânth'ta. Hem bu yüzden seni alaya aldıklarını da söyledin."

Bastian gözlerini ateşe dikmişti.

"Doğru," diye mırıldandı, "söyledim. Ama neden bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Bu ona bile ilginç geldi.

Atreju Fuchur'la bakıştı ve sanki, ikisinin daha önce konuştukları bir şey şimdi doğru çıkmış gibi ciddi bir tavırla başını salladı. Ama başka bir şey söylemedi. Belli ki üç adamın önünde konuşmak istemiyordu bunu.

Hydorn, "Et pişti," diye müjdeledi.

Bıçakla herkese bir parça kesti ve hepsi yediler. Gerçi insan en iyi niyetiyle bile etin pişmiş olduğunu ileri süremezdi ama –dışı biraz kömürleşmişti, içiyse çiğdi daha– bu koşullarda seçici olmak yersiz kaçardı.

Bir zaman herkes çiğnedi, sonra Atreju bir kez daha ricada bulundu: "Bize buraya nasıl geldiğini anlat."

"Ama bunu biliyorsun," diye yanıtladı Bastian, "beni Çocuk İmparatoriçe'ye sen getirdin ya!"

"Öncesini demek istiyorum," dedi Atreju, "o sırada kendi dünyanda nerede olduğunu ve her şeyin nasıl olup da buraya vardığını."

Bunun üzerine Bastian, Bay Koreander'den kitabı nasıl çaldığını, nasıl okulun çatı katına saklanıp okumaya başladığını anlattı. Büyük arayışı anlatmaya başlayacakken, Atreju başıyla bunu istemediğini işaret etti. Bastian'ın kendisi hakkında okudukları Atreju'yu ilgilendirmiyor gibiydi. Bastian'ın

Bay Koreander'e gelişinin ve okulun çatı katına kaçışının nasıl ve niçinini öğrenmek onu daha çok ilgilendiriyordu. Bastian kafasını zorlayarak düşündü ama başka bir şey hatırlayamadı. Buna ilişkin her şeyi; korktuğunu, şişman, güçsüz ve duygusal olduğunu unutmuştu. Anımsadıkları kırık dökük parçalardı ve kırık parçalar ona öylesine uzak ve bulanık görünüyordu ki kendi değil de, başka biri söz konusuydu sanki.

Atreju ona başka anılarını sordu; Bastian da annesinin henüz yaşadığı zamanlardan, babasından, evlerinden, okuldan ve oturdukları kentten söz etti... hatırlayabildiği kadarını.

Üç şövalye çoktan uykuya dalmıştı, Bastian ise hâlâ anlatıyordu. Atreju'nun en sıradan şeylere böylesine büyük ilgi duyması onu şaşırtıyordu. Belki de Atreju'nun dinleme biçiminden olacak, en sıradan ve gündelik şeyler gitgide ona da o kadar sıradan gelmemeye başladı; tersine hepsi, şimdiye dek hiç sezmediği bir giz saklıyormuş gibiydi.

Sonunda aklına, anlatabileceği hiçbir şey gelmez oldu. Vakit çok geç olmuş, ateş sönmeye yüz tutmuştu. Üç şövalye hafiften horluyordu. Atreju kıpırtısız bir yüzle oturuyor, düşüncelere gömülmüş görünüyordu.

Bastian uzandı, gümüş pelerinine sarıldı, tam uykuya dalmak üzereyken Atreju usulca konuştu: "AURYN'den kaynaklanıyor bu."

Bastian başını eline dayayıp arkadaşına uykulu uykulu baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Parıltı," diye sürdürdü Atreju, kendi kendine konuşur gibi, "insanlarda bizdekinden daha değişik bir etki yapıyor."

"Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"İşaret sana büyük güç veriyor, bütün dileklerini gerçekleştiriyor ama aynı zamanda senden bir şey alıyor. Kendi dünyanla ilgili anılarını."

Bastian düşündü. Kendini bir şeyi eksik gibi hissetmiyordu.

"Graögramân dedi ki, gerçek dileğimi bulacaksam dilekler yolundan gitmeliymişim. AURYN'in üzerindeki yazı böyle söylüyormuş. Hiçbir dileği atlayamazmışım. Yoksa Fantazya'da hiç ilerleyemezmişim, böyle dedi. Mücevher bunun için gerekli bana."

"Evet," dedi Atreju, "sana yol açıyor, aynı anda da amacını elinden alıyor."

"Aman," dedi Bastian kaygısızca, "Ayçocuk işareti bana verirken ne yaptığının bilincindedir. Sen kendine gereksiz tasalar çıkarıyorsun, Atreju. AURYN'in tuzak olmadığı besbelli."

"Yoo," diye mırıldandı Atreju, "bunu ben de sanmam."

Bir süre sonra ekledi: "Her neyse, gene de dünyana giden yolu arıyor olmamız iyi. Arıyoruz, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Bastian yarı uykuda.

Gece yarısı tuhaf bir sesle uyandı. Ne olduğunu açıklayamıyordu. Ateş sönmüş, çevresini zifiri karanlık sarmıştı. Derken omzunda Atreju'nun elini hissetti ve onun fısıldadığını duydu: "Bu ne?"

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Bastian.

Sesin geldiği yere, mağaranın ağzına doğru süründüler; oradan daha iyi duyuyorlardı.

Ses, çok sayıda gırtlaktan çıkan ve bastırılmaya çalışılan bir hıçkırık ve ağlama sesi gibi geliyordu. Ama insanca bir şey değildi, hayvan yakınışıyla bile benzerliği yoktu. Bazen köpüren bir dalga gibi bir iç çekiş halinde kabaran, ardından, yeniden

kabarmak üzere yavaş yavaş sönen belirsiz bir hışırtı gibiydi. Bastian'ın şimdiye dek duyduğu en umutsuzluk dolu sesti.

Atreju, "Hiç değilse bir şey görülebilseydi!" diye fısıldadı.

"Bekle!" diye yanıtladı Bastian. "Bende el-Zahir var ya!"

Işıklı taşı cebinden çıkarıp yükseğe tuttu. Işık bir mum ışığı gibi hafifti, girintiyi çok az aydınlatıyordu; yine de parıltı, iki arkadaşa tiksintiden tüylerini diken diken eden manzarayı göstermeye yetti.

Bütün girinti, kol uzunluğunda şekilsiz kurtçuklarla doluydu; sanki pis, yırtık pırtık bez ve paçavralara sarınmış gibi görünen derileri vardı. Kıvrımlarının arasından, sümüksü uzuvlar çıkıyordu. Gövdelerinin bir ucundan, paçavraların altından ikişer göz bakıyordu, içlerinden durmadan gözyaşı akan gözler. Kendileri de, bütün girinti de ıslanmıştı bu yüzden.

El-Zahir'in ışığına yakalandıkları an donup kaldılar, böylece o sırada neyle uğraştıkları da görüldü. Tam ortalarında, en incesinden gümüş filigranlı bir saray yükseliyordu... Bastian'ın Amargânth'ta gördüğü bütün yapılardan daha güzel ve değerli bir yapı. Besbelli ki kurtçuğa benzeyen yaratıklardan birçoğu tam o sıra kuleye tırmanma ve tek tek parçaları birleştirerek onu kurmakla uğraşıyordu. Şimdiyse hepsi hareketsizdi. El-Zahir'in ışığına bakakalmışlardı.

Girintide, "Eyvah! Eyvah!" diyen, dehşet içinde kalmış fısıltı gibi bir ses çınladı. "Çirkinliğimiz ortaya çıktı! Vah bize! Vah bize! Kimin gözü gördü bizi? Vay halimize! Vay ki kendimiz bile görmek zorunda kaldık kendimizi! Her kimsen taş yürekli saldırgan, büyüklük gösterip merhamet et de çek şu ışığı üstümüzden!"

Bastian ayağa kalktı.

"Ben Bastian Balthasar Bux'um," dedi. "Ya siz kimsiniz?"

"Biz Acharaileriz!" diyen bir çınlama koptu karşısında. "Acharailer! Acharailer! Fantazya'nın en mutsuz yaratıklarıyız biz!"

Bastian sustu ve aynı şekilde ayağa kalkıp yanına gelen Atreju'ya baktı.

"Öyleyse," diye sordu, "Fantazya'nın en güzel kentini kuran sizsiniz. Amargânth'ı yani."

"Öyle, ah," diye bağırdı yaratıklar, "ama çek şu ışığı üstümüzden, bakma bize. Merhametli ol!"

"Ve siz, ağlamanızla Gözyaşı Gölü Murhu'yu yaptınız."

"Efendi!" diye inlediler Acharailer. "Söylediğin gibi. Ama bizi biraz daha ışığında durmaya zorlarsan, utançtan ve kendi kendimize duyduğumuz tiksintiden öleceğiz. Neden işkencemizi böyle insafsızca sürdürüyorsun? Ah, biz sana bir şey yapmadık, hem bugüne kadar görünüşümüz yüzünden kimse incinmedi."

Bastian, el-Zahir'i yeniden cebine soktu ve ortalık kapkaranlık oldu.

"Teşekkürler!" diye bağırdı hıçkıran sesler. "Büyüklüğün ve merhametin için teşekkürler, efendi!"

"Sizlerle konuşmak istiyorum," dedi Bastian, "size yardım etmek istiyorum."

Bu umutsuzluk yaratıklarının karşısında duyduğu tiksinti ve acımadan neredeyse fenalaşıyordu. Belli ki bunlar, Amargânth'ın doğuşuyla ilgili öyküsünde sözünü ettiği yaratıklardı ama her seferinde olduğu gibi, bu kez de, bunlar burada öteden beri mi vardılar, yoksa onları kendisi mi yaratmıştı, emin değildi. Son durumda bütün acıdan bir biçimde kendisi sorumlu oluyordu.

Ama işin aslı ne olursa olsun, korkunç durumu değiştirmeye kararlıydı. Yakaran sesler, "Ah," diye sızlandı, "bize kim yardım edebilir?"

"Ben," diye bağırdı Bastian, "AURYN'i taşıyorum ben."

O zaman birden sessizlik çöktü. Ağlama tümüyle kesildi.

Bastian karanlığa doğru sordu: "Böyle birdenbire nereden çıktınız siz?"

Bir fısıltı, çoksesli bir koro gibi karşılık verdi: "Yerin ışıksız derinliklerinde otururuz biz. Görünüşümüzü güneşten saklamak için. Orada hiç durmadan halimize ağlar, gözyaşlarımızla da bozulmaz gümüşü kayalardan ayırırız, sonra da gördüğün işlemeleri dokuruz. Yukarıya çıkmayı ancak en karanlık gecelerde göze alırız, çıkış yerlerimiz de bu mağaralardır. O zaman aşağıda hazırladıklarımızı yukarıda bir araya getiririz. İşte bu gece de, halimizi birbirimizden saklayacak kadar karanlıktı. Onun için buradayız. Çirkinliğimizi dünya yüzünde emeğimizle örtmeye çalışıyor, bununla bir parça avuntu buluyoruz."

Bastian, "Ama böyle olmanız sizin suçunuz değil ki!" dedi.

"Ah, suçlar çeşit çeşittir," diye yanıtladı Acharailer, "bizimkisi de var olma suçu."

Bastian, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, neredeyse ağlayacaktı.

"Ah, büyük iyiliksever," diye bağırdı Acharailer, "AURYN'i taşıyorsun sen, bizi kurtaracak gücün var... senden bir tek şey diliyoruz: Bize başka bir görünüş ver!"

"Bunu yaparım," dedi Bastian. "Zavallı kurtçuklar, siz sakin olun! Şimdi uyumanızı istiyorum, yarın sabah uyandığınızda kozalarınızdan sıyrılıp çıkacak, kelebek olacaksınız. Rengârenk ve neşeli olacaksınız, yalnızca gülüp eğleneceksiniz! Yarından

sonra adınız da 'Hep Ağlayan Acharailer' değil, 'Hep Gülen Schlamufflar' olacak."

Bastian karanlığı dinledi ama artık hiçbir şey duyulmuyordu.

Atreju, "Uykuya daldılar bile," diye fısıldadı.

İki arkadaş mağaraya döndüler. Hysbald, Hykrion ve Hydorn hâlâ hafiften horluyordu, olanlardan haberleri bile olmamıştı.

Bastian yattı. Kendinden son derece hoşnuttu.

Çok geçmeden tüm Fantazya az önce tamamladığı iyi işi öğrenecekti. Hem gerçekten özverili davranmıştı çünkü o sırada kendisi için bir şey istediğini kimse iddia edemezdi. Yaptığı iyiliği kirletecek hiçbir şey olamazdı!

"Buna ne diyorsun Atreju?" diye fısıldadı.

Atreju yanıt vermeden önce bir süre sustu.

"Sana neye mal oldu acaba?"

Bastian, arkadaşının bu sözlerle onun özverililiğini değil, unutma olayını araştırdığını, Atreju uyuduktan biraz sonra anladı. Ama üstünde uzun boylu kafa yormadı ve sevinçle uykuya daldı.

Ertesi sabah, üç şövalyenin kıyametler koparan şaşkınlık çığlıklarıyla uyandı.

"Şuna bakın! İnanamıyorum, benim sıska beygir bile gülüyor!"

Bastian onların mağaranın ağzında durduğunu gördü, Atreju da yanlarındaydı. Gülmeyen tek kişi oydu.

Kalkıp yanlarına gitti.

Bütün girinti, kıpır kıpır dolanan, tepetaklak düşen, pır pır uçuşan küçük yaratıklarla doluydu, gördüğü en gülünç yaratıklardı bunlar. Hepsinin sırtında rengârenk pervane kanatları vardı; üstlerine de kareli, çizgili, iri benekli ya da halkalı çeşit çeşit pılı pırtı geçirmişlerdi ama giysiler ya çok

dar ya çok bol ya çok büyük ya çok küçüktü ve sanki rasgele dikilmiş gibi duruyordu. Hiçbir şey uyumlu değildi; her yere, hatta kanatların üzerine bile yamalar kondurulmuştu. Yaratıklardan hiçbiri ötekine benzemiyordu, suratları palyaço suratı gibi rengârenkti; yuvarlak ve kırmızı ya da gülünç, sivri burunları, abartılmış ağızları vardı. Kiminin kafasında her renkten silindir şapkalar, kiminde sivri külahlar vardı; bazısında da yalnızca üç tane kıpkırmızı saç demeti dikiliyordu, birkaçının da kafası ayna gibi dazlaktı. İçlerinden büyük bölümü, değerli gümüşten narin kulenin üstüne çıkmış, asılıyor, zıplıyor, hopluyor, onu yıkmaya çalışıyordu.

Bastian dışarıya koştu

"Hey, oradakiler!" diye haykırdı yukarıya doğru. "Derhal durun! Bunu yapamazsınız!"

Yaratıklar durdular ve hepsi birden aşağıya, Bastian'a baktılar.

En tepedekilerden biri sordu: "Ne dedi?"

Bir başkası aşağıdan yukarıya doğru bağırdı: "Oradaki şey diyor ki, bunu yapamazmışız."

"Neden bunu yapamazmışız diyor?" diye sordu bir üçüncüsü.

Bastian, "Çünkü buna hakkınız yok da ondan!" diye haykırdı. "Her şeyi kolayca kıramazsınız öyle!"

"Şey diyor ki, her şeyi kıramazmışız," diyerek ilk palyaço-pervane ötekilere açıkladı.

Bir başkası, "Hiç de değil, kırabiliriz," diye karşılık verdi ve kuleden koca bir parça kopardı.

İlki, deli gibi hoplayarak aşağıya, Bastian'a bağırdı: "Hiç de değil, kırabiliriz!"

Kule sallandı ve tehlikeli bir biçimde çatırdamaya başladı.

Bastian, "Ne yapıyorsunuz!" diye haykırdı, öfkeliydi ve korkmuştu ama nasıl davranacağını da bilemiyordu çünkü yaratıklar gerçekten çok gülünçtü.

İlk pervane yine arkadaşlarına döndü. "Şey, ne yapıyoruz diye soruyor."

"Sahi, ne yapıyoruz biz?" diye merak etti bir başkası.

"Eğleniyoruz," diye açıkladı bir üçüncüsü.

Bunun üzerine hepsi birden ortalığı korkunç bir kıkırtı ve kahkahaya boğdular.

İlk pervane, Bastian'a bağırdı: "Eğleniyoruz!" Gülmekten neredeyse katılıyordu.

Bastian, "Ama buna bir son vermezseniz kule yıkılacak!" diye haykırdı.

İlk pervane ötekilere duyurdu: "Şey diyor ki, kule yıkılacakmış."

"Eee, n'olmuş?" dedi bir başkası.

Ve ilki aşağıya bağırdı: "Eee, n'olmuş?"

Bastian uygun bir yanıt bulamadan kulenin üstüne asılan bütün palyaço-pervaneler bir tür halka olup dans etmeye başladı ama bu sırada birbirlerini ellerinden değil, bazen ayaklarından, bazen boyunlarından tutuyorlardı, kimisi de birinin eli öbürünün kafasında olmak üzere topaç gibi dönüyordu; hepsi de bağırıp çağırıyor, kahkahalar atıyordu.

Kanatlı adamların yaptığı gösteri öylesine gülünç ve neşeli görünüyordu ki, Bastian hiç istemediği halde gülmekten kendini alamadı. "Ama buna hakkınız yok!" diye bağırdı. "Acharailerin yapıtı o!"

İlk palyaço-pervane yine dostlarına döndü. "Şey diyor ki, buna hakkımız yokmuş."

Bir başkası, "Her şeye hakkımız var bizim," diye haykırdı ve havada parendeler attı. "Bize yasak olmayan her şeye hakkımız vardır. Hem kim bize bir şeyi yasaklayabilir? Biz Schlamufflarız!"

"Ben!" diye yanıtladı Bastian.

İlk pervane ötekilere açıkladı: "Şey 'ben' diyor."

"Sen kim oluyorsun?" diye sordu ötekiler. "Sen bize hiçbir şey söyleyemezsin."

"Ben değil elbette!" diye açıkladı ilki. "Şey diyor ki, 'o'."

"Şey niye 'o' diyor?" diye sordu ötekiler. "Hem kime 'o' diyor?"

İlk pervane aşağıya doğru bağırdı: "Kime 'o' diyorsun sen?"

Bastian yarı kızgın, yarı gülerek, "Ben 'o' demedim," diye haykırdı. "Ben kuleyi yıkmanızı size yasakladığımı söylüyorum."

İlk pervane ötekilere açıkladı: "Kuleyi yıkmayı yasaklıyor bize."

"Kim?" dedi yeni gelen bir tanesi.

"Şey," diye karşılık verdi ötekiler.

Yeni gelen, "Ben, Şey'i tanımıyorum," dedi.

"Sahi kim o?"

İlki bağırdı: "Hey, Şey, kimsin sen?"

Bastian artık bir hayli öfkelenerek haykırdı: "Ben Şey değilim! Bastian Balthasar Bux'um ben ve artık ağlayıp sızlanmayasınız diye sizi ben Schlamuff yaptım. Daha dün gece mutsuz Acharailerdiniz. Hayırseverliğime biraz daha saygılı olabilirsiniz pekâlâ!"

Bütün palyaço-pervaneler hoplayıp dans etmeye aynı anda son vermiş, bakışlarını Bastian'a çevirmişlerdi. Birden ortalığı soluksuz bir sessizlik kapladı.

"Şey ne dedi?" diye fısıldadı epey uzakta duran bir pervane ama yanındaki şapkasına bir şaplak atınca şapka gözlerine ve kulaklarına kadar indi. Bütün ötekiler, "Hişşt!" dedi.

İlk pervane abartılı bir nezaketle rica etti: "Bir kez daha ağır ağır ve açık açık söyler misiniz lütfen?"

"Ben sizi bu hale getiren hayırseverim," diye bağırdı Bastian.

Bunun üzerine palyaço-pervaneler arasında tam anlamıyla gülünç bir heyecan başladı; biri öbürüne söyleye söyleye, şimdiye kadar bütün girintiye yayılmış sayısız yaratığın hepsi kıpır kıpır, pır pır gelerek sonunda Bastian'ın çevresinde yumak oldular. Birbirlerinin kulaklarına haykırıyorlardı: "Duydunuz mu? Anladınız mı? Bizim sevhayırımızmış! Adı Nastiban Baltebux'muş! Hayır, adı Buxian Hayısev! Laf, onun adı Severha Buxiveli! Hayır, Baldrian Hix! Pişik! Babiltran Bilibili! Pist! Trax! Trix!"

Bütün güruh coşkudan kendini kaybetmişe benziyordu. Karşılıklı el sallıyor, şapka çıkarıyor, birbirlerinin omuzlarına, karınlarına vuruyorlardı ve koca koca toz bulutları kalkıyordu.

"Ne şanslıyız!" diye bağırdılar. "Yaşasın bizim Buxhayır Sansibar Bastever'imiz!"

Dev sürü durmadan haykırıp gülerek havaya fırladı ve döne döne uzaklaştı. Haykırışları ta uzaklardan yankılanıyordu.

Bastian oracıkta duruyor, artık gerçek adının ne olduğunu bilemiyordu.

Gerçekten iyi bir şey yaptığından o kadar emin değildi artık.

XIX.
Yol Arkadaşları

abah yola koyulduklarında, kara bulut örtüsünün arasından eğik eğik güneş ışınları sızıyordu. Rüzgâr ve yağmur en sonunda dinmişti, sabah boyunca atlılar iki üç kez daha kısa ve şiddetli sağanaklara yakalandılar ama sonra hava iyiden iyiye açtı, ortalık hissedilir derecede ısındı.

Üç şövalyenin neşesi pek yerindeydi; şakalaşıyor, gülüyor, birbirlerine olmadık muziplikler yapıyorlardı. Ama Bastian kendi içine kapanmış, katırın üzerinde sessiz sedasız gidiyordu önlerinden. Üç şövalye ona karşı, aklını dağıtmayacak kadar saygılıydı.

Geçtikleri arazi, o sonu gelmeyeceğe benzeyen kayalık yaylaydı hâlâ. Ancak sonra ağaçlar sıklaşmaya, yükselmeye başladı.

Hep yaptığı gibi Fuchur'un sırtında önden uçup bölgenin öbür taraflarını da gözden geçiren Atreju, Bastian'ın içine kapanık halini ta yola çıkarken fark etmişti. Fuchur'a, arkadaşını rahatlatmak için ne yapılabileceğini sordu. Fuchur yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürerek, "Çok basit," dedi, "öteden beri sırtımda gitmek istemiyor muydu?"

Kısa süre sonra küçük yolcu kafilesi bir kaya köşesini döndüğünde, Atreju'yla uğur ejderhası onları beklemekteydi. İkisi de sere serpe güneşe yatmış, gözlerini kırpıştırarak gelenlere bakıyordu.

Bastian durup baktı.

"Yoruldunuz mu?" diye sordu.

"Azıcık bile yorulmadık," diye yanıtladı Atreju, "sana bir şey soracaktım yalnızca, bir süre için Yika'nın üstünde gitmeme izin verip vermeyeceğini. Hiç katıra binmedim de. Sen hiç sıkılmadığına göre çok hoş olmalı. Bu zevki bir kerecik bana

da tattırabilirsin, Bastian. Bu arada ben de sana benim yaşlı Fuchur'u veririm."

Bastian'ın sevinçten yanakları kızardı.

"Sahi mi, Fuchur?" diye sordu. "Beni taşımak ister misin?"

Uğur ejderhası, "*Zevkle* kudretli sultan!" diyerek öttü ve gözünü kırptı. "Bin ve sıkıca tutun!"

Bastian katırdan inip bir sıçrayışta Fuchur'un sırtına atladı. Gümüş beyazı yelelere sıkı sıkı tutundu ve uğur ejderhası havalara yükseldi.

Bastian, Renkler Çölü'nde Graögramân'ın onu nasıl taşıdığını unutamamıştı. Ama beyaz bir uğur ejderhasının sırtında gitmek bambaşka bir şeydi. Heybetli ateş aslanının üzerinde uçarcasına gitmek, sarhoşluk, çığlık gibi bir şey olmuştu; oysa eğilip bükülen ejderha bedeninin yumuşacık iniş çıkışları, bir an hafif ve duygulu, az sonra heybetli ve görkemli olan bir şarkıya benziyordu. Hele Fuchur yıldırım hızıyla o dönüşlerini yapıp da yeleleri, ağzının kenarındaki sakallar, el ve ayaklarındaki uzun püsküller beyaz flamalar gibi pır pır çırpındı mı, uçuşu göklerin şarkısına benziyordu. Uçuşun rüzgârında Bastian'ın gümüş pelerini ardı sıra dalgalanıyor, güneş ışığında binlerce kıvılcımdan oluşan bir zerre gibi parıl parıl parıldıyordu.

Öğlene doğru ötekilerin yanına indiler; bu arada onlar, üstünde bir dere şırıldayan güneşli bir kaya platosunda kamp kurmuşlardı. Bir ateşin üzerinde çorba kaynamaktaydı, yanında da lavaş ekmeği vardı. Atlarla katır ilerideki çayırda otluyordu.

Yemekten sonra üç şövalye ava çıkmaya karar verdi. Yolluklar tükenmeye yüz tutmuştu, özellikle de et. Yolda gelirken çalılıklarda sülünlerin bağırdığını duymuşlardı. Tavşan da var gibiydi. Atreju'ya da gelmek isteyip istemediğini sordular, Yeşilderili olduğuna göre tutkulu bir avcı da olması gerekirdi.

Ama Atreju teşekkür ederek reddetti. Böylece üç adam, sert yaylarını alıp sadaklarını kuşandılar ve yakındaki koruya gittiler.

Atreju, Fuchur ve Bastian geride yalnız kalmışlardı.

Kısa bir suskunluktan sonra Atreju şunu önerdi: "Bize yine birazcık dünyanı anlatsan nasıl olur, Bastian?"

Bastian, "İlginizi ne çeker acaba?" diye sordu.

Atreju uğur ejderhasına döndü, "Ne dersin, Fuchur?"

Beriki, "Okuldaki çocuklar hakkında bir şeyler olsa zevkle dinlerdim," karşılığını verdi.

"Hangi çocuklar?" Bastian şaşırmıştı.

"Seni alaya alanlar," diye açıkladı Fuchur.

Bastian daha da şaşırarak, "Beni alaya alan çocuklar mı?" diye yineledi. "Çocuklarla ilgili bir şey bilmiyorum ben... hem kuşkusuz hiçbiri beni alaya almaya cesaret edemez."

O zaman Atreju atıldı: "Ama okula gittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Bastian düşünceli düşünceli, "bir okul hatırlıyorum, doğru."

Atreju ile Fuchur bakıştılar.

"Bundan korkuyordum," diye mırıldandı Atreju.

"Neymiş o?"

Atreju, "Yine anılarının bir kısmını kaybediverdin," diye yanıtladı ciddi bir tavırla. "Bu seferki, Acharailerin Schlamufflara dönüşmesiyle bağlantılı. Bunu yapmayacaktın."

"Bastian Balthasar Bux." Uğur ejderhası neredeyse törensel bir sesle konuşuyordu. "Fikrime değer verirsen, şimdiden sonra AURYN'in sana verdiği güçten yararlanma. Yoksa son anılarını da unutman tehlikesi doğacak, o zaman geldiğin yere dönmeyi nasıl başarırsın?"

Bastian biraz düşündükten sonra, "Aslında oraya dönmeyi hiç istemiyorum," dedi.

"Ama dönmek zorundasın!" diye bağırdı Atreju, dehşet içinde. "Geri dönmeli ve insanların yine Fantazya'ya gelmeleri için dünyanı düzeltmeye çalışmalısın. Yoksa Fantazya er ya da geç yeniden yıkıma uğrar, her şey de boşuna olur!"

Bastian, "Ben daha buradayım ya," dedi biraz gücenmiş bir halde. "Daha kısa süre önce Ayçocuk'a yeniden adını verdim."

Atreju susuyordu.

"Her neyse," diyerek Fuchur söze karıştı, "şimdiye kadar Bastian'ın nasıl geri döneceğine ilişkin en ufak bir ipucunu bile neden bulamadığımız belli oldu artık. Kendisi istemiyorsa..."

"Bastian," dedi Atreju neredeyse yakararak, "seni oraya çeken hiçbir şey yok mu yani? Sevdiğin hiçbir şey yok mu orada? Babanı düşünmüyor musun hiç; mutlaka seni bekliyor, senin için kaygılanıyordur."

Bastian başını olumsuz anlamda salladı.

"Sanmam. Hatta belki benden kurtulduğuna seviniyordur bile."

Atreju arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu.

"Sizi böyle duyunca," dedi Bastian acı acı, "sizin de benden kurtulmak istediğinize inanacağım neredeyse."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu Atreju boğuk bir sesle.

"Elbette söylerim," diye karşılık verdi Bastian. "İkinizin de bir tek kaygısı var, o da benim bir an önce Fantazya'dan gitmem."

Atreju, Bastian'a bakıyor, ağır ağır başını sallayarak karşı çıkıyordu. Uzunca bir zaman üçü de tek söz etmedi. Bastian onlardan kuşkulandığı için pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu.

Bir süre sonra Atreju, "Arkadaşız sanıyordum," dedi yavaşça.

"Evet," dedi Bastian, "arkadaşız ve hep böyle kalacağız. Bağışlayın beni, saçmaladım."

Atreju gülümsedi. "Seni incittiysek sen de bizi bağışlamalısın. Bilerek yapmadık."

"Yine de," dedi Bastian barışçıl bir tavırla, "önerinizi dinleyeceğim."

Derken şövalyeler geldiler. Birkaç keklik, bir sülün, bir de tavşan vurmuşlardı. Kamp toplandı ve yolculuk başladı. Bastian şimdi yine Yika'yla gidiyordu.

Öğleden sonra, yalnız dimdik ve çok yüksek ağaçlardan oluşan bir ormana geldiler. İğne yapraklı ağaçlardı bunlar ve çok yükseklerde öyle sık bir yeşil çatı oluşturuyorlardı ki yere hiç ışık düşmüyordu; belki de bu yüzden olacak, hiç bodur bitki yoktu.

Bu yumuşak, düzgün zeminde at sürmek hoştu. Fuchur da ister istemez kafileyle gitmek zorunda kalmıştı çünkü Atreju'yla ağaçların üzerinden uçacak olsa, ötekileri mutlaka kaybederdi.

Bütün öğleden sonra boyunca yüksek ağaçların arasından, koyu yeşil alacakaranlıkta gittiler. Akşama doğru bir tepede bir kale yıkıntısı buldular; bütün o yıkık duvarlar, kuleler, köprüler ve bölmeler arasında da oldukça sağlam kalmış kubbeli bir yer keşfettiler. Burayı gece için hazırladılar. Bu kez aşçılık sırası Hysbald'daydı ve bundan çok iyi anladığı ortaya çıktı. Ateşte kızarttığı sülün enfes olmuştu.

Ertesi sabah yeniden yola koyuldular. Bütün gün, her tarafı birbirine benzeyen ormanda geçti. Kocaman bir çemberde dönmüş olduklarını ancak akşam olunca fark ettiler çünkü yine yola çıktıkları kale yıkıntısıyla karşı karşıya gelmişlerdi. Yalnız bu kez başka bir tarafından yaklaşmışlardı kaleye.

Hykrion kara bıyıklarını burarak, "Böylesi hiç başıma gelmemişti!" dedi.

Hysbald kızıl kafasını sallayarak, "Gözlerime inanamıyorum!" diye görüş belirtti.

Hydorn da, "Olamaz!" diye homurdandı ve uzun, sıska bacaklarıyla kale yıkıntısının içine daldı.

Ama durum ortadaydı, gece önceki yemeğin artıkları bunu kanıtlıyordu.

Atreju ile Fuchur da nasıl bu kadar yanılabildiklerini açıklayamıyorlardı. Ama ikisi de susuyordu.

Akşam yemeğinde –bu kez tavşan kızartmasıydı ve Hykrion tarafından az çok yenilebilir gibi hazırlanmıştı– üç silahşor Bastian'a, geldiği dünyaya ait anılar hazinesinden bir bölüm anlatmaya istekli olup olmayacağını sordu. Ama Bastian boğazının ağrıdığını bahane ederek özür diledi. Zaten bütün gün suskun olduğundan, şövalyeler mazereti kabul etti. Buna karşı neler yapması gerektiği konusunda birkaç öğüt verdiler, sonra da uykuya yattılar.

Bastian'ın içinde neler olup bittiğini yalnızca Atreju ile Fuchur seziyordu.

Yine sabah erkenden yola çıktılar, bütün gün ormanda gittiler, belli bir yön tutturmaya da iyice dikkat ettiler. Ama akşam olduğunda yine kale yıkıntısının önünde duruyorlardı.

Hykrion, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Hysbald, "Deli olacağım!" diye inledi.

Hydorn da, "Arkadaşlar," dedi kuru kuru, "mesleğimizi bir kenara bırakabiliriz. Serüvenci şövalyeliğe yaraşmayız biz."

Bastian daha ilk akşamdan Yika için ayrı bir bölme bulmuştu çünkü Yika ara sıra biraz kendi başına kalıp düşünce-

lerine gömülmekten çok hoşlanıyordu. Kendi aralarında soylu köklerinden ve soy ağaçlarından başka bir şey konuşmayan atlar topluluğu rahatsız ediyordu onu. O akşam Bastian onu yerine götürürken, "Sahip," dedi katır, "artık neden ilerleyemiyoruz, biliyorum."

"Nereden bilebilirsin, Yika?"

"Çünkü seni taşıyorum, sahip. Kişi yalnızca yarı eşek olunca neler neler hisseder."

"Sence nedeni ne?"

"Sen artık ilerlemek istemiyorsun, sahip. Bir şey istemekten vazgeçtin."

Bastian şaşkın şaşkın baktı.

"Sen gerçekten bilge bir hayvansın, Yika."

Katır utangaç utangaç kulaklarını oynattı.

"Şimdiye dek hep hangi doğrultuda ilerledik, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Bastian, "sen biliyor musun?"

Yika başını salladı.

"Şimdiye dek hep Fantazya'nın merkezine doğru gittik. Doğrultumuz buydu."

"Fildişi Kule'ye doğru mu?"

"Evet, sahip. Bunu izlediğimiz sürece de işimiz rast gitti."

"Olamaz," dedi Bastian kuşkuyla, "Atreju fark ederdi, özellikle de Fuchur. Oysa ikisinin de haberi yok."

"Biz katırlar," dedi Yika, "aklı kıt yaratıklarızdır, hiç kuşkusuz kendimizi uğur ejderhalarıyla karşılaştıramayız. Ama bizim de bildiğimiz birkaç şey vardır, sahip. Yön her zaman bunlardan biridir. Bu doğuştan vardır bizde. Asla yanılmayız. O yüzden de senin Çocuk İmparatoriçe'ye gitmek istediğinden emindim."

"Ayçocuk'a..." diye mırıldandı Bastian, "evet, onu bir kez daha görmeyi isterdim. O bana ne yapmam gerektiğini söyleyecektir."

Sonra katırın yumuşak burnunu okşayıp fısıldadı: "Teşekkürler Yika, teşekkürler!"

Ertesi gün Atreju, Bastian'ı kenara çekti.

"Dinle Bastian, Fuchur ile benim senden özür dilememiz gerekiyor. Sana verdiğimiz öğüt iyi niyetimizdendi ama budalacaydı. Öğüdümüzü tuttuğundan beri yolculuğumuz ilerlemez oldu. Dün gece bu konuda uzun uzun konuştuk, Fuchur ile ben yani. Yine bir şey dilemedikçe buradan uzaklaşamayacaksın, seninle birlikte biz de. Bu yolla biraz daha unutman kaçınılmaz, ne var ki yapacak başka bir şey de yok. Yalnızca dönüş yolunu zamanında bulmanı umabiliriz. Burada kalmamızın sana bir yararı olmaz. AURYN'in gücünden yararlanıp bir sonraki dileğini dilemek zorundasın."

"Evet," dedi Bastian, "Yika da aynı şeyi söyledi. Onu biliyorum zaten, bir sonraki dileğimi yani. Benimle gel çünkü herkes duysun istiyorum."

Ötekilerin yanına döndüler.

"Arkadaşlar," dedi Bastian yüksek sesle, "şimdiye dek boş yere beni kendi dünyama götürecek yolu aradık. Böyle devam edersek, korkarım hiç bulamayacağız. Bu yüzden, bana bilgi verebilecek tek kişiyi aramaya karar verdim. Bu kişi Çocuk İmparatoriçe'dir. Bugünden başlayarak yolculuğumuzun hedefi Fildişi Kule'dir."

Üç adam hep bir ağızdan, "Hurra!" diye haykırdılar.

Ama Fuchur'un çan sesi aradan gürledi: "Bundan vazgeç, Bastian Balthasar Bux! İstediğin şey olanaksız. Bir kimsenin

Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'yle bir kez karşılaşacağını bilmiyor musun yoksa? Onu bir daha görmeyeceksin."

Bastian dikleşti.

"Ayçocuk bana çok şey borçlu!" dedi sinirli sinirli. "Benimle karşılaşmaktan kaçınacağını düşünemiyorum."

Fuchur, "Onun kararlarının anlaşılması zaman zaman zordur, bunu öğreneceksin daha," diye karşılık verdi.

"Sen ve Atreju," diye yanıtladı Bastian, "sürekli bana öğüt vermek istiyorsunuz. Sizin öğüdünüzü dinlememin bizi nereye götürdüğünü kendiniz gördünüz. Artık kendim karar vereceğim. Zaten verdim bile, kararım kesin!"

Derin bir soluk aldı ve biraz daha sakin devam etti: "Ayrıca siz hep kendinizden yola çıkıyorsunuz. Oysa siz Fantazya yaratıklarısınız, bense insanım. Sizin için geçerli şeyin benim için de aynen geçerli olacağını nereden bilebilirsiniz? Atreju, AURYN'i taşırken onun için durum benimkinden çok farklıydı. Hem ben vermezsem, Mücevher'i Ayçocuk'a kim geri verecek? Onunla ikinci kez karşılaşılmaz mı dedin? Ama ben onunla iki kez karşılaştım zaten. İlk seferinde bir an için gördük birbirimizi, Atreju onun yanına gittiği zamandı. İkincisi de büyük yumurta çatladığında. Benim için her şey sizinkinden farklı. Onu üçüncü kez göreceğim ben."

Kimse çıt çıkarmıyordu. Adamlar, tartışmanın aslında neyle ilgili olduğunu anlamadıkları için; Atreju ile Fuchur da gerçekten kuşkuya düştükleri için.

Sonunda Atreju, "Evet," dedi yavaşça, "belki de söylediğin gibidir, Bastian. Çocuk İmparatoriçe'nin sana nasıl davranacağını bilemeyiz."

Bunun üzerine yola koyuldular; birkaç saat sonra da, daha öğlen bile olmadan, ormanın kıyısına varmışlardı.

Karşılarında, içinden kıvrıla kıvrıla bir nehir akan, geniş, biraz engebeli bir çimenlik vardı. Nehre varınca onun akışını izleyerek ilerlediler.

Atreju yine eskisi gibi Fuchur'un sırtında atlı topluluğunun önünden gidiyor, ikisi yolu keşfetmek için geniş yaylar çiziyorlardı. Ama ikisi de kaygılıydı, uçuş da eskisi kadar keyifli değildi.

Bir keresinde çok yükseklere çıkıp iyice öne geçince, uzaklarda arazinin kesilmiş gibi durduğunu gördüler. Kayalık bir uçurum aşağılardaki ve görüldüğü kadarıyla sık ormanlarla kaplı bir düzlüğe iniyordu. Nehir muazzam bir çağlayan halinde oradan aşağı dökülüyordu. Ama atlıların en erken ertesi gün erişebileceği bir yerdi orası.

Geri döndüler.

Atreju, "Çocuk İmparatoriçe, Bastian'ın başına geleceklere kayıtsız kalır mı, Fuchur?" diye sordu.

"Kim bilir," diye yanıtladı Fuchur, "o ayrım yapmaz."

"Ama o zaman," diye sürdürdü Atreju, "o gerçekte bir..."

Fuchur, "Bunu ağzına alma!" diyerek Atreju'nun sözünü kesti. "Ne söylemek istediğini biliyorum ama söyleme bunu."

Atreju bir süre sustu, sonra konuştu: "Bastian benim arkadaşım, Fuchur. Ona yardım etmeliyiz. Çocuk İmparatoriçe'nin isteğine karşı gelmemiz gerekse bile. Ama nasıl?"

Ejderha, "Şansla," karşılığını verdi. İlk kez sesinin madeni çınlamasında bir çatlaklık varmış gibi oldu.

O akşam, gece için konak yeri olarak nehir kıyısında bulunan boş bir kulübe seçildi. Burası Fuchur için çok dardı kuşkusuz; o da eskiden çokça yaptığı gibi havadar yükseklikler uçmayı yeğledi. Atlarla Yika da dışarıda gecelemek zorunda kaldı.

Akşam yemeğinde Atreju çağlayandan ve arazide gördüğü tuhaf basamaklardan söz etti. Sonra da laf arasında, "Ayrıca, peşimizden gelenler var," dedi.

Üç adam bakıştılar.

Hykrion, "Ooo!" diye bağırdı ve kendilerine yapacak iş çıktığı için kara bıyıklarını burmaya başladı. "Kaç kişiler?"

"Arkamızda yedi kişi saydım," diye yanıtladı Atreju, "ama yarın sabahtan önce burada olamazlar, o da gece boyunca at sürmeleri koşuluyla."

Hysbald, "Silahlılar mı?" diye sordu.

"Onu göremedim," dedi Atreju. "Ama başka doğrultulardan da gelenler var. Batıda altı kişi gördüm, doğuda dokuz; on iki, on üç kişi de karşımızdan geliyor."

Hydorn, "Ne istiyorlar, bekleyip göreceğiz," dedi. "Otuz beş, otuz altı kişi üçümüz için tehlikeli değil, Bastian efendi ile Atreju içinse çok çok az."

O gece Bastian, o zamana kadar çoğunlukla yaptığının tersine, Sıkanda'yı belinden çıkarmadı. Kılıcın sapı avucunda uyudu. Düşünde Ayçocuk'un yüzünü karşısında gördü. Ayçocuk, umutlandıracak bir biçimde gülümsüyordu ona. Uyandığında başka bir şey hatırlamıyordu ama düş, onu yeniden görme umudunu artırmıştı.

Kulübenin kapısından dışarıya göz atınca, nehrin üzerine çökmüş sabah sisinin içinde belli belirsiz yedi karaltı durduğunu gördü. İçlerinden ikisi yayaydı, öbürleri değişik koşu hayvanlarının üzerinde oturuyordu. Bastian arkadaşlarını usulca uyandırdı.

Şövalyeler kılıçlarını kuşandı, sonra hep birlikte kulübeden çıktılar. Dışarıda bekleyen karaltılar Bastian'ı görünce, atlılar atlarından indi, sonra da yedisi birden aynı anda sol dizlerinin

üzerine çöktüler. Başlarını eğip bağırdılar: "Bastian Balthasar Bux'a selam olsun, yaşasın Fantazya'nın kurtarıcısı!"

Yeni gelenler fazlasıyla tuhaf görünüşlüydü. Atsız olan ikisinden bir tanesinin boynu olağanüstü uzundu, üzerine de her biri bir yöne bakan dört yüzlü bir kafa oturmuştu. Birinci yüzde neşeli bir ifade vardı, ikincide öfkeli, üçüncüde kederli, dördüncüde uykulu. Yüzlerin her biri sabitti ve değişmiyordu ama duruma göre o anki ruh haline uygun yüzü öne çevirebiliyordu. Bazı yerlerde mizaçlı da denen bir dört dörtlük troldü bu.

Öteki yaya, Fantazya'da sefalopod ya da kafadanbacaklı denen şeydi; yani yalnızca çok uzun ve sıska bacaklar tarafından taşınan bir kafası olan, gövdesiz ve kolsuz bir yaratık. Kafadanbacaklılar sürekli göç halindedir, belli bir yerleşim yerleri yoktur. Çoğunlukla yüzlerce kişilik gruplar halinde gezerler, tek başına dolaşanına çok seyrek rastlanır. Bitkilerle beslenirler. Şu anda Bastian'ın önünde diz çökmüş olan genç görünüyordu, al yanaklıydı.

Keçiden pek de büyük olmayan atlara binmiş öbür üç kişiden biri bir cüce, biri bir gölge adam, biri de bir yabanıl kadındı. Cücenin alnının çevresinde altın bir taç vardı, belli ki prensti. Gölge adamı seçmek çok güçtü, aslında kimseye ait olmayan bir gölgeden ibaretti çünkü. Yabanıl kadının kedimsi bir yüzü ve kendisini manto gibi saran altın sarısı bukleleri vardı. Tüm bedeni aynı biçimde altın sarısı uzun tüylerle kaplıydı. Beş yaşındaki bir çocuktan daha iri değildi.

Bir öküzün üzerinde gelen başka bir ziyaretçi, yaşlı doğan ve bebek olunca ölen Sassafranların ülkesindendi. Buradakinin, uzun, beyaz bir sakalı ve kırışık dolu bir yüzü vardı, kafası

dazlaktı, demek ki –Sassafranların ölçülerine göre değerlendirilirse– çok gençti, aşağı yukarı Bastian kadar.

Mavi bir cin, bir devenin üzerinde gelmişti. Uzun ve zayıftı, koskocaman bir sarık takmıştı. Çıplak, kaslı göğsü, parıltılı, mavi bir madenden oluşuyor gibi görünse de, şekli insana benziyordu. Yüzünde ağız ve burun yerine, güçlü, kıvrık bir kartal gagası vardı.

Hykrion sertçe sordu: "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" Törensel selamlamaya karşın ziyaretçilerin iyi niyetine pek inanmış görünmüyordu ve hâlâ kılıcının kabzasını bırakmamış tek kişiydi.

Bunun üzerine, şimdiye dek uykulu yüzünü göstermiş olan dört dörtlük trol, neşeli yüzünü öne getirdi ve Hykrion'u hiç umursamadan Bastian'a dönerek konuştu: "Efendimiz, bizler çok değişik Fantazya ülkelerinden prensleriz, her birimiz seni selamlamak ve yardımını dilemek üzere yola çıktık. Burada olduğunun haberi ülkeden ülkeye uçtu; rüzgâr ve bulutlar senin adını söylüyor, denizlerin dalgaları hışırtılarında senin şanını yayıyor, her dere senin gücünü anlatıyor."

Bastian, Atreju'ya bir göz attı ama o ciddi, neredeyse sert bir tavırla trole bakıyordu. Dudaklarında en küçük bir gülümseme belirmiyordu.

"Gece Ormanı'nı ve Renkler Çölü'nü biliyoruz," diyerek sözü mavi cin aldı, sesi keskin bir kartal çığlığı gibi çıkıyordu, "Fantazya'da başka hiç kimsenin sağ kalarak yapamayacağı şeyi yaptığını, Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içtiğini, onun ateşinde yıkandığını biliyoruz. Bin Kapılar Tapınağı'ndan geçtiğini biliyoruz, Gümüş Kent Amargânth'ta olanları da biliyoruz. Senin, efendimiz, her şeye kadir olduğunu biliyoruz. Sen bir sözcük söyleyince istediğin olur. Onun için de seni ülkemize

davet ediyoruz, bize kendi öykümüzü kazandırmanı diliyoruz. Çünkü hiçbirimizin öyküsü yok henüz."

Bastian düşündü, sonra başını salladı. "Benden beklediğiniz şeyi şimdilik yapamam. Daha sonra hepinize yardım edeceğim. Ama önce Çocuk İmparatoriçe'yle buluşmalıyım. Onun için umarım Fildişi Kule'yi bulmama yardım edersiniz."

Yaratıklar hiç de düş kırıklığına uğramış görünmüyordu. Kendi aralarında yaptıkları kısa bir görüşmeden sonra, hepsi de Bastian'ın kendisine eşlik etmeleri önerisinden büyük kıvanç duyduğunu açıkladı. Kısa süre sonra da, artık küçük bir kervanı andıran konvoy harekete geçti.

Gün boyunca aralarına yeni yeni katılanlar oldu. Dört bir yandan, yalnızca önceki gün Atreju'nun bildirdikleri değil, çok daha fazla ulak geldi. Keçi ayaklı panlar, dev gece kâbusları, cinler, periler, böcek süvarileri, üçayaklılar, insan boyunda, kıvrık çizmeli bir horoz, dik yürüyen ve bir tür frak giymiş altın boynuzlu bir geyik görülüyordu. Sonuç olarak yeni katılanlar arasında insan görünüşüyle hiçbir benzerliği olmayan bir yığın yaratık vardı. Örneğin, miğferli bakır karıncalar vardı; tuhaf biçimli yürüyen kayalar, uzun gagalarıyla flüt çalan flütçü hayvanlar, hatta üç tane de çamur birikintisi denilen yaratık vardı; bunlar –eğer böyle söylenebilirse– her adımda bir çamur birikintisi halinde akıp biraz ileride yeniden kendi şekillerini alarak çok şaşılacak bir biçimde ilerliyorlardı. Ama kuşkusuz, yeni katılan yaratıkların en ilginci, ön ve arka bölümleri birbirinden bağımsız olarak gidebilen ikiliydi. Su aygırıyla uzaktan bir benzerliği vardı; yalnız bu, kırmızı beyaz çizgiliydi.

Bu arada toplam olarak yüzü bulmuşlardı. Hepsi de Bastian'ı, Fantazya'nın kurtarıcısını selamlamak ve ondan kendi öyküsünü dilemek üzere gelmişti. Ama ilk yedisi, yolculuğun

önce Fildişi Kule'ye olacağını açıklamış, hepsi de birlikte gelmeye gönüllü olmuştu.

Artık bir hayli uzayan konvoyun başında, Bastian'la birlikte Hykrion, Hysbald ve Hydorn gidiyordu.

Akşama doğru çağlayana vardılar. Gece ansızın çöktüğünde, konvoy tepedeki düzlüğü geride bırakmış, kıvrıla kıvrıla inen bir patikadan aşağı inmişti; şimdi de ağaç kadar büyük orkidelerden oluşan bir ormandaydılar. Benekli, biraz da ürkütücü görünen dev çiçeklerdi bunlar. O yüzden kamp kurulunca, ne olur ne olmaz diye gece boyunca nöbetçi bırakılmasına karar verildi.

Bastian ile Atreju her yerde bol bol bulunan yosunlardan getirip kendilerine yumuşak bir yatak yaptılar. Fuchur iki arkadaşın çevresinde başı içeriye bakar biçimde halka olup yattı; böylelikle çocuklar kocaman bir kumdan kalenin içine saklanmış gibi oldular. Hava sıcak, ayrıca orkidelerden yayılan ve pek de hoş olmayan tuhaf bir kokuyla doluydu. Uğursuzluk bildiren bir şey vardı kokuda.

XX.

Gören El

an ağarıp da yola düştüklerinde, ilk sabah güneşinde orkidelerin çiçekleriyle yapraklarının üzerinde çiy damlaları ışıldıyordu. Geceleyin, o zamana kadar gelenlere yeni elçilerin eklenmesi dışında kayda değer bir olay olmamıştı. Bütün kafile üç yüzü buluyordu artık. Bunca değişik yaratık, görülmeye değer bir manzaraydı gerçekten.

Orkide ormanının içlerine girdikçe, çiçekler inanılmaz biçimler ve renkler alıyordu. Çok geçmeden de Hykrion, Hysbald ve Hydorn, kendilerini nöbetçi dikmeye iten tedirginlik duygusunun büsbütün temelsiz olmadığını anladılar. Çünkü bitkilerin birçoğu et yiyen bitkilerdi, bütün bir danayı rahat rahat yutacak kadar da büyüktüler. Kendiliğinden harekete geçmiyorlardı gerçi –bu bakımdan nöbetçiler gereksiz olmuştu– ama biri onlara dokununca, fare kapanı gibi kapıveriyorlardı. Adamlar birkaç kez, yol arkadaşlarından birinin ya da bir binek hayvanının kolunu bacağını kurtarmak için kılıçlarını kullanmak zorunda kaldılar, bunu da bütün çiçeği dalından kesip parçalayarak yapıyorlardı.

Yika'nın üstünde giden Bastian'ın çevresi, kendilerini ona göstermeye çalışan, en azından ona bir bakmak isteyen akla gelmedik Fantazya yaratıklarıyla sürekli sımsıkı sarılıydı. Ama Bastian içine kapalı bir ifadeyle, hiç ses çıkarmadan gidiyordu. İçinde yeni bir istek uyanmıştı, ilk kez onu yanına yaklaşılmaz, hatta donuk gösteren bir istekti bu.

Aralarındaki uzlaşmaya karşın Atreju ile Fuchur'un tutumunda Bastian'ın en çok canını sıkan şey, ona, kendilerini sorumlu hissettikleri, başına kâhya kesilip akıl öğretmek zorunda oldukları yardıma muhtaç bir çocukmuş gibi davranmalarıydı. İyi düşününce, birlikteliklerinin ta ilk gününden beri böyle olduğu ortaya çıkıyordu. Bunu nasıl yapabiliyorlardı?

Onun iyiliğini istiyor olsalar da nedense kendilerini ondan üstün hissediyorlardı. Hiç kuşku yok, Atreju ile Fuchur onu saf, korunmaya muhtaç bir çocuk olarak görüyorlardı. Ama bu ona uygun düşmüyordu; hayır, hiç mi hiç uygun düşmüyordu! Saf değildi o! Göreceklerdi bunu! O, tehlikeli olmak istiyordu, tehlikeli ve çekinilecek biri! Herkesin, Atreju'yla Fuchur'un da dikkate almak zorunda kalacağı biri!

Mavi cin –adı Illuan'dı– Bastian'ın çevresindeki kalabalığı yarıp geldi ve kollarını göğsünde kavuşturarak eğildi.

Bastian durdu.

"Ne var Illuan? Söyle!"

"Efendimiz," dedi cin, kartal sesiyle, "yeni katılan yol arkadaşlarımız arasında bir şey duydum. İçlerinden birkaçı bu bölgeyi tanıdıklarını ve nereye doğru gittiğimizi bildiklerini ileri sürüyorlar. Hepsi korkudan tir tir titriyor, efendimiz."

"Niye? Nasıl bir bölgeymiş burası?"

"Bu et yiyen orkideler ormanının adı Oglais Bahçesi, efendimiz ve Gören El de denen Büyü Sarayı Horok'a aittir. Orada Fantazya'nın en güçlü, en kötü büyücüsü olan bir kadın oturur. Adı Xayide'dir."

"İyi," diye yanıtladı Bastian, "korkanlara söyle, içleri rahat etsin. Ben yanlarındayım."

Illuan bir kez daha eğilerek uzaklaştı.

Biraz sonra iyice ilerilere uçmuş Fuchur ile Atreju yere indiler. O sırada kafile öğle yemeği molasındaydı.

"Ne düşüneceğini bilemiyorum," diye başladı Atreju, "buraya üç dört saatlik yolda, orkide ormanının tam ortasında, yerden çıkan kocaman bir el gibi duran bir yapı gördük. Pek tekin bir yere benzemiyor. Eğer şu ana kadarki doğrultumuzda ısrar edersek dosdoğru üstüne gitmiş oluruz."

Bastian bu arada Illuan'dan öğrendiklerini aktardı.

"Bu durumda," dedi Atreju, "doğrultumuzu değiştirmek daha akıllıca olur, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Bastian.

"Ama Xayide ile karşılaşmamızı gerektiren hiçbir neden yok ki. Onunla karşı karşıya gelmekten kaçınsak daha iyi olur."

"Bir neden var," dedi Bastian.

"Hangisi?"

"Çünkü ben bunu istiyorum."

Atreju susup ona iri iri açılmış gözlerle baktı. Bastian'ı görebilmek için yine dört bir yandan Fantazyalılar sıkıştırdığından, konuşmayı sürdüremediler. Ama öyle yemeğinden sonra Atreju bir kere daha gelip görünüşte kayıtsız bir tavırla bir öneride bulundu: "Benimle birlikte Fuchur'un sırtında uçmak istemez misin?"

Bastian, Atreju'nun dilinin altında bir şeyler olduğunu anladı. Atreju önde, Bastian arkasında uğur ejderhasının sırtına atlayıp havalara yükseldiler. Birlikte ilk uçuşlarıydı .

Seslerinin duyulmayacağı uzaklığa ya gelmiş ya gelmemişlerdi ki Atreju: "Seninle yalnız konuşmak zorlaştı artık," dedi, "oysa mutlaka konuşmamız gerekiyor, Bastian."

Bastian gülümseyerek, "Bunu bekliyordum zaten," diye yanıtladı. "Ne var peki?"

"Düştüğümüz yer," diye çekine çekine başladı Atreju "ve gitmekte olduğumuz yer... senin yeni bir isteğinle mi ilgili?"

Biraz soğuk, "Galiba," diye karşılık verdi Bastian.

"Evet," diye sürdürdü Atreju, "bunu tahmin etmiştik. Fuchur ile ben yani. Acaba nasıl bir istek bu?"

Bastian sustu.

"Beni yanlış anlama," diye ekledi Atreju, "herhangi bir şeyden ya da herhangi bir kimseden korktuğumuz falan yok. Ama arkadaşın olarak senin için kaygılanıyoruz."

Bastian daha da soğuk bir tavırla, "Buna gerek yok," karşılığını verdi.

Atreju uzunca bir zaman sustu.

En sonunda Fuchur başını onlara döndürdü, "Atreju'nun akıllıca bir önerisi var, Bastian Balthasar Bux," dedi. "Onu bir dinleseydin."

Bastian alaylı bir gülümsemeyle, "Gene iyi bir akıl mı vereceksiniz?" diye sordu.

"Hayır, akıl değil, Bastian," dedi Atreju, "belki ilk anda aklına yatmayacak bir öneri. Ama karşı çıkmadan önce üstünde bir düşünmelisin. Fuchur'la, sana nasıl yardım edeceğiz diye uzun uzun kafa patlattık. Her şeyin altında Çocuk İmparatoriçe'nin işaretinin senin üzerinde yaptığı etki yatıyor. AURYN'in gücü olmadan dilek dilemeyi sürdüremezsin, AURYN'in gücüyle de kendini yitiriyor, gerçekte gideceğin yeri gitgide daha az hatırlar oluyorsun. Biz de bir şey yapmazsak, bir an gelecek, artık hiçbir şey bilmez olacaksın."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Bastian. "Başka?"

"Mücevher'i ben taşırken her şey farklıydı," diye devam etti Atreju. "O beni yönlendiriyordu, benden bir şey almıyordu. Belki de ben insan olmadığım, dolayısıyla insan dünyasına ait kaybedecek anım olmadığı içindir. Demek istiyorum ki, Mücevher'in bana bir zararı olmadı. Tam tersine. O yüzden de AURYN'i bana verip kendini benim kılavuzluğuma bırakmanı önerecektim sana. Yolunu senin adına ben arayayım. Ne dersin?"

"Reddedilmiştir!" dedi Bastian, soğuk soğuk.

Fuchur yine başını arkaya çevirdi. "Hiç değilse üstünde bir an düşünmek istemez misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Bastian. "Niçin düşüneyim?"

Atreju şimdi ilk kez öfkeleniyordu.

"Bastian, aklını başına topla! Böyle sürdüremeyeceğini görmek zorundasın! Hepten değiştiğini fark etmiyor musun? Artık kendin gibi değilsin."

"Teşekkürler," dedi Bastian, "hiç aralıksız benim sorunlarımla ilgilendiğiniz için çok teşekkürler! Ama açık söyleyeyim, artık bunlarla canımı sıkmasanız daha iyi olurdu. Ben –unuttuysanız diye söylüyorum– Fantazya'yı kurtaran kişiyim, Ayçocuk'un gücünü emanet ettiği kişiyim ben. Herhalde böyle yapması için bir nedeni vardı, yoksa AURYN'i sana emanet ederdi, Atreju. Ama o, işareti senden alıp bana verdi! Değiştim mi diyorsun? Evet, sevgili dostum Atreju, haklı olabilirsin! Ben artık sizin beni gördüğünüz gibi saf, hiçbir şeyden habersiz zavallı değilim! Gerçekte AURYN'i benden niye almak istiyorsun, söyleyeyim mi sana? Düpedüz beni çekemiyorsun da ondan, kıskançlıktan başka bir şey değil bu. Siz beni tanımıyorsunuz daha; ama böyle yapmakta ısrar ederseniz –size bir kez daha iyilikle söylüyorum– o zaman tanırsınız!"

Atreju karşılık vermedi. Fuchur'un uçuşu birden tüm gücünü yitirmişti, havada güçlükle sürükleniyor, vurulmuş bir kuş gibi düşüyor, düşüyordu.

En sonunda Atreju, "Bastian," diyebildi güçlükle, "az önce söylediğinde ciddi olamazsın. Unutalım bunu. Hiç söylenmemiş olsun."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Bastian, "nasıl istersen. Başlayan ben değilim. Ama bence hava hoş. Sünger çekelim üstüne!"

Bir süre hiçbiri tek söz etmedi.

Uzaklardan, orkide ormanının içinden Horok Sarayı göründü. Gerçekten de, parmakları dimdik yukarıya uzanmış dev bir el gibi duruyordu.

Bastian, "Ama ilk ve son kez bir şeyi daha açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi damdan düşercesine. "Hiç geri dönmemeye karar verdim. Temelli Fantazya'da kalacağım. Burası çok hoşuma gidiyor. Bu yüzden anılarımdan da kolayca vazgeçebilirim. Fantazya'nın geleceğine gelince, Çocuk İmparatoriçe'ye binlerce yeni isim verebilirim. Artık insan dünyasına ihtiyacımız yok!"

Birden Fuchur keskin bir dönüş yapıp geriye doğru uçmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı Bastian. "Ne yapıyorsun? İleriye uç! Horok'u yakından görmek istiyorum!"

"Yapamıyorum," diye yanıtladı Fuchur patlayan bir sesle. "Gerçekten yapamıyorum."

Daha sonra kervanın yanına indiklerinde yol arkadaşlarını telaş içinde buldular. Kafile saldırıya uğramıştı ve siyah, böcek biçiminde zırhlara bürünmüş elli kadar devden oluşan bir çete yapmıştı saldırıyı. Yolcuların çoğu kaçmıştı, tek tek ya da gruplar halinde yeni yeni geri geliyorlardı; kimisi de yiğitçe savunmaya geçmişti ama ufacık bir başarı gösteremezmişlerdi. Zırhlı devler her karşı saldırıyı boşa çıkarmıştı, onlar için çocuk oyuncağıydı sanki. Hykrion, Hysbald ve Hydorn kahramanca dövüşmüştü, ne var ki, düşmanlarının tekini bile haklayamamışlardı. En sonunda yenik düşmüşlerdi; silahları alınmış, zincire vurulmuş ve sürüklene sürüklene götürülmüşlerdi. Kara zırhlılardan biri, tuhaf, tenekemsi bir sesle şunları bağırmıştı: "Bu, Horok Sarayı'nın hâkimi Xayide'nin

Bastian Balthasar Bux'a mesajıdır. Xayide, Kurtarıcı'nın kayıtsız şartsız kendisine teslim olmasını ve tüm benliği, tüm varlığı ve tüm gücüyle ona sadık bir köle olarak hizmet etmeye ant içmesini istemektedir. Buna razı olmaz da, Xayide'nin iradesini engellemek üzere herhangi bir hileye yeltenecek olursa, üç arkadaşı Hykrion, Hysbald ve Hydorn, işkence altında, ağır, aşağılayıcı ve feci bir ölümle can vereceklerdir. Çabuk karar vermesi gerekmektedir çünkü süre, yarın sabah güneşin doğuşuyla bitmektedir. Bu, Horok Sarayı'nın hâkimi Xayide'nin Bastian Balthasar Bux'a mesajıdır. Duyurulur."

Bastian dudaklarını ısırıyordu. Atreju ile Fuchur kıpırdamadan önlerine bakıyorlardı ama Bastian ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu. Hiçbir şey belli etmemeleriyse içini daha çok paralıyordu. Ama şimdi onlardan hesap sormanın sırası değildi. Daha sonra uygun bir fırsatını bulurdu nasıl olsa.

Çevresinde dikilenlere, "Xayide'nin verdiği gözdağına hiçbir şekilde pabuç bırakmayacağım," dedi bağırarak. "Bu açık. Hemen, üç tutukluyu en kısa zamanda nasıl kurtarabileceğimiz konusunda bir plan yapmamız gerekiyor."

"Bu kolay olmayacak," dedi Illuan, kartal gagalı mavi cin. "Bu kara heriflerle topumuz birden başa çıkamayız, apaçık görünüyor bu. Sen efendimiz, sen, Atreju ve Fuchur başımızda savaşıyor olsanız bile, biz Horok Sarayı'na girinceye kadar çok zaman geçer. Üç şövalyenin hayatı Xayide'nin ellerinde, saldırdığımızı sezer sezmez onları öldürecektir."

"Öyleyse sezmemeli," dedi Bastian. "Apansız saldırıp şaşırtırız onu."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu dört dörtlük trol; şimdi öfkeli yüzünü öne getirmişti, oldukça korkutucu görünüyordu. "Xayide çok kurnazdır, her olasılığa hazırlıklı olacaktır."

"Ben de bundan korkuyorum," dedi cüce. "O kadar kalabalığız ki, Xayide'nin Horok Sarayı'na doğru ilerlediğimizi görmemesi olanaksız. Böylesine bir ordu geceleyin bile kendini gizleyemez. Mutlaka gözcüler yerleştirmiştir."

"Madem öyle," diye fikir yürüttü Bastian, "biz de doğrudan yanıltma yoluna başvururuz."

"Bununla ne kastediyorsunuz, efendimiz?"

"Siz bütün kafileyle birlikte başka yöne gidersiniz; öyle ki, kaçıyormuşsunuz gibi görünür, sanki üç tutukluyu kurtarmaktan vazgeçmişiz gibi."

"Ya tutuklular ne olacak?"

"Bunu Atreju ve Fuchur ile ben üstleneceğim."

"Yalnızca üçünüz mü?"

"Evet," dedi Bastian, "Atreju ve Fuchur yanımda yer alırlarsa tabii. Yoksa ben kendi başıma da yaparım."

Bastian'a şaşkın şaşkın baktılar. Yakında bulunanlar, duymayanları fısıldayarak bilgilendirdiler.

En sonunda mavi cin bağırdı: "Efendimiz, yenseniz de, yenilseniz de, Fantazya tarihine geçecektir bu."

Bastian, "Benimle geliyor musunuz?" diyerek Atreju ile Fuchur'a döndü. "Yoksa yine bir öneriniz mi var?"

"Hayır," dedi Atreju yavaşça, "seninle geliyoruz."

"Öyleyse," diye buyurdu Bastian, "henüz hava aydınlıkken kervan harekete geçsin. Kaçıyor görünümü vereceksiniz, onun için çabuk olun! Biz burada karanlığı bekleyeceğiz. Yarın sabah yine buluşuruz sizinle... ya üç şövalyeyle ya da hiç. Haydi, şimdi gidin!"

Yol arkadaşları Bastian'ın önünde sessizce eğildiler, sonra yola düştüler. Bastian, Atreju ve Fuchur, orkidelerin arasına saklanıp hareketsiz, sessiz, geceyi beklediler.

Alacakaranlık basınca birden hafif bir tıngırtı duydular ve dev kara adamlardan beşinin terk edilmiş kamp yerine geldiğini gördüler. Hepsi de aynı hareketlerle, tuhaf, mekanik bir biçimde yürüyordu. Üstlerindeki her şey siyah madenden yapılmışa benziyordu, yüzleri bile demir maskeler gibiydi. Hepsi aynı anda durdular, kafilenin kaybolduğu doğrultuya döndüler ve birbirlerine tek söz etmeden uygun adımla izlerin peşine düştüler. Sonra yine sessizlik çöktü.

Bastian, "Planım işleyecek gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Bunlar yalnızca beş tanesiydi," diye karşılık verdi Atreju, "öbürleri nerede?"

"Herhalde beşi onları bir biçimde çağıracaktır," diye fikir yürüttü Bastian.

Sonunda tam karanlık olunca, dikkatle sürünerek saklandıkları yerden çıktılar, Fuchur iki binicisiyle birlikte sessizce havalandı. Fark edilmemek için orkide ormanının üzerinde olabildiğince alçaktan uçuyordu. Önceleri doğrultusu belliydi, öğleden sonra tutturduğu yöndü bu. Ancak kısa süre sonra Horok Sarayı'nı nasıl bulacakları sorunu doğdu. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Yine de bir iki dakika sonra sarayın karşılarında yükseldiğini gördüler. Binlerce penceresi ışıl ışıl ışıklandırılmıştı. Xayide sarayının görülmesine önem veriyordu anlaşılan. Gerçi açıklaması kolaydı; başka bir şekilde de olsa, Xayide Bastian'ın gelmesini bekliyordu.

Fuchur, ne olur ne olmaz diye, orkidelerin arasından kayarak indi yere çünkü sedef beyazı pulları parıldıyor, ışığı yansıtıyordu. Oysa şimdilik görülmemeleri gerekiyordu.

Bitkilerin koruyuculuğu altında saraya yaklaştılar. Büyük giriş kapısının önünde on tane zırhlı dev nöbet tutuyordu. Pırıl

pırıl ışıklı pencerelerin her birinde de bir tane dikiliyordu, tehdit edici birer gölge gibi kapkara ve kıpırtısızdılar.

Horok Sarayı, orkide ormanından ayrılmış küçük bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Yapı gerçekten de topraktan çıkan dev bir el biçimindeydi. Her parmak bir kule, başparmak da, üzerine yine bir kule oturtulmuş bir çıkıntı gibiydi. Hepsi çok katlıydı, her parmak boğumu bir kat oluşturmaktaydı, pencerelerse arazinin dört bir yanını gören gözler biçimindeydi. Sarayın adının Gören El olması çok yerindeydi.

Bastian, "Tutukluların nerede olduğunu bulmalıyız," diye fısıldadı Atreju'nun kulağına.

Atreju başını salladı ve Bastian'a, sessiz olup Fuchur'un yanında kalmasını işaret etti. Sonra da, en ufak bir gürültü çıkarmadan karnının üzerinde sürünerek gitti. Geri gelmesi uzun sürdü.

"Sarayın tüm çevresini araştırdım," diye fısıldadı, "bir tek bu giriş var. Ama o da çok iyi korunuyor. Yalnız en tepede ortaparmağın ucunda bir çatı penceresi keşfettim, onun önünde zırhlı dev yok gibi gözüküyor. Ama oraya Fuchur'la uçarsak bizi kesin görürler. Tutuklular mahzende galiba; çünkü bir ara, çok derinlerden geliyormuş gibi, uzun, acı bir çığlık duydum."

Bastian derin derin düşünüyordu. Sonra fısıldadı: "Şu çatı penceresine ulaşmayı deneyeceğim. Bu arada sen ve Fuchur nöbetçileri oyalarsınız. Onları giriş kapısına saldırdığımıza inandıracak herhangi bir şey yapın. Hepsini oraya çekmeniz gerekiyor. Ama yalnızca çekin, anlıyor musun? Kavgaya girmek yok! O arada ben de arka taraftan tırmanmaya çalışacağım. Adamları olabildiğince oyala. Ama riske girme! Başlamadan önce de bana birkaç dakikalık zaman bırak!"

Atreju başını salladı ve Bastian'la el sıkıştı. Sonra Bastian gümüş pelerini çıkarıp karanlığa daldı. Yapının çevresinde gizli gizli ilerliyordu. Arka tarafa ancak ulaşmıştı ki Atreju'nun yüksek sesle bağırdığını duydu:

"Hey! Bastian Balthasar Bux'u, Fantazya'nın kurtarıcısını tanır mısınız? O geldi ama Xayide'den aman dilemek için değil, tersine tutukluları iyilikle serbest bırakması için ona bir şans daha tanımak için. Xayide, o rezil hayatını bu koşulla sürdürebilecek!"

Bastian çalılığın içinden sarayın ancak bir köşesini zar zor görebiliyordu. Atreju gümüş pelerini sırtına almış, mavi-siyah saçlarını başına dolamıştı. İkisini de iyi tanımayan birisi için, aralarında belli belirsiz bir benzerlik olabilirdi gerçekten.

Kara zırhlı devler bir an kararsız gözüktüler. Ama yalnız bir an. Sonra Atreju'nun üstüne yürüdüler, adımlarının madeni vuruşları duyuluyordu. Sonra pencerelerdeki gölgeler de harekete geçti, neler olduğuna bakmak için nöbet yerlerini terk ediyorlardı. Daha başkaları da akın akın giriş kapısına yığıldı. Atreju ilk sıradakilere neredeyse yakalanmak üzereyken bir gelincik gibi ellerinden sıyrıldı, bir an sonra da kafalarının üstünde Fuchur'un sırtına oturmuş olarak ortaya çıktı. Zırhlı devler kılıçlarını sallayıp duruyor, yukarılara sıçrıyor, gelgelelim ona ulaşamıyorlardı. Bastian yıldırım hızıyla saraya seğirtti ve cepheye tırmanmaya başladı. Pencere pervazları ve duvar çıkıntıları ona basamak görevi yapıyor ama o yalnızca parmak uçlarıyla tutunuyordu. Tırmandıkça tırmanıyordu, bir keresinde ayağını üstüne bastığı bir parça duvardan koptu, Bastian saniyelerce yalnız tek eliyle asılı kaldı ama kendini yukarı çekti, öteki eliyle de tutunabileceği bir yer bularak tırmanmaya devam etti. Sonunda kulelere ulaşınca daha da

hızlandı çünkü kulelerin arasındaki uzaklık o kadar azdı ki aradan iki tanesine dayanarak kendini yukarıya çekebiliyordu.

En sonunda çatı penceresine ulaşmıştı, içeriye süzüldü. Kim bilir neden, kule odasında nöbetçi yoktu gerçekten. Kapıyı açtı ve önünde dar dönüşlerle inen bir merdiven gördü. Gürültüsüzce inmeye koyuldu. Bir kat inmişti ki iki kara nöbetçinin bir pencerenin önünde dikilmiş, aşağıda olup bitenleri sessizce seyrettiğini gördü. Onlara fark ettirmeden arkalarından hızla sıvışmayı başardı.

Başka merdivenlerden, geçitlerden, koridorlardan sessizce ilerledi. Bir şey kesindi; zırhlı devler kavgada alt edilmez olabilirlerdi ama nöbetçi olarak işe yaramazlardı pek.

Sonunda mahzen katına vardı. Yüzüne çarpan soğuğu ve boğucu, küflü kokuyu hemen hissetti. Neyse ki buradaki nöbetçilerin hepsi, sözde Bastian Balthasar Bux'u yakalamak için yukarıya koşmuştu galiba. Ne olursa olsun, ortalıkta hiçbiri görünmüyordu. Duvarlarda meşaleler vardı ve yolunu aydınlatıyorlardı. Bina indikçe iniyordu. Bir o kadar kat da yerin altında varmış gibi görünüyordu. Sonunda en alttakine varmıştı; artık, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un perişan bir halde bulundukları mahzeni de görüyordu. Manzara yürekler acısıydı.

Şövalyeler, simsiyah, dipsiz bir delik gibi görünen bir çukurun üzerinde, uzun demir zincirlerle el bileklerinden asılmış olarak havada sallanıp duruyorlardı. Zincirler mahzenin tavanındaki makaralardan geçerek bir bocurgata gidiyordu; gelgelelim bu da çelikten, kocaman bir asma kilitle kilitlenmiş, hareketi engellenmişti. Bastian çaresiz bir durumda dikiliyordu.

Üç tutuklu sanki baygınmış gibi gözlerini kapamışlardı ama birden dirençli olan Hydorn sol gözünü açtı, sonra da

kurumuş dudaklarıyla fısıldadı: "Hey, arkadaşlar, bakın, kim gelmiş!"

O zaman diğer ikisi de aynı biçimde güçbela gözlerini açtılar. Bastian'ı görünce dudaklarına bir gülümseme kondu.

"Bizi yüzüstü bırakmayacağınızı biliyorduk, efendimiz," dedi Hykrion kısık kısık.

"Sizi oradan nasıl indirebilirim?" diye sordu Bastian. "Bocurgat kilitli."

Hysbald, "Kılıcını alsana," dedi, "doğrudan zincirleri kes."

"Boşluğa düşelim diye mi?" diye sordu Hykrion. "Hiç de iyi bir plan değil ."

"Zaten kılıcımı çekemem," dedi Bastian, "Sıkanda elime kendiliğinden atlamalı."

"Hımm," diye homurdandı Hydorn, "büyülü kılıçların salaklığı işte. Tam onlara ihtiyacın olduğu zamanda inatları tutar."

Birden Hysbald, "Hey!" diye mırıldandı. "Bocurgatın bir anahtarı var ya! Ama onu nereye soktular acaba?"

"Buralarda bir yerde gevşek bir taş vardı," dedi Hykrion, "ama beni buraya çekerlerken pek göremedim yerini."

Bastian gözlerini dört açmıştı. Işık az ve titrekti ama birkaç gidiş gelişten sonra, yerde biraz çıkıntılı duran bir taş fark etti. Taşı dikkatle kaldırdı, anahtar oradaydı gerçekten.

Artık bocurgattaki koca kilidi açıp çıkarabilirdi. Bocurgatı azar azar çevirmeye başladı, öyle çok gıcırdıyordu ki, yukarıdaki bodrum katlarından da duyuluyor olmalıydı. Zırhlı devler hepten sağır değillerse, şimdi alarma geçmiş olmalıydılar. Ama artık durmanın hiç yararı yoktu. Bastian, üç şövalye deliğin tam üstünde sallanır konuma gelinceye kadar bocurgatı çevirmeye devam etti. Şövalyeler ileri geri sallanmaya başladılar,

en sonunda da ayakları sağlam yere değdi. Nihayet Bastian tümüyle indirdi onları. Adamlar bitkin bir halde düşüp oldukları yerde yığılıp kaldılar. Kalın zincirler hâlâ bileklerine bağlıydı.

Bastian'a düşünecek fazla zaman kalmadı çünkü artık demir bodrum merdivenlerinden, önce birer ikişer, sonra gitgide çoğalarak inen madeni ayak sesleri duyuluyordu. Nöbetçiler geliyordu. Zırhları titrek ışıkta dev böcek kabukları gibi parlıyordu. Hepsi aynı hareketle kılıçlarını çekip mahzenin dar girişinde kalakalmış Bastian'ın üzerine yürüdüler.

O zaman Sıkanda en sonunda paslı kınından sıyrılıp Bastian'ın eline girdi. Işıklı kılıç yıldırım gibi ilk sıradaki zırhlı devlerin üstüne atıldı, daha Bastian bile ne olup bittiğini kavrayamadan kılıç onları parçalarına ayırmıştı. Ve o zaman, adamların neyin nesi olduğu ortaya çıktı: içleri boştu, şimdi kendi kendine hareket eden zırhlardan ibarettiler yalnızca; içlerinde hiçbir şey yoktu, yalnızca boşluk vardı.

Bastian'ın konumu iyiydi çünkü zırhlı devler zindanın dar kapısından ancak birer birer gelebiliyorlardı. Sıkanda da onları birer birer kıyıyordu. Kısa sürede dev bir kuşa ait siyah yumurta kabukları gibi yığın halinde yerde birikmeye başladı parçalar. Yirmi kadarı böyle parçalarına ayrıldıktan sonra, geri kalanlar başka bir plan uygulamaya koyuldu. Belli ki Bastian'ı kendileri için daha elverişli bir yerde beklemek üzere geri çekiliyorlardı.

Bastian fırsattan yararlanarak, üç şövalyenin bileklerindeki zincirleri Sıkanda'yla çarçabuk kesiverdi. Hykrion'la Hydorn ağır ağır ayağa kalktı ve Bastian'a destek olmak için kendi kılıçlarını çekmeye çalıştılar. (İşin tuhafı ellerinden alınmamıştı bunlar.) Ama elleri uzun zaman asılı kalmaktan hissizleşmiş olduğu için onlara boyun eğmiyordu. Üçünün en çelimsizi

Hysbald ise henüz kendi kendine ayağa kalkacak durumda bile değildi. İki arkadaşının ona destek olması gerekti.

"Tasalanmayın," dedi Bastian. "Sıkanda'nın desteğe ihtiyacı yoktur. Siz arkama geçip işi bana bırakın, destek olmaya kalkışarak bir de siz zorluk çıkarmayın."

Zindanı terk ettiler. Ağır ağır merdivenlerden çıktılar; büyük, salonumsu bir yere geldiklerinde birdenbire bütün ışıklar söndü. Ama Sıkanda ortalığı pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Yine bir sürü zırhlı deve ait, madeni vuruşlu yaklaşan ayak sesleri duydular.

"Çabuk!" dedi Bastian. "Siz merdivene dönün. Ben kendimi burada savunacağım."

Üç şövalyenin, buyruğuna uyup uymadıklarını göremedi; emin olacak zamanı da kalmamıştı çünkü kılıç Sıkanda dans etmeye başlamıştı elinde. Kılıçtan çıkan keskin, beyaz ışık, holü gün gibi aydınlatıyordu. Saldırganlar onu dört bir yandan sarabilecekleri biçimde girişten merdivene doğru ittikleri halde, güçlü kılıç darbelerinden bir teki bile dokunmuyordu Bastian'a. Sıkanda Bastian'ın çevresinde öyle hızlı dönüyordu ki birbirinden ayırt edilemeyen yüzlerce kılıç var gibi görünüyordu. En sonunda da Bastian, parçalanmış zırhlar enkazı içinde kaldı. Artık tek kımıltı yoktu.

Arkadaşlarına seslendi: "Gelin!"

Üç şövalye girişten merdivene geldiler ve gözleri kocaman kocaman açıldı.

Hykrion, "Hayatımda böyle şey görmedim!" dedi, bıyığı titriyordu.

Hysbald, "Bunu torunlarıma bile anlatacağım," diye kekeledi.

Hydorn eseflenerek ekledi: "Ne yazık ki bize inanmayacaklar."

Bastian, elinde kılıçla, kararsızca dikiliyordu ama birden kılıç gerisingeri kınına girdi.

Bastian, "Tehlike geçmişe benzer," dedi.

"En azından kılıçla savuşturulabilecek olanı," dedi Hydorn. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi," diye yanıtladı Bastian, "Xayide'yle tanışmak istiyorum. Ona söyleyecek bir çift sözüm var."

Bunun üzerine dördü birlikte bodrum katların merdivenlerinden çıktılar, ta ki toprak seviyesindeki kata ulaşıncaya kadar. Orada, antre gibi bir yerde, Atreju, Fuchur'la birlikte onları bekliyordu.

"İyi iş başarmışsınız!" dedi Bastian ve bir iki vurarak Atreju'nun omzunu okşadı.

"Zırhlı devler neymiş?" diye sordu Atreju.

Bastian, "Kof cevizler!" karşılığını verdi önemsemeden. "Xayide nerede?"

"Yukarıda, büyülü salonunda," diye karşılık verdi Atreju.

"Benimle gelin!" dedi Bastian. Atreju'nun kendisine uzattığı gümüş pelerini yeniden sırtına aldı. Sonra hepsi birlikte geniş taş merdivenden üst kata çıktılar. Fuchur bile birlikte gidiyordu.

Bastian peşinde adamlarıyla kocaman büyülü salona girince, Xayide kırmızı mercandan yapılma tahtından kalktı. Boyu Bastian'dan çok uzundu ve çok güzel bir kadındı. Mor ipekten, uzun bir giysi giymişti; saçları ateş gibi kıpkırmızıydı ve üst üste kümelenmiş örgülerle topuzlardan oluşan son derece tuhaf bir biçim verilerek toplanmıştı. Yüzü mermer beyazıydı, tıpkı ince uzun elleri gibi. Bakışları çarpıcı ve şaşırtıcıydı, Bastian nedenini biraz sonra çözdü. Gözlerinin rengi birbirinden farklıydı Xayide'nin; biri kırmızı, biri yeşildi. Bastian'dan kork-

muşa benziyordu çünkü tir tir titriyordu. Bastian bakışlarında direnince uzun kirpiklerini eğdi.

Oda ağzına kadar, amaçları kestirilemeyecek çeşit çeşit tuhaf nesneyle doluydu; üstlerinde resimler olan koca koca küreler, tavandan sarkan yıldız saatleri ve sarkaçlar vardı. Onların aralarında da, döşemenin üzerine sis gibi yayılan değişik renklerde ağır dumanlar fışkırtan buhurdanlıklar duruyordu.

Bastian şimdiye dek tek söz söylememişti. Ve bu, Xayide'ye soğukkanlılığını kaybettirmişe benziyordu çünkü birden Bastian'a doğru koşup kendini onun önüne attı. Sonra Bastian'ın ayaklarından birini alıp kendi eliyle ensesine koydu.

"Efendim ve üstadım," dedi, derin, yumuşak ve anlatılmaz bir biçimde buğulu çıkan bir sesle, "Fantazya'da hiç kimse sana karşı koyamaz. Sen tüm kudretlilerden kudretli, tüm iblislerden tehlikelisin. Senin büyüklüğünü tanımayacak kadar akılsız davrandığım için canın benden öç almak istiyorsa, ayağınla ezebilirsin beni. Öfkeni hak ettim. Yok eğer, o ünlü yüce gönüllülüğünü benim gibi bir zavallıya karşı da göstermek istiyorsan, o zaman izin ver, sadık kölen olarak sana teslim olayım, bütün benliğim, bütün varlığım ve bütün gücümle sana hizmet edeceğime yemin edeyim. Bana, istenmeye değer gördüğün şeyleri yapmayı öğret, senin alçakgönüllü öğrencin olmak ve gözlerinin her işaretine boyun eğmek istiyorum. Sana yapmak istediklerimden dolayı pişmanım, senden merhamet diliyorum."

Bastian, "Ayağa kalk, Xayide!" dedi. Ona kızgındı ama büyücünün konuşması hoşuna gitmişti. Gerçekten yalnızca kendisi hakkındaki bilgisizliğinden dolayı öyle davranmışsa, gerçekten bu denli pişmanlık duyuyorsa, o zaman onu cezalandırmak Bastian'ın soyluluğuna yakışmazdı. Dahası, öğ-

renmeye de istekli olduğuna göre, ricasını reddetmek için bir neden yoktu.

Xayide ayağa kalkmış, başı eğik dikiliyordu karşısında.

Bastian, "Bana kayıtsız koşulsuz boyun eğer misin?" diye sordu. "Emrettiğim şey çok ağır gelse de, itirazsız, hiç homurdanmadan boyun eğer misin?"

"Eğerim, efendim ve üstadım," diye yanıtladı Xayide. "Hem göreceksin, benim sanatımla senin gücünü birleştirince ikimiz her şeyi yaratabiliriz."

"İyi," diye karşılık verdi Bastian, "o zaman seni hizmetime alıyorum. Sarayı terk edecek ve benimle Fildişi Kule'ye geleceksin, orada Ayçocuk'la buluşmayı düşünüyorum."

Saniyenin onda biri kadar bir süre için Xayide'nin gözleri kırmızı kırmızı ve yeşil yeşil yandı ama uzun kirpiklerini hemen yine gözlerinin üzerine indirdi ve "Sana boyun eğiyorum, efendim ve üstadım," dedi.

Hepsi birlikte aşağıya inip saraydan çıktılar.

Bastian, "Öncelikle öteki yol arkadaşlarımızı bulmamız gerekiyor," diye karar verdi. "Kim bilir nerededirler şimdi."

"Buradan çok uzakta değiller," dedi Xayide. "Yollarını biraz şaşırtmıştım."

"Son kez," diye karşılık verdi Bastian.

"Son kez, efendim," diye yineledi Xayide. "Ama oraya nasıl gideceğiz? Benim yürümem mi gerekiyor? Gece gece ormanda nasıl giderim?"

Bastian, "Fuchur bizi götürür," diye buyurdu, "hepimizi taşıyacak kadar güçlüdür."

Fuchur başını kaldırıp Bastian'a baktı. Yakut kırmızısı gözyuvarları kıvılcımlar saçıyordu.

"Taşıyacak kadar güçlüyüm, Bastian Balthasar Bux," diye gürledi madeni sesi, "ama kadını taşımak istemiyorum."

"Gene de yapacaksın bunu," dedi Bastian, "çünkü sana emrediyorum!"

Uğur ejderhası, Atreju'nun yüzüne baktı, öbürü fark ettirmeden başını salladı. Ama Bastian görmüştü.

Hepsi Fuchur'un sırtına oturdu ve Fuchur hemen havalara yükseldi.

"Nereye?" diye sordu.

"Dümdüz ileriye!" dedi Xayide.

Fuchur sanki işitmemiş gibi bir daha sordu: "Nereye?"

"Düz ileriye!" diye bağırdı Bastian. "Pekâlâ anladın!"

Atreju, "Haydi git!" dedi yavaşça ve Fuchur gitti.

Yarım saat sonra –artık tan ağarıyordu– altlarında bir sürü kamp ateşi görünce uğur ejderhası yere indi. Aradan geçen süre içinde yeni yeni Fantazyalılar gelmiş, içlerinden birçoğu da yanında çadır getirmişti. Orkide ormanının kıyısında beyaz çiçeklerle kaplı bir çayırlığa yayılmış kamp yeri düzenli bir çadır kentine benziyordu.

"Kaç kişi var acaba?" diye merak etti Bastian. Bu arada kafileyi yönetmiş ve şimdi onları karşılamaya çıkmış mavi cin Illuan, katılanların henüz tam sayılamadığını açıkladı ama belli ki artık bini bulmuşlardı. "Ayrıca bir şey daha var," dedi. "Oldukça tuhaf bir şey hem de: Kamp kurulduktan az sonra, gece yarısından önce, o zırhlı devlerden beşi çıkageldi. Yalnız barışçıl davranıp bir kenarda durdular. Tabii kimse yanlarına yaklaşmaya cesaret edemedi. Yanlarında da kırmızı mercanlardan yapılmış büyük bir tahtırevan getirdiler ama boştu."

Xayide, "Onlar benim taşıyıcılarım," dedi Bastian'a, yakaran bir tonda. "Dün akşam yollamıştım onları. En hoş yolculuk biçimi bu. Eğer izin verirsen, efendim."

Bunun üzerine Atreju, "Bu hoşuma gitmiyor," diyerek söze karıştı.

"Neden olmasın?" diye sordu Bastian. "Ne itirazın var?"

Atreju, "İstediği gibi yolculuk edebilir," diye yanıtladı sertçe, "ama tahtırevanı daha dün akşamdan yollaması, buraya geleceğini önceden bildiğini gösterir. Bütün bunlar onun planı, Bastian. Zaferin gerçekte yenilgi. Seni kendi yöntemleriyle kazanmak için bile bile yenildi sana!"

"Yeter!" diye haykırdı öfkeden kıpkırmızı kesilen Bastian. "Sana fikrini soran olmadı! O bitmek tükenmek bilmeyen açıklamaların beni hasta ediyor! Şimdi de zaferime gölge düşürüp yüce gönüllülüğümü gülünç duruma sokmak istiyorsun."

Atreju karşılık vermek istedi ama Bastian yüzüne karşı haykırıyordu: "Çeneni kapa ve beni rahat bırak! Yaptıklarım ve kişiliğim size uygun düşmüyorsa, ikiniz de çekip gidersiniz! Sizi tutan yok! İstediğiniz yere gidin! Bıktım usandım sizden!"

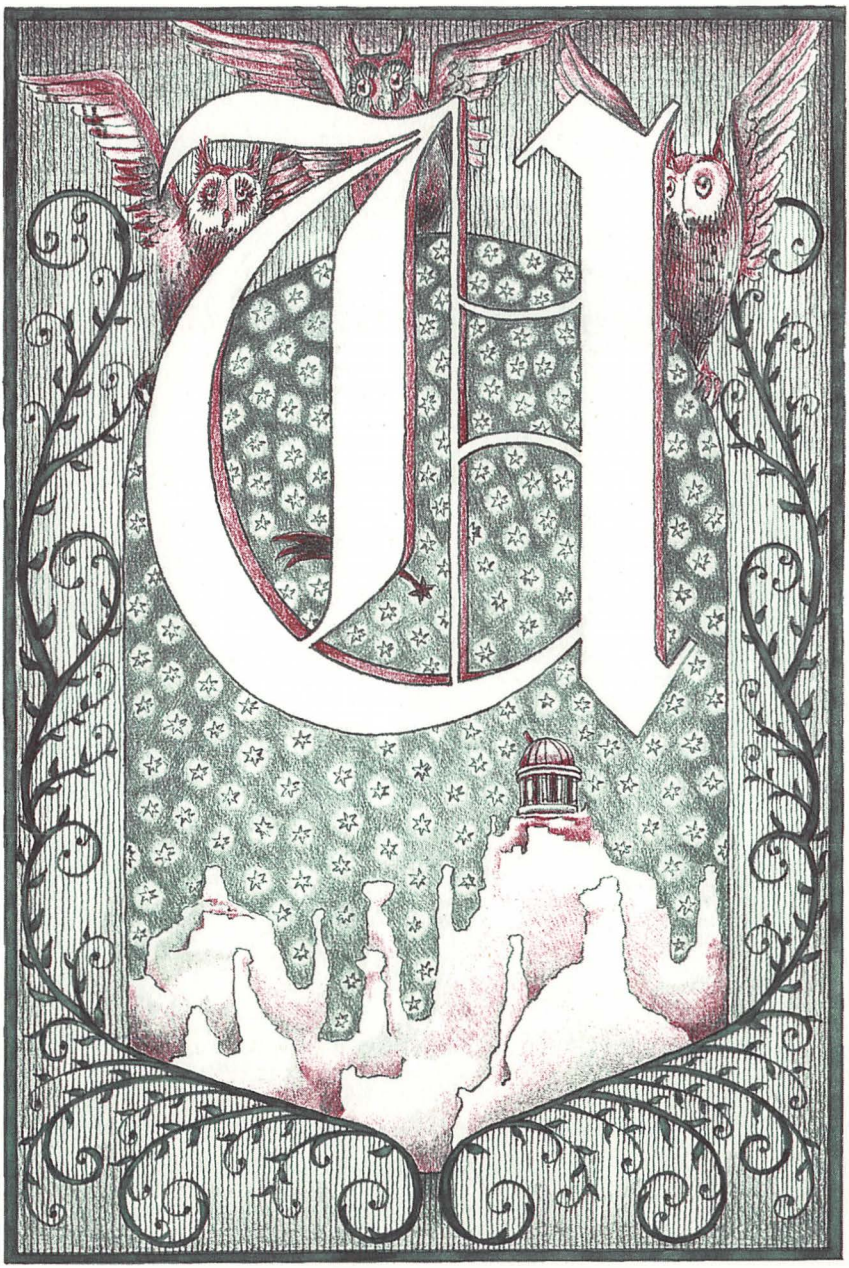
Bastian kollarını göğsünde kavuşturup Atreju'ya sırtını döndü. Çevrede duran kalabalık soluğunu tutuyordu. Atreju bir süre dimdik dikilerek ses çıkarmadan durdu. Şu son ana kadar Bastian başkalarının yanında hiç azarlamamıştı onu. Boğazı öylesine tıkanmıştı ki zor soluk alıyordu. Bir süre bekledi ama Bastian bir daha ona dönmeyince ağır ağır dönüp uzaklaştı. Onu Fuchur izledi.

Xayide gülümsüyordu ama iyi bir gülümseme değildi.

O anda Bastian'ın, kendi dünyasında bir çocuk olduğu anısı silinmişti.

XXI.

Yıldız Manastırı

puzun bir konvoy oluşturarak Fildişi Kule'ye yürüyüşünde Bastian'a eşlik eden kalabalığa, hiç durmadan Fantazya'nın tüm ülkelerinden yeni yeni delegeler katılıyor, yürüyüş kolu gitgide daha çok uzuyordu. Sayılarını saymanın boşuna olduğu anlaşılmıştı, çünkü daha sayma işi bitmeden yenileri ekleniyordu. Her sabah binlerce kafadan oluşan bir ordu harekete geçiyor, mola verildiğindeyse kamp yeri düşünülebilecek en tuhaf çadır kenti oluyordu. Bastian'ın yol arkadaşları yalnız türleri değil, irilikleri bakımından da birbirlerinden çok farklı olduklarından, sirk çadırı boyutlarında olanlardan tutun da bir dikiş yüksüğünden daha büyük olmayanlara kadar her boy çadır vardı. Delegelerin yolculuk ettiği arabalarla taşıtları betimlenemeyecek kadar çeşitliydi; en bilinen üstü örtülü arabalardan başlayıp yuvarlana yuvarlana giden son derece tuhaf fıçılara, zıplayan toplara, kendi kendine giden ayaklı tenekelere kadar uzayan bir çeşitlilikti bu.

Bu arada Bastian için de bir çadır kurulmuştu ve hepsinden daha göz alıcıydı. Küçük bir ev biçimindeydi, zengin renklerde parıltılı ipekten olup üstüne de baştan aşağı altın ve gümüş resimler işlenmişti. Çatısında, arma olarak yedi kollu bir şamdanı gösteren bir bayrak dalgalanıyordu. İçerisi yastıklar ve örtülerle yumuşacık döşenmişti.

Kamp nerede kurulursa kurulsun, çadır tam merkezde oluyordu. Kapısında da, bu arada Bastian'ın özel uşağı ve askeri gibi bir şey olan mavi cin nöbet tutuyordu.

Atreju ile Fuchur henüz Bastian'ın eşlikçi alayındaydılar ama herkesin önündeki o zılgıttan beri, Bastian bir daha tek kelime konuşmamıştı onlarla. Atreju'nun alttan alıp özür dilemesini bekliyordu içten içe. Ama Atreju oralı değildi. Fuchur da Bastian'a saygı göstermeye hazır görünmüyordu.

Öğrenecekler nasılsa, diyordu Bastian kendi kendine. İş kimin daha çok sabredeceğine kalırsa, sonunda ikisi de Bastian'ın iradesinin bükülmez olduğunu görmek zorunda kalırlardı. Yok, alttan alacak olurlarsa, o zaman Bastian da kucak açardı onlara. Atreju önünde diz çökünce onu ayağa kaldıracak, şöyle diyecekti: "Önümde diz çökmen gerekmez Atreju, çünkü sen benim arkadaşımsın ve öyle kalacaksın..."

Ama şimdilik, ikisi konvoyun en arkasından gidiyordu. Fuchur uçmayı unutmuşa benziyor, yürüyordu; Atreju da çoğunlukla başı önünde, onun yanında yürüyordu. Eskiden araziyi keşfetmek üzere öncü olarak giderlerken, şimdi artçı olarak arkadan geliyorlardı. Bastian bundan hoşnut değildi ama elinden bir şey gelmiyordu.

Konvoy yoldayken çoğunlukla Yika'nın üzerinde en önde gidiyordu. Ama gitgide bundan hoşlanmaz oldu, bunun yerine Xayide'nin tahtırevanına yaptığı ziyaretler sıklaştı. Xayide onu her zaman saygıyla karşılıyor, en rahat yeri ona bırakıp kendisi onun ayaklarının dibine oturuyordu. Her zaman ilginç bir konuşma konusu bulabiliyordu Xayide. Bastian'ın insan dünyasındaki geçmişi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını sezdikten sonra da, ona bu konuda soru sormaktan kaçınır olmuştu. Hemen hemen hiç ara vermeden, yanında duran Doğu işi bir nargileyi fokurdatıyordu. Hortumu ıspanak yeşili bir engerek yılanı gibi duruyor, uzun, mermer beyazı parmaklarının arasında tuttuğu ağızlık ise yılan başına benziyordu. Ağızlığı emerken onu öpüyormuş gibi görünüyordu. Keyfini çıkara çıkara ağzından ve burnundan salıverdiği duman bulutçukları her nefeste ayrı bir renk oluyordu; bir mavi, bir sarı, bir gülkurusu, yeşil ya da leylak rengi.

Böylesi ziyaretlerden birinde, Bastian tahtırevanı hep aynı adımlarla taşıyan siyah böcek kabukları içindeki dev adamlara düşünceli düşünceli bakarak, "Nicedir sana bir şey sormak istiyordum, Xayide," dedi.

Xayide, "Kölen seni dinliyor," diye karşılık verdi.

"Senin zırhlı devlere karşı savaşırken," diye sürdürdü Bastian, "yalnız zırhtan ibaret oldukları, içlerinin boş olduğu ortaya çıktı. Gerçekte neyle hareket ediyorlar?"

"Benim irademle," dedi Xayide gülümseyerek. "İrademe içleri boş olduğu için boyun eğiyorlar zaten. İradem içi boş her şeyi yönetebilir."

İki renkli gözleriyle Bastian'ı süzüyordu.

Bastian içten içe bu bakışlardan tedirgin olduğunu hissetti ama Xayide kirpiklerini yeniden indirmişti.

Bastian, "Ben de irademle yönetebilir miyim onları?" diye sordu.

Xayide, "Elbette, efendim ve üstadım," dedi yanıt olarak. "Hem de benden yüz kat iyi yönetirsin, seninle karşılaştırılınca bir hiçim ben. Denemek ister misin?"

"Şimdi değil," diye karşılık verdi Bastian, bu konu onu huzursuz etmişti, "belki başka sefere."

"Yaşlı bir katırın sırtında gitmeyi," diye sürdürdü Xayide, "kendi iradenin harekete geçirdiği nesneler tarafından taşınmaktan daha güzel buluyor musun gerçekten?"

"Yika beni severek taşıyor," dedi Bastian, yüzü biraz asılmıştı. "Beni taşımaktan hoşnut."

"Öyleyse sen bunu onun için yapıyorsun?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Bastian. "Bunda ne kötülük var?"

Xayide ağzından yeşil dumanlar savurdu.

"Ah, hiçbir kötülük yok, efendim. Senin yaptığın bir şey nasıl kötü olabilir?"

"Nereye varmak istiyorsun, Xayide?"

Xayide ateş rengi saçlı başını eğdi.

"Başkalarını gereğinden çok düşünüyorsun, efendim ve üstadım," diye fısıldadı. "Oysa hiç kimse, dikkatini senin için çok önemli olan kendi gelişmenden ayırmana değmez. Ah efendim, eğer kızmazsan sana bir öğüt vermeye kalkışacağım: Kendi iyiliğini daha çok düşün!"

"Bunun yaşlı Yika'yla ne ilgisi var?"

"Pek yok efendim, hemen hemen hiç yok. Yalnız... senin gibi birine yakışacak bir binek hayvanı değil. Seni böyle sıradan bir hayvanın sırtında görmek beni üzüyor. Buna bütün yol arkadaşların şaşıyor. Yalnız sen, efendim ve üstadım, bir tek sen bilmiyorsun kendine karşı sorumlu olduğunu."

Bastian bir şey söylemedi ama Xayide'nin sözleri onu etkilemişti.

Ertesi gün, başında Bastian ve Yika'nın yürüdüğü ordu, yer yer mis kokulu küçük leylak ormanlarıyla bölünen olağanüstü güzel bir vadiden geçerken, Bastian öğle yemeği molasından yararlanarak Xayide'nin önerisini uygulamaya koydu.

"Dinle Yika," dedi katırın boynunu okşayarak, "ayrılma vaktimiz geldi."

Yika bir çığlık attı. "Neden efendim?" diye sızlandı. "İşimi o kadar mı kötü yaptım?" Siyah hayvan gözlerinin uçlarından gözyaşı akıyordu.

Bastian onu avutmak için, "Tabii ki hayır," dedi acele acele, "aksine, bu upuzun yolda beni öyle rahat ettirdin, öyle sabırlı ve istekliydin ki şimdi ben de iyiliğine karşılık seni ödüllendirmek istiyorum."

"Ben ödül falan istemem," diye karşılık verdi Yika. "Ben seni taşımaya devam etmek isterim. Daha büyük ne isteğim olabilir ki?"

Bastian devam etti: "Sizin gibilerin çocuğu olmadığına üzüldüğünü söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Yika mahzun mahzun, "çok yaşlanınca onlara bugünleri anlatmak isterdim de ondan."

"İyi," dedi Bastian, "öyleyse şimdi ben de sana gerçekleşecek bir öykü anlatmak istiyorum. Hem bunu yalnız sana, bir tek sana anlatmak istiyorum çünkü bu öykü sana ait."

Sonra Yika'nın uzun kulağını eline alıp kulağın içine fısıldadı: "Uzakta değil, buralardaki küçük bir leylak ormanında seni oğlunun babası bekliyor. Kuğu tüylerinden kanatları olan beyaz bir aygır bu. Yeleleriyle kuyruğu o denli uzun ki yere kadar sarkıyor. Sana delicesine tutkun olduğu için günlerdir gizlice bizi izliyor."

"Bana mı tutkun?" diye neredeyse korkuyla bağırdı Yika. "Ama yalnızca sıradan bir katırım ben, hem artık genç de değilim!"

"Ona göre sen Fantazya'nın en güzel yaratığısın," dedi Bastian yavaşça, "olduğun gibisin de ondan. Belki bir de beni taşıdığın içindir. Ama çok utangaç biri; bütün bu yaratıkların arasında sana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Sen ona gitmelisin, yoksa hasretinden ölecek."

"Aman Tanrım!" dedi Yika çaresizce. "O kadar kötü mü?"

Bastian, "Evet," diye fısıldadı katırın kulağına. "Haydi artık, sağlıcakla kal, Yika! Koş hadi, bulacaksın onu."

Yika birkaç adım attı ama sonra bir kez daha Bastian'a döndü. "Doğrusunu söyleyeyim," diye açıkladı, "birazcık korkuyorum."

Bastian gülümseyerek, "Biraz cesaret!" dedi. "Hem çocukların ile torunlarına benden söz etmeyi de unutma!"

Yika da o sade tavrıyla, "Teşekkürler, efendim!" dedi ve gitti.

Bastian arkasından uzun uzun bakıp katırın hantal hantal yürüyüp gidişini seyretti. Onu gönderdiği için içi pek rahat değildi. Görkemli çadırına girdi, yumuşacık yastıkların üzerine uzanıp gözlerini tavana dikti. Durmadan Yika'nın büyük isteğini gerçekleştirdiğini söylüyordu kendine. Ama sıkıntısını dağıtmıyordu bu. İş gelip, insanın birine iyiliği ne zaman ve ne için yaptığına dayanıyordu doğrudan.

Ama bu yalnız Bastian'la ilgili bir şeydi çünkü Yika, kar beyazı, kanatlı aygırı gerçekten buldu. Sonra da bir oğulları oldu; beyaz, kanatlı bir katırdı bu, adı da Pataplan'dı. Hatta kendinden çok da söz ettirdi Fantazya'da ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

Sonra Bastian yolculuğa Xayide'nin tahtırevanında devam etti. Hatta Xayide, Bastian'ın rahatını kusursuz sağlamak için tahtırevanından inip yanında yaya yürümeyi bile önermiş ama Bastian bunu kabul etmek istememişti. Böylelikle, artık ordunun başına geçen geniş mercan tahtırevanda birlikte oturuyorlardı şimdi.

Bastian hâlâ biraz keyifsiz, kendisine katırdan ayrılma öğüdünü vermiş Xayide'ye karşı da soğuktu. Xayide çok geçmeden anladı bunu. Bastian'ın tek sözcüklü yanıtları doğru dürüst konuşmalarına olanak vermiyordu.

Onu canlandırmak için, "Efendim ve üstadım," dedi neşeli neşeli, "kabul etme lütfunda bulunursan sana bir şey armağan etmek istiyorum."

Minderin altından son derece değerli süslemeleri olan bir kutu çıkardı. Bastian merakla doğruldu. Xayide kutuyu açtı ve içinden, zincire benzer, hareketli parçalardan oluşan dar bir kemer çıkardı. Tüm parçaları ve tokası saydam camdandı.

Bastian, "Nedir bu?" diye sordu.

Kemer hafifçe şıkırdıyordu Xayide'nin elinde.

"Kişiyi görünmez yapan bir kemerdir bu. Ama efendim, sana ait olması için ona bir ad vermen gerekiyor."

Bastian kemeri inceledi, sonra da, "Gemmal Kemeri," dedi.

Xayide gülümseyerek başını salladı. "Artık senindir."

Bastian kemeri eline alıp kararsızca tuttu.

Xayide, "Etkisinden emin olmak için bir denemek istemez misin?" diye sordu.

Bastian kemeri taktı ve beline tam oturduğunu hissetti. Ama sadece hissediyordu çünkü kendini göremiyordu artık; ne gövdesini, ne ayaklarını, ne de ellerini. Son derece tedirgin edici bir duygu olduğundan hemen tokayı açmaya çalıştı. Gelgelelim, artık ne ellerini ne tokayı görebildiğinden başaramadı.

Boğuluyor gibi bir sesle bağırdı: "İmdat!" Gemmal Kemeri'ni bir daha hiç çıkaramayıp ömür boyu görünmez kalmaktan korkmuştu.

"Önce alışmak gerekir," dedi Xayide, "bana da böyle oldu, efendim. İzin ver de sana yardım edeyim."

Ellerini boşluğa daldırdı, kaşla göz arasında Gemmal Kemeri'ni açıvermişti, Bastian da yeniden gördü kendini. Rahatlayarak bir oh çekti. Sonra da güldü. Xayide de gülümsüyor, nargilesinin yılan başlı ağızlığından nefesler çekiyordu.

Ne olursa olsun Bastian'ın düşüncelerini başka yere kaydırmıştı. "Artık her tür tehlikeye karşı daha iyi korunmuş

oldun, efendim," dedi tatlı tatlı. "Bu sana anlatamayacağım kadar önemli benim için."

"Tehlike mi?" diye sordu Bastian, hâlâ şaşkındı biraz. "Nasıl bir tehlike?"

"Ah, seninle kimse boy ölçüşemez," diye fısıldadı Xayide, "sen bilge olduğun sürece, mümkün değil. Tehlike senin içinde, bu yüzden de korumak zor."

Bastian, "Ne kastediyorsun?" diye sordu.

"Bilgelik, her şeyin üstünde olmak, kimseden nefret etmemek, kimseyi sevmemektir. Oysa senin için efendim, arkadaşlık hâlâ çok önemli. Yüreğin karlı bir dağ tepesi gibi soğuk ve duygusuz değil. Böyle olunca da biri sana kötülük yapabilir."

"Kim olabilir ki bu?"

"Tüm küstahlığına karşın senin hâlâ yürekten bağlı olduğun kişi."

"Daha açık söyle!"

"Yeşilderililer soyundan, haddini bilmez ve saygısız küçük bir vahşi, efendim."

"Atreju mu?"

"Evet ve onunla birlikte utanmaz Fuchur."

"İkisi bana kötülük edecek, öyle mi!" Bastian neredeyse gülecekti.

Xayide başı eğik oturuyordu.

"Buna asla inanmam," diye devam etti Bastian. "Bir daha bu konuda hiçbir şey işitmek istemiyorum."

Xayide susuyordu, başını daha da aşağılara eğdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Bastian sordu: "Hem Atreju'nun bana ne kastı olsun ki?"

"Efendim," diye fısıldadı Xayide, "keşke hiç söylemeseydim."

"Madem başladın," diye bağırdı Bastian, "lafı dolandırıp durma! Ne biliyorsun?"

Xayide, "Gazabın karşısında tir tir titriyorum, efendim," diye kekeledi ve gerçekten de tüm bedeni sarsıldı. "Ama isterse benim sonum olsun, gene de söyleyeceğim: Atreju, Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini ya gizlice ya da zorla senden almayı düşünüyor."

Bastian'ın bir an soluğu tutuldu. Tıkanmış bir sesle, "Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu.

Xayide başını olumsuz anlamda sallayarak mırıldandı: "Benim bilgilerim kanıtlanacak olanlardan değildir, efendim."

"Öyleyse bilgilerini kendine sakla!" dedi Bastian, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Hem Fantazya'nın en namuslu, en yiğit çocuğuna da kara sürme!"

Bu sözlerle tahtırevandan atlayıp uzaklaştı.

Xayide'nin parmakları endişeli endişeli yılan başıyla oynuyor, yeşil-kırmızı gözleri yanıyordu. Bir süre sonra yine gülümsedi ve ağzından eflatun dumanlar savururken mırıldandı: "Ortaya çıkacak, efendim ve üstadım. Gemmal Kemeri sana bunu kanıtlayacak."

Gece kamp kurulunca Bastian çadırına gitti. Mavi cin Illuan'a kimseyi, özellikle de Xayide'yi içeri almamasını emretti. Yalnız kalıp düşünmek istiyordu.

Büyücünün Atreju hakkında söylediklerini, üstünde kafa yormaya değecek bir şey olarak gördüğü yoktu. Ama kafasını başka bir şey kurcalıyordu: Xayide'nin laf arasında bilge olmak üzerine söyleyiverdiği birkaç cümle.

Şimdiye dek öyle çok şey yaşamıştı ki. Korkular, sevinçler, üzüntüler, utkular; isteği gerçekleşince bir sonrakine atla-

mış, bir an bile huzura kavuşamamıştı. Bütün bunların hiçbiri onu huzurlu ve mutlu yapmamıştı. Oysa bilgelik, sevinç ve üzüntü, korku ve acıma, hırs ve kırgınlığın üzerinde olmak demekti. Bilgelik her şeyi aşmış olmak, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmemek, hiçbir şey ve hiç kimseden nefret etmemek ama başkalarının olumsuzluk ya da yakınlığını da tümüyle kayıtsız karşılamak anlamına geliyordu. Gerçekten bilge biri hiçbir şeye aldırmazdı. Erişilmez olur, artık ona hiçbir şey zarar veremezdi. Evet... böyle olmak, istenmeye değerdi gerçekten! Bastian böylelikle son isteğine, Graögramân'ın söylediği gibi onu gerçek dileğine götürecek o son isteğe vardığından emindi. Bununla ne kastedildiğini de anladığını sanıyordu şimdi. Büyük bir bilge olmak istiyordu, tüm Fantazya'nın en bilge bilgesi!

Biraz sonra çadırından çıktı.

Ay, daha önce dikkat bile etmediği bir manzarayı aydınlatıyordu. Çadır kenti, çepeçevre geniş bir yay halinde tuhaf biçimli dağlarla çevrili bir vadiye yayılmıştı. Vadide ayrıca küçük ormanlarla çalılıklar da vardı; dağ yamaçlarının yukarılarında bitki örtüsü seyreliyor, daha tepelerde de büsbütün yok oluyordu. Dağların üzerinde yükselen kaya kümeleri türlü şekiller oluşturuyor, sanki dev bir heykeltıraşın elinden çıkmış, belli bir amaçla yapılmış figürler gibi duruyordu. Hava durgun, gökyüzü bulutsuzdu. Tüm yıldızlar parlıyor, her zamankinden daha yakın duruyorlardı.

Ta karşıda, en yüksek dağ doruklarından birinde, kümbet gibi görünen bir şey fark etti Bastian. Belli ki içinde birileri oturuyordu çünkü dışarıya zayıf bir ışık sızıyordu.

Illuan, "Onu ben de fark ettim, efendim," dedi cırıldayan sesiyle. Çadırın girişinde nöbette duruyordu. "Ne olabilir acaba?"

Daha sözlerini bitirmemişti ki ta uzaklardan ilginç bir bağırış duyuldu. "Uhuhuhu!" diye, uzun bir baykuş çığlığı gibi çıkıyordu ama daha derinden ve daha güçlüydü. Derken bağırış ikinci ve üçüncü kez yankılandı ama şimdi çok sesliydi.

Gerçekten de baykuşlardı bunlar; sayıları da Bastian'ın az sonra gördüğü gibi, altıydı. Doruktaki kümbetli dağ tarafından geliyorlardı. Neredeyse hiç kıpırtısız, süzüle süzüle yaklaşıyorlardı. Yaklaştıkça şaşırtıcı büyüklükleri de daha iyi anlaşılıyordu. İnanılmaz bir hızla uçuyorlardı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kafalarında üstleri tüylü dik kulaklar vardı. Uçuşları hiç gürültüsüzdü. Bastian'ın çadırının önüne inerlerken teleklerinin en hafif hışırtısı bile duyulmadı.

Şimdi yerde oturuyorlardı, hepsi de Bastian'dan iriydiler, koca yuvarlak gözlü kafalarını dört bir yana çevirip duruyorlardı. Bastian onlara doğru ilerledi.

"Kimsiniz ve kimi arıyorsunuz?"

"Bizi Sezgiler Anası Uschtu gönderdi," diye yanıtladı altı baykuştan biri. "Gigam Yıldız Manastırı'nın uçan ulaklarıyız biz."

Bastian, "Ne tür bir manastır bu?" diye sordu.

"Orası bilgi keşişlerinin oturduğu bir bilgelik yeridir," diye yanıtladı başka bir baykuş.

Bastian, "Ya Uschtu kim?" diyerek soruşturmayı sürdürdü.

Üçüncü baykuş açıkladı: "Manastırı yöneten ve keşişlere bilgi öğreten üç derin düşünceliden biri. Bizler gece ulaklarıyız ve ona aitiz."

"Gündüz olsaydı," diye sürdürdü dördüncü ulak, "o zaman Görüş Babası Schirkrie kendi ulaklarını yollardı, onlar kartaldır. Gece ile gündüz arasındaki şafak ve günbatımı saatlerinde de Mantık Oğlu Yisipu kendininkileri yollar, onlar da tilkidir."

"Schirkrie ve Yisipu kim?"

"Öteki iki derin düşünceli. Bizim büyüklerimiz."

"Siz burada ne arıyorsunuz peki?"

"Büyük Bilen'i arıyoruz," dedi altıncı baykuş. "Üç derin düşünceli onun çadır kentinde bulunduğunu biliyor ve ondan bizleri aydınlatmasını rica ediyorlar."

Bastian, "Büyük Bilen mi?" diye sordu. "O da kim?"

Altısı birden aynı anda yanıtladılar: "Adı Bastian Balthasar Bux."

Bastian, "Onu buldunuz bile," dedi. "Benim."

Baykuşlar, korkutucu kocamanlıklarına karşın, neredeyse gülünç görünen bir çabuklukla yerlere kadar eğildiler.

İlk baykuş, "Üç derin düşünceli, uzun hayatları boyunca çözemedikleri sorunu çözmeniz için minnet ve saygıyla ziyaretinizi bekliyorlar," dedi.

Bastian düşünceli düşünceli çenesini tutuyordu.

"Pekâlâ," diye yanıtladı sonunda, "ama iki öğrencimi yanıma almak isterim."

"Biz altı kişiyiz," diye karşılık verdi baykuş, "ikişer ikişer sizlerden birini taşıyabiliriz."

Bastian mavi cine döndü.

"Illuan, Atreju ile Xayide'yi çağır!"

Cin çabucak uzaklaştı.

Bastian, "Çözeceğim sorun nedir?" diye sordu.

"Büyük Bilen," diye açıkladı baykuşlardan biri, "bizler zavallı, cahil ulaklarız yalnızca, bilgi keşişlerinin en alt sınıfından bile değiliz. Üç derin düşüncelinin upuzun hayatları boyunca çözemedikleri sorunu biz nasıl aktarabiliriz?"

Bir iki dakika sonra Illuan, Atreju ve Xayide'yle geri döndü. Ne olup bittiğini yolda kısaca açıklamıştı onlara.

Atreju, Bastian'ın önüne gelince sordu: "Neden ben?"

"Evet," diye sordu Xayide de. "Neden o?"

"Öğreneceksiniz," diye karşılık verdi Bastian.

Baykuşların önceden hazırlıklı davranıp yanlarında üç trapez getirdiği ortaya çıktı. İkişer ikişer, trapezlerin asılı olduğu ipleri pençeleriyle tuttular; Bastian, Atreju ve Xayide de tahtanın üstüne oturdu ve kocaman gece kuşları onlarla birlikte havalandı.

Gigam Yıldız Manastırı'na vardıklarında, büyük kümbetin, birçok kübik bölümden oluşan çok geniş bir yapının yalnızca üst bölümü olduğu anlaşıldı. Yapının sayısız küçük penceresi vardı ve yüksek dış duvarlarıyla doğrudan kayalık bir bayıra oturmuştu. Davetsiz ziyaretçiler için ulaşılması güç, hatta olanaksızdı.

Kübik bölümlerde, bilgi keşişlerinin odaları, kitaplıklar, yemekhaneler ve ulaklar için odalar bulunuyordu. Büyük kümbetin altında da, üç derin düşüncelinin derslerini verdikleri toplantı salonu vardı.

Bilgi keşişleri çeşitli tip ve kökenden Fantazyalılardı. Ama manastıra girmeyi istediklerinde, ülkeleri ve aileleriyle tüm ilişkilerini kesmek zorunda kalmışlardı. Keşişlerin çetin ve yoksunluk dolu yaşamı, yalnız ve yalnız bilime ve bilgiye adanmıştı. Öyle her isteyen kabul edilmezdi topluluğa. Sınavlar zordu, üç derin düşünceli de acımasızdı. Hemen hemen hiçbir zaman üç yüz keşişten fazlası yaşamazdı burada ama böylelikle de bunlar, tüm Fantazya'nın en seçkin zekilerini oluştururlardı. Kız ve erkek kardeşler topluluğunun yedi üyeye kadar indiği zamanlar bile olmuştu. Ama bu, sınavların zorluğunu hiç değiştirmemişti. Bu dönemde, erkek ve kadın keşiş sayısı iki yüzün biraz üstündeydi.

Bastian, peşinde Atreju ve Xayide'yle birlikte büyük ders salonuna götürüldüğünde, olabilecek her tür Fantazya yaratığından oluşan ve kendi eşlikçilerinden yalnızca koyu kahverengi kaba keşiş giysileriyle ayrılan çok karışık bir kalabalık gördü karşısında; hepsi, hangi türden olduğu fark etmeksizin keşiş giysilerini giymişti. Çok önceden sözü edilen yürüyen kayalardan ya da bir miniğin üstünde bu giysilerin ne kadar garip duracağı göz önüne getirilebilir herhalde.

Üç başkan derin düşünceli insan tipliydi. Kafaları insan kafası değildi ama. Uschtu, Sezgiler Anası, bir baykuş yüzüne sahipti. Görüş Babası Schirkrie kartal kafalıydı. Sonuncu Mantık Oğlu Yisipu ise bir tilki kafası taşıyordu. Taştan yapılma yüksek kürsülerde oturuyor ve çok heybetli görünüyorlardı. Atreju, hatta Xayide bile görünüşlerinden ürkmüşe benziyordu. Ama Bastian hiç istifini bozmadan onlara doğru yürüdü. Koca salonu derin bir sessizlik kaplamıştı.

Belli ki üçünün en yaşlısı olan ve ortada oturan Schirkrie, eliyle ağır ağır, kendilerininkinin tam karşısında duran taht biçimli boş bir koltuğu işaret etti. Bastian da oraya oturdu.

Uzunca bir suskunluktan sonra Schirkrie konuşmaya başladı. Usul usul konuşuyor, sesi şaşılacak bir biçimde derin ve tok çıkıyordu.

"Çok eski zamanlardan beri dünyamızın bilmecesine dalmış bulunuyoruz. Yisipu bu konuda Uschtu'nun sezdiklerinden farklı düşünüyor; Uschtu'nun sezgileri benim gördüklerimden farklı şeyler anlatıyor; öte yandan ben de Yisipu'nun düşündüklerinden farklı şeyler görüyorum. Böyle daha fazla süremez. Bu yüzden Büyük Bilen, senden bize gelmeni ve bizi aydınlatmanı rica ettik. Ricamızı yerine getirmek istiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Bastian.

"Öyleyse dinle Büyük Bilen, sorumuz şu: Fantazya nedir?"

Bastian bir süre sustu, sonra yanıtladı: "Fantazya, Bitmeyecek Öykü'dür."

"Bize, söylediğini anlayacak zaman ver," dedi Schirkrie, "Yarın aynı saatte burada yeniden buluşalım."

Hepsi, üç derin düşünceli de, bütün öteki bilgi keşişleri de sessizce ayağa kalkıp dışarı çıktılar.

Bastian, Atreju ve Xayide de konuk odalarına götürüldüler, buralarda sade bir yemek bekliyordu her birini. Yatma yerleri, üzerinde kaba battaniyeler olan basit tahta sedirlerdi. Bastian ile Atreju buna aldırmadılar elbette ama Xayide bir büyü yapıp kendine daha rahat bir yer yapmak istedi, ne var ki büyü gücünün manastırda etkili olmadığını keşfetti.

Ertesi gece, bütün keşişlerle üç derin düşünceli belirlenen saatte yine kubbeli büyük salonda toplandılar. Bastian yine taht biçimli koltuğa oturdu, Atreju ile Xayide onun sağında ve solunda ayakta duruyorlardı.

Bu kez konuşan, Bastian'a kocaman baykuş gözleriyle bakan Sezgiler Anası Usehtu'ydu.

"Öğretin hakkında düşündük, Büyük Bilen. Ama yeni bir soru geldi aklımıza. Söylediğin gibi Fantazya, Bitmeyecek Öykü'yse, bu Bitmeyecek Öykü nerede bulunabilir?"

Bastian yine bir süre düşündü, sonra yanıtladı: "Bakır rengi ipekle ciltlenmiş bir kitapta."

"Bize, söylediğini anlayacak zaman ver," dedi Uschtu. "Yarın aynı saatte burada yeniden buluşalım."

Her şey bir önceki gece gibi oldu.

Bundan sonrakinde yeniden salonda toplandıklarında sözü Yisipu aldı: "Öğretin hakkında yine düşündük, Büyük Bilen. Ve yine yeni bir sorunun karşısında çaresiz kaldık. Dünyamız,

Bitmeyecek Öykü'yse ve Bitmeyecek Öykü bakır renkli bir kitaptaysa... o zaman kitap nerede?"

Bastian kısa bir suskunluktan sonra yanıtladı: "Bir okulun çatı katında."

"Büyük Bilen," diye sürdürdü tilki kafalı Yisipu, "söylediklerinin gerçekliğinden kuşku duymuyoruz. Ancak senden bu gerçeği, bize göstermeni rica ediyoruz. Bunu yapabilir misin?"

Bastian düşündü, sonra da, "Sanırım yapabilirim," dedi.

Atreju şaşırmış, Bastian'a bakıyordu. Xayide'nin farklı renkli gözlerinde de soran bir ifade vardı.

"Yarın gece bu saatte yine buluşalım," dedi Bastian, "ama derslikte değil dışarıda, Gigam Yıldız Manastırı'nın çatısında. Dikkatle ve gözünüzü ayırmadan gökyüzüne bakmanız gerekiyor."

Ertesi gece önceki üçü gibi pırıl pırıl bir geceydi. Üç derin düşünceli de aralarında olmak üzere topluluğun bütün üyeleri belirlenen saatte manastırın çatısındaydılar ve kafalarını arkaya atmış, gece göğüne bakıyorlardı. Bastian'ın ne tasarladığını bilmeyen Atreju ve Xayide de aralarındaydı.

Bastian koca kubbenin en yüksek noktasına tırmandı. Tepede durunca çepeçevre uzaklara baktı ve ilk kez çok, çok uzaklarda, ta ufukta, ay ışığında resim gibi parlayan Fildişi Kule'yi gördü.

Cebinden el-Zahir taşını çıkardı, hafif bir ışık saçıyordu. Bastian, Amargânth Kütüphanesi'nin kapısındaki yazının sözlerini geçirdi aklından:

...ama ikinci kere sondan başa doğru söylerse adımı
yüz yıllık ışığı bir anda saçar, sönerim.

Taşı havaya kaldırıp bağırdı: "Rihast'la!" Aynı anda öyle parlak bir şimşek çaktı ki yıldızlı gökyüzü soluklaşıp arkasındaki uzay aydınlandı. Uzay da, eskilikten kararmış heybetli kirişleriyle okulun çatı katıydı. Yüz yıllık ışık yanıp sönmüş, el-Zahir geride hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Hepsinin, Bastian'ın da, gözlerinin yıldızlarla ayın soluk ışığına yeniden alışması için zaman geçmesi gerekti. Herkes gördüklerinden sarsılmış bir halde sessizce büyük derslikte toplandı. En son Bastian geldi. Bilgi keşişleri ve üç derin düşünceli yerlerinden kalkıp Bastian'ın karşısında uzun uzun eğildiler.

Schirkrie, "Bu aydınlanma için sana teşekkür edebileceğim bir söz bulamıyorum, Büyük Bilen," dedi. "Çünkü o gizemli çatı katında kendi türümden bir varlık gördüm, bir kartal yani."

Baykuş yüzlü Uschtu karşı çıktı: "Aldanıyorsun, Schirkrie," dedi hafif bir gülümsemeyle, "çok açık gördüm, bir baykuştu o."

"İkiniz de yanılıyorsunuz," diyerek Yisipu ışıldayan gözlerle söze karıştı. "Oradaki varlık benim akrabamdı. Tilkiydi o."

Schirkrie yatıştırıcı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı.

"İşte yine eskiden olduğumuz yerdeyiz," dedi. "Bu soruyu da yalnız sen yanıtlayabilirsin, Büyük Bilen. Hangimiz haklıyız?"

Bastian hafifçe güldü, "Üçünüz de," dedi.

"Bize, söylediğini anlayacak zaman ver," diye rica etti Uschtu.

"Tabii," diye karşılık verdi Bastian, "işte size istediğiniz kadar zaman. Çünkü sizden ayrılıyoruz artık."

Bütün bilgi keşişlerinin de, üç derin düşüncelinin de yüzlerinde düş kırıklığı vardı ama Bastian, uzun zaman ya da

daha iyisi, temelli onların yanında kalması doğrultusundaki ısrarlı ricaları soğukkanlılıkla reddetti.

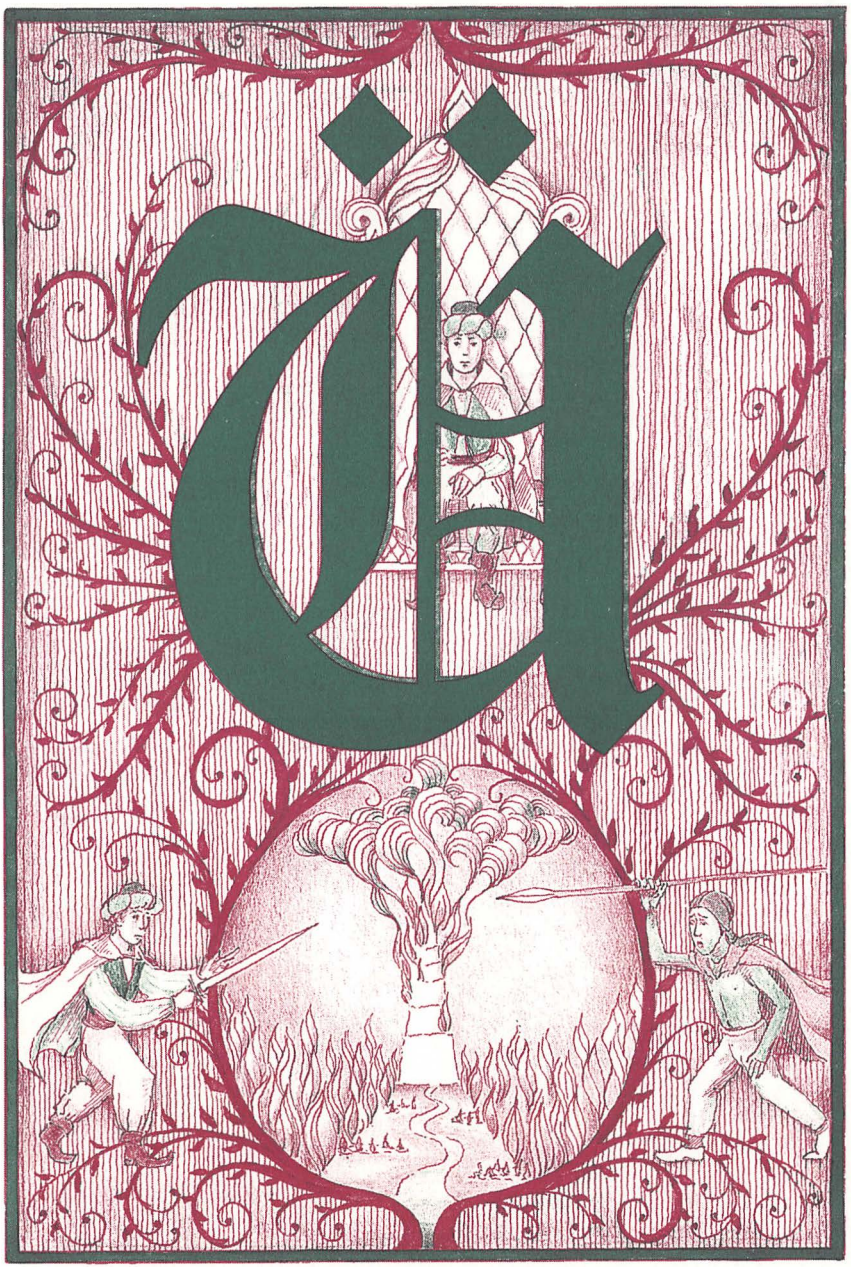
Böylece sonunda iki öğrencisiyle dışarıya kadar uğurlandı ve uçan ulaklar onları yeniden çadır kentine götürdüler.

O gece Gigam Yıldız Manastırı'nda, üç derin düşüncelinin, arasında, yıllar sonra kardeşler topluluğunun çözülmesine ve Sezgiler Anası Uschtu, Görüş Babası Schirkrie ve Mantık Oğlu Yisipu'nun ayrı ayrı birer manastır kurmalarına kadar varacak ilk ilkesel görüş ayrılığı başlamış oldu. Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

Bastian ise o geceden sonra bir zamanlar gittiği okulla ilgili bütün anılarını yitirdi. Çatı katı da, hatta bakır rengi ipek ciltli çalıntı kitap da belleğinden çıkmıştı. Artık Fantazya'ya nasıl geldiğini bile sormuyordu kendine.

XXII.

Fildişi Kule Çarpışması

ç, en fazla dört günlük yolları kalmış, Fildişi Kule'ye çok yaklaşmışlardı. Önden gönderilen gözcülerin söylediğine göre, sıkı bir yürüyüşle üç günden önce bile varabilirlerdi.

Oysa Bastian kararsız görünüyordu. Eskisinden daha sık mola verdiriyor, derken birdenbire, herkesi alelacele yeniden yollara döküyordu. Eşlikçi alayındakilerin hiçbiri bunların nedenini anlayamıyor ama hiçbiri de sormaya cesaret edemiyordu. Yıldız Manastırı'ndaki büyük eyleminden sonra yanına yaklaşılmaz olmuştu. Xayide için bile böyleydi. Ordu kampında türlü tahminler yürütülüyor ama yol arkadaşlarının çoğu, onun birbirini tutmayan çelişkili buyruklarını boyun eğerek yerine getiriyordu. Büyük bilgeler, diyorlardı, sıradan varlıklara tutarsız görünür çoğu zaman. Atreju ile Fuchur da Bastian'ın davranışlarını açıklayamıyordu artık. Yıldız Manastırı'ndaki olay ikisinin de kavrayışını aşıyordu. Ama bu, onun için duydukları kaygıyı artırmaktaydı yalnızca.

Bastian'ın içindeyse iki duygu birbiriyle savaş halindeydi ve hiçbiri ötekini susturamıyordu. Bir yandan Ayçocuk'la buluşmak için yanıp tutuşuyordu. Artık tüm Fantazya'da ünlenmiş, hayranlık toplamıştı, onun karşısına eşit biri olarak çıkabilecekti. Ama aynı zamanda içi, Ayçocuk'un AURYN'i geri isteyebileceği kaygısıyla doluydu. Ya sonrası? Ayçocuk onu, artık hakkında pek bir şey bilmediği eski dünyasına göndermeye çalışır mıydı? Geri dönmek istemiyordu Bastian! Ve Mücevher'i alıkoymak istiyordu! Derken aklına yeniden, Ayçocuk'un Mücevher'i geri isteyeceğinin hiç de kesin olmadığı düşüncesi takılıyordu. Belki de Bastian istediği sürece Mücevher'i ona bırakırdı Ayçocuk! Belki ta o zaman ona armağan etmişti de, Mücevher temelli onun olmuştu. Böyle anlarda Ayçocuk'u yeniden görmek için sabırsızlanıyor, bir an önce onun yanında olmak için yürü-

yüşünü hızlandırıyordu. Gelgelelim, hemen arkasından içini yeniden kuşkular kaplıyor, ne yapacağını açıklığa kavuşturmak üzere, konvoyu durdurup mola verdiriyordu.

Böylece, kâh bir telaş içinde paldır küldür yürüyerek kâh saatlerce oyalanarak en sonunda ünlü labirentin, çapraşık yollar ve patikalarla dolu eşsiz bir çiçek bahçesinden ibaret o geniş düzlüğün dış kenarına varılmıştı. Ufukta, altın ışıltılı gece göğünün karşısında, peri beyazları içindeki Fildişi Kule parlıyordu.

Tüm Fantazyalılar da, Bastian da dalgın bir suskunluk içinde durmuş, manzaranın anlatılmaz güzelliğinin tadını çıkarıyorlardı. Hatta Xayide'nin yüzünde bile, çok kısa sürede kaybolmasına karşın, daha önce hiç göstermediği bir şaşkınlık ifadesi oldu. En gerilerde duran Atreju ile Fuchur ise, buraya son gelişlerinde labirentin ne kadar değişik göründüğünü anımsıyorlardı: Öldürücü hiçlik hastalığıyla harap olmuş bir labirent. Şimdiyse her zamankinden daha güzel, daha zengin ve daha parlak görünüyordu.

Bastian o günlük yürüyüşe devam etmemeye karar verdi ve böylece gece kampı kuruldu. Kuleye, Ayçocuk'a selamını iletecek ve ertesi gün Fildişi Kule'de olmayı tasarladığını bildirecek birkaç ulak gönderdi. Sonra da çadırına girip yattı ve uyumaya çalıştı. Yatağında bir sağa, bir sola dönüp duruyor, kaygıları onu rahat bırakmıyordu. Bu gecenin, çok daha başka nedenler yüzünden şimdiye kadarki Fantazya yaşantısının en kötü gecesi olacağından haberi yoktu henüz.

En sonunda gece yarısına doğru hafif ve huzursuz bir uykuya dalmışken, çadırın önünden gelen heyecanlı fısıltı ve mırıltılarla sıçrayarak uyandı. Kalkıp dışarı çıktı.

Sert sert, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Şu ulak," diye yanıtladı Illuan, mavi cin, "bir mesaj iletmek zorunda olduğunu ileri sürüyor, yarını bekleyemeyecek kadar önemliymiş."

Illuan'ın yakasından tutup havaya kaldırdığı ulak, küçük bir çevikti; adatavşanına benzeyen, ancak üstünde post yerine canlı renklerde tüylü bir giysi bulunan bir yaratık yani. Çevikler Fantazya'nın en hızlı koşucuları olup o hızla öyle inanılmaz uzaklıklar kat ederler ki insan önünden geçerken somut olarak görmez onları; geçtikleri, arkalarından döne döne kalkan toz bulutlarından anlaşılır yalnızca. Buradaki çevik de işte bu yeteneği sebebiyle ulak yapılmıştı. Fildişi Kule'ye kadar bütün yolu gidip gelmişti ve mavi cin kendisini Bastian'ın önünde tutarken hızlı hızlı soluyordu.

"Bağışlayın, efendimiz," diye soluk soluğa söylendi ve birkaç kez eğilip kalktı. "Rahatınızı kaçırdıysam bağışlayın ama bunu yapmasaydım haklı olarak kızardınız bana. Çocuk İmparatoriçe kulede değil, hem de ta ne zamandır orada değilmiş, kimse nereye gittiğini bilmiyor."

Bastian birden içini boş ve soğuk hissetti. "Yanılıyor olmalısın. Bu olamaz."

"Öteki ulaklar da gelince aynı şeyi doğrulayacaklardır, efendim."

Bastian bir süre sustu, sonra ifadesiz bir tonda, "İyi, teşekkür ederim," dedi.

Döndü çadırına girdi.

Yatağın üzerine oturup başını iki eline dayadı. Ona ulaşmak için ne kadar uzun zamandır yollarda olduğunu Ayçocuk'un öğrenmemiş olması olanaksızdı. Onunla görüşmek mi istemiyordu, yoksa başına bir şey mi gelmişti? Hayır, kendi

imparatorluğunda Çocuk İmparatoriçe'nin başına bir şey gelmiş olması düşünülemezdi.

Ama orada değildi işte, bu da Bastian AURYN'i geri vermek zorunda kalmayacak demekti. Öte yandan onu yeniden göremeyeceği için acı bir düş kırıklığı hissediyordu. Nedeni ne olursa olsun, bu davranışını anlaşılmaz buluyordu... Hayır, incitici!

Derken aklına, Atreju ile Fuchur'un, kimsenin Çocuk İmparatoriçe'yle bir kereden fazla karşılaşamayacağına ilişkin sık sık yinelediği sözler geldi.

Üzüntüsünün arasında birden Atreju ile Fuchur'u özlediğini hissetti. Biriyle konuşmak, bir dostla dertleşmek istiyordu.

Aklına, Gemmal Kemeri'ni takıp onların yanına görünmeden gitmek fikri geldi. Böylece gururundan ödün vermeden yanlarında olabilir, onların avutucu varlıklarını doya doya içine çekebilirdi.

Hemen süslü kutuyu açtı, kemeri çıkardı ve beline taktı. Kendini görmez olunca, üzerine ilk seferinde olduğu gibi o tedirgin edici duygu geldi. Alışıncaya kadar bir süre bekledi, sonra dışarıya çıkıp Atreju ile Fuchur'u aramak üzere çadır kentini dolaşmaya başladı.

Her yerde heyecanlı fısıltı ve mırıltılar duyuluyor, çadırların arasında vızır vızır gölge gibi şekiller gidip geliyordu; kimisi de orada burada toplanmış tartışıyordu. Bu arada öteki ulaklar da dönmüştü ve Çocuk İmparatoriçe'nin Fildişi Kule'de olmadığı haberi kampa yangın gibi yayılmıştı. Bastian çadırların arasında dolanıp duruyor ama aradığı iki kişiyi bir türlü bulamıyordu.

Atreju ile Fuchur, kampın en ucundaki çiçek açmış bir biberiye ağacının altına yerleşmişlerdi. Atreju, bacakları altında,

kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor ve sabit bir yüzle Fildişi Kule tarafına bakıyordu. Uğur ejderhası da heybetli başını Atreju'nun ayaklarının dibinde toprağa koyup onun yanına uzanmıştı.

"Son umudum, Çocuk İmparatoriçe'nin işareti geri almak için ona bir ayrıcalık tanımasıydı," dedi Atreju. "Ama bütün umutlarım boşa çıktı."

"O ne yaptığını biliyordur," karşılığını verdi Fuchur.

O anda Bastian da onları bulmuş, görünmeden yanlarına gelmişti.

Atreju, "Gerçekten biliyor mudur?" diye mırıldandı. "AURYN Bastian'da daha fazla kalmamalı."

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Fuchur. "Kendi isteğiyle geri vermek istemeyecektir."

Atreju, "İşareti ondan almak zorundayım," karşılığını verdi.

Bastian bu sözleri duyunca ayaklarının altındaki toprağın sallandığını hissetti.

Fuchur'un, "Bunu nasıl yapacaksın?" dediğini duydu. "Bir kez aldın mı artık geri vermen için zorlayamaz seni."

"Of, bilmiyorum," dedi Atreju. "Hâlâ güçlü; büyülü kılıcı da hâlâ yanında."

Fuchur, "Ama işaret seni korur," diye karşı çıktı. "Ondan bile korur."

"Hayır," dedi Atreju, "sanmam. Ondan korumaz. Öyle değil."

Fuchur, hafif bir gülüşle devam etti: "Oysa Amargânth'taki ilk gece kendiliğinden veriyordu onu sana. Sense reddettin."

Atreju başını salladı. "O zaman neler olacağını bilmiyordum henüz."

"Öyleyse," diye sordu Fuchur, "işareti ondan almak için yapabileceğin başka ne kalıyor?"

"Çalmak zorundayım," karşılığını verdi Atreju.

Fuchur'un başı dikildi. Kırmızı kırmızı yanan gözlerle Atreju'ya bakakalmıştı, ötekiyse gözlerini yere indirerek usulca yineledi: "Çalmak zorundayım. Başka yolu yok."

Tedirgin bir sessizliğin ardından Fuchur sordu: "Ne zaman peki?"

"Bu gece," diye yanıtladı Atreju. "Çünkü yarın çok geç olabilir."

Bastian işitmek istemiyordu artık. Oradan ağır ağır uzaklaştı. Soğuk ve sınırsız boşluktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Onun için her şey önemsizdi artık... tıpkı Xayide'nin söylediği gibi.

Çadırına dönüp Gemmal Kemeri'ni çıkardı. Sonra da Illuan'ı, üç şövalyeyi, Hysbald, Hykrion ve Hydorn'u çağırmaya gönderdi. Bekleyiş içinde bir ileri bir geri dolaşırken, aklına Xayide'nin her şeyi önceden söylemiş olduğu geldi. O zaman inanmak istememişti ama artık inanmak zorundaydı. Xayide onunla dürüstçe konuşmuştu, bunu şimdi anlıyordu. Kendisine karşı bir tek o gerçekten sadık olmuştu. Ama Atreju'nun da planını gerçekten uygulayacağı kesin değildi henüz. Belki de bir fikirdi yalnızca, belki planından utanmaktaydı şu anda. Bu durumda Bastian konuyu kimseye açmak istemiyordu... şimdiden sonra arkadaşlık falan ona vız geldiği halde böyle yapacaktı. Ama arkadaşlık temelli ölmüştü onun için.

Üç şövalyeye gelince, onlara, bu gece çadırına hırsız gireceğini sanması için bazı nedenler olduğunu açıkladı. Bu yüzden çadırın içinde nöbet tutmalarını ve hırsızı, her kim olursa

olsun, hemen yakalamalarını rica etti. Hysbald, Hydorn ve Hykrion kabul edip çadıra yerleştiler. Bastian da ayrılıp gitti.

Xayide'nin tahtırevanına yöneldi. Xayide derin uykudaydı, yalnız beş dev, kara böcek zırhları içinde tahtırevanın çevresinde dikiliyor, dimdik, kıpırtısız bekliyorlardı. Karanlıkta beş kaya parçası gibi duruyorlardı.

Bastian yavaşça, "Bana boyun eğmenizi istiyorum," dedi.

Anında beşi birden siyah demir yüzlerini ona döndürdüler. Bir tanesi tenekemsi bir sesle yanıtladı: "Emret, efendimizin efendisi!"

Bastian, "Uğur ejderhası Fuchur'un hakkından gelebileceğinize inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bu bizi yöneten isteğe bağlı," diye yanıtladı tenekemsi ses.

"İsteğim bu," dedi Bastian.

Yanıt, "Öyleyse her şeyin hakkından gelebiliriz," oldu.

"İyi, o zaman yanına gidin şimdi!" Eliyle o yönü gösteriyordu. "Atreju yanından ayrılır ayrılmaz yakalayın onu! Ama onunla birlikte orada kalın. Getirmeniz gerekince ben sizi çağırırım."

"Baş üstüne, efendimizin efendisi!" dedi tenekemsi ses yanıt olarak.

Beş kara adam sessizce ve uygun adımlarla harekete geçtiler. Xayide uykusunda gülümsüyordu.

Bastian kendi çadırına doğru yürüdü ama çadırı karşısında görünce duraksadı. Atreju hırsızlığa gerçekten kalkışacak olursa, onu yakaladıklarında orada olmak istemezdi.

Gökyüzünde sabahın ilk grilikleri görünmeye başlamıştı artık. Bastian çadırdan pek uzak olmayan bir ağacın altına oturdu ve gümüş pelerinine sarınarak beklemeye koyuldu. Zaman sonsuz bir ağırlıkla geçip gitti, soluk bir sabah ağardı

ve ortalık aydınlandı. Artık Bastian, Atreju'nun tasarısından vazgeçtiği umudunu beslemeye başlamıştı ki birden görkemli çadırın içinden gürültüler ve karışık sesler geldi. Ama çok kısa sürdü bu; ardından Atreju, kolları Hykrion tarafından arkasından kıskıvrak bağlanmış olarak çadırdan çıkarıldı. Öteki iki şövalye arkadan geliyorlardı.

Bastian yorgun yorgun ayağa kalkıp ağaca yaslandı.

"Demek yaptı!" diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra çadırına doğru yürüdü. Atreju'ya bakamıyor, o da başını eğik tutuyordu.

"Illuan!" dedi çadırın ağzındaki mavi cine. "Tüm kampı uyandır. Herkes burada toplansın. Kara zırhlı devler de Fuchur'u getirsinler."

Cin, keskin bir kartal çığlığı koparıp koşturdu. Geçtiği her yerde, büyük küçük bütün çadırlarda, öteki kamp yerlerinde, bir koşuşturma başlıyordu.

Hykrion, bir baş işaretiyle, başı önünde kıpırtısız dikilen Atreju'yu göstererek homurdandı: "Kendini savunmadı bile!" Bastian arkasını dönüp bir taşın üstüne oturdu.

Beş kara dev Fuchur'u getirdiğinde, görkemli çadırın çevresinde şimdiden büyük bir kalabalık toplanmıştı. Güm güm vuran madeni uygun adımlar yaklaşınca izleyiciler yana açılıp yol verdiler. Fuchur bağlanmış değildi, zırhlı devler ona dokunmuyorlardı bile, çekilmiş kılıçlarıyla iki yanında yürüyorlardı yalnızca.

Topluluk Bastian'ın önünde durunca tenekemsi seslerden biri, "Kendini hiç savunmadı, efendimizin efendisi," dedi.

Fuchur, Atreju'nun önünde yere yatıp gözlerini kapadı.

Uzun bir sessizlik oldu. Kamptakilerin sonuncuları da koşa koşa geliyor, neler olup bittiğini görmek için kafalarını

uzatıyorlardı. Orada bulunmayan tek kişi, Xayide'ydi. Fısıltı ve mırıltılar yavaş yavaş söndü. Tüm gözler Atreju ile Bastian arasında gidip geliyordu. Kıpırtısız siluetleri, sonsuza dek donmuş renksiz bir resim gibi duruyordu gri alacakaranlıkta.

En sonunda Bastian ayağa kalktı.

"Atreju," dedi, "Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini ele geçirmek için onu benden çalmaya kalktın. Sen de Fuchur, bunu biliyordun ve onunla birlikte plan yaptın. Siz ikiniz, bir zamanlar aramızda var olan dostluğa leke sürmekle kalmayıp Mücevher'i bana vermiş Çocuk İmparatoriçe'nin iradesine karşı en büyük suçu işlediniz. Suçunuzu kabul ediyor musunuz?"

Atreju, Bastian'a uzun uzun baktı, sonra başını eğdi.

Bastian konuşmak üzere ağzını açtı, sesi çıkmadı; ancak iki denemeden sonra konuşabildi.

"Beni Çocuk İmparatoriçe'ye getiren kişi olduğun aklımdan çıkmadı, Atreju. Fuchur'un Amargânth'daki şarkısı da çıkmadı. Onun için de hayatınızı bağışlamak niyetindeyim; bir hırsız ile hırsız yamağının hayatlarını. Ne yaparsanız yapın bu hayatı ama benden uzak durun, bir daha da gözüme görünmeye kalkışmayın. Sizi temelli sildim defterden. Sizi hiç tanımadım ben!"

Atreju'nun kelepçelerini çözmesi için başıyla Hykrion'a işaret etti, sonra arkasını dönüp yerine oturdu.

Atreju uzun süre hiç kıpırdamadan dikildi, sonra Bastian'a bir bakış attı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Fuchur'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Uğur ejderhası gözlerini açıp doğruldu. Atreju onun sırtına atladı ve Fuchur havalandı. Gitgide aydınlanan sabah göğünde dümdüz uçuyordu, hareketleri ağır ve güçsüz olduğu halde az sonra uzaklarda kaybolmuştu.

Bastian kalktı, çadırına girdi. Kendini yatağına attı.

Yumuşak, buğulu bir ses, "Artık gerçek büyüklüğe eriştin," dedi usulca, "artık her şey vız gelir sana; sana hiçbir şey ulaşamaz artık."

Bastian oturdu. Konuşan Xayide'ydi. Çadırın en karanlık köşesine büzülmüş oturuyordu.

"Sen misin?" diye sordu Bastian. "İçeriye nasıl girdin?"

Xayide gülümsedi. "Efendim ve üstadım, bana engel olacak nöbetçi yoktur. Bunu yalnız senin buyruğun yapabilir. Beni dışarı çıkarıyor musun?"

Bastian gerisingeri yatıp gözlerini yumdu. Bir süre sonra mırıldandı: "Benim için hepsi bir. İster kal, ister git!"

Xayide yarı kapalı gözleriyle uzun uzun Bastian'ı inceledi. Daha sonra da sordu: "Ne düşünüyorsun, üstadım ve efendim?"

Bastian öbür yanına döndü, karşılık vermedi.

Xayide, onu şu anda yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Elinden kaçmak üzereydi. Onu avutması, neşelendirmesi gerekiyordu... kendi yöntemleriyle. Onun için öngördüğü yolda gitmesi için harekete geçirmeliydi onu ki bu yolu kendisi için de öngörmüştü Xayide. Hem bu kez sorun, sihirli bir armağan ya da basit bir hileyle çözülecek gibi değildi. Daha etkili yollara başvurmalıydı. Bastian'ın en gizli isteği için yapabileceğinin en etkilisini yapmalıydı.

Yanına oturdu ve kulağına fısıldadı: "Fildişi Kule'ye ne zaman gidiyorsun, üstadım ve efendim?"

"Bilmiyorum," dedi Bastian yastığa doğru. "Ayçocuk olmadıktan sonra ne yapayım orada? Zaten ne yapacağımı bile bilmiyorum daha."

"Çocuk İmparatoriçe'yi beklemek üzere oraya gidebilirsin."

Bastian, Xayide'ye döndü. "Geri döneceğini sanıyor musun?"

Sorusunu bir kez daha üstüne basa basa yinelemek zorunda kalınca Xayide ancak o zaman yanıt verdi: "Sanmıyorum," dedi çekine çekine. "Sanırım Fantazya'yı temelli terk etti, halefi de sensin, efendim ve üstadım."

Bastian ağır ağır doğruldu. Xayide'nin renkli gözlerine baktı ve onun ne söylediğini tam anlamıyla kavrayıncaya kadar bir süre geçti.

"Ben mi?" diyebildi. Yanaklarının üzerinde kırmızı lekeler belirmişti.

Xayide, "Bu düşünce seni bu kadar çok mu korkutuyor?" diye fısıldadı. "Çocuk İmparatoriçe işareti tam yetkiyle verdi sana. İmparatorluğunu sana bıraktı. Şimdi sen Çocuk İmparator olacaksın, efendim ve üstadım. Bu senin hakkın. Sen yalnız Fantazya'yı kurtarmakla kalmadın, gelişinle onu yeniden yarattın! Biz hepimiz senin yaratıklarınız yalnızca... ben bile. Sen Büyük Bilen'sin, tahta geçmekten neden korkuyorsun? Bu herkesten çok sana yakışır!"

Bastian'ın gözleri soğuk bir ateş içinde gitgide daha çok parlamaya başlarken, Xayide ona yeni bir Fantazya'yı, en ince ayrıntısına kadar Bastian'ın isteklerine göre biçimlenen yeni bir dünyayı anlatıyordu; bu dünyada keyfine göre yaratıp yok edebiliyordu Bastian, orada sınırlar ve koşullar yoktu artık; ister iyi, ister kötü, güzel ya da çirkin, aptal ya da bilge, her yaratık yalnız onun isteklerinden doğuyor, o, tüm yüceliği ve şaşırtıcılığıyla herkesin üstünde taht kuruyor, sonsuz oyunda alınyazılarını yönetiyordu.

Xayide, "Ancak o zaman," diye bağladı sonunda, "ancak o zaman gerçekten özgür olursun, seni sıkan her şeyden kurtulur, istediğini yapmakta özgür olursun. Hem sen gerçek isteğini bulmak istemiyor muydun! İşte gerçek isteğin!"

Daha aynı sabah kamp toplandı ve binlerce kafalı yürüyüş kolu, başında mercan tahtırevanın içindeki Bastian ve Xayide olmak üzere Fildişi Kule'nin yolunu tuttu. Labirentin çapraşık yollarından sonsuz bir konvoy geçmekteydi sanki. Akşama doğru konvoyun başı Fildişi Kule'ye ulaştığında, en arkadan gelenler çiçek bahçesinin dış sınırını daha yeni aşıyordu.

Bastian'ı bekleyen karşılama öylesine debdebeliydi ki bu kadarını o bile düşünemezdi. Çocuk İmparatoriçe'nin saray erkânına dahil herkes seferber olmuştu. Tüm mazgallar ve çatılarda pırıl pırıl trompetleriyle nöbetçi periler duruyor, ciğerlerinin tüm gücüyle trompetlerini çalıyorlardı. Soytarılar hünerlerini gösteriyor, müneccimler Bastian'ın talihini ve yüceliğini muştuluyor, pastacılar dağ gibi yüksek pastalar yapıyor, bakanlar ve rütbe sahipleriyse tahtırevanın yanında yürüyorlardı. Tahtırevanı, koni biçimli Fildişi Kule'nin çevresinde gitgide daralan bir helezon halinde yükselen anacaddede kalabalığın arasından geçirerek asıl saray bölümüne açılan büyük kapıya kadar çıkardılar. Bastian, arkasında Xayide ve tüm rütbe sahipleri olmak üzere geniş merdivenin kar beyazı basamaklarından çıktı, tüm salon ve koridorları geçti, ikinci kapıdan girdi, gitgide tırmanarak, içinde fildişinden hayvanlar, çiçekler ve ağaçlar olan bahçeden ve kemer köprülerden geçip son kapıya geldi. Dev kulenin külahını oluşturan ve manolya çiçeği biçiminde olan köşke girmek istiyordu. Ancak çiçeğin kapalı olduğu ve yolun oraya kadar çıkan son bölümünün de kimsenin çıkamayacağı kadar kaygan ve dik olduğu anlaşıldı.

Bastian, bir zamanlar ağır yaralı Atreju'nun da oraya çıkamadığını anımsadı... en azından kendi başına çıkamadığını. Çünkü oraya çıkan hiç kimse bunu nasıl başardığını bilmezdi. Kişiye armağan ediliyor olmalıydı bu.

Ama Bastian, Atreju değildi. Bundan böyle birinin yolun son kısmını lütuf olarak bağışlaması gerekecekse, bu kendisiydi. Şimdi de kendisini yolundan alıkoydurtmaya hiç niyeti yoktu.

"Ustaları çağırın buraya!" diye buyurdu. "Ya kaygan yolun üzerine basamaklar açsınlar ya da bir merdiven yapsınlar bana, yoksa başka bir şey düşünsünler. Çünkü yukarıya çıkıp yerime yerleşmek istiyorum."

En yaşlı danışmanlardan biri karşı çıkmaya cesaret edebildi: "Efendimiz," dedi, "orada, yanımızda olduğu zamanlar Altın Gözlü Dilekler Hâkimi'miz oturur."

Bastian, "Sana ne emrediyorsam onu yap!" diyerek onu tersledi.

Rütbe sahiplerinin yüzleri sarardı, hepsi geri çekildiler. Ama istediğini de yaptılar. Ustalar getirildi, bunlar ağır çiçekler ve keskilerle işe giriştiler. Ama ne kadar uğraştılarsa da, doruktan en ufak bir parça bile çıkaramadılar. Keskileri ellerinden fırlıyor, düzgün yüzeyde tek bir çizik bile kalmıyordu.

"Başka bir şey bulun!" dedi Bastian ve hiddetle arkasını döndü. "Çünkü yukarıya çıkmak istiyorum. Ama az sonra sabrımın taşabileceğini de unutmayın."

Sonra gerisingeri dönüp en başta Xayide olmak üzere, Hykrion, Hysbald, Hydorn ve ayrıca mavi cin Illuan'dan oluşan erkânıyla birlikte geçici olarak saray bölümünün öteki mekânlarına yerleşti.

Hemen aynı gece, o zamana dek Ayçocuk'a hizmet etmiş tüm rütbe sahiplerini, bakanları ve danışmanları, bir zamanlar doktorlar kurulunun toplandığı o büyük ve yuvarlak salonda toplantıya çağırdı. Onlara, Altın Gözlü Hükümdar'ın, sonsuz Fantazya İmparatorluğu'nun üstündeki tüm yetkilerini, ona, Bastian Balthasar Bux'a devrettiğini ve bundan böyle Ayçocuk'un

yerini kendisinin alacağını duyurdu. Onları, buyruklarına kayıtsız koşulsuz boyun eğecekleri sözünü vermeye çağırıyordu.

"Kararlarım, sizler için zaman zaman anlaşılmaz olabilir," diye ekledi. "Çünkü ben sizler gibi değilim."

Ardından tam yetmiş yedi gün sonra Fantazya'nın Çocuk imparatoru olarak taç giymek istediğini belirtti. Şimdiye dek Fantazya'da bile görülmemiş görkemde bir şenlik yapılacaktı. Derhal tüm ülkelere ulaklar gönderilmeliydi çünkü Fantazya İmparatorluğu'ndaki her halkın taç giyme törenine bir temsilci yollamasını istiyordu.

Bu sözlerin ardından Bastian çekildi ve şaşırıp kalmış danışmanlarla rütbe sahiplerini yalnız bıraktı.

Adamlar nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Duydukları şeyler kulaklarında öyle müthiş bir biçimde çınlıyordu ki önce uzun süre suskun suskun oturup kafalarını topladılar. Sonra usul usul birbirleriyle görüş alışverişine başladılar. Saatler süren tartışmalardan sonra da, Bastian'ın yönergelerine uymak zorunda oldukları konusunda görüş birliğine vardılar çünkü sonuçta Bastian, Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşımaktaydı. Bu da, Ayçocuk'un bütün yetkilerini ona devrettiğine ister inansın, ister inanmasınlar, isterlerse de tüm bunlar yine yalnızca Çocuk İmparatoriçe'nin o anlaşılmaz tanrısal yargılarından biri olsun, onları boyun eğmekle yükümlü kılıyordu. Demek ki ulaklar gönderilecekti, ayrıca Bastian'ın verdiği yönergelerin tümüne de uyulacaktı.

Ama Bastian artık bunlarla kendisi uğraşmadı. Taç giyme töreni hazırlıklarının tüm ayrıntılarını Xayide'ye bıraktı. Hem Xayide Fildişi Kule'deki saray halkını çalıştırmayı iyi beceriyordu; öyle iyi beceriyordu ki kimsede düşünecek hal kalmıyordu.

Bastian ise ertesi günler ve haftalarda, kendisine ayırdığı dairede hiç kıpırdamadan oturdu çoğunlukla. Gözlerini önüne dikiyor, hiçbir iş yapmıyordu. Bir dilekte bulunmayı ya da kendisini eğlendirecek bir öykü bulmayı canı çekiyor ama artık aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kendini boş ve çökmüş hissediyordu.

En sonunda Ayçocuk'u yanına isteyebileceği fikrine kapıldı. Mademki artık tam yetkiliydi, mademki tüm dilekleri gerçekleşiyordu, öyleyse o da boyun eğmeliydi kendisine. Gece yarılarına kadar oturup kendi kendine mırıldanıyordu: "Ayçocuk, gel! Gelmek zorundasın. Sana gelmeni emrediyorum." Ve Ayçocuk'un, yüreğinde ışıklı bir hazine gibi yatan bakışlarını düşünüyordu. Ama Ayçocuk gelmiyordu. Ve onu yanına çağırmaları sıklaştıkça, o ışıltının yüreğindeki anısı da soluklaşıyordu; sonunda iş, içinin büsbütün kararmasına kadar vardı.

Manolya Köşkü'nde bir oturabilse, her şeyi yeniden bulacağına inandırmıştı kendini. İkide bir ustaların yanına koşuyor, bazen tehdit, bazen vaatle onları teşvik etmeye çalışıyordu ama adamların yaptığı hiçbir şey işe yaramıyordu. Merdivenler kırılıyor, çelik çiviler eğriliyor, keskiler parçalanıyordu.

Bastian'ın arada sırada sohbet etmekten hoşlandığı ve kimi zaman da birlikte oyun oynadıkları Hykrion, Hysbald ve Hydorn da pek işe yaramaz olmuşlardı artık. Fildişi Kule'nin en alt katlarında bir şarap mahzeni keşfetmişlerdi. Artık gece gündüz orada oturuyor, içiyor, zar atıyor, bangır bangır bağırarak aptalca şarkılar söylüyor ya da kavga ediyorlardı, hatta bu arada sık sık da karşılıklı kılıç çekiyorlardı. Kimi zaman da, anacaddede yalpalaya yalpalaya turlayıp perilere,

yabanıl kadınlara ve kuledeki öteki dişi yaratıklara sarkıntılık ettikleri bile oluyordu.

Bastian onları sorguya çekmeye kalkışınca da, "Ne olsun istiyorsun, efendimiz," diyorlardı, "öncelikle bize yapacak bir iş vermeniz gerek."

Ama Bastian'ın aklına hiçbir şey gelmiyor, neyi değiştireceğini kendisi de bilmediği halde, taç giyme töreninin sonuna kadar sabretmelerini söyleyerek atlatıyordu onları.

Hava gitgide kapanmaktaydı. Erimiş altından gibi görünen günbatımları gitgide seyreliyordu. Gökyüzü çoğunlukla gri ve kapalıydı, hava da bunaltıcı oluyordu. Artık hiç rüzgâr esmez olmuştu.

Böylece taç giyme günü ağır ağır yaklaştı.

Gönderilen ulaklar geri döndü. Birçoğu yanında değişik Fantazya ülkelerinden delegeler getiriyordu. Ama kimisi de eli boş dönüyor, ulak olarak gittikleri ülke sakinlerinin törene katılmamakta açıktan açığa direttiklerini bildiriyorlardı. Kaldı ki, bazı yerlerde de gizli gizli ya da açıkça ayaklanmalar vardı.

Bastian kıpırdamadan önüne bakıyordu.

"Fantazya'nın imparatoru olunca," dedi Xayide, "tüm bunlar arasında iyi bir temizlik yapman gerekecek."

"İsterdim ki onlar da benim istediğimi istesinler," dedi Bastian.

Ama Xayide yeni buyruklar vermek üzere koşup gitmişti çoktan.

Ve sonra, hiçbir zaman yapılamayacak olan, tersine Fantazya tarihine "Fildişi Kule Önündeki Kanlı Çarpışma Günü" olarak geçen taç giyme günü geldi.

Gökyüzü daha sabahtan, tam anlamıyla gündüz olmasına izin vermeyen kalın ve kurşuni bir bulut örtüsüyle kaplanmıştı.

Her yerde ikircikli bir alacakaranlık vardı, hava kıpırtısızdı, öyle ağır ve bunaltıcıydı ki soluk alınamıyordu neredeyse.

Xayide, Fildişi Kule'nin on dört tören bakanıyla birlikte, gösteriş ve görkemde Fantazya'daki gelmiş geçmiş tüm şenlikleri gölgede bırakacak son derece zengin bir şenlik programı hazırlamıştı.

Daha sabahın erken saatlerinden başlayarak tüm caddelerle alanlarda müzik yapılmaya başladı ama Fantazya'da o güne değin hiç duyulmamış bir müzikti bu: Çılgınca, ciyak ciyak bağıran ama tekdüze bir müzik. Duyan herkes ayaklarını oynatmaya başlıyor, istese de istemese de hoplaya zıplaya dans etmekten kendini alamıyordu. Siyah maskeler takmış müzisyenleri hiç kimse tanımıyor, hiç kimse Xayide'nin onları nereden getirttiğini bilmiyordu.

Tüm ev ve bina cepheleri çarpıcı renklerde bayrak ve bayrakçıklarla süslenmişti; ne var ki, rüzgâr esmediğinden hepsi pörsük pörsük sarkıyordu. Anacadde boyunca ve saray bölgesinin çepeçevre duvarına, kimi küçük, kimi koskocaman sayısız resim yapıştırılmıştı, hepsi de tek ve aynı yüzü gösteriyordu: Bastian'ın yüzünü.

Manolya Möşkü hâlâ ulaşılmaz olduğundan, tahta çıkma töreni için başka bir yer hazırlamıştı Xayide. Taht, saray duvarındaki büyük kapının önünde helezon biçimli anacaddenin bittiği yere, geniş fildişi basamaklara yerleştirilecekti. Burada binlerce altın buhurdanlık tütüyor, iç bayıltıcı ama aynı zamanda uyarıcı kokusu olan dumanlar ağır ağır basamakların üstüne, alana, caddenin ta aşağılarına yayılıyor, tüm ara sokakları, köşe bucağı kaplıyordu.

Her yanda böcek zırhlarının içindeki kara devler dikiliyordu. Xayide'nin en son elinde kalan beş taneyi nasıl yapıp

da yüzlerce katına çıkardığını kendisinden başka kimse bilmiyordu. Ama yaptığı bir tek bu da değildi. Şimdi devlerden elli kadarı, aynı biçimde bütünüyle siyah madenden oluşan ve hep aynı hareketleri yapan koskocaman atların üzerinde oturmaktaydı.

Bu atlılar muhafızlığını yaptıkları bir tahtla birlikte bir zafer alayı halinde anacaddeden yukarı çıkıyorlardı. Kimse tahtın nereden geldiğini bilmiyordu. Büyüklüğü bir kilise kapısı kadar vardı ve baştan aşağı, türlü boy ve biçimlerde aynalardan oluşuyordu. Bir tek oturma yeri bakır rengi ipektendi, işin tuhafı, parıl parıl yanan dev şey kimse tarafından çekilip itilmeden, sanki kendi canı varmış gibi, kendiliğinden ağır ağır kayıyordu.

Taht büyük fildişi kapının önünde durunca Bastian saraydan çıktı ve gelip üstüne yerleşti. Tüm bu parlak ama soğuk debdebenin ortasında tahtın üstünde otururken, bir oyuncak bebek gibi ufacık görünüyordu. Önü bir sıra zırhlı kara dev tarafından tutulmuş izleyici kalabalığı bir alkış kopardı ama nedense pek cılız ve sönük kaldı bu.

Ardından törenin en uzun süren, en yorucu kısmı başladı. Fantazya İmparatorluğu'nun tüm temsilci ve elçilerinin tek sıra halinde arka arkaya dizilmeleri gerekiyordu, bu sıra da, aynalı tahttan Fildişi Kule'nin helezon biçimli anacaddesinin en altına kadar uzanmakla kalmıyor, ta labirent bahçenin içlerine kadar giriyordu, kuyruğun arkasına da durmadan yeni kişiler eklenmekteydi. Her birinin, sıra kendisine gelince tahtın önünde diz çöküp alnını üç kere yere dokundurması ve Bastian'ın sağ ayağını öperek, "Sen hepimizin varlığını borçlu olduğu kişisin, senden halkım ve soydaşlarım adına Fantazya'nın Çocuk İmparatoru tacını giymeni rica ediyorum!" demesi gerekiyordu.

Bu şekilde iki ya da üç saat geçmişti ki bekleyenler kuyruğunda ani bir huzursuzluk oldu. Genç bir pan, caddeden yukarı doğru koşa koşa gelmekteydi; son gücüyle koştuğu görülüyordu çünkü arada bir sendeleyip düşüyor, toparlanıp koşmaya devam ediyordu; kendini soluk soluğa Bastian'ın önüne atıncaya kadar koştu.

Bastian ona doğru eğildi. "Nasıl bu töreni bozmaya kalkışırsın?" diye sordu.

"Ah, efendimiz, savaş!" diyebildi Pan. "Atreju bir sürü asi topladı ve üç orduyla buraya doğru yola çıktı. AURYN'i bırakmanı istiyorlar, bunu kendi isteğinle yapmadığın takdirde de zor kullanmak niyetindeler."

Ortalığı birden ölüm sessizliği kapladı. Kamçılayıcı müzik ve tiz coşku çığlıkları bir anda sustu. Bastian donakalmış, önüne bakıyordu. Rengi solmuştu.

Şimdi Hysbald, Hykrion ve Hydorn da koşa koşa geliyorlardı. Olağanüstü keyifli görünüyorlardı.

Karmakarışık bağrıştılar: "Sonunda bize göre de iş çıktı, efendimiz! Bu işi bize bırak, ne olur! Sen sakın törenini bozma! Biz birkaç işe yarar adam toplar, isyancıları karşılamaya gideriz. Onlara bir ders verelim ki uzun zaman çıkmasın akıllarından."

Orada bulunan binlerce Fantazya yaratığı arasında savaş işine hiç mi hiç yaramayacak olanları yok değildi. Ama çoğunluk mutlaka bir silahı kullanabiliyordu; gürz, kılıç, ok, mızrak, sapan, hiçbiri olmazsa en basitinden diş ve tırnak. Bunların hepsi orduyu komuta eden üç şövalyenin çevresinde toplandılar. Onlar uzaklaşırken Bastian töreni devam ettirmek üzere, kendini daha az savunabilir olanlardan oluşan büyük bir kitleyle geride kaldı. Ama artık olayın derdinde değildi. Gözleri bulunduğu yerden çok iyi görünen ufka kayıyordu

ikide bir. Oradan yükselen muazzam toz bulutları Atreju'nun nasıl bir kuvvetle yaklaştığını belli ediyordu.

"Tasalanma," dedi Bastian'ın yanına gelmiş olan Xayide, "benim zırhlı devler işe el atmış değil henüz. Fildişi Kule'ni onlar savunacak, onlarla hiç kimse başa çıkamaz... sen ve kılıcın dışında."

Birkaç saat sonra ilk çarpışma haberleri geldi. Atreju'nun tarafında hemen hemen tüm Yeşilderili halkı çarpışmaktaydı ama onlara ek olarak iki yüz kentaur, elli sekiz de kayayiyici vardı. Fuchur tarafından yönetilen beş uğur ejderhası da savaşı havadan sürekli destekliyordu, ayrıca ta Kader Dağları'ndan uçup gelmiş bir grup dev beyaz kartal ve başka birçok yaratık vardı. Hatta tekboynuzlar bile göze çarpıyordu.

Gerçi Atreju'nun yandaşları, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un komuta ettiği ordudan sayıca azdılar ama öylesine bir kararlılıkla çarpışıyorlardı ki Bastian adına kavga eden ordu sürekli Fildişi Kule'ye doğru geri çekiliyordu.

Bastian, ordusunun komutasını kendisi ele almak için oraya gitmek istiyordu ama Xayide onu engelledi.

"Düşün, efendim ve üstadım," dedi, "işe karışman, yeni unvanına, Fantazya'nın imparatoruna yakışır mı? Bu işi sadık yandaşlarına bırak, için rahat olsun."

Çarpışma, günün geri kalan kısmında devam etti. Labirent bahçenin her karışı Bastian'ın ordusu tarafından canla başla savunuldu. Bahçe, ezilmiş kanlı bir savaş alanına döndü. Karanlık basmaya başlarken ilk isyancılar Fildişi Kule'nin eteklerine varmışlardı.

O zaman Xayide, atlı atsız tüm kara devlerini ortalığa saldı, bunlar Atreju'nun yandaşları arasında korkunç bir şiddet estirmeye başladılar.

Fildişi Kule önündeki çarpışma hakkında ayrıntılı bir bilgi vermek olanaksız, o yüzden de vazgeçmek gerekiyor. Fantazya'da o gün ve geceyle ilgili, bugüne kadar sayısız şarkı ve anlatı var çünkü çarpışmaya katılan herkes ayrı bir şey yaşamıştır. Bunların hepsi, belki de başka zaman anlatılacak öykülerdir.

Bazı yorumlarda, Atreju'nun tarafında da Xayide'nin büyü gücüyle boy ölçüşebilecek düzeyde, bir, hatta birçok beyaz büyücü olduğu söylenir. Bu konuda kesin bir şey bilinmiyor. Belki de Atreju ve adamlarının zırhlı kara devlere karşın Fildişi Kule'yi ele geçirmelerinin açıklaması buna dayandırılmaktadır. Gene de başka bir olası neden daha var: Atreju kendisi için değil, arkadaşı için savaşmaktaydı; yenmek istemesi de onu kurtarmak istediğindendi.

Çoktan gece olmuştu; yıldızsız, duman ve ateş dolu bir geceydi. Yere düşen meşaleler, devrilen tütsü kapları ve parçalanan lambalar kulenin birçok yerini ateşe vermişti. Bastian, hayalet gibi gölgeler oluşturan savaşçıların arasında, alev alev ateşlerin içinde koşuşup duruyordu. Dört bir yanı silah sesleri ve savaş gümbürtüsüyle sarılmıştı.

Boğuk bir sesle, "Atreju!" diye haykırıyordu. "Atreju, ortaya çık! Benimle savaş! Neredesin?"

Oysa kılıç Sıkanda yerinde duruyor, hiç kımıldamıyordu.

Bastian sarayın bütün odalarından geçti, sonra dışarı çıkıp büyük surun üzerinde koşmaya başladı. Sur bir cadde kadar genişti burada. Bastian tam o büyük dış kapının üstüne çıkmak üzereydi ki altında şimdi bin parçaya bölünmüş olarak aynalı tahtın durduğu kapının karşısından Atreju'nun kendisine doğru geldiğini gördü. Elinde bir kılıç vardı Atreju'nun.

Sonra karşılıklı durdular. Göz göze. Sıkanda kıpırdamıyordu.

Atreju kılıcının ucunu Bastian'ın göğsüne dayadı.

"İşareti bana ver," dedi, "kendi iyiliğin için."

Bastian, "Hain!" diye bağırdı karşılığında, "sen benim yaratığımsın! Her şeyi ben var ettim! Seni de! Bana karşı gelmek mi istiyorsun? Diz çök ve özür dile!"

"Delisin sen," diye yanıtladı Atreju. "Sen hiçbir şey yaratmadın. Her şeyi Çocuk İmparatoriçe'ye borçlusun. AURYN'i bana ver!"

"Kendin al!" dedi Bastian. "Alabiliyorsan!"

Atreju duraksadı.

"Bastian," dedi, "seni kurtarmak için neden yenmeye zorluyorsun beni?"

Bastian kılıcının kabzasına asıldı, o eline atlamadan büyük gücüyle Sıkanda'yı kınından çıkarmayı gerçekten başardı ama bu olurken aynı anda öyle dehşet verici bir ses duydu ki aşağı caddedeki, kapının önündeki savaşçılar bile bir an donmuş gibi kalakalıp ikisine baktılar. Bastian sesi tanıdı. Graögramân'ın taşlaşması sırasında duyduğu korkunç kütürtüydü bu. Ve Sıkanda'nın parıltısı söndü. Aklından, Graögramân'ın silahı kendi isteğiyle çekmesine ilişkin söyledikleri geçti. Ama artık çok geçti.

Kendini kılıcıyla korumaya çalışan Atreju'nun üzerine atıldı. Ama Sıkanda, Atreju'nun silahını parçalara ayırıp çocuğun göğsüne rastladı. Atreju'nun göğsünde derin bir yara açıldı ve kan fışkırdı. Atreju geriye doğru sendeledi, kocaman kapı mazgalından aşağıya düştü. O anda da gecenin içinde dumanların arasından beyaz bir alev dili çıktı, Atreju'yu daha düşerken yakalayıp onunla birlikte uzaklaşıp gitti. Fuchur'du bu, beyaz uğur ejderhası.

Bastian alnındaki teri peleriniyle sildi. Bunu yaparken de pelerinin kararmış olduğunu fark etti, gece gibi simsiyahtı

pelerin. Bastian, kılıç Sıkanda'yı hâlâ avucunda tutarak saray surundan inip açık alana çıktı.

Atreju'nun yenilgisiyle savaşın kaderi de değişti. Biraz önce zaferine mutlak gözüyle bakılan isyancılar ordusu kaçmaya başladı. Bastian bir türlü uyanamadığı korkulu bir düşte gibiydi. Zaferi onda safra gibi acı bir tat bırakıyor ama aynı zamanda vahşi bir gurur duyuyordu.

Siyah pelerinine sarınıp kanlı kılıç elinde, Fildişi Kule'nin anacaddesinden ağır ağır yürüdü. Kule dev bir meşale gibi alevler içinde yanıyordu şimdi. Ama Bastian, hemen hemen hiçbir şey hissetmeden alevlerin uğultuları ve gürlemeleri arasında ta kulenin ayağına ulaşıncaya kadar yürümeye devam etti. Orada ordusunun kalıntılarıyla karşılaştı, yıkıntıya dönmüş labirent bahçenin ortasında onu bekliyorlardı. Bahçe, vurulmuş Fantazyalılarla dolu sonsuz bir savaş alanıydı şimdi. Hykrion, Hysbald ve Hydorn da oradaydı, son ikisi ağır yaralıydı. Mavi cin Illuan ölmüştü. Xayide cesedinin yanında duruyordu. Elinde Gemmal Kemeri'ni tutmaktaydı.

"Bunu senin için kurtarmış, efendim ve üstadım," dedi.

Bastian kemeri alıp avucunun içinde sıktı, sonra cebine soktu.

Ağır ağır dönerek yol arkadaşlarının oluşturduğu halkaya baktı. Ancak birkaç yüz kişi kalmıştı geriye. Onlar da bitkin ve harap görünüyorlardı. Alevlerin titrek ışığı bir hayalet sürüsü gibi gösteriyordu onları.

Hepsi, bir odun yığını gibi gitgide alçalarak eriyen Fildişi Kule'ye dönmüştü yüzünü. En tepede Manolya Köşkü alev alev yanıyordu, yaprakları sonuna kadar açıktı ama içinin boş olduğu görülebiliyordu. Sonra alevler onu da yuttu.

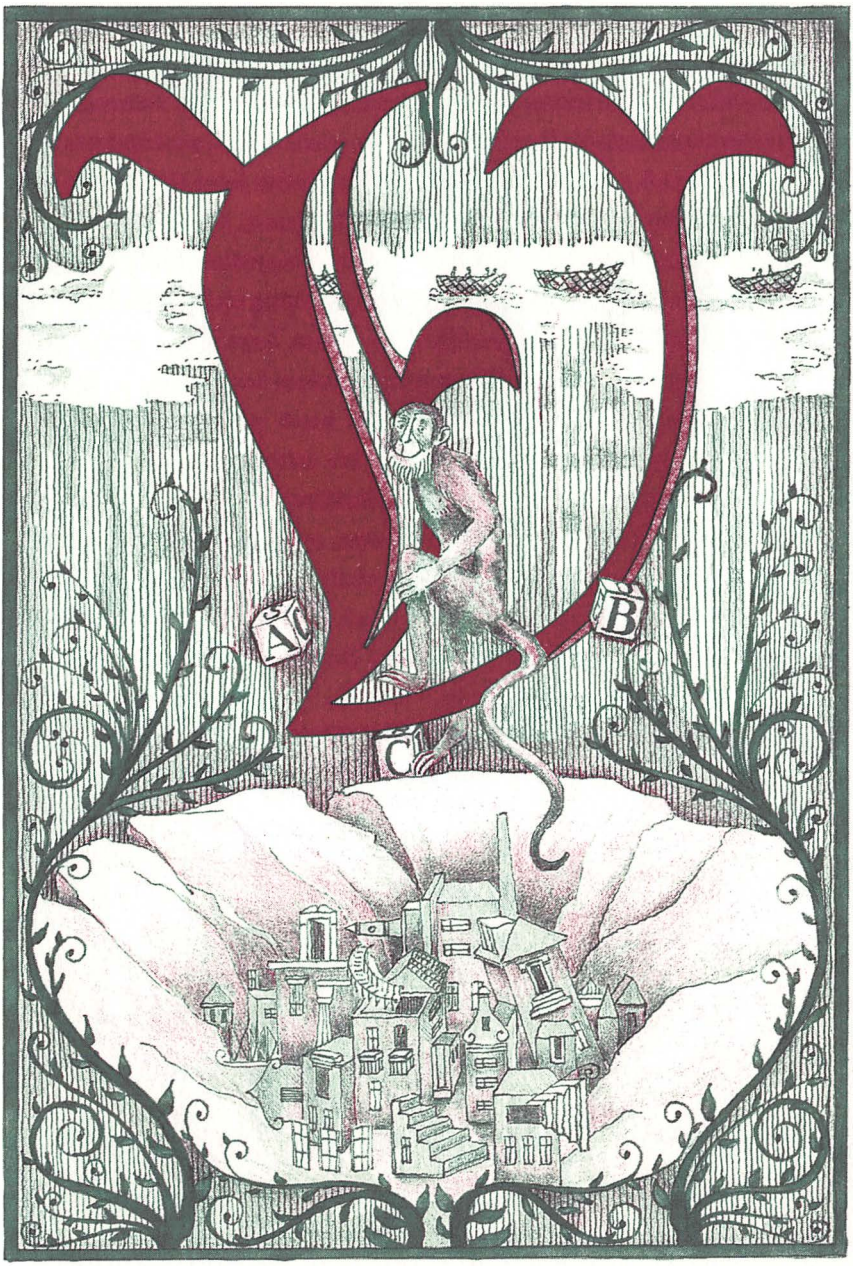
Bastian kılıcıyla kor ve enkaz yığınını işaret ederek, "Bu Atreju'nun eseri," dedi kısık sesle. "Bunun için dünyanın sonuna kadar onun peşini bırakmayacağım!"

Siyah madenden yapılma dev atlardan birine atlayıp bağırdı: "Beni izleyin!"

At şahlandı ama Bastian onu, istediğini yapmaya zorladı ve dörtnala, gecenin içine daldı.

XXIII.

Eski İmparatorlar Kenti

A
B
C

akit ilerlemiş, Bastian zifiri karanlık gecenin içinde kilometrelerce yol almıştı; oysa geride kalan arkadaşları daha yeni yola çıkıyorlardı. İçlerinden birçoğu yaralı, hepsi ölesiye bitkindi; üstelik hiçbirinde de Bastian'ın ölçüsüz gücü ve dayanıklılığıyla boy ölçüşecek güç ve dayanıklılık yoktu. Zırhlı kara devler bile madeni atlarının üzerinde güçlükle oturuyor, yaya gidenler de her zamanki uygun adımlarını tutturamıyorlardı. Öyleyse Xayide'nin iradesi de gücünün sınırına gelmiş olmalıydı, kara devler onun tarafından yönetiliyordu çünkü. Xayide'nin mercan tahtırevanı Fildişi Kule yangınında alevlere kurban olmuştu. Bu yüzden çeşit çeşit araba tahtaları, kırık silahlar ve kulenin kömürleşmiş artıklarından yeni bir tahtırevan yapılmıştı kendisine ama daha çok sefil bir kulübeye benziyordu bu. Ordunun geri kalanı, topallaya aksaya, ayaklarını sürüye sürüye arkadan geliyordu. Atlarını kaybetmiş Hykrion, Hysbald ve Hydorn da birbirlerine yaslanmak zorunda kalıyorlardı. Kimseden ses çıkmıyor ama hepsi Bastian'a yetişmelerinin olanaksız olduğunu biliyordu.

Bastian ise karanlığın içinde gürül gürül ilerlemeye devam ediyordu; siyah pelerini omuzlarının çevresinde deli gibi çırpınıyor, muazzam nallar toprağı döverken dev atın madeni parçaları her harekette gıcırdayıp çatırdıyordu.

"Deh!" diye haykırıyordu Bastian. "Deh! Dehh! Dehh!"

Yeterince hızlı gitmiyorlardı ona kalırsa.

Ne pahasına olursa olsun, şu at bozuntusu madeni canavarı sakatlamak uğruna da olsa, Atreju ile Fuchur'a yetişmek istiyordu.

İntikam istiyordu Bastian! Atreju engel olmasaydı çoktan tüm dileklerini elde etmiş olacaktı. Fantazya'nın imparatoru olamamıştı. Acısını fena çıkaracaktı Atreju'dan!

Madeni hayvanını daha da acımasızca koşturdu. Atın eklemleri giderek daha sesli gıcırdayıp kütürdüyor ama at, binicisinin isteğine boyun eğip dörtnala gidişini hızlandırıyordu.

Bu çılgın kovalamaca saatlerce sürdü, gece hiç aydınlanmamıştı. Bastian gözlerinin önünde, yanan Fildişi Kule'yi görüyordu sürekli ve hiç durmadan, Atreju'nun kılıcını göğsüne dayadığı anı yaşıyordu yeni baştan... ta ki şu soru aklına takılıncaya dek: Atreju neden duraksamıştı? Her şey bir yana, AURYN'i ondan almak için Bastian'ı yaralamaya neden eli varmamıştı? O zaman aklına, Atreju'nun göğsünde açtığı yara geldi birden ve onun geri geri sendeleyip düşerken son bakışı.

Hâlâ avucunda sıktığı Sıkanda'yı yeniden kınına soktu.

Tan ağarıyor, Bastian yavaş yavaş nerede olduğunu görebiliyordu. Madeni atın şu anda koşturduğu yer bir fundalıktı. Ardıç kümelerinin karanlık çizgileri, kafalarına kukuletalar geçirmiş dev keşişler ya da sivri şapkalı büyücüler gibi görünüyordu. Aralarda yer yer kaya blokları vardı.

Derken olanlar oldu ve madeni at tam da dörtnala giderken ansızın parçalara ayrılıverdi.

Bastian düşmenin şiddetinden sersemlemiş yatıyordu. Sonunda kendini yeniden toparlayıp da incinmiş yerlerini ovuştururken, alçak bir ardıç kümesinin içinde olduğunu anladı. Sürünerek dışarı çıktı. Dışarıda atın kabuk biçimindeki parçaları geniş bir alana dağılmıştı, sanki bir at heykeli patlamıştı.

Bastian ayağa kalktı, siyah pelerinini omuzlarına attı ve gitgide aydınlanan sabah göğüne karşı amaçsızca yürüdü.

Ardıç kümesinin içindeyse, orada düşürdüğü parıltılı bir şey kalmıştı: Gemmal Kemeri. Bastian onu kaybettiğinin farkında bile olmadı ve zaten sonraları da onu bir daha aklına

getirmedi. Kemeri alevlerin arasından boş yere kurtarmıştı Illuan.

Birkaç gün sonra Gemmal, parlak şeyde ne hünerler olduğundan habersiz bir saksağan tarafından bulundu. Saksağan onu yuvasına astı ama bu başka zaman anlatılacak başka bir öykü.

Bastian, öğlene doğru fundalık boyunca enlemesine uzanan yüksek bir toprak duvara geldi. Duvara tırmandı. Duvarın arkasında, yayvan bir krater gibi biçimlenmiş ve ortasına doğru gitgide derinleşen çok geniş bir vadi vardı... koskoca vadide de bir kent... Yapılar o kadar çoktu ki buraya ancak bir kent denebilirdi fakat Bastian'ın o zamana dek gördüğü en çılgınca kentti. Tüm yapılar, sanki biri onları dev bir torbadan oraya boşaltmış gibi, plansız ve anlamsız bir biçimde karmakarışık dizilmişti. Ne cadde ne meydan vardı, ne de anlaşılabilecek herhangi bir düzen.

Ama tek tek yapılar da çılgın görünüşlüydü; ev kapıları damlarda, merdivenler hiç ulaşılamayacak yerlerdeydi ya da insanın ancak baş aşağı basabileceği gibi boşlukta biten merdivenler vardı. Kuleler ters duruyor, balkonlar duvarlarda dikine asılıyor, kapıların yerinde pencereler, duvarların yerinde döşemeler bulunuyordu. Köprülerin kemerleri, sanki bunları yapanlar işin ortasında ne yaptıklarını unutuvermişler gibi, herhangi bir yerde birdenbire kesiliyordu. Muz gibi eğri, tepeüstü dikilmiş piramit biçiminde kuleler vardı. Kısacası, tüm kent bir çılgınlığın göstergesiydi.

Daha sonra Bastian kentin sakinlerini gördü. Kadınlar, erkekler ve çocuklardı bunlar. Tipleri bakımından sıradan insanlar gibi görünüyorlardı ama kılıkları, sanki hepsi çıldırmış da, artık üste giyilecek şeylerle başka amaçlara yarayan eşyalar

arasındaki farkı ayıramaz olmuşlar gibiydi. Kafalarına abajurlar, kum kovaları, çorba kâseleri, kâğıt sepetleri, kesekâğıtları ya da kutular geçirmişlerdi. Üstlerinden de masa örtüleri, halılar, koca koca paket kâğıtları, hatta fıçılar sarkıyordu.

Birçoğu, üzerine akla gelebilecek her tür döküntü yığılmış el arabaları çekiyor ya da itiyordu; kırık lambalar, şilteler, kap kacak, paçavralar ve incik boncuk. Kimisi de benzer pılı pırtıyı sırtında dev balyalar halinde dolaştırıyordu.

Kentin içine doğru indikçe kalabalık da artıyordu. Ama hiçbiri nereye gitmek istediğini gerçekten biliyor gibi görünmüyordu. Birinin arabasını bir yere güçbela çekip az sonra yine eski yerine getirdiğine, biraz sonra da başka bir yere götürdüğüne sık sık tanık oluyordu Bastian. Ama hepsi de harıl harıl iş başındaydılar.

Bastian içlerinden biriyle konuşmaya karar verdi.

"Bu kentin adı nedir?"

Kendisine seslenilen, arabasını bırakıp doğruldu, bir süre sanki inceden inceye düşünüp taşınıyormuş gibi alnını ovuşturdu, sonra arabasını öylece bırakıp çekip gitti. Arabayı unutmuşa benziyordu. Ama bir iki dakika geçmeden bir kadın arabayı kaptığı gibi ıkıla sıkıla bir yere doğru çekmeye başladı. Bastian döküntü eşyaların ona ait olup olmadığını sordu. Kadın bir süre derin düşüncelere dalıp durdu, sonra da çekip gitti.

Bastian, "Onlara soru sormak yararsız," diyen ve kıkırdayan bir ses duydu. "Sana bir şey söyleyemezler artık. 'Hiç Bilmezler' denebilir onlara."

Bastian sese döndü ve ters duran bir cumbanın altındaki duvar çıkıntısına oturmuş, küçük, gri bir maymun gördü. Maymunun başında, içinden bir püskül çıkan siyah bir akademisyen şapkası vardı, ayak parmaklarıyla bir şey saymakla uğraşıyor

gibiydi. Daha sonra sırıtarak şöyle dedi Bastian'a: "Bağışla, çabucak bir hesap yaptım yalnızca."

Bastian, "Kimsin sen?" diye sordu.

Maymuncuk, "Adım Argax, çok memnun oldum!" diye yanıtlayarak şapkasını kaldırdı. "Ya ben kiminle tanışma onuruna erişiyorum?"

"Adım Bastian Balthasar Bux."

"Hah!" dedi maymuncuk, hoşnut.

Bastian, "Bu kentin adı ne?" diye sordu.

"Aslında adı yoktur," diye açıkladı Argax, "ama –şöyle diyelim– Eski İmparatorlar Kenti denebilir."

Bastian sıkıntıyla, "Eski İmparatorlar Kenti mi?" diye yineledi. "Niçin? Burada eski imparatora benzeyen kimse görmüyorum ben."

"Öyle mi?" Maymuncuk kıkırdadı. "Oysa burada gördüklerinin hepsi, zamanında Fantazya'nın imparatoruydu ya da en azından öyle olmak istemişlerdi."

Bastian korkuya kapılıp, "Sen nereden biliyorsun bunu, Argax?" diye sordu.

Maymun, püsküllü şapkasını yeniden kaldırıp sırıttı.

"Ben –şöyle diyelim– kentin bekçisiyim."

Bastian çevresine bakındı. Çok yakındaki ihtiyar bir adam yerde bir çukur açmıştı. Şimdi de içine yanan bir mum oturtmuş, oyuğu yeniden örtüyordu.

Maymuncuk kıkırdadı.

"Küçük bir kent turu hoşuna gider mi? Şöyle diyelim ya da, gelecekte oturacağın yeri tanımak ister misin?"

"Hayır," dedi Bastian. "Neler söylüyorsun sen?"

Maymuncuk, Bastian'ın omzuna sıçradı. "Gel bakalım!" diye fısıldadı kulağına. "Ucunda ölüm yok ya! İçeri girmeye hak kazanmak için gereken her şeyi yaptın nasıl olsa."

Bastian, aslında oradan kaçıp gitmeyi istediği halde, yürümeye başladı. İçi huzursuzdu ve bu duygu her adımda büyüyordu. İnsanları gözledi ve kendi aralarında da konuşmadıklarını fark etti. Birbirleriyle hiç ilgilenmiyorlardı; kendi varlıklarının bile farkında değil gibilerdi.

"Onlara ne oldu?" diye sordu. "Niçin böyle tuhaf davranıyorlar?"

"Tuhaf değil," diye kıkırdadı maymun, kulağına. "Onlar senin gibiler, böyle denebilir; daha doğrusu kendi zamanlarında öyleydiler."

"Ne demek istiyorsun?" Bastian durdu. "Onların insan olduklarını mı söylemek istiyorsun?"

Argax keyifle Bastian'ın sırtında hopladı.

"Öyle! Öyle!"

Bastian yolun ortasına oturmuş, bir tabaktaki bezelyelere iğne batırmaya çalışan bir kadın gördü.

"Buraya nasıl geliyorlar? Ne yapıyorlar burada?" diye sordu.

"Ah, dünyalarının yolunu bulamayan insanlar tüm çağlarda oldu," diye açıkladı Argax. "Önceleri gitmek istemiyorlardı. Şimdiyse –şöyle diyeyim– artık gidemezler."

Bastian dört köşe tekerlekleri olan bir bebek arabasını büyük bir çabayla iten küçük bir kıza baktı.

"Neden artık gidemezler?" diye sordu.

"Bunu istemeleri gerek. Oysa onlar kendileri için hiçbir şey istemiyorlar artık. Son dileklerini başka bir şeye kullandılar."

Bastian sapsarı dudaklarla, "Son dileklerini mi?" diye sordu. "İnsan istediği sürece dilek dilemeyi sürdüremez mi?'

Argax gene kıkırdadı. Bastian'ın bitlerini ayıklamak için başındaki sarığı kafasından çıkarmaya çalışıyordu şimdi.

"Bırak onu!" diye bağırdı Bastian. Maymunu silkeleyerek sırtından düşürmeye çalıştı ama beriki sıkıca tutunmuş, keyfinden ciyak ciyak bağırıyordu.

"Hayır işte! Hayır işte!" diye nispet yapıyordu. "Dilek dilemeyi, ancak dünyanı hatırladığın sürece yapabilirsin. Buradakiler bütün anılarını tükettiler. Geçmişi olmayanın geleceği de yoktur. Onun için artık yaşlanmıyorlar da. Şunlara bir bak! İçlerinden bazılarının bin yıldır, hatta daha uzun zamandan beri burada olduğuna inanabiliyor musun? Ama onlar oldukları gibi kalıyorlar. Onlar için değişen bir şey olamaz artık çünkü arlık kendileri de değişemezler."

Bastian bir aynayı sabunlayıp sonra da tıraş etmeye kalkan bir adama baktı. Daha az önce ona gülünç gelen şey, sırtını ürpertiyordu şimdi.

Hızla yürümeye başladı. Gitgide kentin içine indiğini ancak şimdi kavrıyordu; geri dönmek istiyor ama bir şey onu mıknatıs gibi çekiyordu. Koşmaya başlayarak sırnaşık gri maymundan kurtulmaya çalıştı ama o sülük gibi yapışmış, yakasını bırakmıyor, daha bir de mahmuzluyordu onu: "Daha hızlı! Koş! Koş!"

Bastian ne yapsa bir işe yaramayacağını görüp durdu. Soluk soluğa sordu: "Yani buradakilerin hepsi bir zamanlar Fantazya'nın imparatoru muydu yoksa öyle mi olmak istiyorlardı?"

"Açık ki," dedi Argax, "dönüş yolunu bulamayan herkes er ya da geç imparator olmak ister. Hiç kimse başaramadı bunu ama hepsi istedi. Onun için de iki tür deli var burada. Ama kuşkusuz sonuç aynı böyle denebilir."

"Hangi iki tür? Açıklasana! Bilmem gerekiyor, Argax!"

Maymun, "Sakin ol! Sakin ol!" diye kıkırdadı ve Bastian'ın boynuna sıkı sıkı sarıldı. "Bir kısmı anılarını azar azar tükettiler. Ve sonuncuyu da kaybettiklerinde artık AURYN onların hiçbir dileğini yerine getiremez oldu. Ondan sonra da –şöyle söyleyelim– kendiliklerinden buraya geldiler. Ötekilerse, kendilerini imparator ilan edenler yani, tüm anılarını bir çırpıda kaybettiler. O yüzden AURYN aynı şekilde onların dileklerini de yerine getiremez oldu çünkü artık dilekleri kalmamıştı. Gördüğün gibi, bu da aynı kapıya çıkıyor. Onlar da buradalar ve artık bir yere gidemezler."

"Yani hepsinde de bir zamanlar AURYN mi vardı?"

"Elbette!" dedi Argax. "Ama bunu çoktan unuttular. Zaten artık onlara hiçbir yardımı da dokunamaz. Zavallı çılgınlar!"

"Onlardan..." Bastian duraksadı. "AURYN onlardan geri mi alındı?"

"Yoo," dedi Artax, "biri kendini imparator yapınca AURYN onun bu isteği yüzünden ortadan kaybolur. Ama gün gibi açık değil mi, sonuçta Çocuk İmparatoriçe'nin gücü, bu gücü onun elinden almak için kullanılamaz ya!"

Bastian kendini öyle kötü hissediyordu ki herhangi bir yere çökmek istedi ama küçük maymun bırakmadı.

"Hayır, hayır, kent turu bitmedi daha," diye bağırdı. "En önemlisi daha yeni geliyor! Yürümene bak sen! Yürü!"

Bastian, önünde duran çoraplara ağır bir çekiçle çiviler çakan bir çocuk gördü. Şişman bir adam sabun köpüklerine pul yapıştırmaya çabalıyor, tabii hepsi patlıyordu. Ama adam yenilerini üflemekten vazgeçmiyordu.

"Bak!" Bastian, Argax'ın kıkırdayan sesini duydu ve maymun ellerinin başını belli bir doğrultuya çevirdiğini hissetti. "Şuraya bak! Gülünç değil mi?"

Bir grup insan vardı orada; erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar. Hepsi tuhaf giysiler içindeydiler ama hiç konuşmuyorlardı. Her biri kendi dünyasındaydı. Yere koca koca bir sürü küp dağılmıştı, her küpün altı yüzünde de harfler vardı. İnsanlar küpleri ikide bir karmakarışık ediyor, sonra da karşısına geçip uzun uzun seyrediyorlardı.

Bastian, "Ne yapıyorlar orada?" diye fısıldadı. "Ne biçim oyun bu? Adı ne oyunun?"

"Rastgelelik oyunu," diye yanıtladı Argax. Oyunculara el sallayarak bağırdı: "Bravo çocuklar! Böyle yapın işte! Sakın vazgeçmeyin!"

Sonra yine Bastian'a dönüp kulağının ta içine fısıldadı: "Artık konuşamıyorlar. Konuşma yeteneklerini yitirdiler. O yüzden ben de bu oyunu buldum onlar için. Gördüğün gibi onları oyalıyor. Hem çok da kolay. Düşünecek olursan, dünyadaki tüm öykülerin temelde yalnızca yirmi altı harften oluştuğuna sen de hak verirsin. Harfler hep aynıdır, bir araya gelişleri değişir yalnız. Harflerden sözcükler oluşturulur, sözcüklerden tümceler, tümcelerden paragraflar, paragraflardan da öyküler. Bir bak, ne yazıyor orada?"

Bastian okudu:

HGIKLOPFMVEYVXQ
YXCVBNMASDFGHJKLOA
QVERTYUIOPU
ASDFGHJKLOA
MNBVCXYLKJHGFDSA
ÜPOIUZTREQAS
QVERTYUIOPUASDF
YXCBNMLKJ
QVERTYUIOPU

ASDFGHJKLOAYXC
IJPOIUZTREVQ
AOLKJHGFDSAMNBV
GKHDSRZIP
QUETÜOUSFHKU
YCBMVRZIP
ARCGUNIKYU
QWERTYUIOPUASD
MNBVCXYASD
LKJUONGREFGHL

"Evet," diye kıkırdadı Argax, "çoğunlukla böyledir. Ama çok uzun zaman, yıllar boyu oynanınca, bazen rastlantıyla sözcükler de çıkar. Bunlar pek akıllıca sözcükler değildir ama hiç değilse sözcüktür. Sözgelimi, "ıspanak tutulması" ya da "olta püskülü" ya da "yaka tütsüsü" gibi. Ama insan yüz yıl, bin yıl, yüz bin yıl hiç durmadan oynarsa, olasılıklara göre rastlantıyla bir şiir bile çıkması gerekir. Sonsuza dek oynanırsa, tüm şiirlerin, olabilecek tüm öykülerin çıkması gerekir; dahası, öykülerin öykülerinin ve hatta şu an ikimizin içinde konuştuğumuz öykünün. Mantıklı, değil mi?"

"Korkunç," dedi Bastian.

"Ah," dedi Argax, "bu bakış açısına bağlı. Sözgelimi, şuradakiler istekli denebilir. Hem ayrıca Fantazya'da ne yapsaydık onlarla?"

Bastian ses çıkarmadan uzun uzun oyuncuları seyretti, sonra usulca sordu: "Argax... kim olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Nasıl bilmem? Fantazya'da senin adını bilmeyen mi var?"

"Söyle bana, Argax. Dün imparator olsaydım ben de şimdi burada mı olacaktım?"

"Bugün ya da yarın," karşılığını verdi Argax. "Ya da bir hafta içinde. Her durumda çok geçmeden burayı boylardın."

"Öyleyse beni Atreju kurtardı."

"Orasını bilemem," diye itiraf etti maymun.

"Ya Mücevher'i benden almayı başarsaydı, o zaman ne olurdu?"

Maymun gene kıkırdadı.

"Şöyle söyleyelim... o zaman da burayı boylardın."

"Neden?"

"Dönüş yolunu bulmak için AURYN'e ihtiyacın var da ondan. Ama doğrusunu söyleyeyim, altından kalkacağını sanmıyorum."

Maymun ellerini çırptı, şapkasını kaldırıp sırıttı.

"Söyle bana Argax, ne yapmam gerek?"

"Seni dünyana götürecek bir dilek bulman."

Bastian yine uzun uzun sustu, sonra sordu: "Argax, daha kaç dileğim olabilir, söyleyebilir misin?"

"Çok değil. Benim görüşüme göre en çok üç tane daha ya da dört. Bununla da zor idare edersin. Biraz geç kaldın, dönüş yolu kolay değil. Sis Denizi'ni geçmen gerekiyor. Tek başına bu bile bir dileğe mal olur sana. Ardından ne gelir bilmiyorum. Dünyanıza giden yolun nerede olduğunu Fantazya'da hiç kimse bilemez. Belki senin gibiler için son kurtuluş olan Yor'un Minroud'unu bulursun sonunda. Korkarım –şöyle söyleyelim– senin için çok geç. Buna karşın Eski İmparatorlar Kenti'nden bu seferlik çıkacaksın."

"Teşekkürler, Argax," dedi Bastian.

Küçük gri maymun sırıttı.

"Görüşmek üzere, Bastian Balthasar Bux!"

Ve bir anda tuhaf evlerden birinin içinde kayboldu. Sarığı alıp götürmüştü.

Bastian bir süre daha kıpırdamadan durdu. Öğrendikleri onu öyle şaşırtmış ve sarsmıştı ki bir karar veremiyordu. Şimdiye kadarki tüm amaç ve planları bir vuruşta yıkılmıştı. Sanki içindeki her şey altüst olmuştu... tıpkı oradaki, üstü altına gelmiş, arkası öne dönmüş piramit gibi. Umut beklediği şey felaketi, nefret ettiği şeyse kurtuluşuydu.

Şimdilik bir tek şey açıktı: Bu deliler kentinden çıkmak zorundaydı! Bir daha asla dönmek istemiyordu!

Anlamsız yapılar karmaşasının arasından yola koyuldu, çok geçmeden de buraya girmenin çıkmaktan çok daha kolay olduğu ortaya çıktı. Sürekli yolunu şaşırdığını fark ediyor, yeniden kent merkezine dönüyordu. Toprak duvara ulaşmayı başarması tüm öğleden sonrayı aldı. Ondan sonra da fundalığa doğru koşmaya başladı ve gece onu zorlayıncaya dek –tıpkı önceki gün gibi zifiri karanlık bir geceydi– durmadı. Bitkin bir durumda, bir ardıcın dibine düştü ve derin bir uykuya daldı. Uykuda, bir zamanlar öyküler bulabildiğine ilişkin anılar sönüp gitti.

Gece boyunca, bir türlü bitmek bilmeyen ve hiç değişmeyen bir tek hayal gördü karşısında: Atreju kanayan yarasıyla duruyor, ona bakıyordu. Kıpırtısız, sözsüz.

Bir gök gürlemesiyle sıçrayarak uyandı. Çevresini yoğun karanlık sarmıştı, günlerdir toplanan tüm bulut kümeleri galeyana gelmişe benziyordu. Ardı arkası kesilmeden şimşekler çakıyor, gök gürlemelerinin gümbürtüsünden yer titriyordu. Fırtına fundalığın üzerinde ıslık çalıyor, ardıçları yere eğiyordu. Sağanak yağmur gri bir perde gibi iniyordu arazinin üzerine.

Bastian ayağa kalktı. Siyah pelerinine sarınmış duruyor, sular yüzünden akıyordu.

Tam önündeki ağaca yıldırım düştü ve gövdeyi çatırdayarak yardı, dallar hemen alev aldı, rüzgâr, gece fundalığının üzerine kıvılcım yağmuru saçtı ama sağanak hemen söndürdü onu.

Müthiş patlamada dizlerinin üstüne düşmüştü Bastian. Az sonra iki eliyle toprağı kazmaya başladı. Çukur yeteri kadar derinleşince de, kılıç Sıkanda'yı belinden çıkarıp çukurun içine koydu.

Fırtınanın uğultusunda, "Sıkanda!" dedi usulca. "Senden temelli ayrılıyorum. Bir daha seni arkadaşına karşı kullanan kimse uğursuzluk getirmesin. Aramızda yaşananlar unutuluncaya değin seni kimse bulamasın."

Çukuru yeniden örttü, sonra da, kimse fark etmesin diye ot ve dallar koydu üstüne.

İşte o gün bugündür Sıkanda hâlâ orada duruyor. Çünkü ona tehlikesizce dokunabilecek biri ancak uzak gelecekte gelecek ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

Bastian karanlığın içinde uzaklaştı.

Sabaha karşı fırtına yatıştı, rüzgâr dindi, yağmur ağaçlardan damlar oldu ve ortalık sessizleşti.

O geceyle birlikte Bastian için uzun ve yapayalnız bir yürüyüş başladı. Yol ve savaş arkadaşlarına, Xayide'ye dönmek istemiyordu artık. Şimdi insan dünyasına dönen yolu aramak istiyordu... ama nasıl ve nerede arayacağını bilmiyordu. Acaba bir yerde onu oraya götürecek bir kapı, bir geçit, bir sınır var mıydı?

Kendisi için bunu dilemek zorundaydı, biliyordu. Ama yapacak gücü yoktu. Denizin dibinde batık bir gemi arayan

ama bir şey bulamadan yukarıya çekilen bir dalgıç gibi hissediyordu kendini.

Artık çok az dileği kaldığını da biliyordu, o yüzden AURYN'i kullanmamaya özen gösteriyordu. Kalan birkaç anısını, bunlarla dünyasına yaklaşacaksa feda edebilirdi ancak ve ancak mutlaka zorunlu olduğu zaman.

Ama insan, dilekleri canının istediği gibi ne çağırabilir ne de bastırabilir. Dilekler, ister iyi ister kötü olsunlar, tüm niyetlerden çok daha derindedir içimizde. Ve hiç hissedilmeden doğarlar.

Kendisi hiç farkında olmadan Bastian'ın içinde yeni bir istek oluşuyor, yavaş yavaş belirgin bir şekil alıyordu.

Günler ve gecelerdir içinde yürüyüp gittiği ıssızlık yüzünden herhangi bir topluluğa karışmak, bir topluluğun içine alınmak isteği uyanıyordu içinde; efendi ya da sahip ya da özel bir kişi olarak değil, yalnızca ötekilerden biri, belki de en küçük ve en az önemli kişi ama kendiliğinden oraya ait ve topluluktan biri olarak.

Derken bir gün oldu, Bastian bir deniz kıyısına vardı. Hiç değilse başlangıçta öyle sandı. Durduğu yer dik bir kayalık sahildi ve gözlerinin önünde, donup kalmış beyaz dalgalardan oluşan deniz uzanmaktaydı. Neden sonra dalgaların büsbütün hareketsiz olmayıp çok yavaş hareket ettiğini, bir saatin kolları gibi fark ettirmeden dönen girdaplar ve akıntılar olduğunu fark etti.

Sis Denizi'ydi burası!

Sarp kayalıklı sahil boyunca yürüdü. Hava ılık ve biraz nemliydi, hiç esinti yoktu. Henüz sabahın erken saatleriydi ve ufka uzanan kar beyazı sis yüzeyinin üzerine güneş ışıyordu.

Bastian birkaç saat yürüdü ve öğlene doğru, karadan bir parça uzakta, sis denizinin içinde yüksek kazıkların üzerinde duran küçük bir kente vardı. Uzun bir asma köprü, kenti kayalık sahilin öne çıkık kısmına bağlıyordu. Bastian üstünde yürürken hafifçe sallanıyordu köprü.

Evler oldukça küçüktü; kapılar, pencereler, merdivenler, her şey çocuklara göre yapılmış gibiydi. Nitekim sokaklarda dolaşan tüm insanlar da çocuk boyundaydı; oysa sakallı, yetişkin erkeklerle kabarık saçlı kadınlardı bunlar. İşin tuhafı, birbirlerine o denli benziyorlardı ki birbirinden ayırmak pek mümkün değildi. Yüzleri ıslak toprak gibi kahverengiydi ve çok yumuşak, çok sakin görünüyorlardı. Bastian'ı görünce başlarını eğip selamlıyorlardı ama hiçbiri onunla konuşmuyordu. Zaten çok suskun insanlara benziyorlardı; sokaklar ve caddelerdeki yoğun koşuşturmaya karşın, konuşma ya da seslenme duyulduğu çok seyrekti. Ayrıca tek başına biri görülmüyordu, hep kol kola girmiş ya da el ele tutuşmuş küçüklü büyüklü gruplar halinde dolaşıyorlardı.

Evlere daha dikkatli bakınca, kimi biraz daha kaba, kimi biraz daha zarif ama hepsinin bir tür hasır örgüden olduğunu fark etti Bastian; hatta sokakların kaplaması da öyleydi. Sonunda insanların giysilerinin bile, pantolonların, eteklerin, şapkaların da aynı dokumadan olduğunu keşfetti, yalnız bunlar çok zarif ve ustaca dokunmuştu. Belli ki burada her şey aynı malzemeden yapılıyordu.

Bastian çevredeki çeşitli zanaatçı işliklerinin içine göz atmayı başarabildi. Herkes örgü eşyalar üretmekle uğraşıyor; ayakkabılar, testiler, lambalar, çanaklar, şemsiyeler yapıyorlardı... hepsi de o örgüdendi. Tek başına çalışan da hiç yoktu çünkü her şey ancak çok kişinin birlikte çalışmasıyla üretilebilirdi.

Eşyaları elden ele geçirerek ustaca çalışmalarını ve birinin çalışmasını bir başkasının bütünlemesini seyretmek bir zevkti. Bu arada da sözsüz, basit bir ezgi mırıldanıyorlardı çoğunlukla.

Kent çok büyük değildi, böyle olunca da Bastian çok geçmeden kentin kıyısına ulaşmıştı. Gözlerinin önüne serilen manzara, buranın denizci kenti olduğunu kuşku götürmez bir biçimde ortaya koyuyordu çünkü her boy ve biçimde yüzlerce gemi vardı. Yine de pek alışılmamış bir denizci kentiydi çünkü bütün gemiler dev olta kamışlarına asılmışlardı ve içinde beyaz sis dolu, dibi görünmez bir çukurun üzerinde hafifçe salınıyorlardı. Ayrıca gemiler de hasır örgüden yapılmışa benziyordu, üstelik ne yelkenleri ne direkleri, ne de dümen ve kürekleri vardı.

Bastian bir parmaklıktan eğilmiş, aşağıdaki sis denizine bakıyordu. Güneş ışığında aşağıdaki beyaz yüzeye düşen gölgelerinden, kenti taşıyan kazıkların ne kadar yüksek olduğunu görebiliyordu.

Yanında bir sesin konuştuğunu duydu: "Geceleri sis kent seviyesine kadar yükselir. O zaman denize açılabiliyoruz. Gündüzleri güneş sisi yok eder ve deniz seviyesi düşer. Bunu öğrenmek istiyordun, değil mi yabancı?"

Parmaklığa yaslanmış, ona yumuşacık ve dostça bakan üç adam duruyordu yanında. Onlarla konuşmaya başladı ve kentin Yskal adını taşıdığını öğrendi ya da Hasır Kent diyorlardı. Burada oturanlara da Yskalnari deniyordu. Aşağı yukarı "ortaklar" anlamına geliyordu bu söz. Üçünün mesleği sis denizciliğiydi. Bastian tanınmamak için kendi adını söylemek istemedi ve "Biri," dedi. Üç denizci, burada herkesin ayrı bir adı olmadığını, zaten gerekli de bulmadıklarını açıkladılar. Hepsi birlikte Yskalnariydiler, bu da onlara yetiyordu.

Tam öğle saati olduğundan Bastian'ı kendileriyle yemek yemeye davet ettiler, o da teşekkür ederek kabul etti. Yakınlardaki bir lokantaya girdiler ve yemek sırasında Bastian, Yskal ve sakinleri hakkında her şeyi öğrendi.

Kendi aralarında Skaidan dedikleri Sis Denizi, beyaz buhardan oluşan ve Fantazya'nın iki bölümünü birbirinden ayıran dev bir okyanustu. Skaidan'ın derinliğinin ne olduğunu da, muazzam sis kütlesinin nereden geldiğini de keşfeden olmamıştı henüz. Gerçi yüzeyin hemen altında soluk alınabiliyor ve sisin daha sığ olduğu sahilden girerek denizin dibinde biraz yürünebiliyordu ama bu yalnızca, insan geri çekilebileceği bir ipe bağlıyken yapılıyordu. Çünkü sisin, insanın tüm yön bulma yeteneğini yok eden bir niteliği vardı. Zaman içinde Skaidan'ı tek başına ve yaya olarak geçeyim derken, birçok gözükara ya da akılsız kişi telef olup gitmiş, pek azı kurtulabilmişti. Sis Denizi'nin karşı kıyısına geçebilmenin tek yolu Yskalnarilerinkiydi.

Yskal'daki evlerin, tüm eşyaların, giysilerin ve gemilerin yapıldığı hasır dokuma, sahil yakınında Sis Denizi'nin dibinde yetişen ve daha önce söylenenlerden de kolayca anlaşılabileceği gibi, ancak ölüm tehlikesini göze alarak kesilebilen bir tür sazdan yapılıyordu. Saz, olağanüstü esnek, hatta normal hava koşullarında pörsük olmasına karşın, sisin içinde dimdik dururdu çünkü sisten hafifti ve sisin içinde yüzerdi. Böylelikle, bundan yapılan gemiler de yüzüyordu. Aynı şekilde, Yskalnarilerin üzerindeki giysiler de, birinin sisin içine düşmesi durumunda bir tür cankurtaran yeleği oluyordu.

Ama Yskalnarilerin yaptıklarını belirleyen, kendilerine özgü birlikteliklerinin nedenini açıklayan asıl gizi bu değildi. Bastian'ın çok geçmeden fark ettiği gibi, "ben" sözcüğünü

bilmiyorlardı; yani hiç kullanmıyor, yalnız "biz" diyerek konuşuyorlardı. Bunun nereden kaynaklandığını çok sonraları anladı Bastian.

Üç sis denizcisinin konuşmalarından o gece denize açılacaklarını öğrenince, onlara kendisini tayfa olarak alıp almayacaklarını sordu. Onlar da kendisine, Skaidan'da yolculuk etmenin öteki deniz yolculuklarından büyük ölçüde farklı olduğunu çünkü insanın yolda ne kadar kalacağını, sonunda nereye varacağını asla bilemeyeceğini anlattılar. Bastian kendisi için hiç önemi olmadığını belirtti ve böylelikle denizciler onu gemiye almaya razı oldu.

Gece çökerken sis beklendiği gibi yükselmeye başladı, gece yarısına doğru da Hasır Kent'in seviyesine kadar çıktı. Daha önce beyaz yüzeyin üzerinde havada asılı duran gemilerin tümü yüzüyordu şimdi. Bastian'ın içinde bulunduğu geminin –aşağı yukarı otuz metre uzunluğunda yayvan bir mavnaydı bu– palamarları çözüldü ve gemi geceye bürünmüş Sis Denizi'nin enginliklerine açıldı.

Ortada ne yelken ne dümen, ne de pervane olduğundan, bu tür gemilerin hangi dürtüyle hareket ettiğini daha ilk görüşünde merak etmişti Bastian. Skaidan hemen hemen her zaman rüzgârsız olduğuna göre, bildiği kadarıyla yelkenin hiçbir yararı olmazdı zaten, kürek ve pervanelerle sisin üstüne bile çıkılamazdı. Gemiyi hareket ettiren güç, bambaşka bir güçtü.

Güvertenin tam ortasında, yusyuvarlak ve biraz yüksek bir yer vardı. Bastian bunu başta fark etmiş, kaptan köşkü ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de tüm yolculuk boyunca sis gemicilerinden en az ikisi orada durdu; bazen de üç, dört ya da daha çok kişi. (Toplam mürettebat on dört kişiden oluşuyordu... tabii Bastian'sız.) Yuvarlak yerin

üstündekiler, kollarını birbirlerinin omuzlarına koymuş, gözlerini ayırmadan gidiş yönüne bakıyorlardı. İnsan iyi dikkat etmezse hareketsiz durduklarını sanabilirdi. Bir çeşit dans yaparak çok ağır ve tümüyle uyumlu hareketlerle sallandıkları, ancak dikkatli bir gözlemle fark edilebiliyordu. Ayrıca durmadan yinelenen, yalın, çok güzel ve yumuşak bir ezgi mırıldanıyorlardı.

Bastian bu ilginç davranışı, kendisi için anlamı gizli olan bir tören ya da gelenek sanmıştı önceleri. Yolculuğun ancak üçüncü gününde üç arkadaşından biri gelip yanına oturunca sorabildi bunu. Arkadaşı Bastian'ın şaşkınlığını garipsemiş gibiydi, düşünce güçleriyle gemiyi yürüttüklerini açıkladı.

Bastian önce anlayamadı ve adamların birtakım gizli çarkları harekete geçirip geçirmediklerini sordu.

"Hayır," diye yanıtladı sis gemicisi, "sen de bacaklarını hareket ettirmek istediğinde bunu düşünmen yetmiyor mu... yoksa sen bacaklarını çarklarla mı harekete geçiriyorsun?"

Kişinin kendi bedeniyle bir gemi arasındaki fark, en az iki Yskalnarinin düşünce güçlerini birleştirme zorunluluğundaydı yalnızca. Çünkü hareket kuvveti ancak birleşmeyle doğuyordu, daha hızlı gitmek istediklerinde de daha çok kişinin birliktelik kurması gerekiyordu. Normalde üçerli vardiyalar halinde çalışıyor, geri kalanlar dinleniyordu çünkü çok kolay ve zarif görünmesine karşın, sürekli büyük dikkat isteyen, ağır ve yorucu bir işti. Ama Skaidan'da gidebilmenin tek yoluydu.

Bastian sis denizcilerinin yanında eğitim görüp birlikteliklerinin gizini öğrendi: Dansı ve sözsüz şarkıyı. Uzun yolculuk sırasında yavaş yavaş o da onlardan biri oldu. Dans sırasında kendi düşünce gücünün eriyip ötekilerinkiyle birleştiğini ve kendinin bir bütüne bağlandığını hissetmek çok

özel, anlatılmaz bir kendini unutma ve uyum duygusuydu. Kendini gerçekten onların birlikteliğine alınmış, onlardan biri gibi hissediyor, aynı zamanda, içinden geldiği ve artık dönüş yolunu bulmak istediği dünyada, hepsinin kendine özgü düş ve düşünceleri olan insanlar bulunduğuna ilişkin tüm anıları belleğinden siliniyordu. Henüz az çok anımsayabildiği tek şey, evi ve ailesiydi.

Gene de yüreğinin derinliklerinde, bir daha tek başına olmamak isteğinden başka bir istek daha yaşıyordu. Ve öteki istek usul usul kıpırdanmaya başlıyordu.

Bir şeyi ilk fark ettiği gün oldu bu: Yskalnariler birlikteliklerine, birbirinden çok farklı biçimlenmiş düşünceleri uyumlaştırarak varmıyorlar, zaten birbirlerine çok benzedikleri için kendilerini birlikte hissetmek onlara bir çabaya mal olmuyordu. Birbirleriyle çatışma ya da birbirlerine ters düşme olasılığı yoktu çünkü hiçbiri kendisini birey olarak hissetmiyordu. Aralarındaki uyumu keşfetmeleri için zıtlıkların üstesinden gelmeleri gerekmiyordu; işte bu zahmetsizlik de Bastian'a doyurucu görünmemeye başlıyordu yavaş yavaş. Durgunlukları can sıkıcı, şarkılarının hiç değişmeyen ezgisi tekdüze geliyordu. Eksik olan bir şey olduğunu, bir şeye açlık duyduğunu hissediyor ama ne olduğunu henüz dile getiremiyordu.

Bunu ancak birkaç gün sonra, gökyüzünde dev bir sis kargası görününce anlayabildi. Tüm Yskalnariler korkuya kapılıp var güçleriyle güvertenin altına saklandılar. Ama bir tanesi zamanında başaramadı, canavar kuş da çığlık çığlığa üstüne atılarak zavallıyı gagasıyla kapıp götürdü.

Tehlike atlatılınca Yskalnariler yeniden ortaya çıkıp sanki hiçbir şey olmamış gibi şarkılı ve danslı yolculuğa devam ettiler.

Uyumları bozulmamıştı; üzülmüyorlar, yakınıp hayıflanmıyorlardı, olay hakkında tek söz etmiyorlardı.

Bastian nedenini sorunca, "Yoo," dedi biri, "kimse eksik değil. Neden yakınıp hayıflanalım?"

Birey onların gözünde hiçti. Birbirlerinden hiç farkları olmadığı için de, hiç kimse yeri doldurulmaz değildi.

Oysa Bastian, yalnızca ötekiler gibi biri değil, birey olmak, biri olmak istiyordu. Olduğu gibi sevilmek istiyordu. Yskalnari toplumunda uyum vardı ama sevgi yoktu.

Artık en büyük, en güçlü ya da en akıllı olmak değildi istediği. Tüm bunları geride bırakmıştı, iyi ya da kötü, güzel ya da çirkin, akıllı ya da aptal, olduğu haliyle, tüm yanlışlarıyla, hatta doğrudan bunlar yüzünden sevilmeyi özlüyordu.

Ama kendisi nasıldı acaba?

Artık bilmiyordu. Fantazya'da öyle çok şey edinmişti ki, tüm yetenek ve güçlerinin altında kendini bulamıyordu artık.

O andan sonra bir daha sis gemicilerinin dansına katılmadı Bastian. Günler, bazen de geceler boyu pruvanın en ucunda oturup Skaidan'ı seyretti.

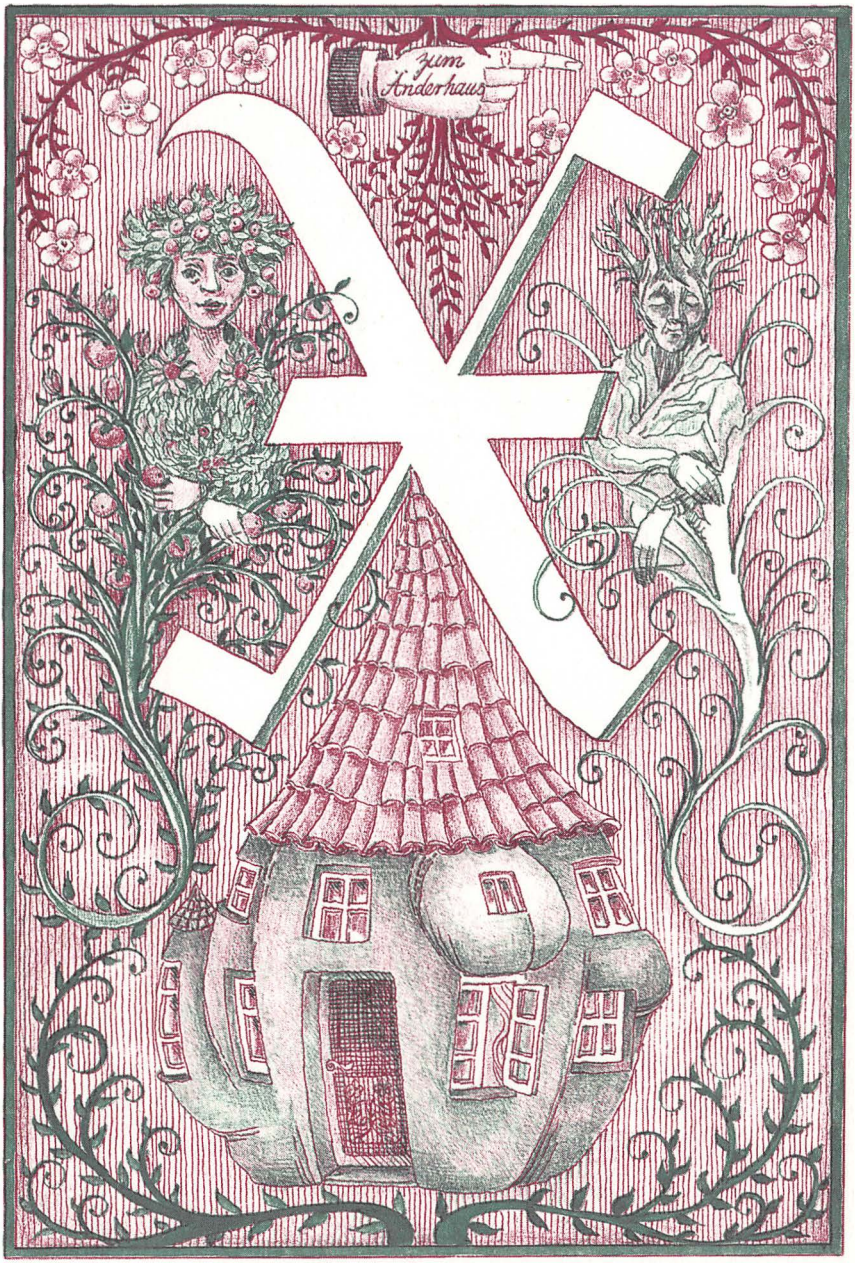
En sonunda karşı kıyıya varıldı. Sis gemisi kıyıya yanaştı, Bastian Yskalnarilere teşekkür edip karaya çıktı.

Güllerle, renk renk gül ormanlarıyla dolu bir ülkeydi burası. Sonsuz güllüğün ortasından da eğri büğrü bir yol gidiyordu.

Bastian yolu izlemeye başladı.

XXIV.

Bayan Aíuola

Zum
Anderhaus

ayide'nin sonu çabucak anlatılabilir, yalnız bu da Fantazya'daki birçok şey gibi anlaşılması zor ve çelişkilerle dolu bir olaydır. Bilginler ve tarihçiler bunun nasıl olabildiği üstüne bugüne değin kafa patlattılar, hatta bazısı gerçeklerden kuşkuya düşüp başka bir yorum getirmeye bile çalıştı. Buradaysa gerçekte olanlar anlatılacak, herkes olayı kendince açıklamaya çalışabilir.

Bastian'ın Yskal'da sis denizcilerinin yanına geldiği sıralarda, Xayide de kara zırhlı devleriyle madeni atın fundalıkta Bastian'ın altında parçalarına ayrıldığı yere varıyordu. O anda Xayide onu bir daha bulamayacağım sezmişti. Biraz sonra Bastian'ın ayak izlerinin gittiği toprak duvarı görünce sezgi bilince dönüştü. Bastian Eski İmparatorlar Kenti'ne varmışsa, Xayide'nin onun için yaptığı planlar suya düştü demekti; ister sonsuza dek orada kalsın ister kentten kaçmayı başarsın, hiç fark etmezdi. Birinci durumda oradakiler gibi kendisi de güçsüz kalır, bir daha hiçbir şey dileyemezdi. Öteki durumdaysa içindeki güç ve büyüklük isteklerinin tümü söner giderdi. Her iki durumda da oyun Xayide için bitmiş olurdu.

Zırhlı devlerine durmalarını emretti ama onlar anlaşılmaz biçimde isteğine boyun eğmeyip ilerlemeye devam ettiler. O zaman Xayide öfkelendi, tahtırevanından inip kollarını iki yana açarak karşılarında durdu. Zırhlı devlerse, hem piyadeler hem de atlılar, sanki Xayide yokmuş gibi yürümeye devam ederek onu ayaklarının ve toynaklarının altında ezip geçtiler. Ancak Xayide can verdikten sonra upuzun katar da ömrünü tamamlamış bir saat gibi birden durdu.

Daha sonra Hysbald, Hykrion ve Hydorn ordunun geri kalanıyla oraya vardığında olanları gördüler ama bir şey anlayamadılar çünkü içi boş devleri harekete geçiren de, onlara

kendisini çiğnetmiş olan da yalnızca Xayide'nin isteğiydi. Ama uzun boylu düşünmek üç şövalyeye göre değildi o yüzden sonunda omuzlarını silkip olayı kapadılar. Ne yapılacağını görüştüler ve seferin son bulduğu sonucuna vardılar. Böylece kalan orduyu dağıttılar ve herkese evine gitmesini önerdiler. Kendileriyse, Bastian'a ettikleri bağlılık yeminini bozmak istemediklerinden, onu tüm Fantazya'da aramaya karar verdiler. Ama gidilecek yön üzerinde anlaşmaya varamadıklarından, herkesin yola kendi başına devam etmesinde karar kıldılar. Birbirlerine veda edip ayrıldılar ve her biri bir yöne dağıldı. Üçü de daha birçok serüven yaşadılar, Fantazya'da onların anlamsız arayışlarından söz eden sayısız öykü vardır. Ama bunlar başka öykülerdir, başka zaman anlatılmalı.

İçi boş siyah madeni devler de o zamandan bu zamana Eski İmparatorlar Kenti'nin yakınında, o çalılıkta hareketsiz durdular. Üstlerine yağmur, kar yağdı; paslandılar ve yavaş yavaş yatay ya da diklemesine toprağa gömüldüler. Ama bugün bile içlerinden birkaçı hâlâ görülebiliyor. Orası lanetli bir yer sayılıyor ve tüm gezginler bir kavis çizerek geçiyor etrafından. Ama biz şimdi Bastian'a dönelim.

Bastian güllüğün içinden giden patikanın yumuşak kıvrımlarını takip ederken kendisini şaşkınlık içinde bırakan bir şey gördü çünkü Fantazya'daki yolculuğu boyunca böyle bir şey görmemişti: Üstünde yön gösteren kesik bir el olan bir yol işareti.

Üstünde de, "Değişim Evi'ne Gider" yazıyordu.

Bastian gösterilen doğrultuda acele etmeden gitmeye başladı. Sayısız gülün kokusunu içine çekiyor, kendini gittikçe daha neşeli hissediyordu, onu bekleyen tatlı bir sürpriz vardı sanki.

Sonunda kıpkırmızı elma dolu kocaman ağaçlarla çevrelenmiş dümdüz bir yola çıktı. Yolun en ucunda bir ev görünüyordu. Yaklaştıkça o zamana kadar gördüğü en tuhaf ev olduğunu anladı. Küre biçiminde olduğu için daha çok dev bir kabağa benzeyen yapının tepesine, püsküllü bir külah gibi, sivri, yüksek bir çatı oturmuştu: duvarların birçok yerinde sanki şiş göbekler gibi görünen yumru ve çıkıntılar eve huzurlu, rahat bir görünüm veriyordu. Birkaç pencere ve bir de giriş kapısı vardı, hepsi de bir biçimde eğri ya da çarpıktı, sanki delikler biraz beceriksizce oyulmuştu kabağın içine.

Bastian eve doğru yürürken, evin ağır ama sürekli bir değişim içinde olduğunu gördü. Sağ tarafta hemen hemen bir salyangozun duyargalarını dışarı çıkarmasındaki telaşsızlıkla bir şişlik oluştu ve yavaş yavaş bir kuleciğe dönüştü. Aynı zamanda sol taraftaki bir pencere kapandı, ağır ağır kayboldu. Çatıdan bir baca yükseldi, giriş kapısının üzerinde de bir balkoncuk oluştu.

Bastian durup kalmış, şaşkınlık ve neşeyle, sürüp giden değişimi seyrediyordu. Evin neden "Değişim Evi" adını taşıdığını anlıyordu şimdi.

Öylece dikilirken, içeriden sıcak, güzel bir kadın sesinin şarkı söylediğini duydu:

"Yüz yıl, sevgili konuk,
Bekledik seni.
Yolu bulduğuna göre
O sensin mutlaka.
Susuzluk ve açlığını
Gidereceğin her şey hazır,
Aradığın ve istediğin her şey,
Esenlik de, avuntu da,

Bunca acıdan sonra.
İster iyi ol ister kötü,
Olduğun gibi kabulümüzsün.
Çünkü çok uzaktı yolun."

Ah, diye düşündü Bastian, ne güzel bir ses! Keşke şarkı benden söz ediyor olsaydı!

Ses yeniden şarkıya başladı:

"Büyük efendi, küçük ol yine!
Çocuk ol, gir içeri!
Çok kalma kapının önünde
Çünkü kapımız açık sana.
Her şey hazır senin için,
Uzun zamandan beri hem de."

Ses, karşı konulmaz bir şekilde çekiyordu Bastian'ı. Şarkıyı söyleyenin çok sıcak bir kişi olduğu belliydi. Bastian kapıyı tıklattı ve ses bağırdı: "İçeri gel! İçeri gel, güzel oğlum!"

Bastian kapıyı açtı, pek büyük olmayan ve pencerelerinden güneş giren sıcak bir oda gördü. Ortada hiç bilmediği rengârenk meyvelerle dolu türlü türlü çanak ve sepetlerle donatılmış yuvarlak bir masa vardı. Masanın başında kendisi de biraz elmaya benzeyen bir kadın oturuyordu; elma gibi kıpkırmızı ve yuvarlak, elma gibi sağlıklı ve çekiciydi.

İlk anda Bastian az kalsın kollarını açıp ona doğru koşmak ve "Anne! Anne!" diye bağıracaktı. Ama kendini tuttu. Onun annesi ölmüştü, Fantazya'da olmayacağı kesindi. Gerçi bu kadın da insana aynı tatlı gülümseme, aynı güven uyandıran tavırla bakıyordu ama benzerlik olsa olsa kız kardeş benzerliğiydi. Kendi annesi ufak tefekti, buradaki kadınsa uzun ve gösterişliydi. Üstü bir sürü çiçek ve meyve dolu geniş bir şapka takmıştı, giysisi de parlak renklerde çiçekli bir kumaştandı. Gerçekte

bunun da yine yapraklar, çiçek ve meyvelerden oluştuğunu ancak bir süre baktıktan sonra fark etti Bastian.

Öylece durup bakarken, uzun, çok uzun zamandır duymadığı türden bir duyguya kapıldı. Bu duyguyu ne zaman ve nerede duyduğunu anımsamıyor, yalnızca daha küçükken zaman zaman böyle hissettiğini biliyordu.

"Otursana, güzel oğlum!" dedi kadın ve buyur eder bir el hareketiyle bir sandalyeyi işaret etti. "Acıkmışsındır mutlaka, önce bir şeyler ye bakalım!"

"Ama," diye karşılık verdi Bastian, "sen galiba bir konuk bekliyorsun. Oysa ben rastlantı sonucu buradayım."

"Sahi mi?" diye sordu kadın gülümseyerek. "Önemi yok. Gene de yiyebilirsin, değil mi? Bu arada ben de sana küçük bir öykü anlatırım. Hadi davran, çok nazlanma!"

Bastian siyah pelerinini çıkarıp sandalyenin arkasına koydu, oturdu ve çekine çekine bir meyveye uzandı. Isırmadan önce sordu: "Ya sen? Sen bir şey yemiyor musun? Yoksa meyve sevmez misin?"

Kadın yüksek sesle ve içten bir kahkahayla güldü, Bastian onun neye güldüğünü anlayamadı.

"Pekâlâ," dedi kadın kendini topladıktan sonra, "ısrar ediyorsan sana arkadaşlık eder, ben de bir şeyler alırım ama kendi tarzımda. Sakın korkma!"

Yanında yerde duran bir ibriği kaptığı gibi başından aşağı boşalttı.

"Ah!" dedi. "İnsanı canlandırıyor!"

Şimdi gülen Bastian'dı. Sonra meyvesini ısırdı ve o anda da şimdiye dek hiç böyle güzel bir şey yemediğini anladı. Arkasından başka bir tane yedi, bu daha da güzeldi hatta.

Onu dikkatle izleyen kadın, "Beğendin mi?" diye sordu.

Bastian'ın ağzı doluydu, yanıt veremedi, çiğnerken başını salladı.

"Sevindim," dedi kadın, "çok özenle hazırladım bunları. Hadi, istediğin kadar ye!"

Bastian yeni bir meyveye davrandı. Bu, mükemmel bir ziyafetti sanki. Coşkuyla içini çekti.

"Artık ben de sana öykümü anlatayım," dedi kadın. "Yalnız sen yemeye devam et!"

Bastian kadının anlattıklarını duymak için çaba harcamak zorunda kalıyordu çünkü her yeni meyve yeni bir sevinç uyandırıyordu onda.

"Çok, çok uzun zaman önce," diye başladı çiçekli kadın, "Çocuk İmparatoriçe'miz ölümcül hastaydı çünkü yeni bir isme ihtiyacı vardı ve bunu da ona ancak bir insan verebilirdi. Oysa kimse nedenini bilmiyordu ama insanlar Fantazya'ya gelmez olmuşlardı artık. Çocuk İmparatoriçe ölecek olursa, Fantazya'nın da sonu olurdu. Derken bir gün, daha doğrusu bir gece, bir insan geldi. Küçük bir oğlandı ve Çocuk İmparatoriçe'ye 'Ayçocuk' adını verdi. Çocuk İmparatoriçe yeniden sağlığına kavuştu ve teşekkür olarak da oğlana, imparatorluğunda bütün dileklerinin gerçek olacağını vaat etti... gerçek dileğini buluncaya kadar. O andan itibaren küçük oğlan bir dilekten ötekine giden uzun bir yolculuk yaptı ve dileklerin hepsi gerçekleşti. Gerçekleşen her dilek onu yeni bir dileğe götürüyordu. Hem bunlar yalnız iyi dilekler değildi, kötüleri de vardı ama Çocuk İmparatoriçe ayrım yapmaz, onun gözünde imparatorluğundaki her şey eşit sayılır ve her şey eşit önemdedir. Bu yüzden Fildişi Kule yakıldığında da bunu engellemek için hiçbir şey yapmadı. Ama küçük oğlan gerçekleşen her dilekle, geldiği dünyaya ait anılarının bir kısmını unutuyordu.

Buna pek aldırdığı yoktu çünkü aslında ait olduğu dünyaya dönmek niyetinde değildi. Bu yüzden diledikçe diledi ama neredeyse tüm anılarını harcamıştı artık, oysa insan, anıları olmadan hiçbir şey dileyemez. Artık neredeyse insanlıktan çıkmış, hemen hemen bir Fantazya varlığı olmuştu. Gerçek dileğini de hâlâ bilmiyordu. Gizi keşfedemeden son anılarını da tüketmesi tehlikesi doğmuştu. Bu da dünyasına bir daha asla dönmeyeceği anlamına geliyordu. Derken sonunda yolu onu, gerçek isteğini buluncaya kadar kalabilsin diye Değişim Evi'ne getirdi. Çünkü Değişim Evi bu adı, yalnız kendisi değiştiği için değil, içinde oturanı da değiştirdiği için almıştır. Bu, küçük oğlan için çok önemliydi çünkü şimdiye dek hep başka biri olmak istemişti ama değişmek istememişti."

Çiçekli kadın durdu çünkü konuğu çiğnemeye ara vermişti. Elinde ısırılmış bir meyve, ağzı açık, ona bakıyordu.

"Tadını beğenmediysen," dedi kadın kaygıyla, "onu bırak, başkasını al!"

"Efendim?" diye kekeledi Bastian. "Ah, hayır, çok güzel!"

"Öyleyse her şey yolunda," dedi kadın memnun memnun. "Ama Değişim Evi'nde onca zaman beklenen küçük oğlanın adını söylemeyi unuttum. Fantazya'da birçok kişi kısaca 'Kurtarıcı' derdi ona, bazıları da 'Yedi Kollu Şamdan Şövalyesi' ya da 'Büyük Bilen' ya da 'Efendim ve Üstadım.' Ama asıl adı Bastian Balthasar Bux'tu."

Bunun üzerine kadın gülümseyerek uzun uzun konuğuna baktı. Bastian bir iki kez yutkundu, sonra yavaşça konuştu: "Bu benim adım."

"Bak, görüyor musun?" dedi kadın. Hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Ansızın şapkasıyla giysisindeki tomurcukların hepsi aynı anda açıp çiçek oldular.

"Ama," dedi Bastian kuşkuyla, "ben yüz yıldır Fantazya'da değilim ki."

"Ah, biz seni çok daha uzun zamandır bekliyoruz," karşılığını verdi kadın. "Benim büyükannem, büyükannemin büyükannesi bile bekledi seni. Görüyor musun, şimdi *sana* yeni ama çok eski geçmişten söz eden bir öykü anlatılıyor."

Bastian, Graögramân'ın sözlerini anımsadı, o zamanlar yolculuğunun başlangıcındaydı daha. Şimdiyse gerçekten yüz yıl geçmiş gibi geliyordu.

"Ayrıca kendi adımı söylemedim daha. Ben Bayan Aiuola'yım."

Bastian adı yineledi ve doğru söylemeyi başarıncaya kadar biraz uğraştı. Sonra yeni bir meyveye davrandı. Isırdı, her seferinde sanki o an yediklerinin içinde en güzeliymiş gibi geliyordu. Biraz üzülerek artık sondan bir öncekini yediğini gördü.

Bastian'ın bakışlarını fark eden Bayan Aiuola, "Daha ister misin?" diye sordu. Bastian başını sallayarak istediğini belirtti. O zaman kadın şapkasıyla giysisine davranıp çanak yeniden doluncaya kadar meyve topladı.

"Meyveler şapkanda mı yetişiyor?" diye sordu Bastian hayretle.

"Ne şapkası?" Bayan Aiuola ona afal afal bakıyordu. Sonra sesli, içten bir kahkaha attı. "Ah, galiba kafamdaki şu şeyin şapkam olduğunu düşünüyorsun. Ama hayır, benim güzel oğlum, hepsi içimde büyüyüp çıkıyor. Tıpkı senin saçların gibi. Sen buradasın diye bu denli sevinmemden görebilirsin bunu.

Bu yüzden çiçek açıyorum. Üzgün olsam hepsi solardı. Ama lütfen, yemeyi unutma!"

"Bilmem," dedi Bastian mahcup mahcup, "birinin içinden çıkan bir şey pek yenmez de."

"Neden olmasın?" diye sordu Bayan Aiuola. "Küçük bebekler de sütü annelerinden alırlar ya! Daha güzeli olabilir mi?"

"Doğru," dedi Bastian ve yüzü biraz kızardı, "ama yalnızca bebek oldukları sürece."

"Öyleyse," dedi Bayan Aiuola gözleri ışıldayarak, "sen de yeniden küçük bir bebek olursun, güzel oğlum."

Bastian yeni bir meyve alıp ısırınca Bayan Aiuola çok sevindi, daha da çok çiçek açtı. Kısa bir sessizlikten sonra, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "yan odaya geçsen iyi olacak. Galiba senin için bir şeyler hazırladı."

Bastian çevresine bakınarak sordu: "Kim?"

"Değişim Evi," diye açıkladı Bayan Aiuola doğallıkla.

Gerçekten de ilginç bir şey olmuştu. Oda, Bastian hiç farkında olmadan değişmişti. Tavan yukarıya doğru kayarken duvarlar da üç yandan masayı bir hayli sıkıştırmıştı. Dördüncü tarafta yer vardı henüz, şu anda açık duran bir kapı vardı orada.

Bayan Aiuola ayağa kalktı, ne kadar uzun boylu olduğu görülebiliyordu şimdi. "Gidelim!" diye önerdi. "İnadı tuttu gene. Bir sürpriz düşünmüşse karşı koymak faydasız. Kendimizi onun isteğine bırakalım! Ayrıca çoğunlukla iyi şeyler düşünür!"

Kapıdan yan odaya geçti. Bastian da onu izledi ama ne olur ne olmaz diye meyve çanağını da yanına aldı.

Oda bir salon kadar büyüktü ama yemek odasıydı ve Bastian'a tanıdık geliyordu sanki. Yabancı olan, bütün mobilyala-

rın, masanın da, sandalyelerin de dev boyutlarda, Bastian'ın üstüne çıkamayacağı kadar büyük olmasıydı.

"Şuna bak!" dedi Bayan Aiuola neşeyle. "Hep yeni şeyler gelir Değişim Evi'nin aklına. Şimdi de küçük bir çocuğun gözüne görüneceği gibi bir oda yapmış senin için."

"Nasıl?" diye sordu Bastian. "Yani bu salon daha önce yok muydu?"

"Elbette yoktu," diye yanıtladı kadın. "Biliyor musun, Değişim Evi çok canlıdır. Kendince, konuşmamıza katılmak istiyor. Sanırım bir şey söylemeye çalışıyor."

Sonra Bayan Aiuola masanın başındaki sandalyelerden birine oturdu ama Bastian öteki sandalyeye tırmanmaya boş yere uğraşıyordu. Bayan Aiuola'nın yardım edip onu yukarı kaldırması gerekti. O zaman bile burnu masa hizasına ancak geliyordu. Bastian tabağı kucağında tuttu, masanın üzerine koyacak olsa tabağa erişemeyecekti.

"Böyle sık sık yer değiştirmek zorunda kalıyor musun?" diye sordu.

"Çok sık değil," karşılığını verdi Bayan Aiuola, "günde en çok üç dört kere. Değişim Evi bazen eğlenir seninle. O zaman bütün odalar bir anda tersine döner, döşeme yukarıya, tavan aşağıya gelir ya da buna benzer şeyler işte. Ama salt taşkınlıktır bu, onu uyarınca hemen aklını başına toplar. Aslında çok sevimli bir evdir, içinde gerçekten rahat hissederim kendimi. Birlikte gülecek çok şeyimiz oluyor."

"Ama tehlikeli olmuyor mu?" diye sordu Bastian. "Geceleri örneğin, ya insan uyurken ev gitgide küçülürse?"

Bayan Aiuola neredeyse parlayarak, "Neler de düşünüyorsun, güzel oğlan?" diye bağırdı. "Beni çok sever o, seni de seviyor. Geldiğine seviniyor."

"Ya sevmediği biri olursa?"

"Ne bileyim?" diye yanıtladı kadın. "Ne biçim sorular soruyorsun. Şimdiye kadar burada seninle benim dışımda kimse olmadı ki!"

"Öyle mi?" dedi Bastian. "Öyleyse ilk konuk benim."

"Elbette!"

Bastian dev odaya bakındı.

"Bu odanın eve gerçekten sığdığına inanası gelmiyor insanın. Dışarıdan o kadar büyük görünmüyordu."

Bayan Aiuola, "Değişim Evi'nin içi dışından büyüktür," diye açıkladı.

Bu arada alacakaranlık çökmüştü, odanın içi yavaş yavaş kararıyordu. Bastian kocaman sandalyesine yaslanıp başını arkaya dayadı. Tatlı bir uyku bastırdığını hissediyordu.

"Neden bunca zaman beni bekledin, Bayan Aiuola?" diye sordu.

"Hep küçük bir çocuğum olsun istedim," karşılığını verdi öteki. "Şımartabileceğim, şefkatime ihtiyacı olan, onun için kaygılanacağım küçük bir çocuk... Senin gibi biri, güzel oğlum."

Bastian esnedi. Bayan Aiuola'nın sıcak sesinin karşı koyamayacağı bir biçimde uykusunu getirdiğini hissediyordu.

"Ama beni annenle büyükannenin de beklediğini söylemiştin," dedi.

Bayan Aiuola'nın yüzü karanlıkta kalmıştı şimdi.

Bastian onun, "Evet," dediğini duydu, "annem ile büyükannem de çocukları olsun istediler. Ama yalnız benim oldu."

Bastian'ın gözleri kapanıyordu. Güçlükle sordu: "Nasıl olur? Sen küçükken annenin çocuğu değil miydin? Büyükanneninki de annendi. Demek ki çocukları vardı."

"Hayır, benim sevgili oğlum," diye usulca yanıtladı ses, "bizde işler başkadır. Biz doğup ölmeyiz. Hep aynı 'Bayan Aiuola'yızdır ama hep öyle kalmayız. Annem yaşlanınca kurudu, tüm yaprakları kış mevsimindeki bir ağaç gibi döküldü, annem tümüyle kendi içine çekildi. Uzun zaman öyle kaldı. Sonra bir gün yeniden körpe yapraklar verdi; tomurcuklar, çiçekler, sonra da meyveler verdi. Böylece ben ortaya çıktım çünkü yeni 'Bayan Aiuola' benim. Annemi dünyaya getirirken büyükanneme de aynı şey oldu. Biz Bayan Aiuola'lar önce solar, ancak ondan sonra çocuk sahibi olabiliriz. Ama o zaman da ancak kendi kendimizin çocuğu oluruz, yani anne olamayız. O yüzden şimdi senin burada olduğuna öyle seviniyorum ki, güzel oğlum..."

Bastian karşılık vermiyordu artık. Bayan Aiuola'nın sözlerini ninni gibi duyduğu tatlı bir yarı uykudaydı. Onun ayağa kalktığını, kendisine doğru gelip üzerine eğildiğini duydu. Saçlarını hafifçe okşayıp alnına bir öpücük kondurdu Bayan Aiuola. Sonra Bastian onun kendisini kucaklayıp kollarında götürdüğünü hissetti. Başını küçük bir çocuk gibi onun omzuna dayadı. Uykunun sıcak karanlığına gitgide daha çok gömülüyordu. Giysilerinin çıkarıldığını, yumuşak, mis kokulu bir yatağa yatırıldığını hissetti. Son olarak da artık çok uzaklardan güzel sesin ninni söylediğini duydu:

"Uyu yavrum! İyi uykular!
Öyle çok şey geçirdin ki.
Büyük efendi, çocuk ol yine!
Uyu yavrum! Uyu!"

Ertesi sabah uyandığında, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar iyi ve mutlu hissediyordu Bastian. Çevresine bakındı ve

çok rahat, küçük bir odada bulunduğunu gördü... hem de bir çocuk yatağında! Gerçi çok büyük bir çocuk yatağıydı, daha doğrusu küçük bir çocuğun gözüne görüneceği gibi. Bir an gülünç geldi Bastian'a, çünkü kendisi hiç de küçük bir çocuk değildi artık. Fantazya'nın güç ve yetenek olarak kendisine bağışladığı her şeye hâlâ sahipti. Çocuk İmparatoriçe'nin işareti de eskisi gibi boynunda asılıydı. Ama bir an sonra burada yatmasının gülünç görünüp görünmemesi önemsiz oldu Bastian için. Kendisi ve Bayan Aiuola dışında kimse öğrenemeyecekti bunu, oysa onlar her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu biliyorlardı.

Kalktı, yıkanıp giyindi ve dışarı çıktı. Bir ahşap merdivenden inince büyük yemek salonuna geldi ama geceleyin mutfağa dönüşmüştü burası. Bayan Aiuola kahvaltının başında onu bekliyordu. O da son derece keyifliydi, bütün çiçekleri açmıştı, şarkı söylüyor, gülüyordu, hatta Bastian'la mutfak masasının etrafında dans bile etti. Kahvaltıdan sonra da temiz hava alsın diye dışarıya yolladı onu.

Değişim Evi'ni çevreleyen uçsuz bucaksız güllükte sonsuz bir yaz hüküm sürüyordu sanki. Bastian dolanıp duruyor, yorulmak bilmeden çiçeklerden bal toplayan arıları seyrediyor, çalılıklarda şakıyan kuşları dinliyor, eline tırmanacak kadar sokulgan kertenkelelerle, kendilerini ona okşatan tavşanlarla oynuyordu. Arada bir de kendini bir çalının altına atıp güllerin tatlı kokusunu içine çekiyor, gözlerini kırpıştırarak güneşe bakıyor, belirli bir şey düşünmeden zamanı bir dere gibi çağıldamaya bırakıyordu.

Böylece günler geçti, günler haftalar oldu. Aldırmıyordu Bastian. Bayan Aiuola neşeliydi, Bastian da kendini tümüyle

onun anne özenine ve şefkatine bırakmıştı. Ancak şimdi kavuştuğu bir şeye uzun zaman hiç bilmeden açlık duyduğunu yeni fark ediyordu. Şimdi de buna doyamıyordu sanki.

Bir süre Değişim Evi'ni çatısından mahzenine kadar köşe bucak araştırdı. Bütün mekânlar durmadan değiştiğinden ve her zaman keşfedilecek yeni bir şey bulunduğundan öyle kısa sürede sıkmayacak bir uğraştı. Doğrusu ev konuğunu eğlendirmek için tüm çabasını gösteriyordu. Oyun odaları, trenler, kukla oyunları, kaydıraklar üretiyordu, hatta koca bir atlıkarınca bile yapmıştı.

Ara sıra Bastian çevrede tam günlük gezilere de çıkıyordu. Ama hiçbir zaman Değişim Evi'nden çok uzaklaşmıyordu çünkü Aiuola'nın meyvelerine birdenbire dayanılmaz bir açlık duyması olağan olmuştu. Eve dönüp yüreğinin susuzluğunu dindirmek için bir an bile sabredemiyordu o anlarda.

Akşamları uzun konuşmalar yapıyorlardı çoğunlukla. Bastian ona Fantazya'da yaşadıklarını, Perelin'i ve Graögramân'ı, Xayide'yi, ağır yaraladığı, hatta belki de öldürdüğü Atreju'yu anlatıyordu.

"Her şeyi yanlış yaptım," dedi bir keresinde, "her şeyi yanlış anladım. Ayçocuk bana onca şey armağan etti, bense bunlarla yalnızca felaket getirdim; hem kendime hem de Fantazya'ya."

Bayan Aiuola ona uzun uzun baktı.

"Yoo," diye karşılık verdi, "buna inanmıyorum. Sen dilekler yolundan yürüdün, bu da asla düz değildir. Çok sapa bir yoldan gittin ama senin kendi yolundu. Hem neden biliyor musun? Sen de ancak Hayat Suyu'nun çağladığı kaynağı

bulunca geri dönebilecek olanlardansın da ondan. Orasıysa Fantazya'nın en gizli yeridir. Düz yolu yoktur oranın."

Kısa bir sessizlikten sonra ekledi: "Oraya giden her yol, sonunda doğru yoldur."

O zaman Bastian birden ağlamaya başladı. Neden ağladığını kendisi de bilmiyordu. Sanki yüreğinde bir düğüm açılıyor, gözyaşı olup çözülüyordu. Hıçkırıyor, hıçkırıyor, hıçkırıklarını durduramıyordu. Bayan Aiuola onu kucağına alıp tatlı tatlı okşadı, Bastian da yüzünü göğsündeki çiçeklere gömüp yatışıncaya, yorgun düşünceye dek ağladı.

O akşam başka bir şey konuşmadılar.

Ama ertesi gün Bastian bir kez daha konuyu açtı: "Hayat Suyu'nu nerede bulurum, biliyor musun?"

"Fantazya'nın sınırında," dedi Bayan Aiuola.

"Ama Fantazya'nın sınırı yok ki!" diye karşılık verdi Bastian.

"Elbette var ama dışarıda değil, içeride bu sınır. Çocuk İmparatoriçe'nin tüm gücünü aldığı ama kendisinin gidemediği yerde."

Bastian, "Orayı mı bulmam gerekiyor?" diye sordu endişeyle. "Artık çok geç değil mi?"

"Sana orayı bulduracak bir tek şey var: Son isteğin."

Bastian irkildi.

"Bayan Aiuola, AURYN tarafından gerçekleştirilen tüm isteklerim karşılığında bir şey unuttum. Bu sefer de öyle mi olacak?"

Aiuola ağır ağır başını salladı.

"Ama ben hiç fark etmiyorum!"

"Öbür seferlerde fark etmiş miydin sanki? Neyi unuttuğunu kendin bilemezsin ki."

"Peki, şimdi neyi unutuyorum?"

"Bunu sana zamanı gelince söyleyeceğim. Yoksa bırakmazsın onu."

"Her şeyi yitirmem böyle mi olmak zorunda?"

"Hiçbir şey yitip gitmez," dedi Aiuola, "her şey dönüşür."

Bastian telaşla, "Ama o zaman," dedi, "belki de acele etmem gerek. Burada kalmamalıyım."

Aiuola onun saçlarını okşadı.

"Tasalanma. Sürdüğü kadar sürer. Son isteğin uyanınca sen de bilirsin, ben de."

O günden sonra Bastian'ın kendisi hiçbir şey fark etmediği halde bir şeyler gerçekten değişmeye başladı. Değişim Evi'nin dönüştürücü gücü etkisini gösteriyordu. Ancak tüm gerçek değişiklikler gibi bu da yavaş yavaş ve sessizce oluyordu, tıpkı bir bitkinin büyümesi gibi.

Değişim Evi'nde günler geçiyor, yaz hâlâ sürüp gidiyordu. Bastian da kendini bir çocuk gibi Bayan Aiuola'nın şımartmasına bırakmanın tadını çıkarıyordu. Meyveler hâlâ başlangıçtaki kadar lezzetli geliyordu ama delice açlığı yavaş yavaş yatışmıştı. Şimdi daha az yiyordu. Aiuola farkına varıyor ama üstünde tek söz etmiyordu. Bastian onun şefkat ve özenine de doymuş hissediyordu kendini. Buna ihtiyacının azaldığı ölçüde de, içinde şimdiye dek hiç hissetmediği gibi ve şimdiye kadarki tüm isteklerinden her açıdan farklı bir istek, bambaşka bir özlem uyanıyordu: Sevme özlemi. Şaşkınlık ve üzüntüyle bunu yapamadığının farkına vardı. Ama duyduğu istek güçlendikçe güçleniyordu.

Bir akşam, yine birlikte otururlarken bu konuyu Aiuola'yla konuştu. Aiuola onu dinledikten sonra uzun uzun sustu. Ba-

kışları Bastian'ın anlayamadığı bir ifadeyle çocuğun üzerinde durmuştu.

"İşte son dileğini buldun," dedi sonunda, "senin gerçek isteğin, sevmek."

"Ama bunu neden yapamıyorum, Bayan Aiuola?"

"Ancak Hayat Suyu'nu içince yapabilirsin," diye yanıtladı Aiuola "ve ondan başkalarına da götürmeden dünyana dönemezsin."

Bastian şaşkın şaşkın, "Peki sen?" diye sordu. "Sen ondan hiç içmedin mi yoksa?"

"Hayır," dedi Bayan Aiuola, "benim için durum biraz başka. Benim bereketimi armağan edeceğim birine ihtiyacım vardı yalnızca."

"Bu sevgi değil mi peki?"

Bayan Aiuola bir süre düşündü, sonra karşılık verdi: "Bu *senin* dilediğin şeydi."

Bastian çekine çekine sordu: "Fantazya varlıkları da sevemezler mi... benim gibi yani?"

"Derler ki," diye usul usul karşılık verdi Bayan Aiuola, "Fantazya'da Hayat Suyu'ndan içebilecek pek az yaratık varmış. Ama onların kim olduğunu kimse bilmez. Hem pek söz etmediğimiz bir de umudumuz vardır bizim, uzak gelecekte bir zaman gelip insanların Fantazya'ya sevgi de getirecekleri umudu. O zaman iki dünya tek bir dünya olacakmış zaten. Ama bunun ne anlama geldiğini ben bilmiyorum."

"Bayan Aiuola," dedi Bastian aynı biçimde usul usul, "söz vermiştin, zamanı gelince son isteğimi bulmak için unutmam gereken şeyi söyleyecektin bana. Artık zamanı geldi mi?"

Aiuola başını salladı.

"Annen ile babanı unutman gerekiyordu. Şimdi adından başka hiçbir şeyin yok."

Bastian düşündü.

"Annem ile babam ımı?" dedi ağır ağır. Ama bu sözcükler ona hiçbir şey anlatmıyordu artık. Hatırlayamıyordu.

"Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Beni terk etmelisin," yanıtını verdi Aiuola. "Değişim Evi'ndeki zamanın doldu."

"Nereye gideyim peki?"

"Son isteğin seni yönlendirecektir. Onu kaybetme!"

"Hemen mi gideyim?"

"Hayır, vakit çok geç oldu şimdi. Yarın sabah gün doğarken gidersin. Değişim Evi'nde bir gecen daha var. Haydi, artık yatalım."

Bastian ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Ama yanına varınca bütün çiçeklerinin solmuş olduğunu fark etti karanlıkta.

"Bunun için endişelenme!" dedi Aiuola. "Yarın sabah da endişelenmemelisin benim için. Sen kendi yoluna git! Böylesi iyi ve doğru, iyi geceler, benim güzel oğlum."

"İyi geceler, Bayan Aiuola," diye mırıldandı Bastian.

Sonra da yukarıya, odasına çıktı.

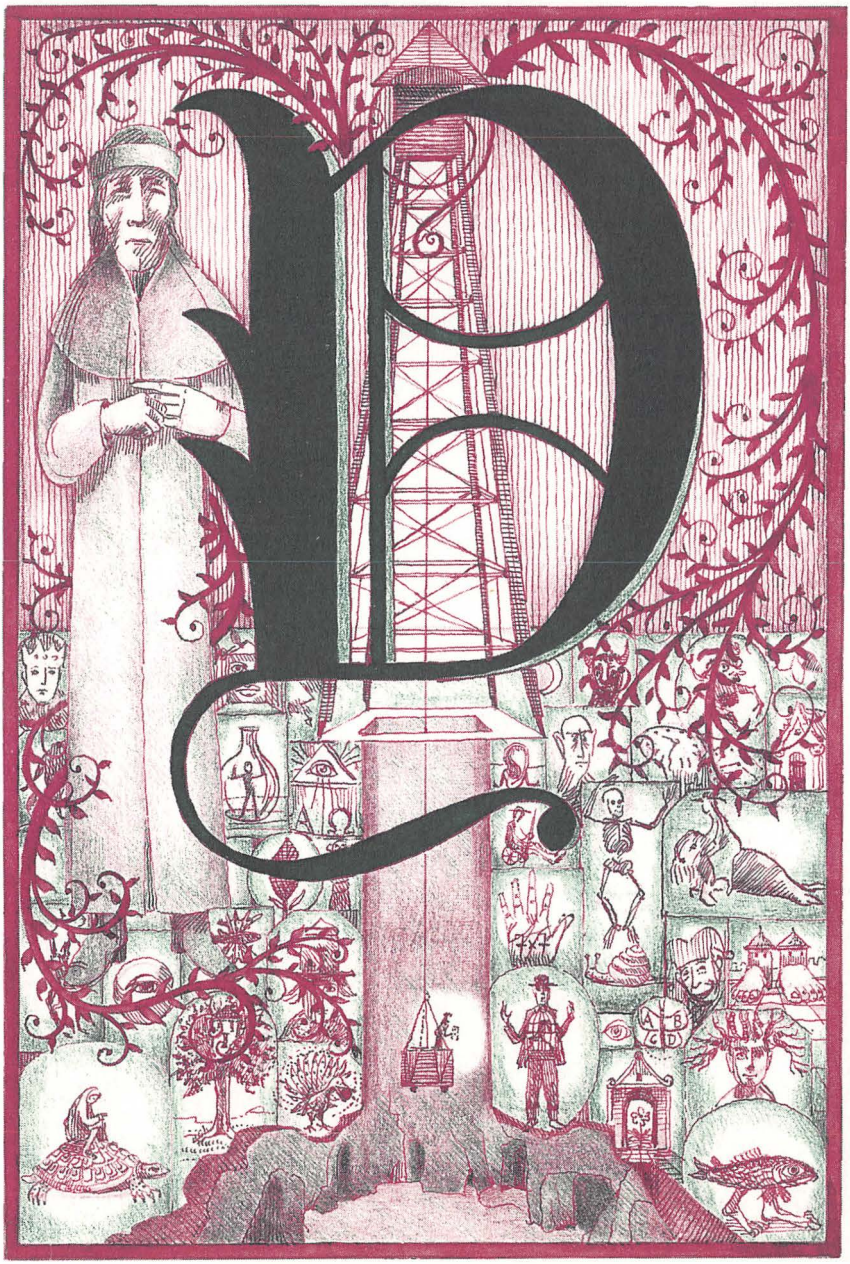
Ertesi gün aşağıya inince Bayan Aiuola'nın hâlâ aynı yerde oturduğunu gördü. Tüm yaprak, çiçek ve meyveleri düşmüştü. Gözlerini kapamıştı ve kurumuş, siyah bir ağaç gibi görünüyordu. Bastian uzun zaman karşısında durup ona baktı. Sonra birdenbire dışarıya açılan bir kapı oluştu. Bastian dışarı çıkmadan önce bir kez daha döndü ve Bayan Aiuola'yı mı, evi mi yoksa ikisini birden mi kastettiğini bilmeksizin, "Teşekkürler, her şey için teşekkürler!" dedi.

Sonra kapıdan çıktı. Dışarıya bir gecede kış gelmişti. Kar diz boyuydu ve zengin güllükten yalnızca tek tük dikenli dallar kalmıştı geriye. Hiç esinti yoktu. Acı bir soğuk vardı ve ortalık çok sessizdi.

Bastian pelerinini almak için eve dönmek istedi ama kapılar ve pencereler kaybolmuştu. Ev sımsıkı kapanmıştı. Soğuktan titreyerek yola düştü.

XXV.

Resím Madení

or, kör madenci, kulübesinin önünde durmuş, dört bir yana uzanan engin kar örtüsüne kulak vermişti. Sessizlik öylesine kusursuzdu ki hassas kulağı bir yolcunun adımlarının karda kıtırdadığını duyuyordu. Henüz çok uzaklardaydı yolcu ama adımlar kulübeye doğru geliyordu.

Yor, iriyarı, yaşlı bir adamdı, yüzü sakalsız ve kırışıksızdı. Üstündeki her şey, giysisi, yüzü, saçları, taş gibi griydi. Böyle kıpırtısız dururken, sanki kocaman bir lav parçasından oyulmuş gibi görünüyordu. Yalnız kör gözleri karanlıktı ve derinliklerinde küçük bir alevinki gibi bir ışıltı vardı.

Bastian yaklaşınca –yolcu oydu çünkü– şöyle dedi ihtiyara: "İyi günler! Yolumu şaşırdım. Hayat Suyu'nun çıktığı kaynağı arıyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Madenci konuşan sese döndü. "Yolunu şaşırmadın," diye fısıldadı. "Ama yavaş konuş, resimlerim bozulur yoksa."

Bastian'a başıyla işaret etti, o da ihtiyarın arkasından kulübeye girdi.

Kulübe süssüz, son derece yalın döşenmiş tek göz küçük bir evdi. Eşya olarak ahşap bir masa, iki sandalye, bir sedir ve içinde her çeşit yiyecekle kap kacağın durduğu tahta bir raf vardı. Açık bir ocakta küçük bir ateş yanıyordu, ateşin üzerinde de içinde çorba kaynayan bir tencere asılıydı.

Yor, kendisiyle Bastian için iki tabak çorba doldurup masanın üstüne koydu ve el işaretiyle konuğunu yemeğe buyur etti. Yemeklerini sessizce yediler.

Daha sonra madenci arkasına yaslandı, gözleri Bastian'ı delip geçiyor, ta uzaklara bakıyordu. Fısıltıyla sordu: "Kimsin?"

"Adım Bastian Balthasar Bux."

"Ah, hâlâ adını biliyorsun demek!"

"Evet. Ya sen kimsin?"

"Ben kör madenci dedikleri Yor'um. Ama yalnız ışıkta körümdür. Yerin altındaki madenimde görebiliyorum. Tam bir karanlık hüküm sürer orada."

"Ne madeni bu?"

"Adına Minroud Madeni derler. Resim madenidir."

Bastian, "Resim madeni mi?" diye şaşkınlıkla yineledi. "Hiç böyle şey duymadım."

Yor bir şey dinliyor gibiydi.

"Ama var işte!" diye mırıldandı. "Tam da senin gibiler içindir. Hayat Suyu'nun yolunu bulamayan insanlar için yani."

Bastian meraklandı. "Peki, ne resmi bunlar?"

Yor gözlerini kapayıp bir süre sustu. Sorusunu yinelesin mi, yinelemesin mi, bilemiyordu Bastian. Derken madencinin fısıltısını duydu: "Dünyada hiçbir şey yitip gitmez. Hiç düş görüp de uyandığında ne olduğunu hatırlayamadığın oldu mu?"

"Evet," dedi Bastian, "hem de çok."

Yor düşünceli düşünceli başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve Bastian'a kendisini izlemesini işaret etti. Kulübeden çıkmadan önce onu omzundan sertçe tutup kulağına fısıldadı: "Ama tek söz, tek gürültü yok, tamam mı? Göreceklerin benim nice yıllık emeğim. En ufak gürültü onlara zarar verebilir. Onun için sesini çıkarma ve yavaş yürü!"

Bastian başını salladı ve kulübeden çıktılar. Kulübenin arkasına ahşap bir taşıma kulesi kurulmuştu, onun altından da bir kuyu diklemesine yerin derinliklerine iniyordu. Kulenin yanından geçerek karla kaplı uçsuz bucaksız alana çıktılar. O zaman Bastian resimleri gördü. Beyaz ipeklere sarılmış mücevherler gibi duruyorlardı karın içinde.

Bir tür kaymaktaşından, şeffaf ve renkli, her boyut ve biçimde, dört köşe, yuvarlak, kırık parçalar ya da zedelenmiş

tüm panolar halinde, zar gibi ince levhalardı bunlar; kimi kilise penceresi kadar büyük, kimi bir kutunun üstündeki minyatürler kadar küçüktü. Büyüklük ve biçimlerine göre sıraya dizilmiş gibi beyaz düzlükte ufka kadar uzanıyorlardı.

Resimlerin canlandırdığı şeyler bilmece gibiydi. Koca bir kuş yuvasının içinde süzülüyor gibi görünen maskeli siluetler, yargıç cübbesi giymiş eşekler, yumuşak peynir gibi eriyen saatler, çiğ bir ışıkla ışıklandırılmış insansız meydanlarda duran mankenler vardı. Bütünüyle hayvanlardan bir araya getirilmiş yüzler ve kafalar vardı, kimisi de manzaralar oluşturuyordu. Ama alışılmış resimler de vardı. Tarlada orakla buğday biçen erkekler, balkonda oturan kadınlar, dağ köyleri, deniz manzaraları, savaş sahneleri, sirk gösterileri, yollar ve odalar, tekrar tekrar yüzler, genç, yaşlı, zeki, bön, asık, neşeli yüzler, deli yüzleri, kral yüzleri. İdam sahneleri, ölülerin dansları gibi insanın tüylerini ürperten resimler; bir morsun sırtındaki genç kızları ya da ortalıkta gezinen ve gelip geçen herkesçe selamlanan bir burnu canlandıran gülünç resimler vardı.

Resimler boyunca ne kadar çok yürürlerse, ne anlattıklarını gitgide daha az anlar oluyordu Bastian. Yalnız bir tek şey netti kafasında: Çoğunlukla tuhaf kompozisyonlar halinde de olsa, tam anlamıyla her şey vardı resimlerde. Yor'un yanı sıra saatlerce tablo dizisi önünden geçtikten sonra, uçsuz bucaksız kar örtüsünün üzerine alacakaranlık çöktü. Onlar da kulübeye döndüler. Kapıyı arkalarından kapadıklarında Yor alçak sesle sordu: "Aralarında sana tanıdık gelen oldu mu?"

"Hayır," karşılığını verdi Bastian.

Madenci düşünceli düşünceli başını salladı.

Bastian meraklandı. "Niçin sordun? Nasıl resimler onlar?"

"Onlar insan dünyasının unutulmuş düşleridir," diye açıkladı Yor. "Bir düş bir kez görülünce, yok olamaz artık. Ama ya düşü gören insan onu aklında tutamazsa... o zaman nerede kalır? Burada, Fantazya'da, bizim toprağımızın derinliklerinde. Unutulmuş düşler birbiri üstüne incecik, ipincecik katmanlar halinde yığılırlar. Ne kadar derinleri kazarsan, onlar da o kadar yoğun olur. Tüm Fantazya unutulmuş düşler temeli üzerinde durmaktadır."

Bastian kocaman gözlerle sordu: "Benimkiler de var mı aralarında?"

Yor yalnızca başını sallayarak onayladı.

Bastian sormayı sürdürdü: "Ve sen, onları bulmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Hiç değilse birini. Bir tane yeter," yanıtını verdi Yor.

Bastian meraklandı. "Ama niçin?"

Madenci, şimdi yalnızca ocaktaki küçük ateşin ışığıyla aydınlanan yüzünü ondan yana çevirdi. Kör gözleri yine Bastian'ı delip ötelere bakar gibiydi.

"Dinle, Bastian Balthasar Bux," dedi, "çok konuşmayı sevmem ben. Sessizliği yeğlerim. Ama bu seferlik şunu söyleyeceğim sana. Sen Hayat Suyu'nu arıyorsun. Dünyana giden yolu bulmak için sevebilmek istiyorsun. Sevmek... dile kolay! Ama Hayat Suyu sana soracak: Kimi? Yani insan öyle herhangi bir biçimde genel olarak sevemez. Oysa sen kendi ismin dışında her şeyi unutmuşsun. Ona yanıt veremezsen suyu içemezsin. Bunda da sana, yeniden bulacağın unutulmuş bir düş yardım edebilir ancak. Seni kaynağa götürecek bir resim. Ama bunun için hâlâ sahip olduğun son şeyi de unutman gerekecek: Kendini. Buysa, sıkı ve sabırlı çalışma demektir. Sözlerimi iyi tut aklında çünkü bir daha söylemeyeceğim."

Sonra da ahşap sedirine uzanıp uykuya daldı. Yatak olarak, sert, soğuk döşemeyle yetinmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı Bastian'a. Ama hiç önemsemiyordu.

Ertesi sabah her yeri uyuşmuş uyandığında, Yor çoktan gitmişti. Herhalde Minroud Madeni'ne inmişti. Bastian bir tabak sıcak çorba aldı kendine, ısıttı ama tadını pek beğenmedi. Tuzlu oluşu, gözyaşı ve ter tadını hatırlıyordu biraz.

Sonra dışarı çıkıp uçsuz bucaksız düzlükte, karların içinde sayısız resmin önünden geçe geçe yürüdü. Resimleri birbiri ardına dikkatle inceliyor, kendisiyle ne bağlantısı olduğunu artık biliyordu ama kendisini şu ya da bu biçimde özellikle etkileyen bir resim bulamadı. Hepsi aynıydı onun için.

Akşama doğru, Yor'un bir kafesin içinde maden kuyusundan yukarı çıktığını gördü. Sırtındaki yüklükte, farklı büyüklüklerde birkaç tane zar gibi ince, kaymaktaşından levha taşıyordu. Bir kez daha düzlüğe çıkıp yeni buluntularını yumuşak karların içindeki bir sıranın en ucuna büyük bir özenle yerleştirirken, Bastian da ona sessizce eşlik etti.

Resimlerden biri, göğsü, içinde iki güvercinin oturduğu bir kuş kafesi şeklinde olan bir adamı canlandırmaktaydı. Bir başkası büyük bir kaplumbağanın üstüne binmiş taştan bir kadını gösteriyordu. Çok küçük bir resimde, kanatlarındaki benekler harf biçiminde olan bir kelebek seçilebiliyordu yalnızca. Başka birkaç resim daha vardı ama hiçbiri bir şey ifade etmiyordu Bastian'a.

Madenciyle yeniden kulübede otururken sordu: "Karlar eriyince resimler ne oluyor?"

"Burada hep kıştır," karşılığını verdi Yor.

O akşamki bütün konuşmaları bu oldu.

Daha sonraki günlerde de Bastian, resimlerin arasında tanıyacağı ya da en azından ona özel bir şeyler ifade edecek bir tanesini aramaya devam etti... ama boşuna. Akşamları madenciyle kulübede oturuyordu, madenci sustuğundan o da aynı biçimde susmaya alıştı. Yavaş yavaş, Yor'un resimleri bozabilecek bir gürültü yapmamak için özenli hareket etme tavrını da benimsedi.

"Artık bütün resimleri gördüm," dedi bir akşam, "aralarında benim için olanı yok."

"Ne fena," dedi Yor.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Bastian. "Çıkaracağın yeni resimleri mi bekleyeyim?"

Yor bir süre düşündü, sonra kafasını sallayarak karşı çıktı.

"Senin yerinde olsam," diye fısıldadı, "Minroud Madeni'ne iner, kendim kazardım."

"Ama bende senin gözlerin yok," dedi Bastian, "karanlıkta göremem ben."

Yor, "O uzun yolculuğunda sana ışık verilmedi mi hiç?" diye sordu ve yine Bastian'dan ötelere baktı. "Şimdi sana yardım edebilecek ışıklı bir taş da mı verilmedi?"

"Yoo," dedi Bastian kederle. "Ama el-Zahir'i başka bir şey için kullandım."

"Ne fena," diye yineledi Yor, taş gibi bir suratla.

"Ne önerirsin?" diye sordu Bastian.

Madenci karşılık vermeden önce gene uzun uzun sustu.

"O zaman doğrudan karanlıkta çalışman gerekiyor."

Bastian'ın bedeninden bir ürperti geçti. Gerçi AURYN'in kendisine bağışladığı tüm güce ve korkusuzluğa hâlâ sahipti ama toprağın altında o kadar derinlikte tam bir karanlıkta

kaldığını düşününce kemiklerindeki ilik buz kesiyordu. Başka bir şey söylemedi, ikisi de uykuya yattılar.

Ertesi sabah madenci omzundan dürttü.

Bastian doğruldu.

"Çorbanı içip gel!" diye sertçe emretti Yor.

Bastian söyleneni yaptı.

Kuyuya giden madenciyi izledi, onunla birlikte kafese girdi, sonra da Minroud Madeni'ne indiler. Maden derinlere doğru indikçe iniyordu. Kuyunun ağzından sızan son ve azıcık ışık da çoktan kaybolmuştu, kafes karanlıkta hâlâ iniyordu. En sonunda bir çarpma dibe vardıklarını gösterdi. Kafesten çıktılar.

Aşağısı, yukarıdaki kış düzlüğüne göre çok daha sıcaktı, çok geçmeden de önünde hızlı hızlı yürüyen madenciyi karanlıkta kaybetmemeye çabalarken Bastian'ın tüm bedeninden ter fışkırmaya başladı. Adımlarının hafif yankısından anlaşıldığına göre, sayısız galeriler, koridorlar, zaman zaman da dehlizlerden geçen dolaşık bir yoldu gittikleri. Bastian birçok kez tümseklere ve destek kirişlerine canını bayağı acıtacak derecede çarptı ama Yor hiç aldırmıyordu.

Madenci ilk günde de, onu izleyen birkaç günde de hiç konuşmadan, yalnızca ellerini yöneterek, ince, zar hassaslığındaki kaymaktaşından tabakaları birbirinden ayırma ve özenle yerinden kaldırma sanatını öğretti Bastian'a. Tahta ya da boynuzdan yapılmış hissi veren spatula gibi aletler vardı, bunları hiçbir zaman görmedi Bastian çünkü günlük işleri tamamlanınca aletler çalışma yerinde kalıyordu.

Yavaş yavaş aşağılarda, zifiri karanlıkta yolunu bulmayı öğrendi. Galeri ve koridorları açıklayamayacağı yeni bir duyguyla tanıyordu. Ve bir gün Yor sözle değil, yalnızca elleriyle

dokunarak Bastian'ın şimdiden sonra, içine ancak sürünerek girilebilecek basık bir galeride tek başına çalışacağım anlattı. Bastian boyun eğdi. Galeri çok dardı, Bastian'ın üzerinde ta eski zamanlardan kalma bir dağın ağırlığı vardı.

Fantazya'nın temelinin karanlık derinliklerinde ana karnındaki doğmamış çocuk gibi büzülmüş yatıyor ve sabırla, unutulmuş bir düşü, onu Hayat Suyu'na götürebilecek resmi arıyordu.

Yeraltının sonsuz gecesinde hiçbir şey göremediğinden bir ayrım yapamıyor, bir karar da veremiyordu. Rastlantının ya da merhametli bir yazgının herhangi bir zamanda kendisine doğru şeyi bulduracağını ummak zorundaydı. Minroud Madeni'nin derinliklerinde sökmeyi başardığı şeyleri her akşam yukarıya, solmakta olan gün ışığına çıkarıyordu. Ve her akşam, çalışmasının boşuna olduğu anlaşılıyordu. Gene de yakınmıyor, isyan etmiyordu. Kendine karşı tüm acıma duygusunu yitirmişti. Sabırlı ve sessiz olmuştu. Gücü tükenmez olduğu halde, çoğu zaman çok yorgun hissediyordu kendini.

Bu zor zamanlar ne kadar sürdü bilinmez çünkü böylesi emek, günler ve aylarla ölçülemez. Her neyse; yine de bir akşam yanında kendisini öyle heyecana düşüren bir resim getirdi ki her şeyi mahvedecek bir şaşkınlık çığlığı atmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Kaymaktaşından incecik levhanın üzerinde –çok büyük değildi, aşağı yukarı normal bir kitap sayfası boyutundaydı– beyaz bir önlük giymiş bir adam çok açık ve çok belirgin görülüyordu. Bir elinde alçı bir damak tutuyordu. Öylece duruyor, duruşu ve yüzündeki durgun, hüzünlü ifade Bastian'ı yüreğinden yakalıyordu. Ama onu en çok sarsan, adamın cam berraklığında bir buz kütlesinin içinde donmuş olmasıydı. İçine

geçilmez ama son derece saydam bir buz tabakası onu dört bir yanından baştan aşağı sarıyordu.

Önünde, karların içinde duran resme bakarken, tanımadığı adama karşı bir özlem uyandı içinde. Çok uzaklardan geliyor gibi bir duyguydu; başlangıçta pek hissedilmeyen, ancak yaklaşınca her şeyi sürükleyip götüren muazzam, ev boyunda bir dalga olunca fark edilen bir gelgit gibi. Bastian gelgitte neredeyse boğuluyor, soluğu kesiliyordu. Yüreği acıyordu, böylesi dev bir özlemi alacak kadar büyük değildi yüreği. Kendisiyle ilgili henüz belleğinde sakladığı her şey gelgit dalgasında batıp gidiyordu. Ve sahip olduğu son şeyi de unuttu: Adını.

Daha sonra kulübeye, Yor'un yanına girdiğinde susuyordu. Madenci de bir şey söylemedi ama gözleri yine çok uzaklara bakar gibi görünerek uzun uzun baktı ona, sonra ilk kez yüzünün taş grisi çizgilerinde küçük bir gülümseme dolaştı.

Artık adı olmayan çocuk onca yorgunluğuna karşın o gece uyuyamadı. Gözlerinin önünde sürekli resmi görüyordu. Sanki adam ona bir şey söylemek istiyormuş da, buz kütlesinin içine hapsolduğu için söyleyemiyormuş gibi geliyordu. Adsız çocuk ona yardım etmek istiyor, buz çözülsün istiyordu. Uyanık bir düşte, buzu bedeninin sıcaklığıyla eritmek üzere buz kütlesini kucaklamış görüyordu kendini. Ama hepsi boşunaydı.

Sonra adamın söylemek istediklerini birdenbire duydu; kulağıyla değil, yüreğinin derinliklerinde: "Bana yardım et, lütfen! Beni ortada bırakma! Tek başıma çıkamıyorum buzdan. Yardım et! Yalnız sen kurtarabilirsin beni buradan... yalnız sen!"

Ertesi gün şafak sökerken kalktıklarında Yor'a şöyle dedi adsız çocuk: "Bugün seninle Minroud Madeni'ne inmiyorum artık."

"Beni terk mi ediyorsun?"

Çocuk başını salladı. "Hayat Suyu'nu aramak istiyorum."

"Seni götürecek resmi buldun mu?"

"Evet."

"Bana da gösterir misin?"

Çocuk bir kez daha başını salladı. İkisi de dışarı çıkıp karda resmin durduğu yere gittiler. Çocuk resme bakıyordu ama Yor kör gözlerini, sanki onu delip geçerek çok uzaklara bakıyormuş gibi çocuğun yüzüne çevirmişti. Uzun zaman bir şeyi dinliyormuş gibi göründü. Sonunda başını salladı.

"Onu yanına al," diye fısıldadı "ve sakın kaybetme. Kaybeder ya da bozarsan senin için her şey biter. Çünkü Fantazya'da yapacağın bir şey kalmadı artık. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

Artık adı olmayan çocuk başı eğik durdu ve bir süre sustu. Sonra yine usulca konuştu: "Teşekkürler Yor, bana öğrettiklerin için."

El sıkıştılar.

"İyi bir madenciydin," diye mırıldandı Yor, "gayretli çalıştın."

Bu sözlerle arkasını döndü ve Minroud Madeni'nin kuyusuna doğru yürüdü. Bir daha dönüp bakmaksızın kafese girdi ve derinliklere daldı.

Adsız çocuk, resmi karın içinden aldı, beyaz yüzeyin uçsuz bucaksızlığında bata çıka yürümeye koyuldu.

Böylece saatlerce yürümüş, Yor'un kulübesi, arkasındaki ufukta çoktan kaybolmuştu, artık dört bir yanda uzanan beyaz yüzeyden başka hiçbir şey yoktu çevresinde. Ama iki eliyle sakınarak tuttuğu resmin kendisini belli bir doğrultuya çektiğini hissediyordu.

Çocuk bu gücü izlemeye karar vermişti çünkü onu doğru yere götürecekti. Yol kısa ya da uzun olabilirdi. Artık onu hiçbir şey tutmamalıydı. O, Hayat Suyu'nu bulmak istiyordu ve başaracağından emindi.

Derken, ta yükseklerden bir ses duydu birdenbire. Uzaktan gelen ve birçok gırtlaktan çıkan çığlık ve cıvıldamalar gibiydi. Gökyüzüne bakınca büyük bir kuş sürüsü gibi görünen karanlık bir bulut gördü. Gerçekte ne olduğunu sürü yaklaşınca anladı ancak korkudan olduğu yerde kalakaldı.

Palyaço-pervanelerdi bunlar: Schlamufflar!

"Aman Tanrım!" diye düşündü adsız çocuk. "Umarım beni görmemişlerdir. Çığlıklarıyla resmi bozacaklar!"

Ama Schlamufflar onu görmüşlerdi.

Sürü, korkunç kahkahalar ve yaygaralarla yapayalnız yolcunun üzerine atıldı, Schlamufflar çocuğu çevreleyerek karların üstüne kondular.

"Hurra!" diye sevinçle bağırıyor, rengârenk ağızlarını ardına kadar ayırıyorlardı. "Sonunda seni bulduk işte, büyük hayırseverimiz!"

Karların içinde yuvarlanıyor, birbirlerine kar topu atıyor, amuda kalkıyor, perendeler atıyorlardı.

Adsız çocuk, "Yavaş! Lütfen yavaş olun!" diye umutsuzca fısıldadı. Tüm kadro coşkuyla haykırdı:

"Ne dedi?" "Çok yavaşmışız, öyle söyledi." "Bunu hiç kimse söylememişti bize!"

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu çocuk. "Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?"

Hepsi çevresinde döne döne uçuşarak bas bas bağırdılar: "Büyük hayırsever! Büyük hayırsever! Bizi Acharailikten nasıl kurtardığını hâlâ hatırlıyor musun? O zamanlar tüm Fantaz-

ya'daki en umutsuz yaratıklar bizdik, oysa şimdi kendimizden yaka silkiyoruz. Bizi soktuğun şekil başlangıçta eğlenceliydi ama şimdi ölesiye canımız sıkılıyor. Ortalıkta kanat çırpıp duruyoruz, tutunabileceğimiz hiçbir şey de yok. Kurallarımız olmadığı için doğru dürüst oyun bile oynayamıyoruz. Kurtuluş diye, gülünç soytarılar haline soktun bizi! Bizi aldattın, büyük hayırsever!"

"Ama iyilik olsun diye yapmıştım," diye fısıldadı çocuk, dehşet içinde.

"Elbette!" diye haykırdı Schlamufflar koro halinde. "Ne kadar iyi olduğunu göstermek için! Kendini çok büyük görüyordun. Ama iyiliğinin bedelini biz ödedik, büyük hayırsever!"

"Ne yapayım peki?" diye sordu çocuk. "Benden ne istiyorsunuz?"

Schlamufflar, çarpılmış palyaço suratlarıyla ciyak ciyak bağırdılar: "Seni aradık, ortalıktan toz olmadan önce sana yetişmek istiyorduk. Yetiştik de. Ve sen başkanımız olmadan rahat bırakmayacağız seni. Baş-Schlamuffumuz olmak zorundasın, Önder-Schlamuffumuz, General-Schlamuffumuz! Ne istersen!"

"Ama neden peki, neden?" diye fısıldadı çocuk yalvararak.

Soytarı korosu karşılığında ciyakladı: "İstiyoruz ki bize emirler veresin, bize komuta edesin, bir şeylere zorlayasın bizi, bize bir şeyleri yasaklayasın! Varlığımız bir şeye yarasın istiyoruz!"

"Bunu ben yapamam. Neden içinizden birini seçmiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, biz seni istiyoruz, büyük hayırsever! Bizi bu duruma sen soktun!"

"Hayır!" diye soludu çocuk. "Buradan gitmek zorundayım. Geri dönmek zorundayım!"

"O kadar çabuk değil, büyük hayırsever!" diye haykırdı palyaço ağızları. "Bizden kurtulamazsın. Senin işine öylesi gelebilirdi... Fantazya'dan kolayca sıvışmak yani!"

Çocuk, "Ama artık işin sonundayım!" diye bir daha vurguladı.

"Ya biz!" diye haykırdı koro. "Biz neyiz?"

"Yolunuza gidin!" diye bağırdı çocuk. "Artık sizinle uğraşamam!"

"Öyleyse bizi eski halimize döndür!" karşılığını verdi tiz sesler. "Öyleyse yeniden Acharai olmayı yeğliyoruz. Gözyaşı Gölü kurudu, Amargânth ise kupkuru toprağın üstünde oturuyor. Ve artık hiç kimse incecik gümüş teller çekmiyor. Yeniden Acharai olmak istiyoruz biz."

"Ama artık yapamam," diye karşılık verdi çocuk, "artık Fantazya'da etkim yok."

"Öyleyse," bütün sürü bağırıp çağırarak fırıl fırıl dönmeye başladı, "öyleyse biz de seni yanımıza alıyoruz!"

Yüzlerce küçük el çocuğa yapışmış, onu yukarı çekmeye çalışıyordu. Çocuk tüm gücüyle karşı koyuyor, pervaneler dört bir yana uçuşuyorlardı. Ama her seferinde öfkelenmiş yabanarıları gibi inatla geri geliyorlardı.

Birden bağırış çağırışın ortasında kulağa kocaman bir bronz çanın çınlaması gibi gelen ama güçlü bir ses duyuldu uzaklardan.

Schlamufflar da kaşla göz arasında kaçışıp gökyüzünde karanlık bir sürü halinde kayboldular.

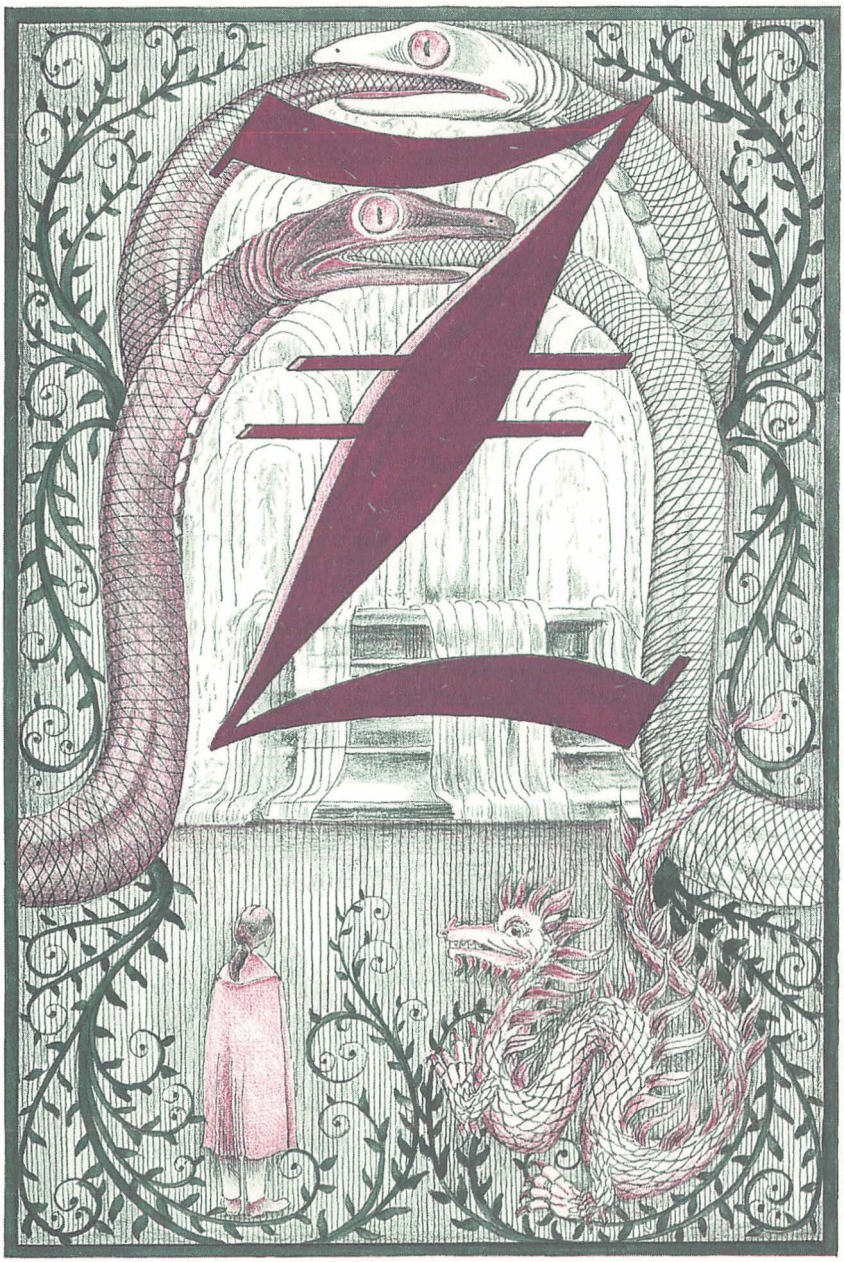
Artık adı olmayan çocuk karların üstüne diz çöktü. Önünde tuzla buz olmuş resim duruyordu. Şimdi her şey bitmişti işte. Onu Hayat Suyu'na götürebilecek hiçbir şey yoktu artık.

Başını kaldırınca gözyaşlarının arasından az ötede karların üstünde duran, biri büyük, biri küçük iki karaltı gördü hayal meyal. Gözlerini kurulayıp bir daha baktı.

Beyaz uğur ejderhası Fuchur ile Atreju'ydu bunlar.

XXVI.

Hayat Suyu

aman akıp gidiyor, onlar karşılıklı öylece duruyorlardı. Artık adı olmayan çocuk çekine çekine ayağa kalkıp Atreju'ya doğru birkaç adım attı. Sonra durdu. Atreju hiçbir şey yapmıyor, ona dikkatle ve sakin sakin bakıyordu yalnızca. Göğsündeki yara artık kanamıyordu.

İkisi de tek söz etmiyordu. Ortalık öylesine sessizdi ki her biri öbürünün soluğunu duyabiliyordu.

Sonra adsız çocuk ağır ağır boynunda asılı altın zincire uzandı ve AURYN'i boynundan çıkardı. Eğildi, Mücevher'i özenle Atreju'nun önüne, karların içine koydu. Bu arada birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluşturan, biri açık, biri koyu renkli iki yılana bir kez daha baktı. Sonra Mücevher'i bıraktı.

Aynı anda AURYN'in parıltısı o derece parlak ve ışıltılı oldu ki çocuk, güneşe bakmış gibi kamaşan gözlerini kapamak zorunda kaldı. Gözlerini yeniden açtığındaysa, gökkubbe kadar büyük bir kubbenin altında olduğunu gördü. Bu yapının taşları altın ışıktandı. Ölçülemez mekânın orta yerinde de şehri çevreleyen surlar gibi dev boyutlarda iki yılan duruyordu.

Atreju, Fuchur ve adsız çocuk, ağzında beyaz yılanın kuyruğunu tutan siyah yılan kafasının tarafında yan yana duruyorlardı. Dikey gözbebekli gözler üstlerine dikilmişti. Üçü de yılanın yanında ufacık kalıyordu, uğur ejderhası bile beyaz bir kurtçuk gibi küçücük görünüyordu.

Yılanların kıpırtısız dev bedenleri bilinmeyen madenler gibi parlıyordu; biri gece siyahı, öbürü gümüş beyazı. Doğurabilecekleri felaket, birbirlerini tutsak ettikleri için ortadan kalkmıştı yalnızca. Bir bırakacak olsalar, bütün dünya mahvolurdu. Buna hiç kuşku yoktu.

Ama birbirlerini karşılıklı engellerken aynı zamanda da Hayat Suyu'nu koruyorlardı. Çünkü yattıkları yerin tam ortasında,

fışkıran suları bir yukarı bir aşağı dans eden ve dökülürken binlerce şekil oluşturup insan gözünün yetişemeyeceği bir hızla yeniden dağılan heybetli bir pınar çağlıyordu. Köpüklenen sular incecik bir sis halinde dağılıyor, bunun içinde de altın ışık gökkuşağının bütün renklerini alarak kırılıyordu. Bir çağıltı, taşkınlık, şarkı, coşku, kahkaha ve binlerce sevinç sesli bir bağırıştı bu.

Adsız çocuk, susuzluktan yanan biri gibi bakıyordu suya... ama nasıl ulaşacaktı ona? Yılanın kafası kıpırdamıyordu bile.

Birden Fuchur başını kaldırdı. Yakut kırmızısı gözyuvarları çakmak çakmak yanmaya başladı.

"Suların söylediklerini siz de anlıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Atreju, "ben anlamıyorum."

"Nasıl oluyor bilmiyorum," diye mırıldandı Fuchur, "ama ben çok iyi anlıyorum. Belki de uğur ejderhası olduğum içindir. Tüm sevinç dilleri akrabadır birbirine."

Atreju, "Sular ne diyor?" diye sordu.

Fuchur dikkatle dinledi, sonra duyduklarını sözcüğü sözcüğüne aktardı:

"Biz hayat suları!
Kendiliğinden fışkıran pınar
Ve sizler içtikçe
Daha gür akan pınar."

Fuchur bir süre dinleyip, "Hep, 'İç, iç!' diye bağırıyorlar," dedi. "'Ne istiyorsan onu yap,' diyorlar."

Atreju, "Oraya nasıl gidebiliriz peki?" diye sordu.

"Adlarımızı soruyorlar," diye açıkladı Fuchur.

"Ben Atreju!" diye bağırdı Atreju.

"Ben de Fuchur!" dedi Fuchur.

Adsız çocuk susup kaldı. Atreju ona baktı, sonra elini tutarak bağırdı: "Bu da Bastian Balthasar Bux."

Fuchur suların söylediklerini aktardı: "Neden kendisinin söyleyemediğini soruyorlar."

"Artık söyleyemez," dedi Atreju. "Her şeyi unuttu o."

Fuchur yine bir süre şırıltı ve çağıltıları dinledi.

"Anısız giremez diyorlar. Yılanlar onu içeri bırakmazmış."

Atreju bağırdı: "Ben her şeyi onun adına sakladım, kendisine ve dünyasına ait bana anlattığı her şeyi. Ben kefil olurum onun için."

Fuchur dinledi.

"Bunu hangi hakla yaptığını soruyorlar."

Atreju, "Ben onun arkadaşıyım," dedi.

Fuchur dikkatle dinlerken yine bir süre geçti.

"Kabul edip etmeyecekleri belli değil gibi görünüyor," diye fısıldadı Atreju'nun kulağına. "Şimdi de yaranı soruyorlar. Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"İkimiz de haklıydık," dedi Atreju "ve ikimiz de yanıldık. Ama şimdi Bastian AURYN'i kendi isteğiyle bıraktı."

Fuchur dinledi, sonra da başını salladı.

"Evet," dedi, "şimdi kabul ediyorlar. Burası AURYN'miş. Hoş geldiniz, diyorlar."

Atreju dev altın kubbeye baktı.

"Her birimiz onu boynumuzda taşıdık," diye fısıldadı, "hatta kısa bir süre için sen bile Fuchur."

Uğur ejderhası ona sessiz olmasını işaret etti ve yine suların şarkısını dinledi.

Sonra da aktardı: "Bastian'ın aradığı kapı AURYN'miş. Onu başından beri yanında taşıyormuş. Ama diyorlar ki, yılanlar Fantazya'ya ait hiçbir şeyi eşikten öteye bırakmazlarmış. Onun

için de Bastian'ın Çocuk İmparatoriçe'nin ona bağışladığı her şeyi bırakması gerekiyormuş. Yoksa Hayat Suyu'nu içemezmiş."

"Ama onun işaretinin içindeyiz," diye bağırdı Atreju. "Yoksa kendisi burada değil mi?"

"Ayçocuk'un gücünün burada son bulduğunu söylüyorlar. Buraya asla ayak basamayacak tek kişiymiş o. Kendi kendisini bırakamayacağı için Parıltı'nın içine giremezmiş."

Atreju şaşkın şaşkın susuyordu.

"Şimdi de," diye sürdürdü Fuchur, "Bastian'ın hazır olup olmadığını soruyorlar."

"Evet," dedi Atreju bağırarak, "hazır."

Aynı anda dev siyah yılan kafası, ağzında tuttuğu beyaz yılan ucunu bırakmaksızın ağır ağır dikilmeye başladı. Muazzam gövdeler, bir yarısı siyah, bir yarısı beyaz, yüksek bir kapı oluşturuncaya kadar büküldüler.

Atreju, Bastian'ı elinden tuttu ve tüyler ürpertici kapıdan geçirerek, şimdi tüm yüceliği ve görkemiyle karşılarında duran pınara doğru götürdü. Fuchur da ikisini izledi. Oraya doğru yürürlerken Bastian'ın olağanüstü Fantazya güçleri her adımda bir bir düşüyordu üstünden. Güçlü, güzel, korkusuz kahraman, küçük, tombul, ürkek çocuk oluyordu yine. Yor'un Minroud'unda hemen hemen paçavra haline gelmiş giysisi bile kaybolup tümüyle hiçliğe karıştı. Böylece sonunda, ortasından Hayat Suyu'nun kristal bir ağaç gibi yükselerek fışkırdığı kocaman altın kubbenin önünde çırılçıplak kaldı.

Son anda, artık Fantazya'dan aldığı hiçbir şeyi kalmamış ama kendisine ve dünyasına ait anılarına da henüz kavuşamamışken tam bir güvensizlik durumu yaşadı; hangi dünyaya ait olduğunu ve gerçekten var olup olmadığını bile bilemez olmuştu.

Ama sonra kristal berraklığındaki suya atladı, suyun içinde oynadı, su sıçratıp püskürttü ve kıvılcımlanan yağmur damlalarına ağzını açtı. İçti, içti, susuzluğu kanıncaya dek içti. Ve içini başından ayağına kadar sevinç doldurdu; yaşama sevinci, kendisi olma sevinci. Çünkü şimdi kim olduğunu ve nereye ait olduğunu biliyordu yine. Yeniden doğmuştu. En güzeli de, şimdi tam olmak istediği kişi olmasıydı. Birçok olasılıktan bir tanesini seçebilse, başkasını seçmezdi. Çünkü artık biliyordu; dünyada sevincin binlerce, binlerce biçimi vardı ama temelde hepsi bir tanesinde birleşiyordu, sevebilme sevincinde. Hepsi bir ve aynıydı.

Daha sonraları dünyasına döndüğünde, büyüdüğünde ve en sonunda yaşlandığında da sevinç onu hiçbir zaman büsbütün terk etmedi. Yaşamının en güç dönemlerinde bile, içinde onu gülümseten, başka insanları da avutan bir neşe kaldı.

"Atreju!" diye seslendi, Fuchur'la birlikte büyük altın kubbenin kenarında duran arkadaşına. "Sen de gelsene! Gel! İç! Harika bir şey bu!"

Atreju gülerek başını salladı.

"Hayır," diye bağırdı, "bu sefer biz yalnızca sana eşlik etmek için buradayız."

"Bu sefer mi?" diye sordu Bastian. "Ne demek istiyorsun?"

Atreju, Fuchur'la şöyle bir bakıştı, sonra konuştu: "Biz buraya daha önce de gelmiştik. O zaman uyurken getirildiğimiz ve yine uyurken götürüldüğümüz için hemen tanıyamadık burayı. Ama şimdi hatırladık."

Bastian sudan çıktı.

Işıl ışıl gülerek, "Şimdi kim olduğumu biliyorum yine," dedi.

"Evet," diyerek başını salladı Atreju, "şimdi ben de seni tanıdım. Sihirli Ayna'da gördüğüm gibisin şimdi."

Bastian şırıl şırıl akan ışıltılı sulara baktı.

"Bu sudan babama götürmek isterdim," diye bağırdı suların çağıltısının arasında, "ama nasıl?"

"Bunun mümkün olabileceğini sanmam," diye yanıtladı Atreju. "Eşikten Fantazya'ya ait hiçbir şey çıkarılmazmış ya!"

Fuchur, "Bastian çıkarır!" dedi. Sesi o bronz çınlayışına tümüyle kavuşmuştu yine. "Bastian başaracaktır!"

"Sen tam bir uğur ejderhasısın!" dedi Bastian.

Fuchur ona sessiz olmasını işaret etti ve binlerce şırıltıya kulak verdi.

Sonra da açıkladı: "Sular artık senin de bizim de yola düşmemiz gerektiğini söylüyorlar."

"Yolum nerede peki?" diye sordu Bastian.

"Öteki kapının arkasında," diye aktardı Fuchur, "beyaz yılan kafasının durduğu yerde."

"İyi ama," dedi Bastian, "oradan nasıl çıkacağım? Beyaz kafa kıpırdamıyor bile."

Gerçekten de beyaz yılanın kafası hareketsiz duruyordu. Siyah yılanın kuyruğunu ağzında tutuyordu ve dev gözleri Bastian'a dikilmişti.

"Sular, Fantazya'da başladığın tüm öyküleri sonuca bağlayıp bağlamadığını soruyorlar," diye bildirdi Fuchur.

"Hayır," dedi Bastian, "aslında hiçbirini hem de."

"O zaman beyaz yılanın seni bırakmayacağını söylüyorlar. Fantazya'ya geri dönüp hepsini sona erdirmen gerekiyormuş."

"Tüm öyküleri mi?" diye kekeledi Bastian. "Ama o zaman asla geri dönemem ki. Her şey boşuna oldu öyleyse."

Fuchur gerilmiş dinliyordu.

"Ne diyorlar?" diye bilmek istedi Bastian.

"Sus!" dedi Fuchur.

Bir süre sonra içini çekip açıkladı: "Bu görevi senin adına üstlenecek biri bulunsa da bu değişemez diyorlar."

"Ama sayılamayacak kadar çok öykü var," dedi Bastian, "her birinden de durmadan yenileri çıkıyor. Böyle bir görevi kimse üstlenemez."

"Hayır," dedi Atreju, "ben üstlenirim."

Bastian dili tutulmuş gibi ona bakıyordu. Sonra boynuna atılıp kekeledi: "Atreju! Atreju! Bunu hiç unutmayacağım!"

Atreju gülümsedi.

"İyi, Bastian, o zaman Fantazya'yı unutmazsın."

Bastian'ın yanağına hafifçe vurdu, sonra çabucak dönüp hâlâ buraya girdiklerindeki gibi kemerlenmiş duran siyah yılan kafası kapısına doğru yürüdü.

"Fuchur," dedi Bastian, "size bıraktıklarımı nasıl tamamlayacaksınız?"

Beyaz ejderha yakut kırmızısı gözyuvarlarını kırpıştırarak yanıtladı: "Şansla çocuğum! Şansla!"

Bu sözlerin ardından da efendisini ve arkadaşını takip etti.

Bastian arkalarından bakarak, kapıdan geçip Fantazya'ya dönüşlerini seyretti. İkisi de bir kez daha dönüp ona el salladılar. Sonra siyah yılan kafası yeniden yerde yatar duruma gelinceye kadar indi. Bastian, Atreju ile Fuchur'u bir daha göremeyecekti.

Artık yalnızdı.

Ötekine, beyaz yılan kafasına doğru döndü; aynı anda da onun yukarı doğru kalktığını, yılan gövdesinin de tıpkı daha önce öteki tarafta olduğu gibi kapı biçiminde büküldüğünü gördü.

Çabucak iki avucuna hayat suyundan doldurup kapıya koştu. Kapının arkası karanlıktı.

Bastian kendini içeri attı... ve boşlukta düşmeye başladı.

"Baba!" diye haykırıyordu. "Baba! Benim... Bastian... Balthasar Bux!"

"Baba! Benim... Bastian... Balthasar... Bux!"

Böyle bağırıp dururken kendini yine okulun çatı katında buldu; bir vakit, çok zaman önce Fantazya'ya gittiği yerde. Yeri hemen tanıyamadı, hatta çevresinde gördüğü tuhaf şeyler yüzünden, doldurulmuş hayvanlar, iskelet ve tablolar yüzünden bir an hâlâ Fantazya'da olduğunu düşündü. Ama sonra okul çantasıyla mumları sönmüş yedi kollu paslı şamdanı görünce nerede olduğunu anladı.

Bitmeyecek Öykü'deki büyük yolculuğuna çıktığından bu yana ne kadar zaman geçmiş olabilirdi? Haftalar mı? Aylar mı? Yoksa yıllar mı? Bir keresinde, yalnızca bir saatliğine tılsımlı bir mağarada kalan bir adamın öyküsünü okumuştu, adam döndüğünde yüz yıl geçmişti ve tanıdığı bütün insanlardan yalnızca biri hâlâ yaşıyordu, o da o zamanlar küçük bir çocuktu ve artık çok yaşlanmıştı.

Çatıdaki pencereden gri gün ışığı giriyordu içeriye ama sabah mı, öğleden sonra mı, kestirilemiyordu. Çatı katında tıpkı Bastian'ın gittiği o geceki gibi acı bir soğuk hüküm sürüyordu.

Altında yattığı tozlu asker battaniyesi yığınından kendini kurtarıp ayakkabıları ile paltosunu giydi. İkisinin de o yağmurlu günde olduğu gibi ıslak olduğunu şaşırarak fark etti.

Çantasını omzuna geçirip o gün çaldığı ve her şeyin başlangıcı olan kitabı aramaya koyuldu. Kitabı suratsız Bay Koreander'e geri götürmeye kesin kararlıydı. Hırsızlığı yü-

zünden ister onu cezalandırsın ister ihbar etsin, hatta daha da kötüsünü yapsın, Bastian gibi arkasında öylesi bir serüven bırakmış birini korkutacak bir şey kolay kolay olamazdı artık. Ama kitap yoktu.

Bastian aradı, taradı, örtülerin arasını karıştırdı, her köşeye baktı. Yararı yoktu. Bitmeyecek Öykü kaybolmuştu.

"N'apalım," dedi sonunda, "o zaman ben de kaybolduğunu söylerim ona. Bana inanmayacağı kesin. Bu durumu değiştiremem. Ne olacaksa olsun. Zaten onca zaman sonra hâlâ beni hatırlıyor olacağını sanmam. Kim bilir, belki kitapçı dükkânı da yoktur artık."

Birazdan anlaşılırdı nasıl olsa çünkü öncelikle okulun içinde yürümesi gerekiyordu. Karşılaşacağı öğretmenler ile öğrenciler ona yabancı gelirse o zaman ne yapacağını anlardı.

Ama çatı katının kapısını açıp da okulun koridoruna indiğinde, tam bir sessizlik karşıladı kendisini. Binada tek bir can yok gibi görünüyordu. Oysa okulun kulesindeki saat tam da dokuzu vuruyordu. Öyleyse sabahtı, dersler çoktan başlamış olmalıydı. Birkaç sınıfın içine baktı ama her yerde aynı boşluk egemendi. Pencerelerden birinin önüne gidip dışarıya bakınca, caddede birkaç kişinin yürüdüğünü, arabaların da işlediğini gördü. Hiç değilse dünya yıkılmamıştı demek ki.

Merdivenlerden inip büyük giriş kapısına koştu ve kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi. Ardında başhademenin evinin bulunduğu kapıya gitti, zili çaldı, kapıyı tıklattı ama kimsecikler yoktu.

Bastian düşündü. Nasıl olsa bir ara biri çıkar gelir diye bekleyemezdi. Babasına hemen şimdi gitmek istiyordu. Hayat Suyu'nu dökecek olsa bile.

Bir pencere açıp da, kapıyı açmak için uğraşacak biri kendisini duyuncaya kadar bağırsa mıydı acaba? Hayır, bu ona yüz kızartıcı geliyordu nedense. Aklına pencereden çıkabileceği fikri geldi. İçeriden açılan pencerelerdi bunlar. Ama zemin kattakilerin hepsi parmaklıklıydı. Sonra birinci kattan caddeye bakarken bir inşaat iskelesi gördüğünü anımsadı. Herhalde okulun dış duvarının sıvası yenileniyordu.

Bastian yeniden birinci kata çıkıp pencereye gitti. Pencere içeriden açıldı, Bastian da dışarı çıktı.

İskele, aralarında belli aralıklarla yatay tahtalar olan düşey direklerden oluşuyordu yalnızca. Tahtalar Bastian'ın ağırlığı altında sallanıyordu. Bir an başı döndü ve içini korku bastı ama ikisini de bastırdı. Perelin'in efendisi olmuş biri için burada hiç sorun olamazdı... Artık o olağanüstü güce sahip olmasa ve tombul bedeninin ağırlığı onu biraz zorlasa bile. Ayaklarına basacak, ellerine de tutunacak yer arayarak, dikkatle ve sakin sakin düşey direklerden inmeye başladı. Bir ara eline bir kıymık battı ama böylesi ayrıntılara aldırmıyordu artık. Yola, biraz terli ve soluklanmış ama sapasağlam indi. Kimse dikkat etmemişti ona.

Eve doğru koştu. Çantasının içindeki kalem kutularıyla kitaplar, adımlarının temposunda hoplayıp tıngırdıyordu. Böğrü sancıdı ama koşmayı sürdürdü. Babasını istiyordu.

Sonunda oturdukları eve geldiğinde bir an durup arkasında babasının laboratuvarının bulunduğu pencereye baktı. Ve birden yüreği endişeyle sıkıştı çünkü babasının artık orada olmayabileceği düşüncesi ilk kez şimdi geliyordu aklına.

Ama babası oradaydı ve galiba Bastian'ı da görmüştü çünkü Bastian merdivenlere atılırken o da onu karşılamaya

koşuyordu. Kollarını açtı, Bastian da kendini kolların arasına attı. Babası onu kucağına alıp içeriye götürdü.

"Bastian, oğlum," diyordu durmadan, "benim sevgili oğlum, sevgili küçük oğlum, neredeydin sen? Neler geldi başına?"

Bastian babasının yüzünün ne kadar solgun ve süzülmüş olduğunu, ancak onunla mutfak masasına oturur ve sıcak süt içip kendisi için bolca yağ ve bal sürerek özene bezene hazırladığı ekmekleri yerken fark etti. Gözleri kızarmıştı babasının, çenesi de tıraş edilmemişti. Ama bunun dışında tıpkı Bastian'ın gittiği zamanlardaki gibi görünüyordu. Bunu babasına söyledi.

"Gittiğin zamanlardaki mi?" diye sordu babası şaşırarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zamandır yoktum ben?"

"Dünden beri, Bastian. Dün okula gittiğinden beri. Ama geri dönmeyince telefonla öğretmeni aradım, orada da olmadığını öğrendim. Bütün gün, bütün gece seni aradım, oğlum. En kötü şeylerden korktuğum için polise haber verdim. Neler oldu Bastian? Merakımdan deliye dönmüştüm neredeyse. Nerelerdeydin?"

Bunun üzerine Bastian başından geçenleri anlatmaya koyuldu. Her şeyi en ince ayrıntısıyla anlattı, anlatması saatler sürdü.

Babası onu o zamana dek hiç dinlemediği kadar dikkatli dinliyordu. Anlattıklarını çok iyi anlıyordu.

Bir ara, öğlene doğru onu durdurdu yalnızca, o da polisi arayıp oğlunun döndüğünü ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için. Sonra öğle yemeği hazırladı, Bastian ise anlatmaya devam etti. Hayat Suyu'nu anlatmaya başlayıp da sudan babasına da getirmek istediğini ama sonra suyu döktüğünü anlatırken akşam oluyordu artık.

Mutfak hemen hemen kararmıştı. Babası kıpırtısız oturuyordu. Bastian kalkıp ışığı yaktı. Ve o zaman, daha önce hiç görmediği bir şey gördü.

Babasının gözlerinde yaşlar vardı.

İşte o zaman, her şeye karşın Hayat Suyu'nu getirebildiğini anladı.

Babası onu sessizce kendine çekip kucağına oturttu, bağrına bastı ve birbirlerine sarıldılar.

Uzun bir süre böyle oturduktan sonra, babası derin bir soluk aldı ve Bastian'ın yüzüne bakıp gülümsemeye başladı. Bastian'ın onda gördüğü en mutlu gülümsemeydi bu.

"Şimdiden sonra," dedi babası çok değişmiş bir sesle, "şimdiden sonra aramızdaki her şey başka olacak, değil mi?"

Bastian başını salladı. Yüreği konuşamayacağı kadar doluydu.

Ertesi sabah ilk kar yağdı. Bastian'ın odasının pencere pervazında yumuşacık ve tertemiz kar birikmişti. Caddenin gürültüsü boğuk boğuk geliyordu.

Kahvaltıda babası, "Biliyor musun, Bastian," dedi neşeyle, "kutlama yapmamız için bütün nedenler var bence. Böyle bir gün ömründe ancak bir kez çıkar insanın karşısına... bazılarına hiç çıkmaz. O yüzden çok mükemmel bir şeyler yapmamızı öneriyorum. Bugün çalışmayacağım, sen de okula gitme. Bir mazeret kâğıdı yazarım sana. Ne dersin?"

"Okula mı?" diye sordu Bastian. "Okul hâlâ var mı ki? Dün sınıfların arasından geçerken kimsecikler yoktu. Hademe bile."

"Dün mü?" dedi babası. "Ama dün pazardı ya!"

Çocuk düşünceli düşünceli sıcak çikolatasını karıştırdı. Sonra yavaşça konuştu: "Sanırım her şeye tam anlamıyla alışmam biraz zaman alacak."

"Olsun," dedi babası başını sallayarak, "o yüzden de kutlama yapalım diyorum. İkimiz. En çok ne yapmak istersin? Gezinti yapabiliriz, yoksa hayvanat bahçesine mi gidelim? Dünyanın görüp göreceği en mükemmel öğle yemeğini yeriz. Öğleden sonra da alışverişe çıkarız. Ya akşam... akşam tiyatroya gider miyiz?"

Bastian'ın gözleri parladı. Sonra kararlı bir tavırla konuştu: "Ama önce başka bir şey yapmam gerekiyor. Bay Koreander'e gidip kitabını çaldığımı ve kaybettiğimi söylemeliyim."

Babası, Bastian'ın elini tuttu.

"Dinle Bastian, istersen senin yerine ben yapayım."

Bastian başını sallayarak karşı çıktı.

"Hayır," dedi, "bu benim işim. Kendim yapmak istiyorum. En iyisi hemen gideyim."

Kalkıp paltosunu giydi. Babası hiçbir şey söylemiyordu ama oğluna çevrilmiş bakışları saygı dolu ve şaşkındı. Daha önce hiç böyle davranmazdı oğlu.

"Sanırım," dedi sonunda, "benim de sendeki değişikliklere alışmam biraz zaman alacak."

"Az sonra dönerim," diye bağırdı Bastian koridordan. "Çok sürmez herhalde. Bu kez sürmeyecek."

Ama Bay Koreander'in kitapevinin önünde dururken cesareti azalmıştı yine. Üstünde kuyruklu harflerin bulunduğu camdan dükkânın içine baktı. Bay Koreander'in bir müşterisi vardı, Bastian da adamın gitmesini beklemeyi yeğledi. Kitapçının önünde bir ileri bir geri gezinmeye başladı. Kar yeniden başlamıştı.

Sonunda müşteri dükkândan çıktı.

"Hadi!" diye emretti Bastian kendine.

Renkler Çölü Goab'da Graögramân'ın karşısına çıkışını anımsadı. Kararlı bir tavırla kapı koluna bastırdı.

Karşı uçtaki loş mekânın sınırını çizen kitap duvarının arkasından bir öksürük duyuldu. Bastian oraya yaklaştı, sonra biraz solgun ama ciddi ve soğukkanlı bir tavırla, ilk karşılaşmalarındaki gibi yine derisi aşınmış koltuğunda oturan Bay Koreander'e doğru ilerledi.

Susuyordu. Bay Koreander'in öfkeden kıpkırmızı bir suratla üstüne yürüyüp, "Hırsız! Soyguncu!" diye bağıracağını ya da buna benzer şeyler haykıracağını beklemişti.

Oysa yaşlı adam, bir yandan gülünç küçük gözlüğü ve yarı kısılmış gözleriyle çocuğu süzerken, bir yandan da eğri piposunu yakmaya çalışıyordu. Pipo en sonunda yanınca bir süre püfürdetti, sonra homurdandı: "Ee? Ne var? Gene ne arıyorsun burada?"

"Ben..." diye kekeledi Bastian. "Ben sizden bir kitap çaldım. Geri getirmek istedim, olmadı. Onu kaybettim... daha doğrusu kitap ortada yok."

Bay Koreander püfürdetmeye ara verip pipoyu ağzından çekti.

"Nasıl bir kitap bu?" diye sordu.

"Ben geçen sefer buradayken okuduğunuz kitap. Onu ben aldım. Siz arkaya telefona gitmiştiniz, kitap koltuğun üzerinde duruyordu, ben de aldım işte."

"Öyle mi?" dedi Bay Koreander ve hafifçe öksürdü. "Ama benim hiçbir kitabım eksik değil. Bu nasıl bir kitapmış ki?"

"Adı Bitmeyecek Öykü," diye açıkladı Bastian. "Dışı bakır rengi ipekten, sağa sola çevirince ışıldıyor. Üstünde iki yılan var, biri açık, biri koyu renk; birbirlerini kuyruklarından ısı-

rıyorlar. İçindeki yazılar iki ayrı renkte... Koskocaman, çok güzel başlangıç harfleri var."

"Gerçekten garip!" dedi Bay Koreander. "Benim öyle bir kitabım hiç olmadı. Onu benden çalmış olamazsın. Belki başka yerden yürütmüşsündür."

"Kesinlikle hayır!" dedi Bastian üstüne basa basa. "Hatırlamanız gerek. O..." Duraksadı ama sonra söyledi: "O sihirli bir kitap. Okurken Bitmeyecek Öykü'nün içine girdim ama çıktığımda kitap yoktu."

Bay Koreander gözlüğünün üzerinden Bastian'a baktı.

"Sen benimle alay ediyor olmayasın sakın?"

Bastian telaşla yanıtladı: "Hayır! Kesinlikle hayır! Söylediklerim doğru. Sizin de biliyor olmanız gerekir!"

Bay Koreander bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı.

"Şunu iyice bir anlat bakayım. Otursana, oğlum. Otur lütfen."

Piposunun sapıyla, tam karşısında duran koltuğu işaret diyordu. Bastian oturdu.

"Pekâlâ," dedi Bay Koreander, "bütün bunlar ne demek oluyor, anlat bakalım. Ama ağır ağır ve sırasıyla lütfen."

Ve Bastian anlatmaya başladı.

Babasına anlattığı kadar ayrıntılı anlatmıyordu ama Bay Koreander gitgide daha çok ilgi gösterdiği ve gitgide daha çok ayrıntı öğrenmek istediği için bitirmesi iki saatten fazla sürdü.

Kim bilir neden ama ilginç bir biçimde, bütün bu zaman süresince tek bir müşteri tarafından rahatsız edilmediler.

Bastian anlatacaklarını bitirince, Bay Koreander uzun süre kendi halinde piposunu tüttürdü. Derin düşüncelere gömülmüş gibiydi. Sonunda hafifçe öksürdü, küçük gözlüğünü düzeltti,

bir süre süzerek Bastian'a baktı, sonra da, "Bir şey çok açık," dedi. "Sen kitabı benden çalmadın. Çünkü o ne bana ne sana ait, ne de başka herhangi birine. Yanılmıyorsam kitap Fantazya'dan gelmiyor. Kim bilir, belki de tam şu anda başka biri eline almış, okuyordur onu."

"Öyleyse bana inanıyor musunuz?" diye sordu Bastian.

"Elbette!" dedi Bay Koreander. "Her aklı başında insan böyle yapar."

"Doğrusunu söylemem gerekirse," dedi Bastian, "bunu hesaba katmamıştım."

"İnsanlar vardır, asla Fantazya'ya gidemezler," dedi Bay Koreander "ve insanlar vardır, gidebilirler ama sonsuza kadar orada kalırlar. Sonra bir de Fantazya'ya gidip geri dönenler vardır. Senin gibi. İşte bunlar iki dünyayı da esenliğe kavuştururlar."

"Ah," dedi Bastian ve yüzü biraz kızardı, "o konuda pek bir şey yapmadım. Az kalsın dönemiyordum. Atreju olmasaydı sonsuza dek Eski İmparatorlar Kenti'nde kalırdım."

Bay Koreander başını sallayarak onayladı ve düşünceli düşünceli piposunu tüttürdü.

"Öyle mi?" diye homurdandı. "Şansın varmış ki Fantazya'da bir arkadaşın olmuş. Herkese nasip olmaz bu."

"Bay Koreander," dedi Bastian, "bütün bunları siz nereden biliyorsunuz? Yani acaba... siz de Fantazya'da bulundunuz mu hiç?"

"Elbette," dedi Bay Koreander.

"O zaman," diye sordu Bastian, "o zaman Ayçocuk'u siz de tanıyorsunuz, değil mi?"

Bay Koreander, "Evet, Çocuk İmparatoriçe'yi tanırım," dedi. "Yalnız bu isimle değil. Ben ona başka bir isim verdim. Ama önemi yok."

"Öyleyse kitabı siz de biliyor olmalısınız!" diye bağırdı Bastian. "Bitmeyecek Öykü'yü okudunuz öyleyse!"

Bay Koreander başını olumsuz anlamda salladı.

"Her gerçek öykü bir Bitmeyecek Öykü'dür." Bakışlarını duvarlarda tavana kadar dizili kitaplarda gezdirdi, sonra piposunun ucuyla onları işaret ederek devam etti: "Fantazya'ya giden bir yığın kapı vardır, oğlum. Böyle sihirli çok kitap var daha. Birçok kişi farkında bile değil. Buna, böyle bir kitabı eline alan ulaşır ancak."

"Yani Bitmeyecek Öykü herkes için başka mı?"

"Aynen onu diyorum," dedi Bay Koreander. "Ayrıca Fantazya'ya gidip geri dönmek için yalnız kitaplar değil, başka yollar da vardır. Göreceksin daha."

"Öyle mi dersiniz?" diye umutla sordu Bastian. "Ama o zaman Ayçocuk'la bir daha karşılaşmam gerekir, oysa herkes onu ancak bir kerecik görüyormuş."

Bay Koreander öne doğru eğilerek sesini alçalttı.

"Bırak da görmüş geçirmiş ihtiyar bir Fantazya yolcusu sana bir şey söylesin, oğlum! Fantazya'da kimsenin bilmediği bir gizdir bu. Düşünürsen sen de neden böyle olduğunu anlarsın. Ayçocuk'a, Ayçocuk olarak kaldığı müddetçe ikinci kez gidemezsin, doğru... Ama ona yeni bir isim verebilirsen onu yeniden görebilirsin. Hem bunu çok sık da yapsan, her defası ilk kez ve tek kez olur yine."

Bir an Bay Koreander'in buldog yüzünde onu genç ve neredeyse güzel gösteren yumuşak bir ışıltı oldu.

"Teşekkürler, Bay Koreander!" dedi Bastian.

Bay Koreander, "Ben sana teşekkür etmeliyim, oğlum," diye karşılık verdi. "Ara sıra deneyimlerimizi paylaşmak üzere bana yüzünü gösterirsen sevinirim. İnsanın böyle şeyleri konuşabileceği çok kişi olmuyor."

Bastian'a elini uzattı. "Anlaştık mı?"

"Çok sevinirim," dedi Bastian ve elini Bay Koreander'e uzattı. "Şimdi gitmem gerek. Babam bekliyor. Ama yine geleceğim."

Bay Koreander onu kapıya kadar geçirdi. Kapıya geldiklerinde Bastian camdaki ters harflerin arasından babasının sokağın karşı tarafında durmuş, kendisini beklediğini gördü. Yüzü bir ışıltıydı sanki. Kapıyı, pirinç çıngırak salkımını deli gibi çıngırdatan bir hızla açıp o ışıltıya doğru koştu.

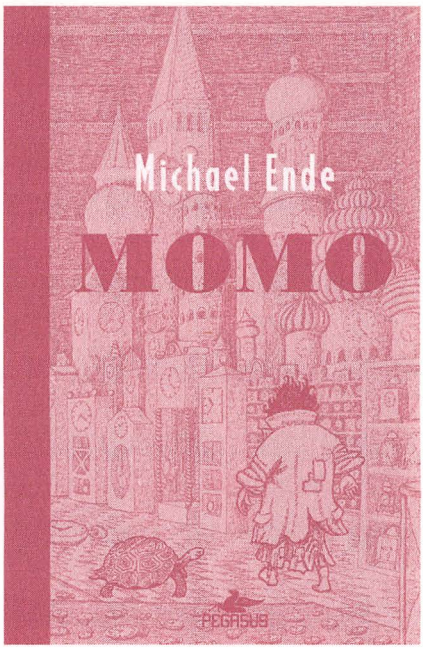
Bay Koreander kapıyı usulca örtüp ikisinin arkasından baktı.

"Bastian Balthasar Bux," diye homurdandı, "yanılmıyorsam bize Hayat Suyu'nu getirsin diye başkalarına da Fantazya yolunu göstereceksin."

Bay Koreander yanılmıyordu.

Ama bu başka bir öyküdür, başka zaman anlatılmalı.

MOMO

Zaman, yaşamın kendisidir. Ve yaşamın yeri yürektir.

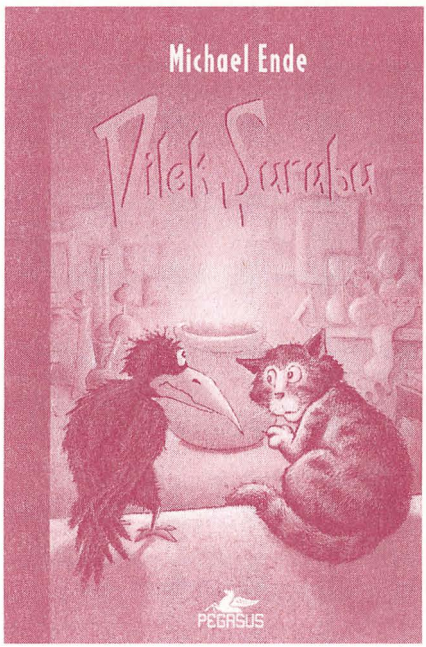
"Michael Ende'nin romanları uzun yıllardır
'kült kitaplar' arasında."
Stuttgarter Zeitung

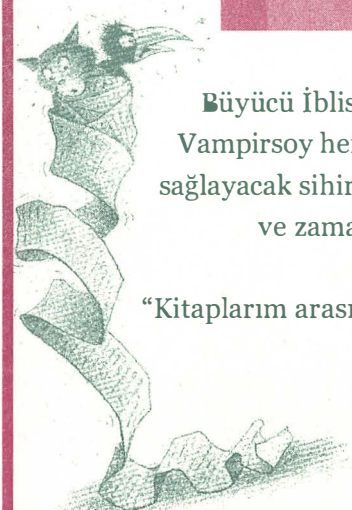

"Michael Ende'nin hayal gücü ve fantazyalarla
dolu bu masal-romanı dünya çapında
bir başarıya ulaştı ve klasikleşti."
Buch aktuell

DİLEK ŞURUBU

Büyücü İblis Şarlatan ile teyzesi Zalime Vampirsoy her istediklerini elde etmelerini sağlayacak sihirli bir iksir hazırlığına girişirler ve zamana karşı yarış başlar...

"Kitaplarım arasında belki de en eğlenceli olanı."
Michael Ende

BÜYÜ OKULU

Michael Ende'nin öykülerinde karşımıza hep uzak diyarlar ve fantastik dünyaların olağanüstü karakterleri çıkar. Bu kitap Ende'nin tüm masalları ve öykülerinden oluşuyor. Hem çocuklar hem de yetişkinlerin, ellerinden bırakmak istemeyecekleri bir eser.

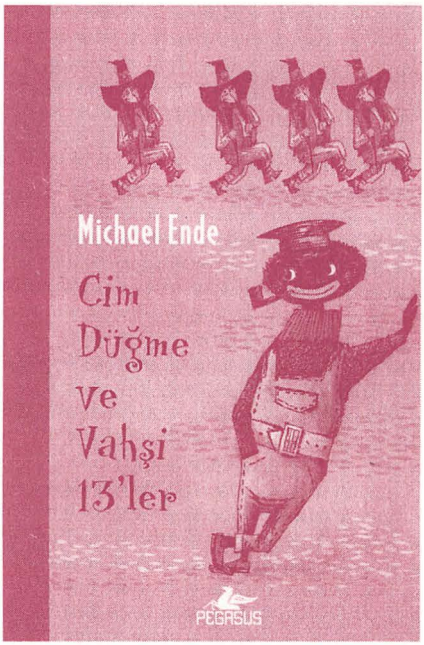
CİM DÜĞME VE LOKOMOTİFÇİ LUKAS

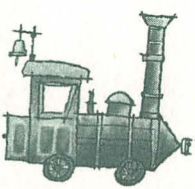
Cim Düğme ve Lokomotifçi Lukas'ın, güyadev, yarı ejderha ve daha birçok olağanüstü yaratıkla hem eğlenceli hem de heyecanlı maceraları. Arkadaşlık ve cesaret üzerine Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü sahibi bu kitap inanılmaz keyifli.

CİM DÜĞME VE VAHŞİ 13'LER

Meşhur lokomotifçilerin ikinci macerası. Onlar için hedeflerine giden hiçbir yol uzak değil, hiçbir su derin değil ve hiçbir dağ çok yüksek değil. Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne aday olan, merak uyandıran bilmecelerle okuması keyifli bir kitap.

Michael Ende, 1929 yılında Almanya'da dünyaya geldi. II. Dünya Savaşı'ndan sonra bir drama okuluna katıldı, aktörlük yaptı, skeçler ve kısa oyunlar yazdı, tiyatro yönetmenliği ve film eleştirmenliği yaptı. Çocuk ve gençlik kitaplarının yanı sıra romanlar, tiyatro eserleri ve şiir kitapları da yazan Ende'nin ilk büyük başarısı, çocuklar için yazdığı *Cim Düğme ve Lokomotifçi Lukas*'tır. 1973 yılında yazdığı *Momo*'ysa büyük ses getirdi. 1979 tarihli fantastik romanı *Bitmeyecek Öykü*'yle de milyonlarca insanı büyüledi. Kırktan fazla dile çevrilen Ende'nin eserleri uluslararası alanda pek çok prestijli ödüle layık görülmüştür.

NE İSTİYORSAN
ONU YAP,
yazıyordu
sınırsız güce sahip
İmparatoriçe'nin
sembolünde.
Ancak Bastian,
bu cümlenin
gerçekten
ne ifade ettiğini,
uzun ve zahmetli
arayış sonucu
öğrenecektir.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-312-5
9 786052 993125